NEW YORK TIMES BESTSELLER

LEV GROSSMAN

BÜYÜCÜNÜN DİYARI

ROMAN

PEGASUS

**BÜTÜN KAPILAR KAPANDIĞINDA,
YENİ BİR KAPI YARATMAK EN İYİ ÇÖZÜMDÜR...
YA DA EN TEHLİKELİ.**

Quentin Coldwater her şeyini kaybetmiştir. Çocukluk hayallerinin büyülü diyarı Fillory'den atılmış ve kaybedecek hiçbir şeyi, hiç kimsesi olmadan hikâyesinin başladığı yere, Brakebills'e dönmüştür. Bu sırada Fillory'de baş gösteren sorunlar karşısında hükümdarlar Eliot ve Janet, diyarı kurtarmak için son bir maceraya atılır ancak durumun herkesin tahmininden daha karmaşık ve vahim olduğu ortaya çıkar.

Quentin, karanlık bir sır taşıyan, son derece zeki genç büyücü Plum'la birlikte, büyülü olduğu kadar çarpık ve umutsuz görünen bir yola baş koyar. Yeni hayatı onu eskiden bildiği Antarktika ve Neomebu Diyarı gibi yerlere, sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü eski dostlara götürecektir. Gizemli sırları ve sinsi kötülükleri ortaya çıkarırken en sonunda ancak bir ustanın yapabileceği bir büyünün anahtarını bulur: Büyülü bir ütopya yaratabilecek bir sihir. Fakat tüm yollar yine Fillory'ye çıktığında Quentin ya korkularıyla yüzleşecek ya da bu uğurda ölecektir...

"Karanlık, tehlikeli ve sürprizlerle dolu."
George R. R. Martin, *Game of Thrones*'un yazarı

"Geçtiğimiz onyılın en iyi fantastik üçlemesinin görkemli zirvesi."
Charles Stross

BÜYÜCÜNÜN DİYARI

Pegasus Yayınları: 1160
Bestseller Roman: 520

Büyücünün Diyarı
Lev Grossman
Özgün Adı: The Magician's Land

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015
ISBN: 978-605-343-677-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Lev Grossman, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Janklow & Nesbit Associates'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LEV GROSSMAN

BÜYÜCÜNÜN DİYARI

İngilizceden Çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Daha yukarı ve daha ileri!

– C. S. Lewis, *Son Savaş*

1. BÖLÜM

Mektupta bir kitabevinde buluşmaktan söz ediliyordu.

Pek buna uygun bir gece değildi: Mart başlarıydı, yağmur çiseliyordu ve hava soğuktu fakat henüz kar yağacak kadar soğumamıştı. Mekân pek kitabevine de benzemiyordu. Quentin boş otoparkın yanındaki bir otobüs durağından on beş dakika boyunca orayı izlemiş, durağın plastik çatısına çarpan ve sokak lambalarının ışığında asfaltı pırıl pırıl parlatan yağmur damlalarının sesini dinlemişti. Penceresinin pervazında gürbüz bir kedinin oturduğu, imzalı ilk baskıların doldurduğu bir rafı olan ve tezgâhının arkasında bıyıklı, eksantrik tipli bir kitapçının durduğu sevimli, çekici kitapevlerinden değildi. Bir manikürcüyle bir Party City'nin arasına sıkışmış, New Jersey Gişeleri yakınındaki Hackensack'tan yirmi dakika mesafede, ayakta durmaya çalışan bir zincirin halkalarından biriydi.

Quentin tatmin olarak otoparkı geçti. Kapının zili tıngırdadığında, dev gibi sakalı olan kasiyer başını telefondan kaldırmadı. İçeride, ıslak yoldan birbiri ardına geçen arabaların gürültüsü uzun kâğıt parçaları yırtılıyormuş gibi hâlâ duyuluyordu. Beklenmedik tek detay, köşede duran tel kuş kafesiydi fakat içinde bir papağan ya da kakadu olmasını bekleseniz de, kafesin içinde mavimsi siyah renkli, tombul bir kuş duruyordu. Mekân böylesine iticiydi: Sahibi kafeste karga besliyordu.

Quentin umursamadı. Burası bir kitabeviydi ve kitabevlerinde kendini evinde gibi hissederdi; son zamanlardaysa hiç öyle hissetmiyordu. Dolayısıyla bunun tadını çıkaracaktı. Kartpostal ve kedili takvim raflarının arasından geçerek gerçek kitapların durduğu arka tarafa doğru yürürken, gözlük camları

buğulanıyor, giysilerinden ince halının üzerine damlalar süzülüyordu. Nerede olduğunuz fark etmezdi; kitaplarla dolu bir yerdeyseniz, evinizde sayılırdınız.

Soğuk, yağmurlu bir perşembe akşamı saatin dokuza yaklaştığı düşünülürse, dükkân boş olmalıydı ama yarı yarıya doluydu. İnsanlar sessizce rafları karıştırıyor, uyurgezer gibi dolaşıyorlardı. Saçlarını kısa kestirmiş üçgen yüzlü bir kız, İtalyanca baskısından Dante okuyordu. On altı yaşından daha büyük görünmeyen ilgi çekici iri gözleri olan uzun boylu bir çocuk, kendini bir Tom Stoppard oyununa kaptırmıştı. Elmacıkkemikleri çıkık, orta yaşlı bir zenci adam, kalın, yanardöner camlı gözlüğüyle biyografileri tarıyordu. Buraya kitap almaya geldikleri düşünülebilirdi. Oysa Quentin gerçeği biliyordu.

Bunun açık olup olmayacağını, hemen anlayıp anlamayacağını ya da anlamak için bir numara yapmasının gerekip gerekmeyeceğini merak etmişti. Acaba tahminde bulunmasını mı isteyeceklerdi? Oldukça deneyim kazanmıştı –bu yıl otuz yaşını dolduruyordu– fakat bu oyun onun için yeniydi.

En azından içerisi sıcaktı. Gözlüğünü çıkararak bir bezle sildi. Gözlüğü birkaç ay önce almıştı; ömür boyu küçük yazıları okumanın getirdiği bir bedel olarak. Dolayısıyla hâlâ yüzünde yabancı hissediyordu: Dünyayla arasına giren, burnundan sürekli kayan ve düzeltmeye çalıştığı her seferinde camları lekelenen bir pencere gibi. Gözlüğünü tekrar taktığında, göze pek çarpmayan bir hoşluğu olan, çilli yüzlü genç bir kadının bir köşede durarak kalın, pahalı bir mimari kitabını incelediğini gördü. Piranesi çizimleri: Büyük ahşap makinelerle donatılmış geniş gölgeli kubbeler, mahzenler, kilerler ve hapishaneler.

Quentin onu tanıyordu. Adı Plum'dı. Kadın onun kendisini izlediğini hissedince kaşları şaşkınlıkla kalktı: *Dalga mı geçiyorsun; sen de mi bununla ilgileniyorsun?*

Quentin hafifçe başını bir kez iki yana salladı ve yüzündeki ifadesizliği koruyarak başını çevirdi. *Hayır, bununla ilgilenmiyorum. Sadece buraya yeni kahve kupaları almaya ve üstlerindeki günlük hayatın küçük ironileriyle ilgili yorumları okumaya geliyorum,* demek için değil. Asıl mesaj şuydu: *Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi yapalım.*

Zaman öldürmek için rafların arasına daldı ve okuyabileceği bir şeyler aramaya başladı. Fillory kitapları da elbette ki orada, genç yetişkin bölü-

münde, onları doğaüstü aşk romanları gibi gösteren yeni kapaklarla dizilmişti. Ancak Quentin şimdi onlarla yüzleşemezdi. Bu gece, burada olmazdı. Soğuktan Gelen Casus'un bir kopyasını aldı ve 1950'lerdeki Berlin'in kasvetli ortamında on dakika geçirdi.

"Dikkat, Bookbumblers müşterileri!" diye anons etti kasiyer, mikrofondan. Aslında bu gereksizdi çünkü dükkân o kadar küçüktü ki Quentin adamın normal sesini de rahatlıkla duyabiliyordu. "Dikkat! Bookbumblers beş dakika sonra kapanacaktır! Lütfen son seçimlerinizi yapınız!"

Kitabı rafa geri koydu. Başına bere giymiş –kendisi örmüş gibi görünüyordu– yaşlı bir kadın, *Bayan Jean Brodie'nin Baharı*'nı aldı ve kapıdan çıktı. Demek o değildi. Çizgiroman bölümünde bağdaş kurarak yere oturmuş olan cılız çocuk da bir şey almadan çıktı. O da değildi. Cro-Magnon saçlı, kütük yüzlü, uzun boylu bir adam, kartpostalları inceliyordu ve aşırı ölçüde uzun süre düşündükten sonra nihayet bir tane aldı. Ama gitmedi.

Saat tam dokuzda kasiyer kapıyı kapayıp kilitledi ve Quentin aniden gerildi. Lunaparkta gondola binmişti, güvenlik demiri düşmüştü ve artık inmek için çok geçti. Derin bir nefes aldı ve kaşlarını çattı fakat sinirleri gevşemedi. Kuş, kafesin dibindeki yemlerin ve dışkıların arasında ayaklarını hışırdatarak bir kez gakladı. Yalnızlık hissettiren bir sesti; yağmur altında bir iskelede kaybolmuşken havanın hızla kararduğını hissettiren bir ses.

Kasiyer dükkânın arka tarafına doğru yürüdü –elmacıkkemikleri çıkık adamın yanından izin isteyerek geçti– ve üzerinde SADECE PERSONEL yazan gri metal bir kapıyı açtı.

"Buradan."

Bunu her gece yapıyormuş gibi canı sıkkındı ki Quentin öyle olduğunu tahmin ediyordu. Şimdi adam ayaktayken, Quentin onun gerçekten dev gibi olduğunu fark etti; boyu yaklaşık iki metreydi ve fıçı gibi bir göğsü vardı. Şişman değil, geniş omuzluydu ve onun gibi adamların doğal olarak yaydığı bir acımasızlık hissi yayıyordu. Yüzü belirgin şekilde asimetrikti: Bir tarafı fazla şişirilmiş gibi daha çıkıktı. Sukabağına benziyordu.

Quentin sıranın sonuna girdi. Kendisinden başka sekiz kişi daha vardı; hepsi temkinli bir tavırla etrafına bakıyor, sanki patlayacaklarmış gibi abartılı bir dikkatle birbirlerine dokunmaktan kaçınıyordu. Kapıda bir tuhaflık

olmadığından emin olmak için minik bir aydınlatma büyüsü yaptı; sonra başparmağı ve işaretparmağıyla bir onay işareti yaparak tek camlı gözlük gibi bir gözünün üzerine tuttu.

"Büyü yok," dedi kasiyer. Quentin'e doğru parmaklarını şaklattı. "Hey. Ahbap! Büyü yok. Yok!"

Başlar döndü.

"Pardon?"

Quentin aptal rolü oynadı. Artık kimse ona Majesteleri diye seslenmiyordu fakat *ahbap* diye seslenen birine karşılık vermeye de henüz hazır değildi. İncelemesini bitirdi. Sadece sıradan bir kapıydı.

"Kes şunu. Büyü yok."

Quentin şanssını zorlayarak döndü ve yarattığı mercekle kasiyeri inceledi. Adamın cebinde parıldayan küçük bir şeyi, cinsel performansla ilgili olabilecek bir tılsımı görebiliyordu. Geri kalanı da fosforlu yosunla kaplanmış gibi parıldıyordu. Tuhaftı.

"Tabii." Ellerini indirdi ve parmaklarının arasındaki mercek yok oldu. "Sorun değil."

Biri pencereyi tıklattı. Islak camdan tam olarak görünmeyen bir yüz belirdi. Kasiyer başını iki yana salladı ama gelen her kimse, daha sert bir şekilde tekrar tıklattı.

Adam iç çekti.

"Bu da ne be?"

Ön kapıyı açtı ve fısıltılı bir tartışmadan sonra, yirmili yaşlarında, üzerinden sular süzülen, kızarmış yüzlü ama onun dışında bir hayli yakışıklı olan, bu hava için fazlasıyla ince kaçan bir rüzgârlık giymiş genç bir adamı içeri aldı. Quentin yeni gelen adamın mart ayında nerede bronzlaşmış olduğunu merak etti.

Hepsi arka odaya doluştular. Quentin'in beklediğinden daha karanlık ve büyüktü; emlak buralarda ucuz olmalıydı. Floresan renkli çıkartmalarla işaretlenmiş kitaplarla tıka basa dolu çelik raflar vardı; bir köşeye iki masa konmuştu ve arkalarındaki duvarlarda vardiya programlarıyla *New Yorker* karikatürleri asılıydı. Ayrıca yığınla koli, eski bir kanepe, eski bir koltuk ve bir mini buzdolabı vardı. Burası aynı zamanda dinlenme odası olarak

kullanılıyor olmalıydı. Yarısı yer ziyanıydı. Arka duvarda yükleme alanına açılan çelik bir kepenk vardı.

Sol taraftaki duvara açılmış bir kapıdan başka insanlar da aynı temkinli tavırlarla içeri giriyordu. Quentin onların arkasında başka bir kitabevi gördü; daha güzel, eski lambaları ve doğu halıları olan bir yerdi. Muhtemelen gürbüz bir kedileri de olmalıydı. Bir kapı değil, başka yere açılan bir geçit olduğunu anlamak için büyüye ihtiyacı yoktu. Kenarda saç teli gibi incecik uzanan yeşil bir ışık şeridi gördü. O duvarın arkasında gerçekte var olan tek şey Party City'ydi.

Bütün bu insanlar kimdi? Quentin böyle ucuz gösterilerle, gri piyasa spekülasyonlarıyla, kiralık adamlarla ilgili söylentileri daha önce de duymuştu ama kendi gözleriyle hiç görmemişti. Birine gideceği de kırk yıl aklına gelmezdi. İşlerin bu noktaya varacağını hiç düşünmemişti. Böyle şeyler, sihir dünyasının saçaklarındaki, içeri girmeye çalışan ya da bir şekilde dengesini kaybederek dışarı yuvarlanmış kişiler içindi; gerçek dünyanın soğuk sınırlarına, yağmurlu Hackensack'taki bir alışveriş merkezine kadar. Böyle şeyler onun gibi insanlar için değildi.

Oysa şimdi buradaydılar. İşler bu noktaya gelmişti. O da onlardan biriydi; bunlar onun insanlarıydı. Daha altı ay önce, sihirli bir diyarda, başka bir dünyada bir kraldı ama artık sona ermişti. Fillory'den kovulmuş, o zamandan beri neredeyse her yerden atılmıştı ve şimdi de, kaygan tepeyi tırmanarak ışığa ve sıcaklığa geri dönmeye çalışan, umutsuz, mutsuz insanlardan biri olmuştu.

Plum ve yanardöner camlı gözlüklü adam kanepeye oturdular. Kızıl Yüz koltuğa yerleşti. Kısa Saçlı ve ergen Stoppard kutulara oturdu. Diğerleri ayakta duruyordu; toplam on iki, on üç, on dört kişiydiler. Kasiyer gri kapıyı kapayarak dışarıdaki dünyanın son gürültülerini tamamen kesti ve geçidi kapadı.

Kuş kafesini de yanına almıştı; onu kolilerden birinin üzerine koydu ve karganın çıkması için kapağını açtı. Hayvan etrafına bakındı ve bütün kuşlar gibi önce bir ayağını, sonra diğerini salladı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkürler," dedi. "Uzun sürmeyecek."

Bu beklenmedik bir şeydi. Ortamdakileri şaşkınlığı düşünülürse, bunu beklemeyen tek kişi kendisi de değildi. Dünyada çok fazla konuşan kuş göremezdiniz; bu Fillory'ye has bir şeydi.

"Bir eşya arıyorum," dedi kuş. "Şimdiki sahiplerinden almak için yardıma ihtiyacım olacak."

Kuşun parlak tüyleri, tavan lambalarının ışığında simsiyah parladı. Sesi yarı yarıya boş depoda yankılanıyordu. Yumuşak, sakin bir sesti; bir kargadan beklenecek kaba, boğuk sese benzemiyordu. Neredeyse insan sesi gibiydi ama gerçek konuşma becerisi, dil kıvraklığı, damak gibi şeyler olmadan sadece ses yaratıyordu. Büyü buydu işte.

"Yani çalmak," dedi Hintli bir adam. Bu onu rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu; sadece tanımlamıştı. Quentin'den büyüktü; kırklı yaşlarında olabilirdi. Başının tepesi keldi ve inanılmayacak kadar kötü görünüşlü, çok renkli bir yün kazak giymişti.

"Hırsızlık," dedi kuş. "Evet."

"Geri almak mı, çalmak mı?"

"Farkı ne?"

"İyi adamlar mı, kötü adamlar mı olduğumuzu bilmek isterim. Eşya üzerinde hakkı olan kim?"

Kuş düşünceli bir tavırla başını yana yatırdı.

"İki tarafın da eşya üstünde tam bir hakkı yok," dedi. "Ancak bir şey değiştirecekse, bizim hak iddiamızın karşı tarafınkinden daha üstün olduğunu söyleyebiliriz."

Bu Hintli adamı tatmin etmiş gibiydi fakat Quentin iki yönde de bir sorunu olup olmayacağını merak etti.

"Kimsin sen?" diye seslendi biri. Kuş ona aldırmadı.

"Eşya ne?" diye sordu Plum.

"İşi kabul ederseniz söylenecek."

"Nerede?" diye sordu Quentin.

Kuş ağırlığını ileri geri kaydırdı.

"Birleşik Devletler'in kuzeydoğusunda." Kuşların omuz silkmesi olarak adlandırılabilecek bir hareketle kanatlarını hafifçe açıp kapadı.

"Yani bilmiyorsun," dedi Quentin. "Dolayısıyla bulmak da işin bir parçası."

Kuş bunu inkâr etmedi. Kısa Saçlı kadın öne kaydı ki bu, sırtlığı kırık bir kanepede hiç kolay bir şey değildi; özellikle de o kadar kısa bir etekle. Saçları mor meç atılmış siyah renkteydi ve Quentin giysi kollarının altından görünen mavi yıldız dövmelerini fark etti; bu dövmeler hücre evlerinde kazanılıyordu. Acaba vücudunda daha kaç tane vardı? Kendini burada bulmak için ne yapmış olabilirdi?

"Yani bulacağız ve çalacağız. Arada çatışma olacağını da tahmin ediyorum. Ne tür bir direniş bekleniyor?"

"Daha net konuşur musun?"

"Güvenlik. Kaç kişi? Kimler? Ne kadar korkunçlar? Yeterince net oldu mu?"

"Evet. İki kişi bekliyoruz."

"İki büyücü mü?"

"İki büyücü. Birkaç sivil de olabilir. Bildiğim kadarıyla sıradışı bir durum yok."

"Bildiğin kadarıyla!" Kızarmış yüzlü adam yüksek sesle sevimsiz bir kahkaha attı. Adamın biraz deli olduğu söylenebilirdi.

"Eşyayla fizikötesi bir bağ oluşturduklarını biliyorum. Bu bağın koparılması gerekecek, elbette."

Bu ifadenin ardından şaşkın bir sessizlik geldi ve sonra birisi huzursuz bir ses çıkardı. Kartpostal seçmeye çalışan uzun boylu adam, *bu saçmalığa inanabiliyor musunuz* dercesine burnundan üfleyerek güldü.

"O bağlar koparılamaz," dedi Plum, soğuk bir tavırla.

"Zamanımızı boşa harcıyorsun!" dedi Yanardöner Gözlüklü.

"Fizikötesi bir bağ şimdiye kadar koparılamadı," dedi kuş hiç rahatsız olmadan; yoksa tüyleri hafifçe kabarmış mıydı? "Ama doğru beceriler ve kaynaklarla, bunun teorik açıdan mümkün olduğuna inanıyoruz. İhtiyacımız olan bütün yetenek bu odada mevcut."

"Ya kaynaklar?" diye sordu kadın.

"Ele geçirilebilir."

"Yani o da işin bir parçası," dedi Quentin. Parmaklarıyla saydı. "Kaynaklar ele geçirilecek, eşya bulunacak, bağ koparılacak, eşya alınacak ve bu arada sahipleri etkisiz hale getirilecek. Doğru mu?"

"Evet. Ödemesi kişi başı iki milyon dolar; nakit ya da altın olarak. Yüz bini bu gece ödenecek; geri kalanı eşya teslim edilince. Kararınızı hemen verin. Hayır derseniz, bu geceki toplantıdan kimseye söz edemeyeceğinizi unutmayın."

Konuyu netleştirdiğini hisseden kuş, kafesinin tepesine uçtu.

Bu, Quentin'in beklediğinden fazlasıydı. Bu dünyada bir büyücünün iki milyon dolar kazanmasının daha kolay ve daha güvenli başka yolları muhtemelen vardı ama bu parayı böylesine hızlı kazanabileceği bir yol veya önünde duran bir fırsat bulmak kolay değildi. Büyü işinde para her şey demek değildi fakat bazen elinde biraz olması gerekirdi ve bu da öyle zamanlardan biriydi. İşlerin ortasına geri dönmek zorundaydı. Yapacak işleri vardı.

"İlgilenmiyorsanız, lütfen hemen çıkın," dedi kasiyer. Kuşun yardımcısı olmalıydı. Yirmili yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu. Siyah sakalı çenesini ve boynunu dikenli çalı gibi örtüyordu.

Cro-Magnon ayağa kalktı.

"İyi şanslar." Yoğun bir Alman aksanı vardı. "Buna ihtiyacınız olacak, ha?"

Kartpostalı odanın ortasına fırlatıp gitti. Kartpostalın üzerinde GEÇMİŞ OLSUN yazıyordu. Kartı kimse almadı.

Odadakilerin yaklaşık üçte biri, daha iyi teklifler aramak için onunla birlikte çıktı. Belki de bu gece şehirdeki tek gösteri bu değildi. Ancak Quentin'in bildiği tek gösteri buydu ve gitmeye niyeti yoktu. O Plum'ı izliyor, Plum da ona bakıyordu. O da gitmiyordu. Aynı yolun yolcuları; o da tırmalıyor olmalıydı.

Kızarmış yüzlü adam kapının yanındaki duvara yaslandı.

"Görüşürüz!" diyordu, yanından geçenlere.

Gidecek olan herkes çıktıktan sonra, kasiyer kapıyı tekrar kapadı. Sayıları sekize inmişti: Quentin, Plum, Kısa Saçlı, Kızarmış Yüzlü, Yanardöner Gözlüklü, ergen, Hintli ve alnına beyaz bir bukle düşen, uzun elbise giymiş, uzun yüzlü bir kadın. Son ikisi diğer kapıdan gelmişti. Oda şimdi öncekinden daha sessiz ve tuhaf bir şekilde, daha boş gibiydi. Bunlar tam anlamıyla dışarıda kalanlar olmalıydı; süprüntülerin süprüntüleri.

"Sen Fillory'den mi geldin?" diye sordu Quentin, kuşa.

Şaka yapmamasına rağmen kahkahalar duyuldu ama gülen kuş değildi. Cevap da vermedi. Quentin onun ne düşündüğünü anlayamıyordu; bütün kuşlar gibi, yüzünde tek bir ifade vardı.

"Devam etmeden önce, her biriniz temel bir büyü gücü ve becerisi sınavından geçmelisiniz," dedi kuş. "Lionel," kasiyeri kastediyordu, "olasılık büyüsünde uzmandır. Her biriniz onunla bir el kâğıt oynayacaksınız. Onu yenerseniz, sınavı geçersiniz."

Bu yeni açıklamayla hoşnutsuz homurtular yükseldi ve ardından herkes birbirini süzdü. Bu tepkilere bakınca, Quentin bunun standart bir uygulama olmadığını anladı.

"Oyun ne?" diye sordu Plum.

"İt-İt."

"Dalga geçiyor olmalısın," dedi Yanardöner Gözlüklü, tiksintiyle. "Senin gerçekten bir boktan haberin yok, değil mi?"

Lionel bir kâğıt destesi çıkardı ve ifadesiz bir yüzle karıştırmaya başladı.

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum," dedi kuş. "Bunun için büyük miktarda para teklif ettiğimi de biliyorum."

"Eh, ben buraya oyun oynamaya gelmedim."

Adam ayağa kalktı.

"O zaman ne bok yemeye geldin?" diye sordu Kısa Saçlı, neşeyle.

"İstediğin zaman gidebilirsin," dedi kuş.

"Belki giderim."

Adam kapıya yaklaştı ve birinin onu durdurmasını bekliyormuş gibi elini tokmağa koyarak duraksadı. Kimse durdurmadı. Kapı arkasından kapandı.

Quentin, Lionel'ın kartları kardığını gördü. Adam bir desteyle ne yapacağını kesinlikle biliyordu; kâğıtlar iri ellerinde hızla hareket ediyordu. Bir profesyonel gibi. Brakebills'e girerken geçmek zorunda kaldığı sınavı düşündü; ne kadar olmuştu, on üç yıl mı? O zaman sınava girmeye pek hevesli değildi; şimdi de olduğu söylenemezdi.

Üstelik bu işte kendisi de biraz profesyonel sayılırdı. Kâğıtlar sahne büyüsüydü. Yani Quentin'in başladığı yer.

"Pekâlâ," dedi Quentin. Yerinden kalkarak parmaklarını esnetti. "Haydi yapalım."

Gürültülü bir şekilde bir sandalye çekerek Lionel'ın karşısına oturdu. Lionel nezaket gereği desteyi ona uzattı. Quentin aldı.

Fazla becerikli görünmemeye çalışarak temel bir şekilde karıştırdı. Kâğıtlar kaskatıydı ama yepyeni değildi. Üzerlerinde manipülasyonu engelleyen standart tılsımlar vardı; bu daha önce görmediği bir şey değildi. Üstelik kâğıtları ellerinde tutmak iyi gelmişti. Bildiği bir yere dönmüş gibi hissediyordu. Pek belli etmeden birkaç kâğıda baktı ve ziyan olmayacakları yerlere yerleştirdi. Uzun zaman olmuştu ama bu, bir şeyler bildiği bir oyundu. Kendi zamanında, Fiziksel Çocuklar arasında İt-İt yaygın bir eğlence aracıydı.

Son derece basit bir oyundu. Savaş'a çok benziyordu –yüksek kâğıt kazanıyordu– ama bazıları başka kurallar da eklemişti (kâğıtları bir şapkanın içine atmak; beş tanesini sokunca bir poker eli gibi puanlandırmak vs.). Ancak asıl mesele kurallar değildi; İt-İt'in amacı, hile yapmaktı. Kâğıtlarda bir sürü tuhaf büyü vardı: Karıştırılmış bir deste sabit olmazdı, sürekli devinen bir olasılıklar bulutu gibi olurdu ve kâğıtlar oynanana kadar hiçbir şey kesin değildi. İçine bir Schrödinger kedisi sürüsü girmiş bir kutuya benzerdi. Biraz büyü yöntemi bilirseniz, kâğıtlarınızın geliş sıralamasını değiştirebilirdiniz; biraz daha zorlarsanız, rakibinizin oynayacağı eli daha o oynamadan tahmin edebilirdiniz; bir adım ileri giderseniz, rakibinize hatta bambaşka bir desteye ait olasılık kanunlarıyla oynayabilirdiniz.

Quentin kâğıtları geri verdi ve oyun başladı.

Kolay numaralarla, düşük kâğıtları takas yaparak yavaş başladılar. Quentin kâğıtları otomatik bir şekilde sayıyordu fakat bunun yarar seviyesi sınırlıydı; büyücüler oyun oynarken kâğıtlar taraf değiştirebilirdi ve güvenli bir şekilde oyundan çıktığını sandığınız kâğıtlar aniden geri dönebilirdi. Bu tür durumlarda ne ölçüde yetenek gerektiği konusuyla hep ilgilenmişti ve şimdi tahminlerini keskin bir şekilde yükseltiyordu. Lionel'ı sadece güçle yenmeyeceği açıktı.

Quentin onun nerede eğitim aldığını merak etti. Muhtemelen kendisi gibi Brakebills olmalıydı; büyüsünde, hücre evlerinde yetişenlerde görülmeyen bir incelik vardı. Ancak başka bir şey daha vardı: Soğuk, ekşi, yabancı bir şey. Quentin neredeyse tadını alabiliyordu. Lionel'ın göründüğü kadar insan olup olmadığını merak etti.

İt-İt oyununda yirmi altı el vardı ve yarısını tamamladıklarında iki taraf da herhangi bir üstünlük sağlayamamıştı. Ancak on dördüncü elde Quentin kendini zorladı; bir papazı destesinin en üstüne gönderdi ama Lionel'ın ikilisine karşı ziyan etti. Bu uyumsuzluk dengesini bozunca, sonraki üç eli peş peşe kaybetti. Oyun dışı kalan desteden kâğıt çalarak iki tane daha geri kazandı fakat ön hazırlıklar artık bitmişti. Bu noktadan sonra it dalaşı olması gerekecekti.

Oda sadece masaya odaklanmıştı. Quentin rekabetçi ruhunu sergilemeyeli çok olmuştu fakat uzun uyuşukluğundan nihayet sıyrılıyordu. Yenilmeyecekti; bu olmayacaktı. Odaklandı. Lionel'ın yokladığını, oynanmamış deste içinde kâğıtları oradan oraya itmeye çalıştığını hissedebiliyor ve karşılık veriyordu. İkisi de aslarını tüketmişti. Quentin konsantrasyonunu bölerek Lionel'ın cebindeki cinsellik tılsımını yere düşürmek için bir büyü kullandı. Fakat dikkati dağıldıysa bile, Lionel belli etmedi.

Olasılık tarlaları aralarında çılgınca değişiyordu; görünmezdi fakat ikincil etkileri küçük durumlarla kendini ifade ediyordu. Saçları ve giysileri esintiyle kıpırdanıyordu. Atılan bir kâğıt, kenarı üzerine düşerek dengede kalıyor ya da bir köşede fırıldak gibi dönüyordu. Masanın üzerinde bir sis oluşmuştu ve tek bir kar tanesi üzerine doğru süzülüyordu. İzleyenler birkaç adım geri çekildiler. Quentin papazla bir kupa valeyi yendikten sonra aynı kartlar tersine dönünce sonraki eli kaybetti. Bir ikili oynadı ve Lionel onun poker kurallarına uygun olarak fazladan kâğıdını elinde tuttuğunu anlayınca kısık sesle küfretti.

Oyunun ateşiyle gerçeklik yumuşayıp eriyordu. Sondan ikinci elde Lionel maça kızını oynadı ve Quentin kaşlarını çattı... maça kızının yüzü biraz Julia'nınkine mi benziyordu? Ancak omzunda bir kuş olması bir yana, tek gözlü iskambil kızı diye bir şey yoktu. Ona karşı son papazını oynadı veya oynadığını sandı: Kâğıdı koyarken bir valeye, bir intikam valesine dönüştü ki böyle bir şey de yoktu; hele de beyaz saçlı olanı. Kendi saçları gibi.

Lionel bile şaşırmış gibiydi. Bir şey kâğıtları değiştiriyor olmalıydı... sanki masada ikisiyle de oynayan üçüncü biri varmış gibiydi. Sıradaki ve son kâğıdıyla Lionel'ın elinin üzerindeki tüm kontrolünü kaybettiği anlaşıldı

çünkü hiçbir seriye uymayan bir kız açmıştı: Bir cam kızı. Yüzü safir mavisi şeffaf bir selofandan yapılmış gibiydi ve Alice'in hayattaki haline benziyordu.

"Bu da ne be?" dedi Lionel, başını iki yana sallayarak.

Gerçekten de *bu da neydi*? Quentin kendine hâkim olmaya çalıştı. Alice'in yüzünü görmek onu sarsmış, içini dondurmuştu fakat aynı zamanda burada ne işi olduğunu hatırlatmıştı. Paniğe kapılmayacaktı. Yenilmeyecekti. Hatta bundan yararlanacaktı; Alice ona yardım edecekti. Yakın büyünün özü yanlış yönlendirmeydi ve Lionel'ın dikkati dağılmışken, Quentin uyuşmuş parmaklarıyla çizmesinin içinden bir kupa papazı çıkarıp masanın ortasına vurdu. Papazın üzerindeki gri takım elbiseye ve yüzünün önüne doğru uzanan ağaç dalına aldırmamaya çalıştı.

Bitişti. Şah mat. Quentin arkasına yaslandı ve titreyerek derin bir nefes aldı.

"Güzel," dedi kuş basitçe. "Sıradaki."

Lionel mutlu görünmüyordu ama bir şey söylemek yerine eğilip tılsımını masanın altından aldı. Quentin ayağa kalkarak gidip duvarın dibinde diğerleriyle birlikte durdu; dizleri titriyor, kalbi hızla atıyordu.

Oyunu kazandığı için memnundu fakat kazanacağını zaten tahmin etmişti. Tahmin etmediği şey, uzun zaman önce kaybettiği eski kız arkadaşının yüzünün bir iskambil kâğıdında karşısına çıkacağıydı. Az önce ne olmuştu öyle? Belki de buradaki biri onunla ilgili gerekenden fazlasını biliyordu. Belki de onu oyundan atmaya çalışıyordu. Ama kim? Kim böyle bir şeyle uğraşırdı ki? Artık kimse onun kazanmasını ya da kaybetmesini umursamıyordu. Şu anda umursayan tek kişi Quentin'in kendisiydi.

Belki de kendi kendine yapıyordu; belki de bilinçaltı zihninin derinliklerinden uzanarak her şeyi karıştırıyordu. Yoksa her neredeyse ve her neye dönüşmüşse onu izleyen ve biraz eğlenen Alice miydi? Eh, istediğini yapabilirdi. Quentin sadece şimdiye odaklanmıştı ve önemli olan sadece buydu. Yapacak işleri vardı. Hayatını toparlamaya çalışıyordu. Geçmişin burada söz hakkı yoktu. Alice'in bile.

Kızarmış yüzlü adam sıradışı bir şey belli etmeden oyununu kazandı. Hintli de öyle. Beyaz saçlı kadın erken yenildi ve dudağını ısırarak peş peşe –imkânsız bir şekilde– beş tane ikili koyarken, arkasından bir joker ve sonra

da Monopol oyunundan *Hemen Kodese Yürü!* kartı geldi. Çocuğun oynamasına kuş nedense izin vermedi; direk kabul edildi. Plum da kabul edilmişti. Kısa saçlı kadın hepsinden daha hızlıydı; ya gerçekten çok güçlüydü ya da Lionel yorulmaya başlamıştı.

Her şey bittiğinde Lionel yenilen kadına zahmeti karşılığında koca bir yüzlük dolar tomarı verdi. Kızarmış yüzlü adam da aynı parayı aldı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi kuş.

"Ben mi?" Adam elindeki paraya baktı. "Ben mi? Ama ben geçtim!"

"Evet," dedi Lionel. "Ancak buraya geç geldin. Ve zaten serserinin tekine benziyorsun."

Adamın yüzü iyice kızardı.

"Haydi," dedi Lionel kollarını iki yana açarak. "Bir hamle yap."

Adamın yüzü seğirdi fakat ihtimalleri tartamayacak kadar öfkeli veya deli değildi.

"Lanet olsun!" dedi.

Hamlesi buydu. Kapıyı arkasından sertçe çarparak dışarı çıktı.

Quentin adamın az önce boşalttığı ve yağmurluğundan dolayı ıslanmış sandalyeye çöktü. Kendini bitkin hissediyordu. Testlerin bittiğini umuyordu çünkü şu anda büyü yapabileceğini hiç sanmıyordu. Onunla birlikte beş kişi kalmıştı: Quentin, Plum, kısa saçlı kadın, Hintli adam ve çocuk.

Her şey yarım saat önce olduğundan çok daha gerçekçi görünüyordu. Henüz iş işten geçmemişti, hâlâ yürüyüp gidebilirdi. Henüz anlaşmayı bozan birini görmemişti ama güven uyandıran çok şey de görmemişti. Bu onun geri dönüşü ya da daha kötü bir yere uzanan bir yol olabilirdi. Onu hiçbir yere götürmeyen ve her seferinde ellerini boş bırakan şeylerle yeterince uğraşmıştı. Yürüyüp gidebilir, tekrar yağmurlu geceye çıkabilir, soğuk ve ıslak sokaklara dönebilirdi.

Ama bunu yapmadı. Artık işlerin akışını tersine çevirme zamanıydı. Bunun işe yaramasını sağlayacaktı. Elinde çok fazla iyi seçenek olduğunu söyleyemezdi.

"Sence bu gerçekten yeterli olacak mı?" diye sordu Quentin, kuşa. "Sadece beşimiz?"

"Altı, Lionel da var. Ve evet. Hatta tam yerinde olduğunu söylerdim."

"Eh, bizi daha fazla bekletme," dedi kısa saçlı kadın. "Hedefimiz ne?"

Kuş onları bekletmedi.

"Aradığımız eşya bir çanta. Kahverengi deriden, orta boy, 1937'de yapılmış ve üzerinde *RCJ* harfleri var. Louis Vuitton marka."

Kuş Fransızcayı gerçekten etkileyici bir aksanla konuşuyordu.

"Gösterişliymiş," dedi kısa saçlı kadın. "İçinde ne var?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Ergen çocuk ilk kez konuşmuştu. "O halde o çantayı neden istiyorsun?"

"İçinde ne olduğunu öğrenmek için," dedi kuş.

"Hah! Baş harfler neyin kısaltması?"

"Rupert John Chatwin," dedi kuş.

Çocuk şaşkın gözlerle baktı. Dudakları kıpırdadı.

"Anlamıyorum," dedi. "*C*'nin en son gelmesi gerekmez miydi?"

"Bu bir monogram, sersem," dedi kısa saçlı kadın. "Soyadı ortaya gelir."

Hintli adam çenesini ovalıyordu.

"Chatwin." Bu ismi çıkarmaya çalışıyordu. "Chatwin. Ama bu..."

Kesinlikle öyle, diye düşündü Quentin ama bir şey söylemedi. Tek bir kasım bile kıpırdatmıyordu. Kesinlikle öyleydi.

Chatwin: Bu isim onu gecenin soğuğundan, yağmurdan, kuştan ve kâğıtlardan daha fazla ürpertmişti. Hayatı boyunca bu ismi bir daha duymak istemiyordu. Artık aralarında bir şey kalmamıştı. Chatwin'lerle işi bitmişti.

Ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde rahatlamıştı çünkü bu isim her şeyin bitmediği anlamına geliyordu. Fillory, Plover, Beyazkule, Chatwin kardeşler... hepsi hâlâ oradaydı. Quentin kendini en sevdiği uyuşturucunun hafifçe kokusunu almış bir bağımlı gibi hissediyordu ve uzun bir uykudan sonra yaklaşan kavuşma anının heyecanını şimdiden duyuyordu. Daha fazlasını hissedebilmek için gözlerini kapadı.

Bu isim bir mesaj, gece karanlığına fırlatılmış bir işaret fişeği, zaman, uzay, karanlık ve yağmurun arasından ona gönderilmiş bir sinyaldi; ta dünyanın sıcak merkezinden buraya kadar.

2. BÖLÜM

Öyle olmaması gerekiyordu. Quentin düz gitmeye çalışmıştı. Hepsi Neonebu Diyarı'nda, diğer her yerin arasında ve ötesinde kalan, İtalyan havuzları ve kilitli kütüphanelerle dolu o sessiz şehirde başlamıştı. Havuzlar aslında başka dünyaların kapılarıydı ve Quentin Fillory'ye açılan havuza yaslanıp durmuştu. Ondan zorlukla ayrılabilmişti.

Uzun süre orada durmuş, havuzun taş kenarının soğuk sertliğini hissetmişti. Güven verici bir şekilde sağlamdı. Havuz, sihirli bir diyarın kralı olduğu eski hayatıyla son bağlantısıydı. Bitmesini istemiyordu; zaten peşini bırakıp kendi yoluna yürüyene kadar tamamen bitmiş de olmayacaktı. Bir süre daha ona sahip olabilirdi.

Ama hayır, yapamazdı. Bitmişti. Havuza elini hafifçe vurdu ve boş rüya şehrinden geçerek yürümeye başladı. Kendini ağırlıksız ve boş hissediyordu. Olduğu kişi olmayı bırakmıştı fakat bundan sonra kim olacağından emin değildi. Dünyanın Sonu hâlâ kafasını kurcalıyordu: Batan güneş, kıvrıla kıvrıla sonsuza kadar uzanırmış gibi görünen kumsal, birbiriyle uyumsuz iki ahşap sandalye, hilal, kuyrukluyıldızlar. Julia'yı son görüşü, Fillory'nin kıyısından Dünyanın Uzak Tarafı'na, kendi geleceğine doğru atlayışı.

Onun için yeni bir başlangıçtı fakat Quentin tam bir çıkmaza dalmıştı. Artık Fillory yoktu. Bitmişti.

Oradan ayrılalı uzun süre olmamasına rağmen, Neonebu Diyarı'nın ne kadar değiştiğini fark etmemişti. Daha önce daima bulutlu alacakaranlık bir gökyüzünün altında sessiz, dingin, bir hareketsizlik ve sessizlik fanusunun içine sıkışmış bir yerdi. Ama bir şey olmuştu: Tanrılar evrendeki sihir denen kusuru düzeltmek için geri dönmüş ve ardından gelen krizde o fanus kırılmış,

zaman ve hava içeri dolmaya başlamıştı. Şimdi hava sis gibi kokuyordu. Gökyüzünde paramparça, biçimsiz bulutlar süzülüyordu ve mavi gökyüzü, eriyen kar göletlerinden yansıyordu. Şırıldayan suyun sesi her yerdeydi. İsteksizce, kırgınlıkla, Neonebu ilk ilkbaharını yaşıyordu.

Bu bir enkaz ve yıkım mevsimiydi. Quentin'in her yanında çatısız binalar açık şekilde duruyor, devrilmiş kitap rafları domino taşları gibi sıralanıyor, çürüyen leşlerin kaburgaları gibi görünüyordu. Neonebu Diyarı'nın kütüphanelerinden kopmuş sayfalar havada süzülüyor, rüzgârla savruluyordu. Bir kanalın üzerindeki bir köprüyü geçerken, Quentin suyun neredeyse iki taraftaki kıyıyla aynı seviyede olduğunu gördü. Taşarsa neler olacağını merak etti.

Muhtemelen bir şey olmazdı. Muhtemelen sadece ıslanırdı.

Dünya'ya açılan havuza geldiğinde, onun da değişmiş olduğunu gördü. ortasındaki heykel büyük bakır bir lotus çiçeğiydi fakat sihir için mücadele ederken bir ejderha sürüsü Neonebu Diyarı'na girmek için onu kullanmış, bu tarafa geçtiklerinde çiçek kenarlardan yarılıp açılmıştı. Quentin şimdiye kadar birinin gelip onaracağını sanmıştı ama havuz kendi kendini onarıyordu. Eski çiçek solmuş, bir yana devrilmişti ve onun yerinde yeni bir bakır lotus açıyordu.

Quentin havuzu inceleyerek kendi dar kalça kemiklerinin gerçekten oradan geçecek kadar dar olup olmadığını merak ederken, omzuna bir şey süründü. O şeyi refleksle havada yakaladı: Bir kâğıt parçası, bir kitaptan yırtılmış bir sayfaydı. Sayfanın iki tarafı yazılarla ve resimlerle doluydu. Tam kâğıdı tekrar bırakacak, rüzgâra geri verecekken, sonra vazgeçti. Dörde katlayıp arka cebine tıktı.

Ve Dünya'ya düştü.

Dünya'da ya da en azından Chesterton'da yağmur yağıyordu: Kasım ayında, dondurucu, bardaktan boşanırcasına bir New England musonu. Sadece kendisinin bildiği bir nedenle, sihirli düğme onu ailesinin yaşadığı yemyeşil Massachusetts banliyösüne getirmiş, aşırı büyük evlerinin önündeki dümdüz çimenliğe atmıştı. Yağmur çatıyı döverek pencerelerden aşağı süzülüyor, bir horoz kuyruğundaki borudan dışarı kusuluyordu. Giysileri neredeyse hemen sırılsıklam olmuştu; Neonebu Diyarı'nda giysilerindeki Fillory'nin

deniz tuzu kokusunu hâlâ alabiliyordu fakat şimdi yağmur tuzu dağıtmış ve sonsuza dek temizlemişti. Onun yerine burnuna banliyölerdeki sonbahar yağmurunun kokusu geliyordu: Çürümüş ot, kabaran ahşap verandalar, ıslak köpekler, çitler...

Fillory'den ayrılmadan önce Eliot'ın hediye ettiği gümüş saatini cebinden çıkardı. Daha önce neredeyse hiç bakmamıştı –gitmesi gerektiğini söylediklerinde bunu düşünemeyecek kadar şaşkın ve kızgındı– ama şimdi kadranın gerçekten görkemli ve detaylı olduğunu görebiliyordu: Fazladan iki kadranı, hareketli bir yıldız haritası ve Ay'ın hallerini takip ediyordu. Güzel bir saatti. Eliot'ın Kraliçe Ormanı'ndaki bir saat ağacı fidanından nasıl aldığını ve sonra denizde geçirdiği aylar boyunca nasıl güvenle sakladığını düşündü. Bu çok büyük bir hediyeydi. Keşke bunu söylemiş olsaydı.

Ancak saat artık çalışmıyordu. Dünya'da olduğu için çalışmıyor gibiydi. Belki de havadandı.

Quentin ailesinin karanlık evine uzun süre bakarak içeri girme dürtüsünün belirmesini bekledi ama öyle bir şey olmadı. Son derece karanlık ve devasa boyutlardaki ev onu hiç çekmiyordu. Ailesini düşündüğünde, onlarla paylaştığı yakınlığın neden o kadar gerçek göründüğünü hatırlayamayacağı kadar uzak geçmişte kalmış eski sevgililer gibi geliyordu. Hiçbir ortak noktaları olmayan ya da varsa bile bulmaya çalışmadıkları bir çocuğu büyütüp yetişkinliğe ulaştırmayı başarmışlardı. Şimdiyse birbirlerinden o kadar uzaktılar ki onları bağlayan gümüş iplik sonunda kopmuştu. Herhangi bir yerde evi varsa bile, burada olmadığı kesindi.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı ve aynı anda sol eliyle büyük bir daire çizerken kısık sesle dört uzun hece söyledi. Yağmur başının üzerine görünmez bir lensten kaymaya başladı ve daha kuru değilse de, en azından kurumaya giden uzun yolda ilk adımı attığını hissetti.

Sonra ıslak banliyö kaldırımından yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Fillory'den uzaktaydı ve artık bir kral değildi. Lanet olasıca hayatını herkes gibi yaşamaya başlama zamanı gelmişti. Hiç olmamasındansa geç olması daha iyiydi. Quentin, Chesterton'ın merkezine doğru yarım saat kadar yürüdü, oradan Alewife otobüsüne bindi, metroyla Güney İstasyonu'na geçti ve bir Greyhound otobüsüne binerek Newburgh, New York'a doğru yola çıktı:

Hudson Nehri kıyısındaki Manhattan'ın kuzeyine gidiyordu çünkü orası toplu taşıma araçlarıyla Brakebills'e en yakın noktaydı.

Bu kez geri dönmek daha kolay olmuştu. Son defasında yanında Julia vardı ve paniğe kapılmış, çaresiz durumdaydı. Bu kez acelesi yoktu ve neye ihtiyacı olduğunu gayet iyi biliyordu: Güvenli ve tanıdık, yapacak bir şeylerinin olduğu, insanların büyüyü ve onu tanıdığı bir yerde olmaya. İhtiyacı olan şey bir işti.

Aynı motelde kaldıktan sonra bir taksiye binerek yoldaki aynı dönemece gitti ve oradan sonra nemli ormanda yoluna yürüyerek devam etti. Burada da yağmur yağmıştı ve süründüğü her dal onu tekrar tekrar soğuk suyla ıslatıyordu. Bu kez zihinde canlandırma büyüleriyle uğraşmak istemedi. Onu göreceklerini ve gördüklerinde de ne olduğunu anlayacaklarını biliyordu.

Haklıydı. Quentin onu ağaçların arasında çok uzaktan fark etti: Normalde bulutlu olan bir günde güneş ışığıyla pırıl pırıl aydınlanan bir alan. Yaklaştıkça, ıslak dalların arasında giderek daha hafif, daha parlak bir oval biçimini aldı. Oval, bir kolyedeki fotoğraf gibi, bir kadının bedensiz başını ve omuzlarını gösteriyordu. Kırklı yaşlarında, badem gözlüydü ve Quentin tanımasa da onun başka bir büyücü olduğunu anlamıştı.

"Selam," dedi Quentin, bağırmak zorunda kalmayacağı kadar yaklaştığında. "Adım Quentin."

"Biliyorum," dedi kadın. "İçeri mi gireceksin?"

"Teşekkürler."

Kadın görüş alanının dışında küçük bir hareket yaptı ve portre aniden boy aynası gibi oldu. Şimdi kadın kasvetli sonbahar orman ortamının içindeki yemyeşil bir çimenlikte ve yaz güneşinin altında duruyordu. Quentin'in geçmesine izin vermek için kenara çekildi.

"Teşekkürler," diye tekrarladı Quentin. Yaz havasını hissedince duyduğu rahatlamayla, gözlerinin kenarları beklenmedik bir şekilde nemlendi. Gözlerini kırpıştırarak arkasını döndü fakat kadının dikkatinden kaçmamıştı.

"Hiç eskimiyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Quentin. "Gerçekten eskimiyor."

Quentin uzun yoldan giderek Labirent'in etrafından dolaştı –son gördüğünden bu yana on kez yeniden planlanmış olmalıydı– ve Ev'e doğru yürüdü. Koridorlar boştu: Ağustos ayıydı ve ortalıkta hiç öğrenci yoktu ama henüz yaklaşan dersler için gelmedilerse bile, hâlâ giriş sınavlarıyla uğraşıyor olabilirlerdi. Öğle üzeri güneşi ortak salonlardaki aşırı kullanılmış halıların üzerine vuruyordu. Bütün bina, okul yılının kargaşasından sonra dinlenip toparlanıyormuş gibiydi.

Fogg'dan ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu: En son konuştuklarında pek de iyi şartlarda ayrılmamışlardı. Ancak Quentin buradaydı ve onunla konuşmaya kararlıydı. Dekanı ofisinde öğrenci kayıt dosyalarını incelerken buldu.

"Eh!" Hâlâ bakımlı ve top sakallı olan yaşlı adam şaşırmış gibi yaptı. "Girsene. Seni bu kadar kısa sürede tekrar göreceğimi sanmıyordum."

Fogg gülümsedi ama ayağa kalkmadı. Quentin temkinli bir tavırla oturdu.

"Ben de beklemiyordum," dedi. "Ama burada olmak güzel."

"Bunu duymak her zaman hoşuma gider. Seni en son gördüğümde, yanlış hatırlamıyorsam, yanında bir çit cadısı vardı. Söylesene, gitmek istediği yere ulaşabildi mi?"

Uzun ve oldukça dolambaçlı bir yoldan olsa da, ulaşmıştı. Ve Quentin bu konuda detaya girmek istemiyordu. Bunun yerine, welters takımının durumunu sordu ve Fogg ona istediğinden daha detaylı anlattı. Quentin daha önce dekanın ofisinde duran küçük metal kuşa ne olduğunu sordu; Fogg birinin onu tekrar etten kemikten bir canlıya dönüştürmeyi doktora tezi olarak seçtiğini açıkladı. Fogg bir puro çıkardı, Quentin'e de ikram etti; Quentin puroyu aldı ve birlikte içtiler.

Her şey beklediğinden çok daha sorunsuz gidiyordu. Fogg'u kindar, gülünç bir tiran gibi görürdü fakat şimdi dekanın değişip değişmediğini merak etmeye başlamıştı; yoksa kendisi mi en baştan yanılmıştı? Belki de Fogg aslında o kadar kötü biri değildi. Belki de kendisi, Quentin onun yamndayken hep biraz fazla alıngan ve savunmacı davranmıştı. Fogg ona nasıl yardımcı olabileceğini sorduğunda, Quentin açıkladı.

Ve Fogg ona yardım etti. Şans bu ya, fakültede en düşük seviyede bir boş yer vardı; bir hafta önce pozisyonu alacak olan yardımcı, yükseklisans

tezinin büyük bölümünü Francis Bacon'dan çaldığı anlaşılınca reddedilmişti. Quentin isterse onun derslerini verebilirdi. Aslında Fogg'a bir iyilik yapıyor olacaktı. Fogg onun, yüksekten uçan, macera meraklısı, yaramaz dâhinin sürünerek geri döndüğünü ve boyunun ölçüsünü aldığını görmekten gerçekten mutluluk duyduysa bile bunu çok iyi gizledi.

"O kadar şaşırma, Quentin!" dedi Fogg. "Sen her zaman akıllı öğrencilerden biriydin. Bunu senden başka herkes görüyordu. Kendini buraya ait olmadığına ikna etmeye çabalamakla o kadar meşgul olmasaydın, sen de görürdün."

Yıllar önce Brakebills ona kapılarını açmış, onu bağrına basmış ve kendi küçük gizli dünyasında bir yer sunmuştu. Fogg bir panodan aldığı anahtarları ona verdi ve Quentin kendini çok küçük ve bir havalandırma borusunun dibindeymiş gibi hissettirecek kadar yüksek tavanlı bir odada buldu. Bir masa, bir pencere, bir banyo ve dar bir iki kişilik yatak vardı. Çarşafları buram buram Brakebills çamaşırhanesi kokuyordu ve bu koku, Quentin'i bir anılar kuyusuna düşen taş gibi geçmişe, Brakebills yatak örtülerine sarınmış halde mışıl mışıl uyuduğu ve şimdi yaşadığından çok farklı bir gelecek hayal ettiği yıllara götürdü.

Aslında tam olarak nostalji değildi; Quentin eski günleri özlemiyordu. O Fillory'yi özlüyordu. Ancak odasında –bir kralın değil, bir öğretmenin, hem de bir öğretmen yardımcısının odası– tek başına kaldığında ve kapısını kapadığında özlemini gerçekten hissetti. Oraya dönmek için yanıp tutuşuyordu. Kaybettiklerinin bütün ağırlığını hissediyordu. Uzanarak tavana baktı ve orada onsuz yaşanan şeyleri, yolculukları, maceraları, ziyafetleri, o çok çeşitli sihirli harikaları, bir ucundan diğer ucuna kadar bütün Fillory'yi, nehirlerini, okyanuslarını, ağaçlarını, kırlarını düşündü. Orada olmayı o kadar çok istiyordu ki sadece arzusunun gücü onu bu sert yataktan, bu dünyadan alıp ait olduğu yere atabilirmiş gibi geliyordu. Ama yetmiyordu.

Ona bir ders programı vermişlerdi. Ona yemek salonunda bir sandalye ve öğrencilerin üzerinde bir otorite vermişlerdi. Aynı zamanda ona uzun zaman önce anlamış olması gereken ama asla almadığını neredeyse unuttuğu bir şeyi de vermişlerdi: Bir uzmanlık alanı.

Her büyücünün, tanımlanabilir ve sınıflandırılabilir şekilde belli bir büyü türüne doğal bir eğilimi olurdu. Bazen çok önemsiz, bazen gerçekten çok işe yarar bir şey olabilirdi fakat herkesin bir özelliği vardı: Bu bir tür genetik özellik gibiydi. Ancak Quentin'inkini bulmayı bir türlü başaramamışlardı. Brakebills fakültesindeki eğitiminin bir parçası olarak, Quentin'in uzmanlık alanını belirtmesi bekleniyordu ki o anda ne olduğunu hâlâ bilmediğini fark etti.

On yıl kadar önce yaptıkları gibi, onu henüz öğrenciyken tarif edilemeyecek ölçüde kızdırdığı bir kadın olan Profesör Sunderland'e gönderdiler. Kadın onu o zamanlar çalıştığı, bol güneş ışığı alan laboratuvarında karşılamıştı; kendisi evrenler arasında yolculuk yapıp dururken onun bütün bu süre boyunca aynı yerde kaldığını görmek ve şimdi –en beklenmedik şekilde– meslektaşı olarak yanında olmak tuhaftı.

Açıkçası, kadın yirmi beş yaşında olduğundan daha da güzel görünüyordu. Yüzü olgunlaşıp yumuşamıştı. Daha kendisi gibiydi ama o zamanlar Quentin'in dingin, olağanüstü bir nitelik olarak gördüğü şey, şimdi biraz etkisini kaybetmiş gibiydi; kadının ne kadar içine kapanık olduğunu o zamanlar fark etmemişti.

Quentin o zamanlar kendini ondan o kadar aşağıda hissediyordu ki kadının onu hatırlayacağını sanmıyordu ama hatırladı.

"Elbette hatırlıyorum. Sandığın kadar görünmez değildin."

Kendisi böyle mi sanmıştı? Muhtemelen.

"Yani size duyduğum gizli duygular sandığım kadar gizli değil miydi?"

Kadın nazikçe gülümsedi.

"Aşkı gizlemek muhtemelen senin uzmanlık alanın değil," dedi. "Kollarını sıva bakalım, dirseklerinden yukarı. Ellerinin üzerine bakayım."

Quentin ellerini gösterdi. Profesör Sunderland, Quentin'in ellerinin üzerine çok ince taneli bir toz sürdü ve Quentin'in teninde geceleri gökyüzünden görülen kırsal yerleşim alanlarını andıran minik soğuk parıltılar belirdi. Quentin eline işleyen buz soğuğunu da hissettiğini sandı ama muhtemelen hayal gücünden kaynaklanıyor olmalıydı.

"Hmmm."

Kadın onu incelerken dudağını ısırdı ve sonra bir çocuk oyunu oynar gibi ellerine sırayla birer kez vurdu. Parıltılar söndü. Orada Profesör Sunderland'in

ilgisini çeken bir şey yoktu. Ya da Pearl'ün; artık meslektaş olduklarına göre, Quentin ona adıyla seslenmeye alışmak zorundaydı.

Pearl, Quentin'in saçından bir tutam alıp mangalda yaktı. Quentin yanan saç kokusunu algıladı. Pearl dumanı inceledi.

"Hayır."

Şimdi nezaket gösterisi bittiğinden, Pearl tamamen işe odaklanmıştı. Quentin kendini Pearl'ün bir türlü istediği gibi düzenleyemediği bir çiçek buketi gibi hissetti. Quentin odanın etrafında geri geri yürürken, Pearl onu giderek daha koyulaşan renkli merceklerin arkasından izliyordu.

"Sence bu neden böylesine zor?" diye sordu Quentin, bir şeye çarpmamaya çalışırken.

"Hmm? Omzunun üzerinden bakma."

"Uzmanlık alanım? Sence bulmak neden bu kadar zor?"

"Birkaç şey olabilir." Pearl düz sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak mercek değiştirdi. "Tıkalı olabilir. Bazı uzmanlık alanları doğaları gereği bulunmak istemezler. Bazıları aslında önemsiz, amaçsızdır ve onları onca kargaşa arasında seçmek zordur."

"Anladım. Ama aynı zamanda." Quentin bir tabureye takıldı, "ilginç bir şey olmasından da kaynaklanabilir mi? Daha önce kimsenin görmediği türden bir şey?"

"Tabii. Neden olmasın?"

Penny'nin gösterişli ve görünüşe göre özgün olan uzmanlık alanına, boyutlararası yolculuğa her zaman imrenmişti. Ancak Pearl'ün ses tonuna bakılırsa, neden olmayabileceği konusunda zihninde birkaç şey sıraladığı belliydi.

"O parıltıları yaptığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Aha! Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Kıpırdama."

Quentin durdu ve Pearl bir çekmeceyi karıştırarak bakır kenarlı ağır bir cetvel çıkardı; cetvelin üzerinde Quentin'in tanımadığı düzensiz ölçüler vardı.

"Gözlerini kapa."

Quentin gözlerini kapadı ve aynı anda sağ elinin üzerine acı verici bir elektrik akımı yayıldı. Elini dizlerinin arasına sıkıştırdı; *ah* bile diyebilmesi

için on saniye geçmesi gerekti. Gözlerini açtığında parmaklarının yarıdan itibaren kopmuş olduğunu göreceğini sandı.

Hâlâ sağlamdılar ama kızarıyorlardı. Pearl cetvelin keskin kenarıyla Quentin'in parmaklarına vurdu.

"Affedersin," dedi. "Acı tepkisi genellikle çok şey gösterir."

"Dinle, eğer işe yaramıyorsa, bilmemekten o kadar da rahatsız değilim."

"Hayır, işe yaradı. Aşırı duyarlı olduğunu belirtmeliyim."

Quentin insanın parmaklarına bir cetvelle vurulmasını istememesinin onun duyarlı olduğunu gösterdiğini sanmıyordu fakat bir şey söylemedi; Pearl dev gibi bir başvuru kitabının sayfalarını karıştırıyordu. Quentin aniden onu durdurmak istedi. O kadar uzun süredir bununla yaşıyordu ki neredeyse kimliğinin bir parçası haline gelmişti; o Uzmanlığı Olmayan Adam'dı. Bundan vazgeçmeye hazır mıydı? Eğer Pearl ona diğer herkes gibi olacağını söylerse...

Ama yine de onu durdurmadı.

"Seninle ilgili bir teorim var." Pearl parmağını bir sütundan aşağı kaydırdı. "Geçen sefer alanını bulamamış olmamın nedeni, bir alanının olmamasıydı. Yaşına göre biraz az gelişmiş olduğunu her zaman düşünmüşümdür. Kişilik bir etkendir; olgunluk. Bir alanının olabileceği yaştaydın ama duygusal olarak henüz orada değildin. Henüz netleşmemiştin."

Bu utanç vericiydi. Ve tıpkı aşkı gibi, muhtemelen bu yönü de sandığından daha çok belli olmuştu.

"Sanırım geç çiçek açanlardanım," dedi Quentin.

"İşte." Pearl sayfaya vurdu. "Küçük eşyaları onarmak; bu sensin."

"Küçük eşyaları onarmak."

"Hı-hım!"

Quentin umduğu şeyin bu olduğunu söyleyemezdi.

"Bir sandalye gibi mi?"

"Daha küçük düşün," dedi Pearl. "Mesela, ne bileyim, bir kahve fincanı." Ellerini görünmez bir kupanın etrafına sardı. "Bu konuda özel bir yeteneğin olduğunu hiç hissettin mi? Küçük bağlamalar, yeniden yaratma gibi şeyler?"

"Belki." Quentin böyle bir şeyi fark ettiğini de hatırlamıyordu. "Bilmiyorum." Belki de sadece dikkatini çekmemişti.

Bu cidden keyif kaçırıcıydı. Kesinlikle seksi olduğu söylenemezdi. Çığır açan bir şey olmadığı da açıktı. Boyutlar arasında dolaşmayacak ya da gökyüzünden yıldırımlar çekmeyecekti. *Küçük şeyleri onarmak.* Hayat Quentin'in kendisiyle ilgili son hayallerini de etkili ve hızlı bir şekilde elinden çekip alıyor, sert çekişlerle sürüklüyor, onu çırılçıplak bir halde titremeye terk ediyordu.

Ama bu yüzden ölmeyecekti. Bu onu öldürmeyecekti. Seksi olmayabilirdi fakat gerçekti ve şimdi önemli olan da buydu. Fanteziler buraya kadardı; Fillory'den sonraki hayat böyleydi. Belki insan hayallerinden vazgeçtiğinde, hayatta hayal kurmaktan daha fazlasının olduğunu anlıyordu. Bundan sonra gerçek dünyada yaşayacaktı ve bu hayatın sıradan sağlamlığını takdir etmeyi öğrenecekti. Son zamanlarda kendisiyle ilgili çok şey öğreniyordu ve bunun acı verici olacağını düşünmüştü; öyleydi ama aynı zamanda rahatlatıcıydı da. Bunlar bütün hayatı boyunca yüzleşmekten korktuğu şeylerdi ve şimdi dosdoğru onlara bakarken, sandığı kadar korkutucu olmadıklarını görüyordu.

Belki de sandığından daha dayanıklıydı. Ne olursa olsun, Fiziksel Çocuklar'dan sürgün edilmeyecekti. Küçük eşyaları onarmak onu gruba sokuyordu.

"Haydi git," dedi Pearl. "Fogg muhtemelen birinci sınıfların Küçük Onarımlar dersine girmeni ister."

"İsteyeceğini tahmin ediyorum," dedi Quentin.

Ve istedi de.

3. BÖLÜM

Quentin öğretmenlikten tatmin olacağını tahmin etmişti ama gerçekten zevk almayı beklemiyordu. Bu aşırı umutlanmak olurdu. Ancak gerçekten zevk aldığını fark etti.

Haftada beş gün, sabah saat dokuzda Küçük Onarımlar sınıfında elinde tebeşir ve önünde karalanmış ders notlarıyla duruyor, öğrencilere –artık onun öğrencileriydiler– bakıyordu ve onlar da ona bakıyordu. Çoğunun yüzü ifadesizdi; dehşetten, şaşkınlıktan, sıkkınlıktan... ama ifadesizdi. Quentin kendisinin de muhtemelen öyle göründüğünü şimdi anlamaya başlıyordu. Sınıfta öğrencilerden biri olunca, insan profesörün kendisini görebileceğini unutuyordu.

İlk dersi başarılı geçmemişti. Eli ayağına dolaşmıştı; söylediklerini tekrarlamıştı; düşünce zincirini kaçırmış, bir saniye önce ne söylemeye çalıştığını hatırlamaya çalışırken olduğu yerde donup kalmıştı. Ele almak istediği on konu hazırlamıştı fakat konularının biteceğinden o kadar korkmuştu ki ilk konuyu yarım saat anlattıktan sonra diğer dokuzunu son hızla geçmek zorunda kalmıştı. Öğretmenliğin de diğer her şey gibi öğrenilmesi gereken bir beceri olduğunu anlamıştı.

Ne var ki en azından konuştuğu konuyu bildiğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Hayatta ve aşkta sicili o kadar kusursuz değildi fakat doğaüstü güçlerin bakımı ve beslenmesi hakkında çok geniş pratik bilgisi vardı ve öğretmek, insanın kafasındaki bilgiyi alıp öğrencilerin zeki, algısı yüksek zihinlerine düzenli taksitler halinde yatırmak demekti. Gizli bir sihirli krallığı yönetmekten çok uzak bir şeydi ama sonuçta Fillory'nin ona asla unutsuzca ihtiyacı olmamıştı. Fillory büyük ölçüde kendi kendini yönetiyordu zaten.

Oysa büyücülüğün ilk aşamalarındaki buzlu sularda yollarını bulmaya çalışan bu çocuklar onsuz kaybolurdu. Ona ihtiyaçları vardı ve bu çok güzel bir duyguydu.

Uzmanlık alanını öğrenmesi de yararlı olmuştu. Kendini hep büyü konusunda usta olarak görmüş ama bir büyücü olarak kim olduğu konusunda asla güçlü bir görüş kazanamamıştı. Şimdi bu olmuştu: O, bir şeyleri düzeltip onaran adamdı. Bunu artık görebiliyordu. Quentin'e kırık bir eşya verirseniz, eşya onun ellerinde sevimsiz bir rüyadan uyanmış ve bir zamanlar bir bütün olduğunu hatırlamış gibi olurdu. Son derece umutsuz, güçsüz, parçalanmış bir kahve fincanı, onun avuçlarında canlanarak eski halini hatırlıyordu. Her zaman böyle olmamıştı. Hayır... bir zamanlar güzel bir tutacağı vardı. Parçalarının arasından yere saçmak yerine, bir zamanlar sıvıları içinde tutabiliyordu.

Quentin'in biraz teşvikiyle, yine eski haline dönüyordu. Tanrım, büyü yapmak harika bir şeydi. Küçük şeylerin bile ne kadar tatmin edici olduğunu neredeyse unutmuştu. Büyü yapmak, hayat boyunca aranan sözleri nihayet bulmak gibiydi. Ne demek istediğini her zaman bilirsiniz, dilinizin ucundadır, neredeyse söylersiniz, daha bir saniye önce aklınızdaymış ama nedense unutmuşsunuz gibidir ve bir an sonra ortaya çıkarlar. Büyü yapmak da nihayet o sözleri bulmak gibiydi: İşte, demek istediğim bu, başından beri bunu anlatmaya çalışıyorum.

Yapması gereken tek şey, bunu öğrencilerine açıklamaktı. Bir fakülte üyesi olarak, aynı zamanda bağımsız araştırmalar yapması bekleniyordu fakat araştırmaya değer bir sorun bulana kadar sadece öğretmekle ilgilenecekti. Bunu haftada beş gün yapıyor, saat dokuzda konferans veriyor ve saat ikide Pratik Uygulamalar'a geçiyordu.

Aynı zamanda Brakebills'teki yaşamın ritmine de tekrar uyum sağlamıştı ki bu konuda öğrenci ya da profesör olmak pek fark etmiyordu. Artık ev ödevi yapmıyordu ama gecelerini derslerini hazırlayarak geçiriyordu ve bu hoşuna gidiyordu çünkü yapacak başka pek bir şeyi yoktu zaten. Öğrencileriyle arasına mesafe koyuyordu ve şimdiye kadar diğer eğitimciler de uygun olsun ya da olmasın, yeni balığı kendi haline bırakmayı tercih etmişti.

Değişen bazı küçük şeyler vardı. Söylentilere bakılırsa, Brakebills'te bir hayalet vardı ve Fogg kendisi görmüş olmamasına rağmen –kimin gördüğü de belli değildi– bununla büyük gurur duyuyordu. Anlaşılan bütün eski Avrupalı kurumlarda hayaletler vardı ve o çevrelerde hayaleti olmayan bir büyü okulu kendini kanıtlamış sayılamazdı. Kütüphane hâlâ sorunluydu: Yığınların daha dip köşelerinde kalan birkaç kitap kendi başına hareket ediyordu –uçan kitaplarla ilgili ilk deneylerden birinde başlamıştı– ve son zamanlarda çoğalmaya başlamışlardı. Şaşkın öğrenciler kitapları çiftleşirken yakalıyorlardı.

Bu ilginçti ama şimdiye kadar ortaya çıkan yeni kitaplar ya tahmin edilir şekilde bir türev (kurgularda) ya da inanılmayacak kadar sıkıcı (kurgu olmayanlarda) oluyordu; kurguyla kurgu olmayan arasındaki melez çiftleşmenin sonucuysa, en önemlisiydi. Kütüphaneci sorunun doğru kitapların birbirleriyle çiftleşmemesi ve dolayısıyla zorlama bir çiftleşme programı uygulamak zorunda kalması olduğunu söylüyordu. Kütüphane komitesi, edebi öjenik etiği konusunda gizli bir toplantı yapmış ama bir karara varılamamıştı.

Quentin, Brakebills'in huzur verici, yoğun, rahatlatıcı atmosferine tekrar uyum sağlıyordu. Bazen kendini burada sonsuza dek kalmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünürken buluyordu. Ve bunu gerçekten yapabilirdi, tabii beklenmedik bir şey olmasa: Babası öldü.

Bu Quentin'i hazırlıksız yakaladı. Kendini babasına yakın hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Onu ya da annesini pek sık düşünmüyordu. Babasının ölebileceği aklına bile gelmemişti.

Quentin'in babası sıradan bir hayat yaşamış, altmış yedi yaşındayken de her zamanki silikliğiyle dünyadan göçüp gitmişti: Uykusunda beyin kanaması geçirmişti. Hatta Quentin'in annesini soğumaya başlamış bir cesedin yanında uyanmanın şokundan bile kurtarmıştı: Annesi Provincetown'da bir sanatçının evindeydi ve babasının cesedi temizliğe gelen kadın tarafından bulunmuştu ki son derece koyu bir Katolik olan Ukraynalı kadın, ruhsal açıdan böyle bir duruma Quentin'in annesinin olabileceğinden çok daha hazırlıklıydı.

Ekim ortalarında, Quentin'in Brakebills'e gelişinden yaklaşık altı hafta sonra olmuştu. Ona haberi Dekan Fogg vermiş, mesajı okulun antik dahili telefonundan bildirmişti. Quentin onun söylemeye çalıştığı şeyi anladığında

donup kalmıştı. Bu imkânsızdı. Çok anlamsızdı. Sanki babası mariachi davulu alıp Cinco de Mayo geçit törenine katılacağını söylemiş gibiydi. Babası ölmüş olamazdı; olamazdı. Bu ona *yakışmıyordu.*

Fogg onun tepkisine çok şaşırmış, neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı; sanki biraz daha dramatik bir tepki bekliyor gibiydi. Quentin nasıl yapacağını bilseydi adamın beklentisini karşılardı fakat içinden gelmedi. Saçını başını yolmadı, bir damla gözyaşı dökmedi veya babasının canını çok çabuk aldığı için Azrail'e sövmedi. Bunu yapmayı isterdi ama yapamadı ve neden yapamadığını da bilmiyordu. Duyguları eksikti; duygular hangi ülkeden geliyorsa, nakliye sırasında kaybolmuş gibiydiler. Ancak Fogg ona bir hafta izin önerdikten ve nazik bir şekilde telefonu kapadıktan sonra Quentin şaşkınlık dışında bir şeyler hissetmeye başladı ama hissettiği şey acı ve keder değil, öfkeydi.

Bu daha da mantıksızdı. Kime veya neden öfkeli olduğunu bile bilmiyordu. Ne yani, öldü diye babasına kızacak değildi ya? Bu haberi verdiği için Fogg'a mı kızgındı? Olması gerektiği şekilde üzülmediği için kendine mi kızıyordu?

Quentin bunu düşününce, babasıyla çocukluğunda bile hiç yakın olmadıklarını fark etti. Anne ve babasıyla birlikte sıradan mutlu aile fotoğraflarında görünen çocuk Quentin'i görmüştü; o fotoğraflar herhangi bir mahkeme salonunda Coldwater'ların evinin sıcak ve sevgi dolu bir ortam olduğunu kanıtlamaya yeterdi. Ancak Quentin o fotoğraflardan kendisine bakan çocuğu tanımıyordu. O kişi olduğunu hatırlamıyordu bile. Sanki hastanede karışmış gibiydi. Sonuçta düğme hakkı çıkmıştı: Şansı varken içeri dalmalıydı.

Quentin, Fogg'a o hafta izin almak istediğini söyledi; ihtiyacı olduğunu hissettiği için değil, annesinin yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüğü için. Chesterton'a gitmek için eşyalarını toplarken, Quentin paniğe kapılmamak için dişlerini sıktığını fark etti. İnsanların hissetmesini istediği duyguları hissedemeyeceğinden endişeleniyordu. Her ne olursa olsun, kim ondan ne isterse istesin, gerçekten hissetmediği bir şeyi hissediyormuş gibi yapmayacağına dair kendine söz verdi. Bu sözünü tutabilirse, işler o kadar da kötüleşmezdi.

Annesini görür görmez, Quentin onunla asla yakın olmasalar bile daima iyi anlaştıklarını hatırladı. Annesini mutfak tezgâhının önünde, bir elini granit yüzeye dayamış halde ve elinin yanında da bir tükenmezkalem

buldu; bir liste hazırlarken dikkati dağılmış gibi görünüyordu. Ağlamıştı fakat gözleri şimdi kuruydu.

Quentin çantasını indirdi ve birbirlerine sarıldılar. Annesi kilo almıştı; artık Quentin'in kollarını dolduruyordu. Quentin, annesinin babasının ölümünden beri pek kimseyle konuşmamış olduğunu hissetti. Bir tabure alarak annesinin yanına oturdu.

"Tenis kızları birazdan gelir," dedi annesi.

"Bu iyi. Onları görmek güzel olur."

Tenis kızları –Kitsy, Mollie ve Roslyn– annesinin en iyi dostlarıydı. Herhangi biri gerçekten tenis oynamayalı –tabii hiç oynadılarsa– çok uzun zaman olmuştu fakat Quentin annesinin onlara güvenebileceğini biliyordu.

"Banyodaki duvar tadilatıyla işim bitmemişti." Annesi iç çekti. Mutfak penceresinin önündeki saçakta kocaman bir buz sarkıtı, dev bir azıdişi gibi sarkıyordu; gerçek dünyada ocak ayıydı. "Hiç hoşlanmayacağını biliyordum. Ölmemiş olsa bile, duvarın onu öldüreceğini düşünüp duruyorum."

"Anne. Duvar onu öldürmezdi."

"Mini palmiye ağaçları yapıyordum. Onları şu eski Japon paravanının arkasına gizledim. Bu konuda bir şey yapamayacağı kadar geç olana dek görmesini istemiyordum." Annesi aşırı büyük gözlüğünü çıkararak iki eliyle yüzünü ovaladı; derin bir dalıştan sonra maskesini çıkaran bir dalgıca benziyordu. "Ve şimdi her şey için çok geç! Parolalarının hiçbirini bilmiyorum. Buna inanabiliyor musun? Anahtarlarını bile bulamıyorum! Bodruma bile inemiyorum!"

Annesi saatine bakarak *cık cık* etti.

"Onları çağırmamalıydım. Bir dul olmakla ilgili şimdiye dek öğrendiklerimi sana söyleyeyim: Kimse sana ne diyeceğini bilemiyor. Eskiden bilirlerdi. Artık kimse bilmiyor."

"Tenis kızları bilir, anne." Quentin annesinin kolunu sıktı. "Ben onlara inanıyorum."

Quentin onlara gerçekten inanıyordu. Tenis kızları sosyal gereksinimlerin kurallarını derinlemesine biliyordu. Daha sonra o anahtarları bir büyüyle bulmaya karar verdi. Hatta parolaları da bulabilirdi ama o biraz daha zordu.

Quentin'le anne ve babası arasındaki sorunun kısmen gerçekte kim olduğunu bilmemelerinden kaynaklandığını biliyordu ki bu da onların hatası

değildi çünkü kendisi hiç söylememişti. Quentin'in annesi oğlunun emlak dünyasında uzmanlaşmış başarılı –ama mütevazı bir başarı– bir yatırımcı olduğunu sanıyordu. Büyünün gerçek olduğunu bile bilmiyordu. Quentin'in babası da hiç öğrenmemişti.

Quentin onlara söyleyebilirdi; bilgi büyücüler tarafından sıkı kontrol ediliyordu ve kurallar çiğnendiğinde ağır cezalar veriliyordu fakat ebeveynler ve eşler (ayrıca on dört yaşım geçmiş çocuklar) için istisna yapılabiliyordu. Yine de Quentin hiç açıklamamıştı çünkü bunun berbat bir fikir olduğunu düşünmüştü. İki dünyanın iç içe geçtiğini hayal edemiyordu: Ailesinin sakin, son derece düzenli evlilik hayatı ve büyü dünyasının vahşi, dağınık, karmaşık ortamı. Bu imkânsızdı. Tıpkı madde ve antimadde gibi, birbirlerine değdikleri anda patlarlardı.

Ya da en azından kendisi hep öyle sanmıştı. Şimdi o sırrın, özgüven eksikliğinin, aralarına giren şey olup olmadığını merak ediyordu. Belki de onları küçümsemişti.

Quentin ve annesi, izin haftasını Chesterton malikânesinde bir plastik fincan içindeki iki zar gibi tıkırdayarak geçirdiler; orta seviyeli bir ressam ve okul kitabı editörü için doğru zamanda elden çıkardıkları Brooklyn'deki bir evin parasıyla alınmış dev gibi bir evdi. Yapacak çok şey vardı. Ölüm bir varoluş felaketi, insanlığın umursamaz, sert bir evrende dayandığı yumuşak döşemedeki bir yırtıktı ama bunu sizinle birlikte atlatmayı iş edinmiş çok kişi vardı ve karşılığında istedikleri tek şey, muazzam miktarlarda zaman ve paraydı. Quentin bütün bir günü, annesinin kredi kartlarını önündeki soğuk mutfak tezgâhına sıralamış halde telefonla konuşarak geçirdi. Annesi onu temkinli bir şaşkınlıkla izlemişti. Şu son birkaç yılda birbirlerini o kadar az görmüşlerdi ki annesi onun hâlâ Brakebills'e giderken ayrıldığı bir rock'çı çocuk sanıyordu. Bu uzun boylu, sağlam yapılı, artık ergenlikle ilgisi olmayan, ona seçebileceği bir sürü kül vazosu listesi gösteren, resepsiyon için ordövr mönüleri sıralayan, kendisini götürüp getirecek arabaların geliş gidip saatlerini hatırlatan adama bakınca şaşırıyordu.

Geceleri dışarıdan yemek söylüyor, Scrabble oynuyor, kanepede oturup film izliyor, annesinin kasayla aldığı Sonoma Chardonnay'i içiyorlardı. Quentin zihninin bir köşesinde sürekli çocukluğundan sahneler hatırlıyordu.

Babasının ona New Hampshire'daki kum zeminli, kahverengi gölde yelkenli kullanmayı öğretişi; babasının beden eğitimi dersinde hastalandığında onu okuldan alışı; on iki yaşındayken babası Quentin'in satranç turnuvasına gitmesi için izin kâğıdını imzalamayı reddettiğinde giriştikleri bağrışma savaşı... ilk kez on beş yaş altı gruba seçiliyordu ve Tarrytown'a gitmeyi çok istiyordu. Çok tuhaftı: Babası, Quentin'in akademik açıdan sivrilme çabalarından asla memnun olmamıştı. Oysa Quentin babasının gururlanacağını sanıyordu.

O ilk gece annesi yatmaya gittikten sonra, Quentin babasının çalışma odasına gidip oturdu. Hâlâ inşaat kokan, beyaz duvarlı, kutu gibi bir odaydı. Parkeler, babasının koltuğunun tekerleklerinin cilayı aşındırdığı matlaşmış daire dışında yepyeni görünüyordu. Chardonnay onu biraz sarhoş etmişti.

Ne aradığını biliyordu: Öfkesini dindirmenin bir yolunu arıyordu. Hâlâ öfkeliydi ve öfkesini güvenli bir şekilde boşaltabileceği bir yer istiyordu. Babasının koltuğunda oturdu ve bir fener gibi olduğu yerde yavaşça döndü. Kitaplara, dosyalara, pencereye, kapalı bilgisayar ekranına baktı. Kitaplar, dosyalar, pencere, ekran. Dışarıdaki sokak lambalarından yayılan hafif turuncu ışık, her şeyin üzerine toz gibi çöküyordu.

Babasının belki de gerçek babası olmayabileceği Quentin'in aklına ilk kez o zaman geldi. Belki de göründüğü gibi değildi. Belki de Quentin'in gerçek babası da bir büyücüydü.

Ertesi sabah annesi Whole Foods'a alışveriş yapmaya gittikten sonra, Quentin babasının çalışma odasına döndü ve yine koltuğuna oturdu.

Quentin böyle sorularla boğuşmak için yaşının biraz fazla ilerlemiş olduğunu biliyordu –muhtemelen onları ergenlik döneminde bırakmış olması gerekirdi– fakat büyüsel sorunlarla, daima kişisel sorunlara oranla daha fazla ilgilenmişti. Belki bu bir hataydı. Bir babanın oğlunu sevmesi, gücü ona aktarması, bir erkek olmayı öğretmesi gerekirdi ve babası bunların hiçbirini yapmamıştı. İyi biriydi ya da yeterince iyiydi ama Quentin'e gösterdiği şeyler çoğunlukla başkalarını mümkün olduğunca rahatsız etmeden nasıl yaşayacağı ve dünyanın en kapsamlı Jeff Goldblum filmleri koleksiyonunu nasıl yapıp sürdüreceğiydi.

Quentin'in baba figürleriyle de şansı pek yolunda gitmemişti. Ne Dekan Fogg'la, ne Mayakovski'yle, ne de koç tanrı Ember'le. Yıllar boyunca ona pek de babalık bilgeliği aşılamamışlardı. Ne tür bir güç ve bilgeliğe sahiplerse, onunla paylaşmaya asla istekli olmamışlardı. Belki onun baba figürü olmak istememişlerdi. Belki de kendisi pek çekici bir oğul figürü olamamıştı.

Quentin babasının nasıl olması gerektiğini, babasının olmasını dilediği kişiliği hayal etmeye çalıştı. Akıllı. Komik. Becerikli. Biraz serseri –hatta bazen eksantrik– ama bir kriz anında sağlam. Yiğit ve enerjik bir adam; etrafındaki dünyayla yüzleşen ve kendi kurallarıyla yaşayan bir adam. Bir büyücünün babası. Quentin'in ulaştığı pozisyonu gördüğünde oğluyla gurur duyduğunu söyleyecek bir baba.

Ancak paylaşmak bir yana, Quentin'in babasının hiç gücü yok gibi görünüyordu. Quentin'in asıl babasının bir karısı, bir oğlu vardı, hiç hobisi yoktu ve muhtemelen çalışarak kendini oyaladığı orta seviyeli klinik bir depresyonu vardı. Herkes çifte hayat yaşamazdı fakat Quentin'in babası bir tanesini bile zor yaşamıştı. Güçsüz olmaya böylesine kararlı birinin nasıl büyücü bir oğlu olabilirdi ki?

Tabii gerçekten güçsüz değilse. Bütün hikâye bu değilse. Quentin bunun bir örtbas hikâyesi olduğunu düşünmeye başlıyordu; tam olarak bir büyücünün kullanacağı türden bir örtbas hikâyesi.

Quentin, babasının değilmiş gibi göründüğü şeyler için yöntemsel olarak kanıtlar aradı; hayattayken herhangi bir nedenle oğluyla paylaşmadığı ama öldükten sonra oğluna bıraktığı bir miras. Babasının dosya dolaplarını karıştırdı; tıpkı bilgisayarların dijital dosyaları tararken kullandığı gibi belli anahtar kelimelerle belgeleri taramak için etiketler vardı. Şifreler veya gizli metinler olup olmadığına baktı. Önemli olabilecek herhangi bir sonuç alamadı. Zaten beklemiyordu da. Sadece işini tam yapmak adına taramıştı. Şimdi av tam gaz başlayabilirdi.

Işıkları inceledi. Kanepenin minderlerini sıkıştırıp halıları çekiştirdi. Bir büyü kullanarak duvarların içine ve zemin tahtalarının altına baktı. Resim çerçevelerinin arkasını kontrol etti. Gizli büyü izleri bulabilmek için bütün odayı araştırdı fakat bulabildiği tek şey, başka biri tarafından üzerine hırsızlık önlemi olarak zayıf bir büyü konmuş –zaten işe yaramış gibi de

görünmüyordu– eski bir kütüphane kitabı oldu. En azından kanepenin minderlerinin arasında kayıp anahtarları bulabilmişti.

Mobilyaların içi oyulmuş ayakları olup olmadığına baktı. Birinde altı çizili satırlar olabilir veya birinin içi oyulmuş olabilir diye raflardaki bütün kitapları tek tek elden geçirdi. Bazen bir şeyler yakaladığını, gizli bir kalıp veya şifre bulduğunu hisseder gibi oluyordu ama her seferinde yine peri altını gibi toza dönüşüyor, rastgele bilgi kirliliğine karışıyordu. Acaba babası hangi kara büyülerle uğraşıyordu ki onları böylesine iyi gizlemesi gerekmişti? Oğluna dayanmasına, dikkatleri kendi üzerine çekmekten sakınmasına yol açacak ne olabilirdi? Quentin, Tarrytown'da nasıl bir felaketten kurtulmuştu? Babasının odasının bir köşesinde teli olmayan eski bir banjo tutmasının nedeni neydi? Jeff Goldblum'a neden bu kadar kafasını takmıştı?

Sonuç almadan çalışmaya devam ettikçe, babasının, gerçek babasının hayaletimsi varlığını sanki şimdi bile odada onunla birlikteymiş gibi giderek daha net hissediyordu. Quentin bilgisayarı açtı ve yarım saat boyunca terli elleriyle şifre çözme büyüsü ve tahminle uğraştıktan sonra başardı (*kayıpdünya* – başrolde Jeff Goldblum!) ve klasörleri, dosyaları tek tek taramaya başladı.

Neredeyse ürkütücü ölçüde temizlerdi. Bir skandal kokusu bile yoktu. Ne bir günlük, ne bir şiir, ne metresler, ne komplolar... Göründüğü gibi olmayabilecek hiçbir şey yoktu. Hatta hiç porno bile yoktu. Şey, pek yoktu.

Quentin bilgisayar uzmanı değildi –Brakebills'in teknolojik kara deliğinde çok fazla zaman geçirdiği için bilgisayarlarla ciddi şekilde uğraşmaya fırsatı olmamıştı– fakat elektromanyetik büyücülük hakkında bir şeyler biliyordu. Kasayı kırarak doğruca silikona yöneldi ve sihirli parmak uçlarıyla tuhaf bir şeyler, anlam taşıyabilecek gizil elektron kaşeleri aradı. Düşünebildiği tek şey, bunun olamayacağıydı. Bu her şey olamazdı. Babası ona bir şey bırakmış olmalıydı.

Haydi. Haydi. Yardım et bana, baba. Bu, yirmi yıldır dudaklarından dökülmeyen, hatta aklından bile geçirmediği bir kelimeydi.

Durdu ve titreyen elleriyle boş evde, banliyölere has kış sessizliğine gömülmüş halde biraz oturdu. Nerede bu, baba? Burada olmalı. Yalnız olamam. Bana bir şey bırakmış olmalısın. Her zaman öyle olmuştu: Daima

mesafeli duran babası, hep korkunç bir sırrı gizliyor, oğlunu ondan koruyor, gücünü ancak ölümünden sonra oğluna miras bırakmayı planlıyor gibiydi.

Ve sonunda buldu. Bir dolabın dibindeydi: Üzerine kurşunkalemle yazılmış, eski elektronik aletler ve atılamayacak kadar önemli gibi görünen gizemli kabloların durduğu bir kutunun arkasına tıkılmış, kırmızı bir plastik kutu içine yerleştirilmiş endeks kartları. Kutuyu masanın üzerine koyarak kartları tek tek çıkarmaya başladı. Tuhaf isimler, sayı sütunları, artılar ve eksiler. Böyle devam edip duruyordu. Bir sürü veri. Böyle bir şifre, eğer kırabilirse, güç dolu dünyalar barındırıyor olabilirdi. Ve kıracaktı da. Bunlar buraya onun alması için bırakılmıştı.

Kartlara on dakika kadar düz düz baktıktan sonra, düzen aniden önüne seriliverdi. Bu bir şifre filan değildi. Bunlar, babasının eski hayali golf liginin istatistikleriydi. Quentin plastik kutuyu sertçe itti. Kartlar halının üzerine döküldü. Hepsini orada bıraktı.

Çözülecek bir gizem filan yoktu. Babasıyla arasına giren şey büyü filan değildi. Quentin'in babasıyla ilgili korkunç gerçek, aynen göründüğü gibi biri olduğuydu. Bir büyücü değildi. Hatta iyi biri bile değildi. Tek oğlunu sevecek kadar bile erkek olamayan, sıradan bir babaydı. Acı gerçek, Quentin'in asla bir babasının olmamasıydı.

Ve artık olamayacaktı da. Quentin başını babasının eski masasının üzerine koydu ve eski plastik klavyeyi sıçratacak bir şiddetle yumruğunu masaya vurdu.

"Baba!" diye hıçkırdı, tanımakta zorlandığı bir sesle. "Baba, baba, baba!"

Quentin cenazeden sonraki gün Brakebills'e döndü. Annesinden ayrılmak istememişti ama o da oğluyla olmaktansa arkadaşlarının yanında daha rahattı ve artık nöbeti onların devralma zamanı gelmişti. Quentin kendi üzerine düşeni yapmıştı.

Havalimanına onu annesi götürmüştü; annesinin gözden kaybolmasını bekledikten sonra gidiş bölümünden çıkarak, hâlâ inşaat halinde olan bir otoparka gitmişti. Asansöre binerek boş olan en üst kata çıkmıştı. Saat öğleyi vururken, bembeyaz bir gökyüzünün altında, soğuk kuru havada parıldayan ve cızırdayan beyaz çizgilerle birleşmiş bir beyaz nokta çemberinin ortasında

bir kapı açılmıştı ve Quentin o kapıdan geçerek Brakebills kampüsüne dönmüştü. Yani evine.

Ne var ki Quentin gittiği zamanki gibi değildi. Merdivenden kendi odasına çıkarken kendini tuhaf hissediyordu. Bir hafta boyunca yüksek ateşle yattıktan sonra ateşi düşmüş, zayıf, boş ve titrek bir halde kalmış ama aynı zamanda zehri terle atmış, mikroplardan arınmış gibiydi. Babasının ölümü onu değiştirmişti ve bu, geri dönüşü olmayan türden bir değişimdi. Babası artık yoktu. Bir daha eve dönmeyecekti. Quentin'in hayatına devam etme zamanı gelmişti.

Quentin odasına girince bir mumu yakmak için küçük bir tutuşturma büyüsü yaptı; bu daha önce binlerce kez yaptığı bir büyüydü ama bu kez ani parıltı onu şaşırttı. Hatırladığından daha parlak ve sıcaktı.

Quentin mumu söndürüp tekrar yaktı. Yanılmamıştı: Büyüsü değişmişti. Çalışırken ellerinde oluşan ışık bir hafta önce olduğundan daha yoğundu. Karanlıkta renkler biraz menekşe rengine doğru kaymış gibi görünüyordu. Güç daha kolay ortaya çıkıyordu ve parmaklarının arasında daha yüksek sesle, daha güçlü bir şekilde titreşiyordu.

Ellerini inceledi. İçinde bir şey kırılmıştı. Artık dünyada yapayalnızdı ve ona yardıma gelecek kimse yoktu. Kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Bilinçaltının derinliklerinde bir yerde beklemiş, gücünün son kırıntılarını tutmuştu ama artık buna devam edemezdi.

Gece geç saatte bir şey Quentin'i derin, rüyasız bir uykudan uyandırdı. Kuru, tıkırtılı bir ses; küçük bir kemirgen odanın içinde hapis kalmış gibiydi. Lambayı yaktı. Ses çalışma masasından geliyordu.

Bir kemirgen değil, bir kâğıt parçasıydı. Quentin onu tamamen unutmuştu: Neonebu'dan ayrılırken havadan kaparak cebine tıktığı, sonra da masasının çekmecelerinden birinin arkasına attığı bir kâğıttı. Bir şey onu harekete geçirmişti ve kendi kendine hareket ediyordu.

Quentin çekmeceyi açınca kâğıt çılgınca bir özgürlük girişiminde bulundu. Daha önce bir iş mektubu gibi üçe katlanmıştı ve şimdi aniden açılarak kendini havaya fırlattı. Çok fazla yükselince havada hemen yeniden katlandı ve loş ışıkta çılgınca çırparak daireler çizmeye başladı; ışığa gelen bir pervane gibi Quentin'in başının etrafında dönüyordu. Ya da başka bir dünyanın, başka bir hayatın gömülü kalmayacak olan bir anısı gibi.

4. BÖLÜM

Quentin o gece Neonebu Diyarı'ndan gelen kâğıda bakmadı. Kâğıdı masasının çekmecesine geri koyup üzerine bir kâğıt ağırlığı yerleştirdi ve yerinde kalacağından emin olmak için çekmeceye bir sandalye dayadı. Sabah dersi vardı. Yatağına dönerek yastığını başının üzerine çekti.

Ancak o gün akşamüstü odasına döndüğünde sandalyeyi çekip çekmecenin kilidini açtı ve yavaşça çekti. Kâğıt hareketsizdi ama kendini bu an için hazırladığı belliydi çünkü Quentin kâğıt ağırlığını tekrar alır almaz kâğıt hemen havaya fırladı.

Quentin onun havada çırpınışını biraz hüzünlü gözlerle izledi. Nereye gitmeye çalıştığını merak ediyordu. Muhtemelen Neonebu Diyarı'na, evine dönmek istiyordu.

Kâğıdı nazikçe havada yakalayarak pencere kenarındaki bir koltuğa götürdü ve güneş ışığında baktı. Kâğıdı avcuna dümdüz açarak dört köşesinden bir mum, bir çalar saat, boş bir kadeh ve masasında sakladığı fosilleşmiş bir ammonitle sabitledi. Kâğıt artık yenildiğini biliyordu. Vazgeçerek hareketsiz kaldı.

Quentin neyle karşı karşıya olduğunu şimdi görebiliyordu. Kâğıdın iki yüzündeki metin siyah mürekkeple, elyazısıyla yazılmıştı ve arada bazı önemli kelimeler için kırmızı mürekkep kullanılmıştı. Bilgi yüklü, ciddi bir kâğıt parçasıydı. Kâğıt kendi odun özünün asidinden dolayı zaman içinde kendi kendini çürütecek modern tiplerden değil, pamuk liflerinden yapıldığı için neredeyse sonsuza dek sağlam kalacak parşömen kâğıdıydı. Ait olduğu kitaptan koparılırken bir tarafı yırtılmıştı. Bu olurken birkaç harf kitapta kalmıştı ama metnin anlaşılmasını engelleyecek kadar çok değildi.

Siyah yazının düzenli, öne yatıklığı kelimelere bir amaç duygusu kazandırıyor, patlayıcı bir aydınlanmaya doğru uzanan barut izini hatırlatıyordu. Bunları her kim yazdıysa, söyleyecek bir şeyleri olduğu belliydi. Bazı yerlerde satırlar bölünmüş, çizim ve tablolar verilmişti: Bir sürü ondalık basamağı olan sayılardan oluşmuş bir tablo; çiçeksiz bir bitkinin, düzenli yaprak sıraları ve içi boş tohumuyla küçük ama detaylı bir botanik çizimi; bir atom veya bir güneş sistemi benzeri iç içe geçmiş daireler ve elipslerden oluşmuş zarif bir çizim.

Sayfa bir cümlenin ortasından başlıyor ve başka birinin ortasında bitiyordu.

Quentin daha dikkatli bakınca, bitkinin yapraklarının esintiyle hafifçe sallandığını ve gezegenlerin (ya da elektronların) yörüngelerinde çok yavaşça döndüğünü, birbirlerinin etrafında düzenli bir şekilde dans ettiğini gördü. Tablodaki değerler de onlarla uyum içinde değişiyordu.

Quentin başlangıçta hiçbirini okuyamadığını sandı ve orada burada birkaç kelimeyi seçebilmeye başlayınca rahatlayarak yüksek sesle iç çekti. Eski Elit Almanca'nın oldukça bozulmuş ve eksantrik Gotik türeviyle yazılmış bir haliydi. Sözlerin her birini anlayamasa da, melodiyi söyleyebiliyordu.

Ancak algısı bu noktaya kadar ulaşıyordu. İçerik son derece teorik ve soyuttu. Büyü ile madde ve ikisi arasındaki, kuantum seviyesindeki aşırı şartlar altındaki ilişkilere dair çok derin konulardı. Bazen ne kadarının gerçek ne kadarının mecazi olduğunu kestirmek bile zordu: Mesela horozdan söz ettiği kısımda horoz bir tür sembolik simya horozu muydu? Yoksa tüyleri olan ve öten gerçek bir horoz muydu? Bağlamları doğru tutturmak zordu.

Ve şu bitki. Bunu seradaki Profesör Bax'e götürmesi gerekecekti (ya da öğrencilerin deyimiyle Botanik Körfezi'ne). Üç saat boyunca kâğıda baktıktan ve arka tarafına bile geçemedikten sonra, Quentin arkasına yaslanarak ellerinin ayasını ağrıyan gözlerine bastırdı.

Akşam yemeğini kaçırmıştı fakat mutfak personeliyle birlikte yiyebilirdi. Kesin olan bir şey vardı: Bu, Neonebu'nun üstatlarının, Penny'nin çetesinin görkemli büyü veritabanından alınmış bir parçaydı. Başka bir güneş sisteminden gelmiş ve şiddetle Dünya'ya düşmüş, aşırı yoğun bir göktaşı gibiydi ve ne tür egzotik, dünyadışı unsurlar barındırabileceğini kestirmek zordu.

En azından bağımsız projesi için bir konu bulduğuna göre, Dekan Fogg artık bu konuda onu dürtükleyip duramazdı. Diğer yandan, yeni bir macera da bulmuş sayılırdı. Fillory'de yaşadıklarından farklı türde bir maceraydı; kıyaslandığında küçük ve biraz inekçe bir macera sayılırdı. Ama yine de macera olduğu kesindi.

"Teşekkür ederim," dedi kâğıda. "Burada olduğun için teşekkür ederim. İçinde her ne varsa, ona iyi bakacağım. Söz veriyorum."

Hayal mi görmüştü, yoksa kâğıt hafifçe rahatlamış gibi gevşemiş miydi? Okurun övgüleriyle gururlanarak biraz kabarmış mıydı? Quentin bir köşeye koyduğu ağır mumu aldı. Sonra dikkatle şarap kadehini ve saati de kaldırdı. Ammoniti de aldığı anda kâğıt pencerenin altındaki aralığa yönelerek hızla bir hareket yaptı.

"Henüz değil." Quentin elini kâğıdın üzerine sertçe yapıştırdı ve hemen mumu koydu. "Üzgünüm, gerçekten. Ama henüz olmaz."

Quentin'in Brakebills'teki hayatında pek ideal sayılmayacak bir şey vardı ve o da sosyal hayatıydı. Temelde hiç yoktu.

Neredeyse otuz yaşında olmasına rağmen fakültedekilerin çoğundan çok daha gençti ve onlarla iletişim kurmakta zorlanıyordu. Belki konu yaş farkıyla ilgiliydi ya da henüz onun kendini yeterince kanıtlamadığını düşünüyorlardı ki aslında bu da doğruydu. Belki orada uzun süre kalmayacağına inandıkları için buna gerek duymuyorlardı. Eğitimciler arasındaki ortam bir hayli karışıktı ve bolca iktidar kapışmasını barındıran politik bir atmosfer hâkimdi ki oldukça düşük seviyelerde olduğundan, bütün bunlar Quentin için pek anlam taşımıyordu.

Ayrıca ondan pek hoşlanmıyor olmaları da bir olasılıktı. Daha önce benzer durumlar yaşanmıştı.

Nedeni her ne olursa olsun, soğuk, ıslak welters karşılaşmalarında hakemlik yapmak ve yatma saatinden sonra ortalıkta dolaşan öğrencileri yakalaması gereken sıkıcı ama zor büyü ağlarını yamamak gibi istenmeyen birçok angarya ona kalıyordu. (Şimdi bu açıdan bakınca, eskiden öğrenciyken yakalanmaktan o kadar korktuklarına inanamıyordu. Büyüler o kadar

zayıftı ve o kadar çok sahte alarm veriyordu ki fakülte yetkilileri çoğuna aldırmıyordu.)

Ertesi gün Quentin derslerini bitirdikten sonra Botanik Körfezi'ne doğru yürüdü. Beklentisini yüksek tutmuyordu. Hamish Bax'le daha önce hiç konuşmamıştı ve onun hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Ancak Brakebills standartlarına göre o da kendisi gibi genç, belki otuzlarının ortalarındaydı. Diğer yandan, inanılmayacak kadar samimiyetsizdi: Zenciydi, Cleveland'dan gelmişti ama baklavalı tüvit ceket giyiyor ve kocaman bir pipo içiyordu. Quentin'in hayatı boyunca golf pantolonu giydiğini gördüğü ilk kişiydi. Bütün bunlar adamla ilgili bir fikir edinmeyi zorlaştırıyordu; belki de amaç buydu.

En azından Quentin'in serayı ziyaret etmek için bir bahanesi olmuştu. Zorlu hava koşullarına dayanamayacak gibi görünen, demir ve camdan yapılmış Victoria tarzı bir binaydı. İçine akla gelebilecek her türde ve boyda saksı bitkileriyle dolu masalar, yoğun nemli bir hava ve boğucu bir yeşillik hâkimdi. Beton zemin ıslaktı. Kısa boylu ve tıknaz bir adam olan Profesör Bax onu diğer fakülte üyeleri gibi ilgisizce karşıladı. Kollarını dirseklerine kadar dev bir seramik saksının içine sokmuş, bolca koyu renk toprakla uğraşırken her ne yapıyorsa, işinin bölünmesinden hoşlanmadığı belliydi. Yine de Quentin kadife kaplı bir portföyü açtığında kâğıt, ağdan kaçan gümüş renkli bir balık gibi aniden kendini sallayıp kurtulunca adamın gözleri parladı.

"Bu canlı," dedi profesör, ağzındaki pipoyu ısırarak.

Ellerini bir beze sildi. Quentin'in anlayışını aşan hızlı bir büyüyle kâğıdı önündeki boşlukta, sanki iki cam tabakasının arasındaymış gibi havada asılı bıraktı. Bu bir botanikçiden beklenmeyecek türden, teknik bir büyüydü.

"Hımm... Evinden çok uzaklardasın." Sonra Quentin'e döndü. "Bunu nereden buldun?"

"Söylesem de inanmazsın. Bitkiyi tanıyor musun?"

"Tanımıyorum. Gerçek bir bitki olduğunu mu düşünüyorsun? Dünyada var olan bir şey mi yani?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Quentin. "Ya senin?"

Profesör Bax beş dakika kâğıdı inceledi; önce neredeyse yüzü kâğıda değecek kadar yakından, sonra bir metre uzaktan ve –üzeri yumurta kar-

tonlarına konmuş tohumlarla dolu bir masayı kenara çekmek zorunda kalmıştı– seranın diğer ucundan baktı.

Piposunu ağzından çıkardı.

"Bilmediğin bir kelime söyleyeceğim."

"Peki," dedi Quentin.

"Phyllotaxis."

"Bilmiyorum."

"Yaprakların merkezi bir sapın etrafında toplanmasına denir," diye açıkladı Profesör Bax. "Karmaşık gibi görünür ama aslında değildir; matematiksel bir sıralamayı izler. Genellikle Fibonacci; bazen de Lucas. Ancak bu bitkinin yaprakları ikisini de izlemiyor. Dolayısıyla kökeninin sıradışı ölçüde egzotik olduğunu gösteriyor."

"Ya da uydurma bir çizim olduğunu."

"Doğru. Ve Occam usturası muhtemelen öyle olduğunu söylüyor. Ancak..." Hamish kaşlarını çattı. "Bunda bir şey var. Bitkilerin belli bir bütünlüğü vardır. Bunu uydurmak zordur. Nereden geldiğini söyleyemeyeceğinden emin misin?"

"Söylememem gerekiyor."

"O zaman söyleme." Profesör Bax metni işaret etti. "Bu saçmalığı okuyabiliyor musun?"

"Üzerinde çalışıyorum."

Profesör Bax kâğıdı durduğu yerden bıraktı ve yere düşmeden havada yakaladı. Kâğıt elinde gevşek bir şekilde duruyordu; Quentin'inkine oranla Profesör Bax'ın otoritesini daha fazla kabullenmiş gibiydi.

"Harika," dedi adam. "Bir şey içer misin?"

Tek olası cevap evetti. Bax saksıların arasından bir şişe viski çıkardı: muhtemelen Quentin gelmeden önce şişeyi oraya gizlemiş olmalıydı.

Böylece, Quentin diğer fakülte üyeleriyle –daha doğrusu üyelerden biriyle– arasındaki görünmez engeli böylece aşıverdi. O öğle üzerindeki sohbetlerinde Hamish'in de profesörler arasında Quentin'den daha çok sevilmediği ortaya çıktı. Quentin'in işlediği isimsiz suç her neyse, Hamish de aynı suçu işlemiş gibiydi. Aynı türde zehirliydiler. Pratik Uygulamalar

dersinden sonra Quentin düzenli olarak seraya gelmeye başladı ve Hamish'le akşam yemeğinden önce her seferinde birkaç kadeh viski içtiler.

Hamish ona Brakebills kampüsünün daha derin gizemlerini açıklamaya başladı. Asıl şaşırtıcı olan, henüz mezun olmamış öğrencilerin okul sonrası saatlerde kendi aralarında fısıldadıkları şeylerin çoğunun doğru olmasıydı. Örneğin normalde bir odanın bulunması gereken şu boş duvar ve bir ton açık olan sıva... aslında bir hava kanalı değildi. 1950'lerde bazı öğrenciler muhtemelen biraları soğuk tutmak için odalarına bir kübik termal alan kurmuşlardı ama biraların bir kısmını içmiş olduklarından birkaç glifi dönüştürmüşlerdi ve içerideki sıcaklık neredeyse mutlak sıfıra düşmüştü. Bunun sonucu olarak öylesine sabit bir alan oluşmuştu ki kimse büyüyü bozmanın bir yolunu bulamamıştı.

İçine girmediğiniz sürece kesinlikle zararsızdı ama girerseniz ne olduğunu bile anlamadan ölürdünüz. Söylentilere göre, büyüyü yapan çocuklardan biri bu şekilde bir elini kaybetmişti. Sonunda fakülte yetkilileri yapacak başka bir şey kalmadığına karar vererek odanın önüne duvar ördürmüşlerdi. Yine söylentilere göre kaybedilen donmuş el hâlâ oradaydı.

Yine doğru olan başka bir şey daha vardı: Saatin küçük dişlilerinden biri, Gümüş Bialystok Golemi'nin vücudundan alınmış metalden yapılmıştı. Ayrıca karatahtalara yazmaya kalkıştığınızda acıyla çığlık attıkları söyleniyordu. Mutfakların arkasındaki duvarda sarmaşıkların büyümediği çünkü taşlardan birinin şiddetle lanetlendiği de doğruydu; anlatılanlara göre, bunun kaynağı sosyopatları ve büyüyle uğraşması zihinsel açıdan uygun olmayan kişileri gözlemlemek için yapılmış okula kabul protokollerinden gizlice geçmeyi başaran bir öğrenciydi. Rutubetli günlerde taş asit salgılıyordu.

Yer altında sadece bahçıvan kulübesinin zemin tahtalarına yerleştirilmiş bir kapıdan ulaşılabilen gizli bir yedinci çeşme olduğu da doğruydu; su saldırgan ve sivri dişli balıklarla kaynadığından, etrafı kordon altına alınmıştı. Ve Quentin labirentin yaz boyunca kendini nasıl yenilediğini asla öğrenememişti fakat görünüşe bakılırsa, her haziran ayında kâhya hayvan biçimindeki bitkileri yem çılgınlığına sokuyor, böylece bitkiler yavaş yavaş birbirlerini yiyerek yepyeni labirentler yaratıyordu. Böylece sağ kalanlar yeni

labirenti oluşturuyordu. Sadece en güçlüler bunu başarabiliyordu. Dünya üzerindeki en gelişmiş bitki hayvanlar onlar olmalıydı.

Quentin'in dünyası artık burasıydı ve bu kadar çabuk kabullenmesi, hatta benimsemesi şaşırtıcıydı. İnsan ruhu çok esnek olmalıydı. Kral olmayı geride bırakıp bir okul öğretmenine dönüşmüş, Fillory'nin muhteşem sihirli evreninden zorla alınarak, sonsuza dek kurtulduğunu sandığı bu deliğe geri dönmüştü ve uyum sağlayıp alışmaya başladığını görerek afallıyordu. Geleceği artık buradaydı; Fillory'de geçirdiği yıllar hiç yaşanmamış gibi geride kalmıştı. Bir zamanlar taç giyip tahtta oturduğunu bilen dünya üzerindeki tek kişi olarak sadece bunun yasını tutuyordu. Ancak insan sonsuza dek yas tutamazdı. Ya da tutabilirdi fakat açıkçası, yapacak daha iyi şeyleri olduğunu düşünüyordu.

Sessiz bir sınıfta sıraların arasında dolaşarak sonbahar sınavlarının üzerine eğilmiş öğrencilerin enselerini izlerken, dünyanın ötesindeki dünyada sürekli yeni bir şey arayışını kaybetmiş olduğunu fark etti. Sahip olduğu en eski şey buydu ve farkına bile varmadan elinden kayıp gitmişti. Artık başka, yepyeni birine dönüşüyordu.

Diğerlerinin hâlâ orada olduğunu, at sırtında ava çıktığını, kabul salonlarında halkı kabul ettiğini, her öğleden sonra Beyazkule Kalesi'nin en yüksek kulesinde toplantı yaptığını düşünmek delice geliyordu. Ve Julia'nın, Dünya'nın Uzak Tarafı'nda neler yaptığını ancak Tanrı bilirdi. Artık bunların onunla hiçbir ilgisi kalmamıştı. Sonuçta onun geçmişi artık bu değildi. Hepsi geçici bir sapmaydı ve zaman içinde tekrar olması gerektiği hale geri dönmüştü.

Yine de arada bir hâlâ Ay'a bakıyor, Fillory'deki net, parlak hilali görmeyi bekliyordu. Dünya'nın ayı onun yanında solgun, uyduruk ve eski bir bozuk para kadar yıpranmış görünüyordu.

Manhattan'ın sadece yüz kilometre kuzeyindeydiler ama Brakebills'te kışlar şehirdeki kıştan farklı olurdu: Daha derin, daha ağır, daha kararlı. Üç ay geç geldiği için, Brakebills'teki kışlar insanı sarsmaya ve kendini hissettirmeye kesinlikle kararlı gibi görünürdü. Dışarıda şubat ayıydı ve kuşlarla bitkiler temkinli bir iyimserlik sergilemeye başlıyorlardı fakat Brakebills hâlâ yarım metrelik kasım karıyla kaplıydı.

Şimdi öğretmenlik yaparken Quentin fakültenin neden iklimi geliştirmeye niyetlenmediğini anlayabiliyordu. Kışların böyle geçmesi, insanları inanılmayacak ölçüde odaklıyordu. Öğrenciler karların arasında koşmaya çalışıyor, sonra vazgeçiyorlardı. Anı yakalama ve hayatı sonuna kadar yaşama kararlılığının nasıl zayıflayıp silindiğini, kendilerini kapalı ortamda ders çalışmaya nasıl verdiklerini görebiliyordunuz. Kabul edilmemiş olsa da, Brakebills'te bütün yıl kış mevsimini sürdürme teklifi bile sunulmuştu.

Quentin kendisi de biraz ders çalışıyor, araştırmalar yapıyordu. Yirmi cümlelik 402 kelimenin olduğu sayfanın kopyasını çıkarmış, duvarlarına asmıştı. Her kelime ayrı bir kâğıda yazılmış, üzerlerine notlar alınmış, bağlantılı kavramları gösterecek şekilde aralarına tebeşirle uzun ve kıvrım kıvrım çizgiler çekilmişti. Quentin tam anlamıyla o iki sayfanın içinde yaşıyordu.

Derslerine devam ediyordu ama onun dışında bütün zamanını bu sayfaları deşifre etmeye adıyordu. Daha derinlere ulaştıkça bolca matematikle karşılaşmış, dolayısıyla kurşunkalem ve kâğıtla çalışmaya başlamıştı; büyü denklemleri bilgisayarda çözülemiyordu çünkü tutarsız sonuçlar veriyordu. Büyü matematiğinin insan beynine ihtiyacı vardı.

Fakat sayfa açılmaya, sonuç vermeye, kelimelerin arasında sıkışıp kalmış bilgileri ortaya koymaya başlamıştı. Önünde açılan kavramlar, gizli boyutları açıklıyor ve birbiriyle beklenmedik şekilde bağlantı kuruyordu. Giderek biçimlenirken aynı zamanda sadece minicik parçaları oldukları daha geniş, daha gölgeli bütünle ilgili ipuçları da veriyorlardı: Yani sayfanın geldiği kitapla ilgili. Büyü ve madde arasındaki etkileşimleri ele alan bir teze benziyordu.

Dünya'da büyü ve madde ayrı şeylerdi: Bir nesneye büyü yapabilirdiniz ve büyülü hale gelirdi fakat nesne ve büyü ayrı varlıklar olarak kalırdı; sözgelimi, nesne üzerine manyetik enerji yüklediğiniz bir metal parçası gibi düşünülebilirdi. Oysa Fillory'de büyü ve madde bir şekilde aynı ve tekti; Quentin bunu biliyor ya da en azından tahmin ediyordu. Dünyada da elbette büyü vardı ama Fillory'nin kendisi sihirdi. Bu temel bir farklılıktı.

Bunların hepsi teorikti ve Quentin teorilerle pek ilgilenmezdi. Gönlünde hâlâ Fiziksel Çocuklar'dan biriydi ve uygulamalar onu daha çok ilgilendiriyordu. Doğru şartlar altında ve yeterli enerjiyle, dünyada sihirli bir şey yaratabilir miydiniz? Fillory'de olduğu gibi bütün birleşme noktaları silinene

kadar büyüyle maddeyi birleştirebilir miydiniz? Bu geçilmemesi gereken bir çizgi, yasak bir fikirmiş gibi geliyordu fakat aynı zamanda da en azından denemekten geri kalınamayacak kadar çekiciydi. Boş bir bodrum laboratuvarını düzenlemişti ama güçlenmiş yeni büyü becerileriyle bile sayfadaki hassas soyut kavramları gerçek dünyada somutlaştırmak hâlâ çok zordu. Ya sonunda hiçbir şey yapamıyor ya da büyülerden biri muazzam miktarda enerji salarak odayı buz mavisi bir ışıkla aydınlatıyor ve Quentin'in havaya uçmamak için kurduğu koruma büyülerini patlatıyordu. Bir önlem olarak, büyülerini giderek büyüyen, ağırlaşan güç küreleri içinde yapıyor, koyu renkli yarı şeffaf sıvıdan yapılmış gibi görünen köpüklerin içinde neler olup bittiğini söylemek zorlaşıyordu.

İşe yarasa bile ne yapacaktı ki? Sihirli bir şeyin ona ne yararı olurdu? Bu güçlü bir büyüydü fakat bir amaca ihtiyacı vardı. Sorusunu arayan bir cevaptı. Quentin'in yaşı ilerliyordu ve artık kalıcı olacak bir şeyler yapmaya başlama zamanı gelmişti. Ama ne? Bunun kendisini hedefine nasıl yaklaştırdığını göremiyordu.

Bir akşam ortak odada tek başına durmuş, o geceki ilk kadeh şarabını içer ve zihninde çizimler yaparken, Fillory'den getirdiği saatini –hâlâ çalışmıyordu ama Quentin onu yine de yanında taşımayı seviyordu– almak için elini cebine soktu ve yanında bir zarf buldu. İçinden daktiloyla yazılmış, eğer bir işle ilgileniyorsa mart ayında şu gece şöyle şöyle bir kitabevine gelmesi için son derece nazik bir dille ifade edilmiş bir mektup çıktı. İmza okunmuyordu, kuş tırtıklaması gibiydi.

Hah! Bu bir hayli ilginçti ve Quentin o eski huzursuzluğunu biraz hisseder gibi olmuştu. İşte karşısında çözülmeyi bekleyen başka bir gizem daha vardı. Tıpkı eski günlerdeki gibi, klasik macera bileti.

Ancak eski günlerle ilgili mesele de buydu: Eskiydiler. Artık hayatı buydu ve buradaydı. Memnundu ve mutlu olmasa bile bir daha olacağını sandığından daha mutluydu. Yapacak işleri vardı. Mektubu buruşturarak ateşe attı. Kâğıt tutuştu ve ağır bir kütük kayarak kıvılcımlar saçtı. Geçmiş geçmişti, evi artık burasıydı ve bunun dışında kalan her şey sadece hayaldi.

5. BÖLÜM

Eliot kaşlarını çattı. Loria şampiyonu tıknaz, eni neredeyse boyu kadar olan biriydi ve hemşerilerinin çoğundan biraz farklı bir etnik kökenden geliyordu. Lorialılar temelde Viking'di; Thor tipleri yani. Uzun sarı saçlı, iri çeneli, geniş göğüslü, gür sakallı tipler. Ancak söz konusu karakter bir yetmiş boylarında, kel kafalıydı ve yuvarlak Buda tarzı bir yüzünden belirgin oranda Asya geni okunuyordu. Hava üç derece olmasına rağmen belden yukarısı çıplaktı ve sütlü kahverengi teni baştan aşağı yağlanmıştı. Belki de sadece terlemişti.

Şampiyonun ağır yuvarlak karnı kemerinin üzerine sarkıyordu fakat yine de oldukça korkunç görünüşlü biriydi. Üst sırtı kas yığınıydı, bisepsleri bacak kalınlığındaydı ve biraz tombul olsa da, altında kaslar olduğu belliydi. Silahı, gerçekten tehlikeli bir şeyler yapabildiğini tahmin edeceğiniz şekilde tuhaf görünüşlüydü; ucunda kocaman kıvrık bir keskin metal kısım bulunan bir tür mızrak.

Öne çıktığında bütün Loria ordusu onun için delirmişti. Kılıçlarını kalkanlarına vurmuş, bir düşünceyi paylaşır gibi birbirlerine bakmışlardı: Evet, biraz komik görünebilir fakat dostumuz başkalarının dostlarını kesinlikle öldürecek, dolayısıyla onun için tezahürat yapıyoruz, Crom ya da taptığımız şey her neyse, onun adına! Eliot neredeyse bu insanlardan, Lorialılardan hoşlanacaktı. Tahmin edilebileceğinden çok daha kozmopolit bir toplumdular.

Ancak şampiyonlarının Fillory şampiyonunu, Eliot'ın şampiyonunu öldürebilmesi asla mümkün değildi çünkü Eliot'ın şampiyonu Eliot'tı.

Fillory'nin Büyük Kralı'nın işgalci Loria ordusunun titizlikle seçilmiş bir adamıyla teke tek çatışmaya girmesi fikri ilk ortaya atıldığında, bunun

mantığıyla ilgili yoğun tartışmalar olmuştu. Ancak –nedenleri taktiksel olmaktan çok kişisel olsa bile– Eliot'ın bu konuda kararlı olduğu çabucak anlaşılmıştı. Büyük Kral olarak pozisyonunu bir hayli yozlaşmış bir şekilde almıştı; hatta biraz entrikalı olduğu bile söylenebilirdi. Fakat hükümdarlığı uzadıkça rolüne giderek daha çok ısınmış, daha ciddi yaklaşmıştı ve artık ne kadar ciddi olduğunu herkese –kendisi dahil– gösterme zamanı gelmişti. Krallık konusunda rol yapılamazdı; bu Eliot'ın içinde vardı. Herkesin önünde ve oldukça da politik bir hamleyle kendini kanıtlayacaktı.

Ordusunun önünde birkaç adım ilerlerken adamları da kendisi için çılgınca tezahürat yapıyordu. Eliot gülümsedi; çarpık çenesi gülümsemesini biraz bozuyordu ama mutluluğu gerçekti. Önünde uzanan işe gönülden hevesliydi.

Fillory ordusunun krallarına yaptığı tezahürat bilinen evrendeki diğer hiçbir şeye benzemiyordu. Erkek ve kadın savaşçıların kılıçlarını birbirine çarparak bağırışı zaten yeterince iyiydi ama bir de etrafında dönen insanlık dışı muhteşem sesler vardı. Tepelerinde periler insan kulağının duyamadığı tiz seslerle haykırıyordu; periler bu askeri şeylerin çok saçma ve gülünç olduğunu düşünüyordu ama bütün periler gibi sadece eğlencesine destekliyorlardı. Yine çığlıklar atan yarasalar, ötüşen kuşlar, kükreyen ayılar, uluyan kurtlar ve kişneyen at başlı yaratıklar vardı: pegasuslar, tekboynuzlar ve konuşan sıradan atlar.

Griffinler ve hipogrifler de bağrışıyordu ama bariton sesleri korkunçtu. Minotorlar haykırıyordu. Fillory'nin bütün mitolojik yaratıkları arasında Eliot'ı hâlâ ürpertenler sadece onlardı. Satirler, dryadlar ile benzerleri harikaydı fakat mantikorlar ve sfenksler hâlâ çok ürkütücü geliyordu.

Sıranın en sonunda, homurdanarak ayaklarını yere vuran devlerin bas sesi geliyordu. Aslında komikti: Eliot rakiple kendisi karşılaşmak yerine bu devlerden birini seçebilirdi ve o zaman karşılaşma on saniye içinde dümdüz biterdi; yani düşmanın dümdüz olmasıyla. Ancak bu aynı mesajı vermezdi.

Eliot, Lorialıların işgale kalkıştığı haberini ilk aldığında hem tedirgin olmuş hem de heyecanlanmıştı. Sancakları kaldırın; Fillory savaşa giriyor! Kadim formüller ve protokoller uygulamaya konmuştu. Törenler için hazırlanmamış ciddi görünüşlü zırhlar, silahlar, bayraklar depolardan çıkarılıp parlatılmış, bilenmiş ve yağlanmıştı. Beraberlerinde bolca toz da getirmişlerdi;

tabii efsanevi zamanların muhteşem başarılarının kokularını da. Destansı kokular. Eliot derin derin nefes almıştı.

İşgal tam anlamıyla sürpriz olmamıştı. Lorialılar her zaman o bilindik kötü şeyleri yapan insanlardı: Prensesleri kaçırmak, konuşan atlara zorla tarla sürdürmek, herkesi kendi sözde Kuzeyli tanrılarına inandırmaya çalışmak. Ne var ki asırlardır ordu denebilecek bir güçle sınırı geçmemişlerdi. Genellikle kendi aralarında çatışmakla meşgul oldukları için o kadar organize olamıyorlardı.

Dahası, Kuzey Set Dağları'nın Lorialıları dışarıda tutmak için büyülü olması gerekiyordu. Set kısmının ifade ettiği şey buydu. Eliot orada ne olup bittiğinden emin değildi. Bütün bunlar bittikten sonra o büyülerin neden işe yaramadığını öğrenmesi gerekecekti.

Eliot, Lorialıları püskürtmek için hızla harekete geçmişti fakat gerçekten birilerini öldürmek konusunda isteksiz olduğunu görmüştü. Bu bir Tolkien hikâyesi değildi; bunlar karmaşık ahlaki sorgulamalara gerek kalmadan katledebileceğiniz orklar, troller, dev örümcekler ya da benzeri kötücül yaratıklar değildi. Orkların geçmişleri, eşleri ve çocukları olmazdı. Oysa Eliot, Lorialıların insan olduğundan ve onları öldürmenin cinayet anlamına geleceğinden emindi ki bunun olmasına izin vermeye niyeti yoktu. Hatta bazıları gerçekten çekiciydi. Ayrıca, o Tolkien kitapları *sadece kurguydu* ve Fillory'nin Büyük Kralı olarak Eliot'ın kurguyla işi yoktu. Onun işi gerçek tarihi yazmaktı.

Bu hassas ve zor bir işti. Eliot'ın sınırlı deneyimlerine göre, erdemden daha meşakkatli bir şey yoktu.

Neyse ki Fillory halkının bir avantajı vardı ve o da her açıdan avantajlı olmalarıydı. Akla gelebilecek her alanda Lorialılardan üstündüler. Lorialılar bir grup kılıçlı adamdan ibaretti. Büyücü kral ve kraliçeler tarafından yönetilen Fillory halkı, *Canavar Rehberi*'ndeki bütün yaratıklardan oluşuyordu ve Eliot üzgündü ama Fillory'yi işgal etmeye kalkışanların sonunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Yine de sayıları çoktu ve hasar vermeyi biliyorlardı; hatta hasar yaratmak, bu adamların beceri listesinin başında geliyordu. Lorialılar bahar sonlarında Garaz Geçidi'ni geçerek Fillory topraklarına girmişlerdi. Çelik miğferleri,

zincir zırhları vardı ve eski kılıçlar ya da savaş baltalarıyla silahlanmışlardı. Ve bir kâbusla karşılaşmışlardı.

Lorialılar bir hata yapmıştı. Kuzey Set Dağları'ndan inerken, bazı ağaçları ve sınıra yakın bölgedeki bir çiftliği ateşe vermiş, bir münzeviyi öldürmüşlerdi.

Eliot'ın öfkesi karşısında Janet bile şaşırmıştı. Yani Janet da kızgındı ama o Janet'tı işte. Zaten sürekli kızgındı. Poppy ve Josh da asık suratlıydı ve kızdıklarında böyle olurlardı. Ancak Eliot'ın öfkesi sınırsızdı, deliceydi. Ağaçları yakmak mı? Onun ağaçlarını? Hem de bir *münzeviyi* öldürmüşlerdi öyle mi? *Bir münzeviyi öldürmüşlerdi!* Fillory ve halkı söz konusu olduğunda, Eliot artık hiçbir yerde ironi görmüyordu. Rahatsız kulübesinde yaşayan o tuhaf, yalnız adam içini acıtmıştı. Hiç karşılaşmamışlardı. Karşılaşsalar bile birbirlerine söyleyecek pek fazla şeyleri olamazdı. Ancak o münzevi her kimse, başkalarından hoşlanmadığı belliydi ve bu da Eliot'ın kitabında iyi biri olduğu anlamına gelirdi ama o adam ölmüştü; öldürülmüştü. Eliot, Lorialıları yok edecekti; onları yeryüzünden kazıyacak, hepsini gebertecekti!

Tamam, gerçek anlamda cinayet işlemeyecekti ama onlara hadlerini kesinlikle bildirecekti.

Aslında Büyük Kuzey Bataklıkları'nı geçmelerine izin vermeyi düşünüyordu; orada gizlenen dehşetler aşırı bir önyargıyla onların hakkından gelirdi fakat Lorialıların kendi toprakları üzerinde bir gün daha yürümelerine izin vermek istemiyordu. Ayrıca yolda birkaç çiftlik daha vardı. Bunun yerine, Lorialıların sadece öğleye, sıcaktan terleyene, üstleri başları toz toprak içinde kalana ve biçilmeye hazır hale gelene kadar yürümelerine izin vermişti. Muhtemelen her şeyin bu kadar kolay olması onları çok şaşırtmış olmalıydı. Bunu başaracaklardı; onlar muhteşemdi; lanet olasıca Fillory'yi fethedeceklerdi! Onların Büyük Tuz Nehri'ni geçmelerine izin vermiş, karşı tarafta önlerini kesmişti.

Eliot köylü kılığına girerek karşılarına tek başına çıkmıştı. Yolun ortasında beklemişti. Hiç kıpırdamadan. Kendisini yavaş yavaş fark etmelerine izin vermişti. Önce önde yürüyenler fark etmiş, kenara çekilmeyeceğini anlayınca grubu durdurmuşlardı. Eliot arkadakilerin futbol stadyumu tarzında öne toplanmalarını ve onların da daha geride olanlara dur işareti

vermelerini beklemişti. Böylece bir dalga etkisiyle emir grubun en arkasına kadar ulaşmıştı. Eliot sayılarını bilmiyordu ama bin kişi kadar olabilirlerdi.

Ön sıradaki adam bir adım yaklaşarak nazikçe yoldan çekilmesini –ama kendisi hiç de nazik değildi– yoksa bin Loria defans oyuncusunun onu kendi bağırsaklarıyla boğacağını söylemişti.

Eliot bir an için gülümseyerek alçakgönüllü bir tavırla başını eğmiş, sonra da adamın yüzüne bir yumruk indirmişti. Adam gafil avlanmıştı.

"Ülkemden defolup git, serseri," demişti Eliot.

Bunu yaparken hiç büyü kullanmamıştı. Boks dersleri alıyordu ve yumruğu adamı olduğu yere devirmişti. Muhtemelen Loria sıradan bir köylüden böyle bir intihar saldırısı beklemiyor olmalıydı. Eliot fazla zarar vermediğini biliyordu ve bir şansı daha olmayacaktı; bu yüzden sol elini kaldırarak enerjiyle adamı öyle sert bir şekilde geri fırlatmıştı ki altı sıra Loria savaşçısı da onunla birlikte yere devrilmişti.

Bu iyi gelmişti. Eliot'ın çocuğu yoktu fakat insanın çocuğunu koruması böyle bir şey olmalıydı. Keşke Quentin bunu görebilseydi.

Pelerinini atarak kraliyet giysileriyle düşmanlarının karşısında dikilmiş, böylece bir köylü değil, Fillory'nin kralı olduğunu belli etmişti. Düşman saflarından birkaç hevesli okçu hemen yayını gerip hamle yapmıştı ama Eliot okları havada tutuşturup kül etmişti: *Puf! Puf! Puf!* İnsan bu kadar öfkeli ve işinde iyi olunca bu kolay bir işti ve açıkçası, Eliot gerçekten çok öfkeliydi. Aynı ölçüde de iyiydi. Asasının dibini bir kez yere vurmuştu: Deprem. Bin Lorialı muhteşem bir uyumla şiddet düşkünü aptal kıçlarının üzerine oturdular.

Bunu istediği anda yapamazdı; önceki gece sabaha kadar büyüleri yerleştirmek için uğraşmıştı ama özellikle Lorialılar bunu bilmedikleri için etkisi harika olmuştu. Eliot etkisini algılamaları için biraz beklemişti.

Sonra bir büyüyü bozmuş, arkasındaki orduyu –daha doğrusu bilyük bölümünü– görünür hale getirmişti. Karşınızdaki manzaraya iyi bakın, beyler. Şu at vücutlu olanlara hipogrif deniyor. Griffinler aslan vücutlu olanlar. İkisini karıştırmayın.

Sonra –burada gerçekten zevk almıştı– devleri görünür hale getirmişti. Bir devin gerçekte ne kadar dehşet verici olduğunu peri masallarından anlayamazsınız. Bunlar yedi katlı bina yüksekliğinde devlerdi ve şakaları yoktu.

Gerçek hayatta insanlar devleri öldüremezdi çünkü bu imkânsızdı. Çıplak ellerinizle bir apartmanı öldürmeye çalışmak gibi bir şey olurdu. Göründüklerinden daha güçlüydüler –o kadar büyük kara organizmalarını gerçek dünyada imkânsız kılan kare-küp kanununu yenebilmek için öyle olmak zorundaydılar– ve derileri on beş santim kalınlığındaydı. Bütün Fillory'de sadece birkaç düzine dev vardı çünkü Fillory'nin inanılmaz ölçüde bereketli ekosistemi bile daha fazlasını kaldıramazdı. Altı tanesi bu savaş için gelmişti.

Kimse kıpırdamamıştı. Kıpırdayan tek şey, Büyük Tuz Nehri'nin akan sularıydı.

Tam arkalarındaydı, Lorialılar az önce o nehri geçmişti ve nymphalar suyu nehir yatağından alarak inanılmaz bir tsunami halinde Loria ordusunun üzerine göndermişti. Bir sürü savaşçı sulara kapılarak sürüklenmişti; Eliot perilere mümkün olduğunca azını boğmaları için söz verdirmişti fakat onun dışında istedikleri gibi hırpalayabilirlerdi.

Sularla sürüklenmeyenlerden bazıları yine de savaşmayı seçmişti çünkü *doğaları gereği cesurdular* işte. Eliot çocukluklarının zor geçmiş olabileceğini filan düşünüyordu. Kulübe hoş geldiniz, diye düşündü, o kadar da seçici değiliz. Şimdi dostlarıyla birlikte bu adamların yetişkinliğini de zorlaştıracaklardı.

Lorialıları Garaz Geçidi'nden geri sürmeleri dört günlerini almıştı; kıçları ancak bu kadar hızlı tekmelenebilmişti. Eliot o noktada durup şampiyonlarını bir karşılaşmaya davet etmişti. Şimdi şafak vaktiydi ve geçit oldukça uygun bir fon sağlıyor, iki tarafta baş döndürücü dik dağlar yükseliyordu. Tepelerinde bildiği kadarıyla o zamana dek kimsenin tırmanmadığı –şimdi onları pembeye boyayan şafağın ilk ışıkları dışında– buz kaplı zirveler yükseliyordu.

Teke tek bir dövüş olacaktı. Eliot kazanırsa, Lorialılar evlerine dönecek ve bir daha gelmeyeceklerdi. Anlaşma buydu. Lorialı şampiyon kazanırsa –nedense adı İğrenç Baba'ydı– eh, neyse ne işte. Zaten kazanacak filan değildi.

Safların arasında elli metre mesafe vardı ve ortası çok sessizdi. Geçit tam bunun için yaratılmış gibiydi; duvarlar doğal bir amfitiyatro oluşturuyordu. Zemin dümdüzdü; çakıl taşından daha büyük taşların geceden temizlendiği, sıkı döşeli sert gri kumdandı. Eliot yerine yerleşen bir beyzbol vurucusu gibi zemindeki kumları tekmeleyip eşeledi.

İğrenç Baba hayatının en büyük çatışmasına girmek üzere olan biri gibi görünmüyordu. Daha çok otobüs bekleyen birine benziyordu. Dövüş pozisyonuna geçmemişti. Yumuşak omuzları sarkmış, göbeği ileri çıkmış halde öylece duruyordu. Tuhaftı. Elleri iki kral yengeci gibi iriydi.

Ancak Eliot kendisinin de daha az tuhaf göründüğünü sanmıyordu. Onun da üzerinde zırh yoktu; sadece beyaz ipek bir gömlek ve deri pantolon giymişti. Silah olarak sağ elinde uzun bir bıçak, sol elinde de kısa bir metal dövüş sopası vardı. İkisini de nasıl kullanacağı konusunda hiçbir fikrinin olmadığının hemen anlaşıldığını tahmin ediyordu. İğrenç Baba'ya bakarak başıyla onayladı. Tepki alamadı.

Zaman akıyordu. Aslında okul bahçesine karşı karşıya gelmiş iki ergen gibiydiler. Soğuk bir rüzgâr esiyordu; mayıs ayında bile burası dondurucuydu. İğrenç Baba'nın kahverengi göğüs uçları incir kurusu gibi görünüyordu. Pürüzsüz teninde hiç yara izi yoktu ki aksi olsa, bu kadar korkutucu görünmezdi.

Birden İğrenç Baba gözden kayboldu. Büyü filan değildi; sadece sert zeminde kaykayla hızla kayar gibi çılgınca bir hareket yapmıştı. Bir anda aralarındaki mesafeyi kapayarak ileri atılmış, silahının ucunu Eliot'ın boğazına uzatmıştı. Eliot hamleden zorlukla sıyrılabildi.

Aslında hiç sıyrılamaması gerekirdi. Bir aptal gibi, İğrenç Baba'nın silahını o uzun sapının ucundan bir kılıç gibi savuracağını ve böylece hamlenin gelişini belli edeceğini sanmıştı. Bu aptalcaydı çünkü saplanarak kullanılan bir silahtı. Dolayısıyla aslında Eliot'ın ensesinden çıkmış olan ucundan omurga sıvısı damlıyor olmalıydı.

Ancak öyle olmamıştı çünkü Eliot, Fergus'un Hayalet Zırhı biçiminde, muazzam ölçülerde, görünmez bir sihirli kalkan kullanıyordu ki mızrak hedefini bulsaydı bile hayatı kurtulurdu fakat buna ek olarak, Fergus'un Gerçekten Yararlı Bir Sürü Dövüş Büyüsü'nü de kullanıyordu ve bu da fiziksel gücünü katbekat artırmıştı. Dahası reflekslerini ve algılarını da on kat keskinleştirmişti.

Ne? Bakın, İğrenç Baba bütün hayatını o elindeki mızrakla insanları öldürerek geçirmişti. Eliot hile mi yapıyordu? Eh, sayısız beden eğitimi hareketine ek olarak, Eliot da bütün hayatını büyü öğrenerek geçirmişti.

Janet'la birlikte birkaç saat önce dondurucu şafak öncesi saatlerinde büyülerini bitirdiklerinde Eliot büyü enerjisiyle o kadar dolmuştu ki insan bedeninde bir neon lambası gibi parlıyordu. Fakat zırhın arada bir görüneceği şekilde parıltıyı bastırmayı başarmışlardı; böylece her birkaç dakikada bir sadece bir an için şeffaf ve inci renginde bir şey gibi görünüp kayboluyordu.

Büyü sisteminin algı/refleks kısmı biraz *Matrix* filmindeki mermi sahneleri gibi işliyordu; yani tam olarak aynıydı. Tetik, Eliot'ın burnunu oynatmasıydı. Şimdi bunu yapınca aniden kendisi dışında her şey yavaşlamıştı. Yavaşça, zarifçe kendisine doğru gelen mızraktan sıyrılmak için arkaya eğilmiş, dengesini kaybederek bir elini kumlara dayamış, sonra da daha rakibi hamlesini tamamlarken bir ters takla atarak tekrar ayağa kalkmıştı.

Ancak kimse bir iki şey öğrenmeden İğrenç Baba kadar iri ve güçlü olamazdı. Ne etkilenmiş ne de şaşırmış görünüyordu; sadece ivmesini kaybetmeden, silahının dip kısmıyla Eliot'ın karnına vurmak için bir dönme hareketine girdi. Bir savaş alanında etkilendiğini belli etmek muhtemelen kişinin hayrına olmazdı.

Yine de Eliot etkilenmişti. Böyle ağır çekimde izlerken adamın kıvraklığına ve dengesine hayran olmamak elde değildi. Eliot kendini bale izler gibi hissediyordu. Ahşap sopanın yavaşça karnına yaklaştığını görünce hemen duruşunu değiştirdi ve iyi bir zamanlamayla, kendi metal sopasını bütün gücüyle aşağı indirdi. Ahşap sopanın bir metrelik kısmı kırıldı. Fergus, her kimsen, teşekkürler dostum.

İğrenç Baba kendini tekrar toparladı ve bu kez kırılan parçayı havada dönerken yakalamak için boştaki eliyle uzandı. Eliot adamın sopa parçasını yakalamasına izin vermeden kendi sopasıyla vurarak uzaklaştırdı ve Ay'da hareket eder gibi bir hızla sopanın döne döne gidişini izledi. O anda boşa harcayacak zamanı olduğunu fark ederek metal sopasını bırakıp boş eliyle İğrenç Baba'nın yüzüne bir tokat indirdi.

Şiddet Eliot için doğal bir şey değildi; aslında hiç hoşlanmıyordu. Ne diyebilirdi ki? Yazgı onu nazik bir kalple hem kutsamış hem de lanetlemişti; ayrıca, İğrenç Baba'nın yanağı gerçekten yağlı ve terliydi. Eliot metal ya da deri eldiven giymiş olmayı diledi. O öldürülen münzeviyi ve yakılan ağaçları düşünmeye çalıştı fakat buna rağmen yumruk atmadı. Gücü ve hızı böyle

katbekat artmışken herhangi bir darbeyi nasıl tartabileceğini bilmiyordu. Adamın kafasını bile koparabilirdi.

Neyse ki öyle bir şey olmadı ama İğrenç Baba tokadın etkisini kesinlikle hissetti. Ağır çekimde çenesi yüzünün yan tarafına doğru savruldu. İzi kalacaktı. Eliot bundan cesaret alarak bıçağı da bıraktı ve rakibine yaklaşarak boks eğitmeninden öğrendiği gibi İğrenç Baba'nın göğüs kafesine peş peşe iki hızlı yumruk indirdi. İğrenç Baba nefesi kesilmiş bir halde güvenli bir mesafeye çekildi.

Eliot sağlı sollu tokatlara ve yumruklara devam ederek adamın peşini bırakmadı. Artık iyice coşmuştu. Bu tam anlamıyla onun kavgasıydı. Kendisi bu noktaya gelmesini istememişti fakat işi kesinlikle o bitirecekti.

Böyle hızlanmış olmak inanılmayacak kadar sakinleştirici bir etki yapıyordu. İnsan rahat rahat düşünebiliyordu. Eliot yaptığı yaşam tercihlerinin çoğundan memnundu. Doğru yerdeydi. Olabilecek en iyi hayatı yaşıyordu. Paralel evrenlerdeki diğer kaç kişi aynı şeyi söyleyebilirdi ki? Her sabah ne yapmak istediğini bilerek uyanıyor, sonra gidip onu yapıyordu ve bitirince de kendiyle gurur duyuyordu. İyi bir Büyük Kral olduğunu düşünüyordu ve bunu destekleyecek bir sürü kanıtı vardı. Halkı mutluydu. Şimdiki gibi sorunlar olmadığında Fillory iyi, hatta harika bir yerdi. Fillory'yi berbat bir yer haline getirmek gerçekten art niyetli bir yönetim gerektirmişti ve Eliot tahtta olduğu sürece bir daha bunun tekrarlanmasına izin vermeyecekti. Hele de Lorialılar karşısında.

Henüz gerçekleştiremediği büyük bir hayali varsa, o da Quentin'le ilgiliydi. Quentin'in tahttan indirilerek Fillory'den sürülmesinden ve Julia'nın Uzak Taraf'a gitmesinden beri bir yıl geçmişti. Bu gelişmeler herkes için şok olmuştu fakat en çok Eliot'ı şaşırtmıştı; en azından Quentin'den sonra.

Bu son yıl huzurlu ve verimli olmuş, Fillory'nin baş kasvetlileri Quentin'le Julia'nın yerine Josh ile Poppy tahta geçtiğinden beri şatoda da bazı açılardan ortam hafiflemişti. Yine de Eliot, Quentin'i özlüyordu. Onu yanında istiyordu. Bütün kusurlarına rağmen Quentin onun buradaki en iyi arkadaşıydı ve gerçekten kendini çok yalnız hissetmeye başlamıştı. O son macera kendisine iyi gelmişti. Son ergenlik mahcubiyetini de silmiş, iyi yönlerinin –merakı, zekâsı, fanatik sadakati, yaralı kalbi– ortaya çıkmasını sağlamıştı.

Onsuz Fillory aynı değildi. Kimse Fillory'yi Quentin kadar sevemezdi; Büyük Kral bile. Kimse Fillory'yi onun kadar iyi anlayamazdı. Kimse buradan onun kadar zevk alamazdı ve işler kötü gittiğinde kimse onun gibi kolayca çözümler bulamazdı. Oyun hâlâ devam ediyordu ama kabul etmek gerekirdi ki artık önceki kadar eğlenceli değildi.

Ve Quentin *çok fazla şey* kaçırıyordu. Martin Chatwin'in ölümü ve sonrasında gelen büyü krizi, Fillory'nin tarihinde görkemli bir dönem başlatmış, Chatwin'lerin zamanından beri benzeri görülmemiş bir Altın Çağ açmıştı. Bu bir efsaneler, soylu başarılar, mucizeler, maceralar çağıydı. Eliot ve diğerleri, Horozun Dişleri'ndeki bir kanyondan dev gibi bir dikenli ejderhayı kovmuş, onun hazinesinden iki İsimli Kılıç almışlardı. Karanlık Orman'da bir çift elli başlı trol avlamış, onları açık alana çıkarmış, bir kadeh votkatonik içinde çıtırdayan buz gibi sabah güneşinde çıtırdayarak taşlaşmalarını izlemişlerdi. Eliot hırçın bir trol kediyi evcil hayvan olarak şatoya getirmişti. Quentin ona bayılırdı.

Açıkçası Eliot onun için endişeleniyordu. Quentin gayet başarılı bir şekilde kendi başının çaresine bakabilirdi ama bunu yapmıyordu. Soğukkanlılığını yitirmediği sürece sorun yoktu ama Eliot onu en son gördüğünde, hiç de soğukkanlı olduğunu düşünmemişti. Kovulduğu günden beri, Eliot onu Fillory'ye geri getirmenin yollarını arıyordu fakat pek ilerleme kaydedememişti. İğrenç Baba'yı yenerek ülkeyi kurtarırsa, belki Ember ona bir ödül verirdi. O zaman Eliot ondan Quentin'i bağışlamasını isterdi. Bu düelloya karar vermesinin bir nedeni buydu.

İti an, çomağı hazırla; İğrenç Baba o anda buldog gibi ifadesiz suratıyla tekrar harekete geçti. Eliot rakibini biraz daha fazla korkutmuş olması gerektiğini düşünüyordu ama... Neyse. Bir an için normal hızına dönerek soluklandı; o anda İğrenç Baba sopasını yonca yaprağı çizer gibi çeviriyordu. Eliot yine ağır çekime geçerek sopanın altından sıyrıldı, etrafından döndü ve adamın vücuduna ağır bir kum torbası gibi vurarak nefesini kesmeye çalıştı.

Daha dikkatli olmak zorundaydı. Eliot, İğrenç Baba'nın dayanıklılığını küçümsemişti, belki de kendi gücünü fazla abartmıştı. Eliot'ın katbekat hızlanmış hareketlerine rağmen İğrenç Baba'nın ne kadar hızlı olduğunu ve dahası, deneyimsiz, kendine aşırı güvenen rakibini ne kadar iyi tartmış

olduğunu da kesinlikle anlayamamıştı. Eliot'ın yumrukları etkili olmasına rağmen, İğrenç Baba ileri atıldı ve kollarını Eliot'ın vücuduna sarmayı başardı.

Sorun değildi, Eliot sadece o kolların arasından kayacaktı... Sadece biraz... Hayır. Sandığından daha zordu. Bir anlık tereddüt ona pahalıya mal oldu. İğrenç Baba'nın bebek gibi yüzü, sarı dişleri ve pis kokulu nefesi şimdi tam gözlerinin önündeydi ve kalın, güçlü kolları Eliot'ın vücudunu sıkıp ezmeye başlamıştı.

Görünüşe bakılırsa İğrenç Baba durumu tartmış ve bir kasını bile oynatamadığında rakibinin ne kadar hızlı olduğunun bir önemi kalmayacağına karar vermişti; dolayısıyla da rakibini ayı kapanına alabilmek için canının yanmasına razıydı. Bunu başarmıştı ve şimdi de yavaşça ama durdurulamaz bir şekilde Eliot'ı sıkarak öldürmeye ve bir yandan da dişlerini kulağına geçirmeye çalışıyordu.

Artık yetmişti. Bu adam güçlüydü ve her türlü avantaja sahipti fakat insanüstü değildi. Eliot kendini İğrenç Baba tarafından tam anlamıyla sarılmış gibi hissediyordu ve otuz saniyedir düzgün nefes alamamıştı. Kendini kurtarmak için çabalamaya başladı.

Sandığından hâlâ çok daha zordu –hiçbir üstünlüğü yoktu– ve İğrenç Baba iğrençliği konusunda kesinlikle şaka yapmıyordu ama Eliot yine de kendini onun kollarından kurtarmayı başararak geriye doğru birkaç adım sendeledi. Tam dengesini bulmaya çalışırken bir şeyin omzunun arkasını acı verici bir şekilde dürttüğünü hissetti. Kendini ondan kurtarmak için sırtını gererek bağırdı:

"Ah!"

Lorialı'nın taşıdığı hiçbir silahın Hayalet Zırhı'nı aşamaması gerekirdi. İğrenç Baba'nın önünde savrularak döndü fakat arayı beklediği kadar açamamıştı; gerçek hayatta ikisinin de hareketleri gözle izlenemeyecek kadar hızlı olmalıydı. Bu adam sihirli silahlar kullanıyordu; Eliot o silahın bıçağına daha dikkatli bakmış olmalıydı.

Fillory metalinden yapıldığını tahmin etti. Sihirli metalden. Eminim onu münzeviden almıştır, diye düşündü Eliot. Bu şeyin bir Fillory saban bıçağından yapıldığından eminim.

Ah, yetmişti artık. Eliot'ın sabrı taşmıştı.

Yine ayağa kalkarak mızrağın etrafından döndü ve silahın sapının kalan kısmını yakalayarak İğrenç Baba'nın elinden çekip aldı. Adamın derisi de sıyrılmış olmalıydı. Güzel. Bütün gücüyle, Fergus'un bütün gücüyle silahı fırlattı. Mızrak bir dağ zirvesinin etrafında toplanmış alçak bulutların arasında gözden kaybolduğunda hâlâ yükseliyordu.

Geri sıçrayarak boks eğitmeninin öğrettiği şekilde hazırlandı ve tekrar ileri atıldı. Boks derslerinin amacı büyük ölçüde fiziksel egzersizdi ve aslında vücudu Eliot'a internet pornosunu özletmeyecek kadar inanılmaz olan boks eğitmeniyle bir arada olmak için bir bahaneydi; gerçi pratik değeri de vardı. Kısa vuruş, kısa vuruş, uzun vuruş. Kroşe, kroşe. Artık kendini hiç tutmuyor, bütün gücüyle yumruklarını yağdırıyordu.

İğrenç Baba artık ayaklarının üzerinde sallanmaya başlamıştı. Eliot dişlerini sıkmış, her yumruğunda dişlerinin arasından bir kelime tıslayarak konuşuyordu.

"Bir. Münzeviyi. Öldürdün. Seni. Tuhaf. Ucube. Alçak!"

Sakın düşme, şerefsiz. Sakın düşme. Sana biraz daha vurmak istiyorum. Eliot sonunda İğrenç Baba'nın bacaklarının arasına vurduğunda neredeyse Loria saflarına dayanmışlardı; o anda aniden aklına gelen bir fikirle bacağıyla yerden süpürme hareketi yaptı ve İğrenç Baba'nın görkemli bir şekilde saat yönünde dönerek gürültüyle yere devrildiğini gördü. Adam sert toprak zemine çarparken Eliot ağır çekim etkisinden sıyrıldı.

Lorialı savaşçı yine de ayağa kalkmaya çalıştı ama Eliot yüzüne bir tekme savurdu. Bu lanet olasıca insanlardan bıkmıştı artık. *Benim ülkem. Benim krallığım. Benim!*

Aniden bütün büyüyü indirdi. Gücü, hızı, zırhı, hepsini bir kenara attı.

"Defolun!"

Şey, tam anlamıyla *hepsini* değil. Güçlendirilmiş sesi kayalıklardan gök gürültüsü gibi yankılandı. İğrenç Baba'nın silahının yere düşmüş bir parçasını alarak kumlara fırlattı. Neyse ki sertçe saplanarak kalınca Eliot'ın teatral etkisi bozulmadı.

"Defolun! Bundan böyle bu parçalanmış mızrak ülkelerimizin sınırını belirlesin. Bu sınırı geçen bir adam ya da kadın olursa, güvenliği için hiçbir

güvence vermiyorum. Fillory çok merhametlidir fakat çok uzak geçmişi bile hatırlar ve intikamı korkunçtur."

Hmm. Pek de Shakespeare tarzı sayılmazdı.

"Koça sataşırsanız," dedi Eliot, "boynuzlarına katlanırsınız."

Artık susmak daha iyiydi.

Eliot kraliyet tavrıyla kaşlarını çatarak Lorialılara baktıktan sonra dönüp kendi ordusuna doğru yürürken kısık sesle bir büyü yaptı. Arkasında toprağa saplanmış olan mızrak sapı parçasının bir dişbudak ağacına dönüştüğünü hışırtılardan ve çıtırtılardan anladı. Biraz klişeydi. Ama hey, klişelerin klişe olması boşuna değildi.

Eliot yürümeye devam etti. Nefesi yine normale dönüyordu. Başarmıştı; Büyük Kral'ın gerektiğinde her şeyini riske atacağını dünyaya göstermişti. Geçit kuzey-güney yönünde uzanıyordu ve güneş doğu tarafında yükseliyor, en azından bir saattir Fillory'nin geri kalanını aydınlatıyordu. Ordu onun geçmesi için yol açtı.

Bazen kral olmaya bayılıyordu. Ordunun önünde ayrılarak ona yol vermesinden daha yüceltici bir şey düşünemiyordu; özellikle de hak etmiş birine herkesin önünde haddini bildirdikten sonra. Askerlerle tek tek göz temasına girmekten kaçınıyordu fakat devlerden en kıdemli olanına iki parmağıyla selam vererek, oraya gelmekle Büyük Kral'a kişisel bir iyilik yapmış olduklarını bildiğini belli etti. *Sana borçluyum, dostum.*

Dev ciddi bir tavırla başını eğerek Eliot'a karşılık verdi. Onların türü derin bir oyun oynuyordu.

Son yarım saattir dünyayı ağır çekimde izledikten sonra gerçek zaman akışına geri dönmek tuhaf bir duyguydu. Her şey çılgınca hızlanmış gibi görünüyordu: Bitkiler sallanıyor, bulutlar akıyor, insanlar konuşuyordu. Gökyüzünün açık olduğu güzel bir sabahtı ve havada aşırı ısınmış beynini rahatlatan bir serinlik vardı. Öylece yürümeye devam edebileceğine karar verdi; Fillory kampına kadar bir kilometreyi tek başına yürüyecekti. Neden yapmayacaktı ki? Birçok kişi delinmiş omzuyla ilgili uyarıda bulunmuştu ki muhtemelen biraz kan süzülüyor olmalıydı ve şimdi heyecan dinmeye başlarken, canının ciddi şekilde yandığını hissediyordu.

Ancak bu kadar ilgi odağı olmak istemiyordu. En azından henüz. Her şey zamanı gelince olacaktı.

Lorialılara karşı savaş bitmişti. Hayat güzeldi. İnsanın kendini baştan aşağı tanıdığını sanırken yeni bir güce sahip olduğunu keşfetmesi, daha önce varlığını bilmediği bir güçle karşılaşması ve aniden hiç olmadığı kadar heyecan duyması ne kadar ilginçti.

Eliot, Quentin'in bunu anlayacağını düşündü.

"Hayatım! Eve döndüm!"

Çadırın giriş brandasını kaldırdı.

"Bunu söylemeye devam et." Janet başını kaldırmadı. "Bir gün gerçekten komik olabilir."

Janet üzeri Fillory'nin muazzam büyüklükteki haritalarıyla kaplı bir masanın üzerine eğilmişti; o haritaları kısa süren ama görkemli Loria karşıtı seferlerini izlemek için kullanmışlardı. Üzerlerinde minyatür biblolar vardı; Eliot onları iki tarafı da temsil edecek şekilde özel olarak yaptırmıştı. Sadece iki ordu ve sadece bir cephe olduğu için gerçekten gerekli değildi –burada müttefik ve mihver devletlerden söz edilemezdi– ancak uzun saplı ahşap küreklerle onları harita üzerinde oradan oraya ittirmek çok eğlenceli olmuştu.

Çadırın kırmızı ipek duvarlarından süzülen güneş ışınları ortamı pembe bir ışıkla aydınlatıyordu. Eliot bir sandalyeye çöktü. Çadırın içi bu yükseklikte bile sıcaktı: Fillory'de mevsimler düzensiz ve tahmin edilemezdi; aylardır yaz mevsimindeydiler ve daha ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Başlangıçta muhteşemdi fakat artık biraz sıkmaya başlamıştı.

"Baba sorununu çözebildin mi?"

"Çözdüm," dedi Eliot.

"Kahramanım benim." Janet masanın etrafından dolaşarak geldi ve Eliot'ı yanaklarından öptü. "Onu öldürdün mü?"

"Onu öldürmedim. Ama canına okudum."

"Ben onu öldürürdüm."

"Eh, bir dahaki sefere sen gidersin."

"Gideceğim."

"Ama bir dahaki sefer olmayacak."

"Çok yazık." Janet diğer sandalyeye oturdu. "Kaçınılmaz zaferini beklerken bizi Beyazkule'ye götürmeleri için bir çift pegasus çağırdım. Birkaç dakikaya burada olurlar."

"Savaş yaramı görmek ister misin?"

"Göster."

Eliot ayağa kalkmadan olabildiğince döndü ve İğrenç Baba'nın üçgenimsi kasında, trapezinde ya da hangi kasıysa orada açtığı yarayı gösterdi.

"İyiymiş," dedi Janet. "Sandalyenin döşemesini mahvediyor."

"Bu kadar mı? 'Sandalyenin döşemesini mahvediyor' mu?"

"Bir madalya isteyip istemediğini sorardım fakat bir madalya istediğini zaten biliyorum."

"Ve alacağım da." Saat daha sabah 09.30 olmasına rağmen Eliot aniden kendini yorgun hissederek gözlerini kapadı. Adrenalin sisteminden silinmişti ve artık biraz titriyordu. İğrenç Baba'yı göğüs kafesini sıkarken görüp duruyordu. "Kendi kendime vereceğim. Belki yeni bir tarikat kurarım: Kırık Mızrak Tarikatı. Sıradışı ölçüde cesaret sergileyen insanlar kabul edilir. Benim gibi."

"Tebrikler. Uçabilecek durumda mısın?"

"Evet. Uçabilecek durumdayım."

Janet'la sürekli böyle konuşurlardı. Fillory halkı bunu anlamıyordu; Büyük Kral Eliot ve Kraliçe Janet'ın birbirinden nefret ettiğini sanıyorlardı ama aslında Quentin'in yokluğunda Janet onun en yakın sırdaşı haline gelmişti. Eliot bunun kısmen ikisinin de gerçek romantik yakınlığı biraz sıkıcı bulmalarından, dolayısıyla genellikle ikisinin de ciddi birer erkek arkadaşı olmamasından ve entelektüel yakınlık için birbirlerine dayanmalarından kaynaklandığını düşünüyordu. Eliot eskiden uzun süreli bir birlikteliğinin olmamasının psikolojik açıdan sağlıksız olduğu anlamına geldiğini düşünürdü; duygusal tıkanıklık, bağlanmaktan korkmak gibi filan. Ancak bu konuda artık giderek daha az endişeleniyordu. Ne duygusal tıkanıklığı ne de korkuları vardı. Sadece yalnız olmaktan hoşlanıyordu işte.

Josh ve Poppy gibi değil. Tahta çıkmalarından altı hafta sonra bir çift olmuş, altı ay sonra da nişanlanmışlardı. Bunun olacağını kimse önceden kestirememişti ama şimdi geri dönüp bakınca, birbirlerinden ayrı oldukları zamanı hatırlamak bile zordu. Eliot konunun taçların kendisi olup olmadığını

merak ediyordu; normalde birbirleriyle bağlantısı olmayan kraliyet üyelerinin çift olmasını ve taht için vârisler doğurmasını sağlayan antik bir büyü mü söz konusuydu? Eliot'la Janet'ı bir araya getirmek için çabalayıp sonunda pes ettikten sonra, büyü odağını Josh ve Poppy'ye çevirmiş, bu noktada daha fazla şansı olmuş olabilirdi.

Belki de doğruydu. Ancak Josh ve Poppy birbirlerine gerçekten âşık gibi görünüyorlardı. Eliot, Poppy'nin Josh'ta bir şeyler görebilmesinin –ki herkes göremiyordu– onun hakkında çok şey anlattığını düşünüyordu. Josh yakışıklı değildi ve hepsi kadar akıllı olmasına rağmen, bunu sürekli insanların bilmesini sağlamak gibi bir çabası yoktu. Hayır, Josh'un en önemli özelliği, yüce gönüllü ve asil olmasıydı. Eliot'ın bunu anlaması gerçekten yıllarını almıştı. Poppy çok daha hızlı davranmıştı.

Şimdi ikisi çok yakındı ve bir hafta önce Poppy'nin hamile olduğunu açıklamışlardı. Henüz halka açıklanmamıştı fakat işaretler belli olmaya başlamıştı. İnsanlar buna bayılacaktı. Fillory'de asırlardır bir prens ya da prenses olmamıştı. Bu Eliot'a kendini biraz yalnız ve boş hissettiriyordu ama sadece biraz. Hayat uzundu. Eğer bir gün böyle bir şey yapmak isterse, önünde daha uzun zaman vardı. Harika bir çağda Büyük Kral oydu. Şimdi onun işi Büyük İşler yapmaktı.

Çimenlerin üzerindeki toynak seslerini duydu ve gergin bir kanat ucu çadırın sert ipek duvarına Eliot'ın başının yanından sürttü. Pegasuslar gelmişti. Gözlerini açarak ayağa kalktı; yarasının kanamasının durduğundan gayet emindi ama gömleğinin yarasına yapıştığı yeri hissedebiliyordu. Janet'ı beklemeden kral yüzünü takınarak dışarı yürüdü.

Pegasuslar soğuk çimenlerin üzerinde yürüyor, birbirlerinin etrafında daireler çiziyordu ve muazzam büyüklükteki beyaz kartal kanatları hâlâ yarı açık durumdaydı. Bu yaratıklar hareketsiz durmaktan nefret ederdi. Kar gibi beyaz ve hava kadar hafif ama aynı zamanda normal atlar kadar dayanıklı, iri kaslı olan ve derilerinin altından elektrik kabloları gibi masmavi damarları görünen pegasuslar muhteşem yaratıklardı. Gümüş –acaba platin miydi; aynı ölçüde parlaktı– toynakları sabah güneşinde parıldıyordu.

Bir aşağı bir yukarı yürümeyi bırakarak beklentili gözlerle Eliot'a baktılar. Konuşabiliyorlardı ama insanların yanındayken nadiren buna tenezzül ederlerdi; Büyük Kral olsa bile.

"Janet!" diye seslendi Eliot.

"Geliyorum!"

"Eşyalarını bırak. Arkamızdan toplayıp getirirler."

"Doğru."

Janet bir an sonra boş ellerle çadırdan çıktı; ayağına binici pantolonunu geçirmişti.

"Biliyor musun, aklıma bir şey geldi," dedi Janet. "Bütün ordu böyle harekete geçmişken, neden ivmenin avantajından yararlanmıyoruz ve onları kovalayıp Loria'yı fethetmiyoruz?"

"Loria'yı fethetmek."

"Aynen. Sonra bütün orduyu Neonebu Diyarı'na geçiririz, yerini bildiğimiz havuza gideriz ve Dünya'yı ele geçiririz! Ne dersin? Çok olay olur!"

"Bazen," dedi Eliot, "ne zaman şaka yaptığını anlamakta çok zorlanıyorum."

"Aynı sorunu ben de yaşıyorum."

Pegasuslar yerde kalmak konusunda her zamankinden de isteksiz görünüyorlardı. Eliot ve Janet'ın binmesine izin verecek kadar bir süre bile zorlukla durabildiler.

Pegasuslar eyer kabul etmezdi, dolayısıyla sadece yelelerine, boyunlarına, tüylerine veya tutabildiğiniz yerlerine tutunmak zorundaydınız. Yaratık kanatlarını çırparak havalanırken, Eliot onun derisinin altında hareket eden güçlü kasları hissetti. Hayvanlar giderek yükselirken Eliot azalan hava basıncını hissetti ve kampın altlarında giderek küçülüşünü izledi. İğrenç Baba'yla dövüştüğü geçidi gördü; Fillory kuvvetleri hâlâ net sıralar halinde duruyor, Lorialılar kös kös evlerine dönüyordu. Yaklaşık üç yüz metre havalandıktan sonra pegasuslar Beyazkule'ye gitmek için güneydoğuya dönerek süzüldüler.

Eliot, Fillory'yi her zaman sevmişti fakat asla havadan gördüğü zamanki kadar sevmemişti; şimdi her yer çocukken bakmayı, incelemeyi sevdiği, elinden gelse içine düşmeyi dileyeceği bir kitap sayfası gibi altında uzanıyordu. Ve Eliot gerçekten içine düşmüştü. Buradan baktığında, bilinmeyen eller tarafından ve bilinmeyen nedenlerden dolayı inşa edilmiş, Fillory'de

zikzaklar çizerek uzanan eski taş duvarları görebiliyordu. Yemyeşil arazi o duvarlardan dolayı yorgan gibiydi. Duvarların bazı yerleri yıkılmış, hava şartları, hayvanlar veya pratik ve daha acil amaçlarla taşa ihtiyacı olan insanlar tarafından parçalanıp dağıtılmıştı. Koyu yeşil yükseltiler kilometreler boyunca ana yollara paralel uzanıyor, buradan bakınca düzgün çift sıralar halinde görünüyorlardı; yakından bakıldığında kalın ve ürkütücüydüler. Düzensizleştikleri yerleri zihnine not etti. Çalı Ustası'na haber verecekti.

İleri doğru atılarak yükselirlerken beyaz bulutlara daldılar ve Fillory gözden kayboldu. Fillory'deki bulutlar gerçek dünyadaki gibi hayal kırıklığı yaratacak şekilde duman değildi; sadece rahat ettirecek kadar somut, yumuşak ve sıcacık bir pamuk gibi insanın vücuduna sürünürdü. Aşkın, evliliğin, çocuk sahibi olmanın canı cehennemeydi: Onun aşkı buydu; tahtında oturduğu, yönettiği, geleceğe doğru liderlik ettiği bu hayal dünyası. Ta ki kendisi ölene ve zevksizce idolleştirilmiş heykelleri yapılana dek. İhtiyacı olan tek şey buydu. Bütün hayatı boyunca istediği tek şey buydu.

Bulutların arasından çıktıklarında Büyük Kuzey Bataklığı'nın üzerindeydiler. Oraların berbat olduğunu biliyordu. Geniş bir canlı kütle görünmez bir noktaya doğru sarkarak simsiyah çamurlara gömülürken, geniş bir alandaki su bozulmuştu. Belki bir gün canı o kadar sıkılırsa, oraya bir sefere çıkar ve ne olduğunu kendi gözleriyle görürdü.

Belki de bunu yapmazdı. Uzunca bir süre düşüncelere dalmış halde bataklığa baktı ve başını tekrar kaldırdığında, artık iki değil, üç kişi olduklarını gördü. Ember da onlara katılmıştı ve Janet'la aralarında belli bir düzende uçuyordu.

İlahla konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

"Büyük Kral," dedi koç. "Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Ember'in derin sesi rüzgârın uğultusu arasında açıkça duyulabiliyordu. Kanatları yoktu ve koşuyormuş gibi yapma zahmetine bile girmiyordu; ancak arada bir hava gür kürkünü dalgalandırıyordu. Görünmez bir uçan halının üzerinde oturmuş gibi altına kıvırdığı bacaklarıyla aralarında öylece süzülüyordu.

"Selam!" diye seslendi Eliot. "Dinliyorum!"

"Bugün Fillory için büyük bir zafer kazandın."

"Biliyorum! Teşekkürler."

Belki de şimdi Quentin konusunu açmak için uygun bir zamandı ama Ember devam etti.

"Ancak bu sadece tek bir çatışmaydı. Bir savaş başlıyor, Eliot; kazanamayacağımız bir savaş. Son savaş."

"Ne? Bir dakika, anlamıyorum. Bu ne anlama geliyor?"

Bu, Eliot'ın beklediği konuşma değildi. Ember'in onu övüp göklere çıkardığı, babacan bir tavırla onaylayıp takdir ettiği, onu ödüllendirdiği bir konuşma beklemişti.

"Hangi savaştan söz ediyorsun?" diye bağırdı Janet. "O adamları yendik işte! Eliot onları ezdi! Bitti!"

"Lorialıların neden Kuzey Set Dağları'nı geçerek Fillory'ye girdiğini hiç merak etmediniz mi?"

"Şey, evet," diye itiraf etti Eliot. "Biraz."

"Eski büyüler zayıfladı. Bu işgal sadece bir belirtiydi. Kaybetmekte olduğumuz savaş zamana karşı."

"Ah," dedi Eliot. "Peki."

Öyle miydi? Zamana karşı bir savaş. Kitaplarda böyle bir şeyden söz edildiğini belli belirsiz hatırlıyordu ama son okuduğundan bu yana uzun zaman geçmişti. Ve o zaman bile çok dikkatli okumamıştı. Bir kez daha Quentin'in yanlarında olmasını diledi.

"Son neredeyse geldi, Eliot," dedi Ember.

"Neyin sonu?"

"Her şeyin," dedi Ember. "Bu ülkenin. Bu dünyanın. Fillory ölüyor."

"Ne? Ah, yapma ama!" Bu çok saçmaydı. En hafif tabiriyle ucuz bir denemeydi. Fillory ölüyor filan değildi. Fillory şu anda altın çağını yaşıyordu. Efsaneler çağı! Sonu olmayan dünya! "Neden söz ediyorsun sen?"

Ember cevap vermedi. Onun yerine pegasus ilk kez konuştu. Eliot daha önce onların konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Ah, hayır," dedi ve atlara has bir sesle kişner gibi iç çekti. "Yine olmasın."

6. BÖLÜM

Kitabevinden iki arabayla ayrıldılar. Siyah bir Lexus cip yükleme alanına yöneldi ve Lionel kuş kafesini dikkatle arka koltuğa yerleştirdi. Sonra emniyet kemeriyle kafesi bağladı ve kendisi diğer tarafa bindi. Onlar hareket ettikten sonra beyaz bir limuzin yanaştı.

Hâlâ yağmur yağıyordu.

"Balo gecesi olduğunu bilseydim," dedi Kısa Saçlı, "elbise giyerdim."

Arabaya bindiler. Ortam isteksiz bir yakınlık hissettiriyordu; sanki havalimanından aynı taksi içinde uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalmış yabancılar gibi. Ancak artık yabancı değillerdi; tam aksine, silah arkadaşı olmuşlardı. Quentin onların hikâyelerinin de kendisininki kadar karmaşık olup olmadığını merak etti. Özellikle Plum'ı çok merak ediyordu: Anlayabildiği kadarıyla onun hikâyesi bu noktaya varmamalıydı.

Limuzinin tavanı aynalıydı ve içi LED şeritli siyah kadife döşeliydi. Biri açıp başını dışarı çıkarmak isterse diye açılır tavan konmuştu. Tam anlamıyla lüks sayılmazdı ama oldukça genişti ve beşi aralarına olabildiğince mesafe koyabilmek için koltuklara iyice yayılmışlardı. Limuzin geceleyin New Jersey'den rahatça kayarak otoparktan çıkıp turuncu ışıklarla aydınlatılmış bir elektrik santralini geçtikten sonra turnikelere yönelirken kimse konuşmuyordu.

Quentin bir an için *Muntjac*'taki gecelerini hatırladı: Simsiyah zifiri karanlıkta bir adadan diğerine süzülüşü, Fillory'nin Doğu Okyanusu'nda hayal edilemeyecek kadar uzaklara yelken açışı, tuzlu deniz suyunun gövdeye hafifçe çarpışı ve arkasında bıraktığı fosforlu şerit. Bir kez daha bilinmeyene doğru ilerlediğini hissediyordu.

O anda LEDler yandı; çocuk kontrolleri bulmuştu ve bir disko gökkuşağı deseni seçmişti.

"Ne diyebilirim ki?" dedi. "Gece hayatına bayılıyorum."

"Eh," dedi Plum, genel olarak gruba dönerek. "Adım Plum."

"Ben Betsy," dedi Kısa Saçlı.

"Quentin."

"Benim adım Pushkar," dedi yaşlı Hintli adam. Beyaz kırçıllı top sakalı vardı ve böyle bir şeye katılmayacak kadar sakin ve üst sınıf görünüyordu. Herkes çocuğa döndü. Quentin onun on beş yaşında filan olduğunu tahmin ediyordu.

"Dalga geçiyorsunuz, değil mi?" dedi çocuk. "Hepiniz gerçek isimlerinizi mi kullanacaksınız?"

"Hayır," dedi Quentin, "dalga geçmiyoruz. Ve evet."

"Eh, ben kullanmayacağım. Bana Becerikli Madrabaz diyebilirsiniz."

Kısa Saçlı –Betsy– kahkaha attı.

"Bir daha dene."

"Becerikli Madrabaz'ın nesi varmış? *Oliver*'daki gibi işte!"

"Nereden geldiğini biliyorum ama sana öyle seslenecek değilim."

"Tamam ama Fagin olmam."

"Belki de sana Stoppard desek iyi olur," dedi Quentin.

Çocuk şaşkın gözlerle baktı.

"Anlayamadım," dedi. "Bu da mı *Oliver*'dan?"

"Daha önce okuduğun kitabın yazarının adı," dedi Pushkar. "Kitabevindeyken. *Rosencrantz ve Guildenstern Öldü.*"

"Tanrım, ben o kitabın Shakespeare olduğunu sanmıştım."

"Eh," dedi Pushkar keyifle, "yanılmışsın."

"Pekâlâ, tamam. Stoppard olacağım. Her neyse."

"Stoppard, lütfen ışık sistemini normal beyaza çevir."

Stoppard yüksek sesle püfledi ama söyleneni yaptı.

Quentin beyaz ışıkta daha iyi görebiliyordu ve gördüğü şey, etrafında oturan beş kişinin hiç de dünyanın en iyi hırsızlarına benzemediğiydi. Daha çok kendini Fransız Yabancı Lejyonu'na katılmış gibi hissediyordu: Bu insanlar büyü dünyasının süprüntüleri, kayıp ruhlarıydılar ve başka kimse onları

kabul etmediği için buradaydılar. Quentin arkasına yaslanırken burnuna bayat bira ve eski sigara izmariti kokusu geldi; geçmişteki bekârlığa veda partilerinin bir hayaleti gibi.

"Nereye gittiğimizi bilen var mı?" diye sordu Betsy, tavanda kendi yansımasını incelerken.

"Tahmin etmem gerekirse," dedi Plum, "Newark derdim."

"Tahmin etmen gerekmiyor," dedi Stoppard. "Newark Liberty Uluslararası Havalimanı'ndaki Marriott'a gidiyoruz."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Adamı GPS'e girerken gördüm."

"İşte bu tam bir üstat büyücü işi," dedi Betsy. "Lanet olsun, en azından bir DoubleTree umuyordum."

Aralarında profile gerçekten uyan tek kişi oydu. Bol bol afra tafra, bolca saldırganlık. Ve başka bir şey daha. Konuşkandı ama hayatı boyunca büyük zorluklardan sağ çıkmayı başarmış birine benziyordu.

"Siz daha önce buna benzer şeyler yaptınız mı?" diye sordu Plum. Sohbeti devam ettirmeye kararlı görünüyordu.

"Ne gibi?" diye sordu Stoppard. "Bir şey çalmak gibi mi?"

"Bir şey çalmak gibi."

"Kaçak porno indirmek sayılmaz," dedi Betsy.

"Ben yaptım," dedi Quentin.

"Ciddi misin? Yaptın mı?" Betsy bir kaşını kaldırdı ve sonra şüpheci bir tavırla kaşlarını çattı. "Ne çaldın?"

"Bir taç. Birkaç anahtar."

Betsy etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Başka kim var?"

"Ben de bir şeyler çaldım," dedi Stoppard.

"Mesela?"

"Mesela size söylermişim gibi!" Stoppard mini buzdolabını açtı ama içi boştu. Sertçe çarparak kapadı. "Cimri karga."

"Sanki içkiye alışkınmışsın gibi. Kaç yaşındasın sen, on iki mi?"

"Karga değil, bir karatavuk," dedi Plum. "Kargaların siyah gagaları olur. Bununki kahverengi."

Limuzindeki ortam neredeyse muhteşemdi; aynı gondola binmiş, bir şişe içkiyi elden ele dolaştıran ve biraz sonra dağın zirvesine çıkıp kayaklarıyla ayrı yönlere dağılarak birbirlerini bir daha hiç görmeyecek bir grup turist olabilirlerdi. Ancak öyle bir şey olmayacaktı. Bu insanlara canını emanet etmek zorunda kalabileceğini düşünmek tuhaftı.

"Söylesene," dedi Pushkar. "Aranızda Brakebills'e giden var mı?"

"Brakebills de ne?" dedi Stoppard neşeyle.

"Ah, Tanrım." Betsy kendini arabadan atmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Burası lanet olasıca bir mobil *Breakfast Club*'a dönüştü!"

"Ben gittim." Quentin bu bilgiyi sır olarak tutmak için herhangi bir neden görememişti.

"Ben de gittim." Plum omuz silkti. "Sayılır yani."

Limuzin yavaşlayarak bir tümseğin üzerinden geçti. Havalimanına neredeyse varmışlardı.

"Yani uzmanlık alanlarımız filan mı olması gerekiyor?" diye sordu Plum. "İşler böyle mi yürüyor? Hepimizin özel yetenekleri filan olması gerektiği izlenimine kapıldım."

"Yani özel yeteneklerin olmadığını söylüyorsun," dedi Betsy.

"Öyle mi dedim? Muhtemelen illüzyon yapabilen birini istedikleri için buradayım."

"Benim uzmanlık alanım ulaştırma," dedi Pushkar. "Ve biraz önsezi."

"Stoppard?"

"Tarihi eserler," dedi Stoppard gururla. Quentin onun bir tür dâhi olabileceğini düşündü. Bu neden böylesine genç olduğunu ve neden kuşun ona farklı davrandığını açıklayabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Betsy. "Sanırım saldırı kısmı bende. Bir yerlere girme. Hasar verme. Sen ne yapıyorsun, Quentin?"

Bunu Quentin'in gerçek adını söylediğine inanmıyormuş gibi söylemişti.

"Pek bir şey yapmıyorum," dedi. "Benim uzmanlık alanım onarım."

"Onarım mı?" dedi Stoppard. "Bir şeyleri onaran birine ihtiyacımız mı var?"

"Beni aşar. Bu soruyu kuşa sormalısın."

Quentin burada olma nedeninin bu olduğunu hiç sanmıyordu. Bu konuda gitgide daha fazla şüpheleniyordu fakat bu konuda bir şey söylemesi için bir neden yoktu; henüz.

Neyse ki kısa bir yolculuk olmuştu: Limuzin havalimanındaki Marriott'ın boş, aydınlık ön tarafına yanaştı ve ucuz üniformalı komiler muhtemelen araçtan bol bahşiş verecek sarhoş yeni evlilerin ineceğini umarak arabanın etrafına üşüştü. Hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

"Bu şeyden inmek için sabırsızlanıyorum," dedi Betsy.

"Kendi adına konuş," dedi Plum. "Ben hiç baloya gitmedim."

Lionel üç süit ayırtmıştı. Beşi salonlardan birindeki bej renkli geniş kanepede oturarak bilgilendirilmeyi beklediler. Betsy oda servisi mönüsünü karıştırıyordu. Kuş mini buzdolabından fıstık yiyordu. Sehpanın üzerinde bir dizi Heineken duruyordu ama içen tek kişi Stoppard'dı. Yüz ifadesine bakılırsa, bunun onun için bir ilk olması imkânsız gibi görünmüyordu.

"Pekâlâ," dedi Lionel. "İşte bildiklerimiz ve bilmediklerimiz." Fişini çektiği düz ekranlı televizyonun yanında durmuştu. Televizyona dokundu ve ekranda bir görüntü belirdi; anlaşılan görüntüleri kendi zihninden yansıtabiliyordu ki bu Quentin'in daha önce görmediği bir yetenekti. "İşte çanta bu. Gerçeği değil ama aynı marka ve model."

Güzel ama dikkat çekmeyen, açık kahverengi, az kullanılmış bir deri bavuldu; üzerindeki bir sürü kayış ve tokasıyla tam İngiliz tarzıydı. Şehir dışında bir hafta sonuna hazır görünüyordu.

"Yani Bertie Wooster'ı arıyoruz," dedi Quentin.

Kimse gülmedi.

"Doğu yakasında olduğundan eminiz." Elektrik bağlantısı olmayan televizyonun ekranında bir harita belirdi; belli noktaları işaretlenip yanlarına notlar alınmış doğu eyaletlerini gösteriyordu. "Onu alan insanların ellerindeki şeyin ne olduğunu bilmediklerinden de eminiz. Bildiğimiz kadarıyla henüz açamadılar."

"Neden gidip satın almıyorsunuz ki?" diye sordu Plum. "Ne olduğunu bilmiyorlar madem. Bir sürü paranız olduğu belli."

"Denedik," dedi Lionel. "Ne olduğunu bilmiyorlar fakat önemli bir şey olduğunun farkındalar ve ne olduğunu anlayana kadar ondan vazgeçmek istemiyorlar. Onu, öldürdüklerini tahmin ettiğimiz bir komisyoncudan bir grup tarihi eserin bir parçası olarak aldılar. Ne yazık ki satın alma girişimlerimiz tahmini değerini doğrulamaktan öteye geçemedi."

"Bir dakika," dedi Stoppard. "Adamı öldürdüler mi dedin?"

"Kadını. Evet."

Stoppard'ın gözleri iri iri açıldı. Afallayıp korkmaktan çok heyecanlanmış gibi görünüyordu. Aceleyle içkisinden bir yudum daha aldı.

"Bu adamlar söz konusu olduğunda düşünmenize gerek olmayan tek şey vicdan," dedi Lionel. "Tam anlamıyla serseriler. Kendilerine Çift diyorlar." Bir adamla bir kadının yan yana duran iki fotoğrafı belirdi; ikisi de çekiciydi, otuzlu yaşlarının başlarındaydılar ve fotoğrafların uzun mesafeli objektiflerle gizlice çekildiği anlaşılıyordu. "İkisi de provokatördür. Kendilerini göstermeden perde arkasından çalışır ve sivilleri kışkırtırlar. Bir şeyleri başlatır ve geri çekilirler; hepsi onlar için sadece eğlenceli bir oyundan ibarettir."

Quentin kaşlarını çattı. Böyle şeyler yapan büyücüleri duymuştu: Borsalarda dalgalanma yaratmak, seçimlere hile karıştırmak, savaş başlatmak, papaları seçmek için birbirleriyle yarışırlardı. Sıradan insanların dünyası onlar için kocaman bir satranç tahtası gibiydi. 2000 yılındaki seçim kampanyalarının bir bahse girmiş olan iki büyücü arasında bir sidik yarışı olduğu söyleniyordu.

"Onları nasıl bulacağız?" diye sordu Quentin.

"O konuda endişelenmeyin."

"Bunu neden istediğinizi hâlâ anlayamadım," dedi Plum.

"Anlamanıza gerek yok," dedi kuş. "Size anlayın diye para ödemiyoruz."

"Şey, hayır. Öyle olduğunu sanmadım zaten. Ancak her şey biraz şüpheli görünüyor."

Betsy güldü.

"Şüpheli! Buna bayıldım. Bir havalimanındaki Marriott Oteli'nde bir kuşla konuşuyorsun."

Betsy haklıydı. Quentin, Plum'la yalnız kalmak, ona bunu neden yaptığını, konuyla ilgili neler bildiğini ve iyi olup olmadığını sormak için

sabırsızlanıyordu. Onun için endişeleniyordu ve daha da önemlisi, bir müttefike ihtiyacı vardı ve en olası aday da oydu. Betsy ahizeyi kaldırarak oda servisiyle fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Daha fazla adama ihtiyacımız olmadığından emin misiniz?" dedi Quentin. "Bir psişik? Bir şifacı?"

"Eminim."

"Bütün bunların ne zaman olacağını tahmin ediyorsunuz?" diye sordu Pushkar. "Ne kadar zamanımız var?" Aralarında üstat bir hırsıza en az benzeyen oydu. Hatta büyücüye bile benzemiyordu. Belki görünüşü bir aldatmacaydı çünkü ortamda en rahat kişi o gibi görünüyordu.

"Bilmiyoruz," dedi Lionel.

"Evet ama haftalar mı? Aylar mı? Aileme haber vermem gerek." Aralarında parmağında alyans olan tek kişi de oydu.

"Aylar boyunca havalimanındaki bir Marriott'ta kalacak değilim." Betsy telefon görüşmesini kesti. "Ya da haftalarca. Bir hafta bile. Odamda gördüğüm tek doğal lifler, küvetteki saçlar."

"Öğrenir öğrenmez size haber veririz."

"Kısaca tekrarlayalım," dedi Quentin. "İki cani –bütün saygımla söylüyorum, bizden daha korkunç olarak tanınan iki ünlü katil– doğu yakasında bir yerde bir valiz saklıyor; tam yeri bilinmiyor, içinde ne olduğu bilinmiyor ve bir şirket deposunda saklanıyor. Ve biz o valizi onlardan alacağız."

"Sayı üstünlüğü bizde," dedi kuş. "Sürpriz unsuru da."

"Bu işe yararsa, en büyük sürprizi yaşayacak olan benim," dedi Pushkar neşeyle. "Bize söylemediğiniz bir şey mi var?"

"Şu şirket deposuna ne demeli?" dedi Plum. "İçeri nasıl gireceğiz? Böyle bir şeyin imkânsızlığından filan söz ediyorum yani."

"İmkânsızı başarmamız gerekecek," dedi kuş, "işte bu yüzden muhasebeciler yerine büyücülerle çalışıyorum. Daha önce kaynaklardan söz etmiştim. Her birinizin ihtiyaçlarını ayrı ayrı görüşeceğiz."

Toplantı sona ermişti. Quentin ayağa kalktı. Onun ihtiyaçlarıyla ilgili –her neyseler– daha sonra konuşabilirlerdi. Şimdilik temiz havaya, karnını doyurmaya ve yeni suç kariyerinin başlangıcını kutlamak için bir şeyler içmeye ihtiyacı vardı. Ancak kapıya ulaşamadan kulağına yumuşak bir şey

sürüngü ve içgüdüsel olarak bir tokat patlatmamak için kendini zor tuttu. Kuş omzuna konmuştu.

"Tanrım!" dedi Quentin. "Bunu bir daha yapma."

Belki de buna alışılıyordu. Julia alışmıştı.

"Senin gelmeni neden istediğimi biliyor musun?" diye fısıldadı kuş, gagasını neredeyse Quentin'in kulağının içine sokarak.

"Gayet iyi tahmin edebiliyorum."

"Onarım yeteneğin için değil."

"Tahminim o değildi zaten."

Kuş yine havalanarak bu kez Lionel'ın omzuna kondu; Quentin adamın omzunun kullanılmaktan aşınıp kirlenmiş olduğunu o zaman fark etti.

Plum onunla otelin barında buluşmayı kabul etmişti.

Işıklar çok parlaktı ve etrafta çok fazla televizyon vardı ama bir bardı ve burası da Quentin'in kendini evinde gibi hissettiği yerlerden biriydi; kitabevleri gibi. Aslında içkiler kitaplar gibiydi: Nerede olduğunuz fark etmezdi; bir votka toniğin içindekiler her zaman aşağı yukarı aynı olurdu ve sizi daha iyi veya en azından daha ilginç bir yere götüreceğinden emin olabilirdiniz. Diğer müşteriler iş gezisine çıkmış insanlar ya da turist gibi görünüyordu; muhtemelen rötar yapan ya da iptal edilen uçuşları yüzünden burada sıkışıp kalmışlardı. Quentin etrafına bakınca barda kendi isteğiyle oradaymış gibi görünen tek bir kişi bile olmadığını fark etti.

Şimdi yarım yamalak davranmanın sırası değildi. Plum'ın yanına oturdu ve bir cin martini istedi.

"Senin şarap sevdiğini sanmıştım," dedi Plum. Kendisi soda istedi.

"Son zamanlarda dozajımı doldurdum. Asıl ben *senin* şarap sevdiğini tahmin etmiştim."

"Şu anda aklımın başımda olmasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

Kısa bir süre televizyon seyrettiler; bir futbol maçı yayınlanıyordu. Yemyeşil saha güzel ve davetkâr görünüyordu; futbolcularla dolu olması çok yazıktı. Plum sohbete başlamak için hevesli görünmediğinden, Quentin önce davrandı.

"Sana nasıl ulaştılar?"

"Bir mektupla," dedi Plum. "O gece odama döndüğümde yatağımın üzerinde duruyordu. Bunu nasıl yaptıklarını hâlâ anlamaya çalışıyorum. Şimdiye kadar bütün bu operasyonla ilgili en etkileyici şey bu oldu."

"Burada olmak istediğinden emin misin?"

"Elbette burada olmak istemiyorum!" diye çıkıştı Plum. "Lanet olasıca yurtta olup normal bir insan gibi okuldaki son yılımı bitirmek istiyorum! Ama bu olamayacak. Dolayısıyla..."

"Beni endişelendiren tek şey risk."

"Beni de. Şu an pek seçeneğim yok. Gerçi bunların hiçbiri seni ilgilendirmez. Artık senin sorumluluğunda değilim."

"Bunu biliyorum."

"Ve bunu bana kur yapman için de söylemiyorum."

"Tanrım," dedi Quentin. "Üstüme bu kadar gelme."

Plum'ın öfkeli olmaya hakkı vardı ama Quentin'e karşı değil. Quentin sadece ona yardım etmek istemişti. Kendisinin Brakebills'ten gerçek dünyaya geçişi de o kadar yumuşak olmamıştı. Mezun olduğunda hayatın bir roman gibi olacağını, kendi kişisel macerasının kahramanı olarak başrolü oynayacağını ve dünyanın ona yeneceği bir sürü kötülükler ve öğreneceği yaşam dersleri sunacağını sanmıştı. İşlerin öyle yürümediğini anlaması biraz zaman almıştı.

Martinisi geldi. Gümüşi derinliklerinde altın sarısı, kalın bir limon kabuğu vardı ve içkinin yüzeyine ince bir yağ parıltısı yaymıştı. Isınmasına fırsat vermeden çabucak içti.

"Bak, özür dilerim," dedi Plum. "Sana çıkışmak istemedim. Tanrı biliyor ya, senin hatan değildi. Sadece... Sorunlarım var." Çaresizce başını iki yana salladı. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Aileme olanları henüz anlatmadım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Brakebills onlar için çok ama çok önemliydi. Sanırım bana biraz fazla yatırım yaptılar. Tek çocukları benim."

"Onlarla benim konuşmamı ister misin?"

"Hmm." Plum onu baştan aşağı süzdü. "Hayır, bunun yararı olacağını sanmıyorum."

"Ben de tek çocuğum. Ancak ailem bana pek yatırım yapmadı."

"Anlıyorum. Ama benim durumum onları yıkar."

"Bu kadar değer vermeleri çok güzel," dedi Quentin. "Pollyanna gibi konuşmak istemem fakat seni gerçekten seviyorlarsa, ne olursa olsun sevmeye devam edeceklerdir."

"Ah, beni sevmeye elbette devam edecekler." Plum'ın sesi yine yükseliyordu. "Bu konuda sorun yok! Sadece hayatlarının geri kalanını bana bir daha asla iyileşmeyecek olan, kanadı kırık bir kuş gibi bakarak geçirecekler!"

Pipetinden sodasını şiddetle yudumladı.

"Bilmiyorum. Her neyse işte, karşıma bu çıktı ve ben de ne yaptığımı bilmiyorum, sadece bir göz atmayı düşünmüştüm ama şimdi bu işi yapıyorum. Sonuçta farklı bir şey. Ya sen?"

"Benzer," dedi Quentin. "Bana da bir mektup geldi. Aldırmayacaktım fakat sonra aniden işimden oldum. Seçeneklerim tükendi. O yüzden buradayım."

"Beni yanlış anlama," dedi Plum. "O konuda ben de biraz sorumluluk duyuyorum."

"Unut gitsin."

"Sadece..."

"Gerçekten, boş ver. Seçimlerimi kendim yaptım."

Bunu heyecansızca söylemişti çünkü gerçek buydu.

"Eee, sence bu işi başarabilir miyiz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Quentin. "O kuş fazla para harcıyor. Yapabileceğimize güveniyor olmalı."

"Ya da çaresiz."

"Bu da olabilir."

Quentin martininin işini yaptığını, zihnini dondurduğunu, ön loblarını kapladığını ve buzlanma için zemini hazırladığını hissetti. Akşam yemeği yememişti ve bu yüzden içki hızla etkisini gösteriyordu. Bir tane daha içebileceğini düşündü.

"Brakebills'i özlüyor musun?"

Plum ona bakmamıştı. Televizyonda kafayla vurulan bir top kale direğinden sekti.

"Elbette özlüyorum," dedi Quentin. "Sürekli. Ama alışıyorum işte. Hayattaki en kötü şey olduğu söylenemez. Üstelik hayatta okuldan çok daha fazlası var. En dolu şekilde yaşamaya çalışıyorum."

"İşte şimdi Pollyanna gibi konuştun."

Quentin sırıttı. Plum'ın bunu aşacağı gayet açıktı; gençti, ayakları yere basmıyordu ama aynı zamanda da dayanıklı ve güçlüydü. Üstelik çok da akıllıydı. Belki de birbirlerine yardım edebilirlerdi. Barmenle göz göze gelince kadehini işaret etti.

"Sana neyi merak ettiğimi söyleyeyim," dedi Quentin. "Çift bile yapamamışsa, bizim o valizi nasıl açacağımızı merak ediyorum."

"Bu konuda bir teorim var. Ancak hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü benim hoşuma gitmedi," dedi Plum. "Benimle ilgili muhtemelen bilmen gereken bir şey..."

"*Chochachos!*" Biri aynı anda ikisinin de omzuna vurdu. Bu Stoppard'dı. "Ne içiyoruz bakalım?"

Hayatında ilk kez sarhoş olan birinin olabileceği şekilde mutlu görünüyordu. Hem yaşının tutmadığı hem de zaten zilzurna sarhoş olduğu düşünüllürse, ona burada servis yapmaları inanılmazdı.

"Bir dakika," dedi. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz? Önceden yani?"

"Öyle de denebilir," dedi Quentin.

"Sandığın gibi değil," dedi Plum.

"Hı-hım." Stoppard bilgiç bir bakış attı.

"Gerçekten değil," dedi Quentin.

"Sadece hayatını mahvettim, hepsi o," dedi Plum. "Kendiminkini de. Ve sanırım ben de bir içki alsam iyi olacak."

7. BÖLÜM

Her şeyin masum bir şakayla başladığı söylenebilirdi fakat bu tam doğru olmazdı. Plum bile o kadar masum olmadığını itiraf etmek zorundaydı. Ve belki de derinlerde bu yüzden yapmıştı.

Plum, Birlik'in seçilmemiş ama tartışmasız başkanıydı ve aynı zamanda da kurucusuydu. Başkalarını da alırken Birlik'i eski ve görkemli bir Brakebills geleneği gibi tanıtmıştı ki bu doğru değildi ama Brakebills dört yüz yıl gibi uzun bir süredir var olduğundan, büyük olasılıkla Plum geçmişte başka bir Birlik ya da benzer bir şey olduğunu düşünmüş olabilirdi.

Bu olasılık gözden çıkarılamazdı. Ancak aslında bu fikri bir P. G. Wodehouse hikâyesinden almıştı.

Mesele şuydu: Wharton kötü davranışlar sergiliyordu ve Birlik bunun için ona kötü bir şaka yapılması kararı almıştı. Belki o zaman davranışlarına son verecek ya da daha az kötü davranacak, en azından Wharton suçlarının bedelini ödediği için Birlik tatmin olacaktı. Masum bir fikir olduğu söylenemezdi ama gayet anlaşılır bir şey olduğu da kabul edilmeliydi. Hem masum eşek şakası diye bir şey var mıydı ki?

Plum, Brakebills'i seviyordu. Son yılının kasım ayıydı ve hâlâ bir nebze sıkılmamıştı. Okulun çok çeşitli, karmaşık geleneklerini, ritüellerini ve mitolojilerini hiçbir şekilde utanmadan, koşulsuzca seviyordu. Daha fazlası olması gerektiğini düşünmüştü hatta, Birlik'i kurmasının bir nedeni de buydu.

Dersler bittikten sonra, Plum'ın görebildiği kadarıyla fakültenin sihirli güvenlik alanının dışında kalmış, dolayısıyla dışarı çıkma yasağını kırmak için uygun olan, ikizkenar yamuk biçimindeki, küçük, komik bir sınıfta toplanıyorlardı. Plum sırtüstü yere uzanıyor, genellikle Birlik'in işlerini

bu şekilde yönetiyordu. Kızların geri kalanı bitkin bir halde kanepelere ve koltuklara dağılıyor, ortam herkesin bittiği için sevindiği, başarılı ama çok yorucu bir partinin ertesini andırıyordu.

Böyle bir günde Plum sınıfı susturdu; bunun için yaklaşık on metrelik çapı olan bir ses bastırma büyüsü yapmıştı. Plum bir büyü yaptığında herkes fark ederdi.

"Oylama yapalım," dedi ciddi bir tavırla. "Wharton'a şaka yapma fikrini destekleyenler evet desin."

Evetler çeşitli tonlarda geldi: Açıkça heyecanlı, ironik kayıtsızlık ve uyku mahmurluğu. Gözleri kapalı halde yattığı yerde Plum'ın uzun kumral saçları, bir zamanlar yumuşak ve yünlü olan ama şimdi parlak ve sert gri topaklardan oluşan halıya yayılmıştı. Plum oradan dinlerken aşağı yukarı herkes hemfikir gibi gelmişti.

Hayırları almaktan vazgeçti. Bu işi yapacaklardı. Wharton'ın suçu ölüm-kalım meselesi değildi fakat kesinlikle durdurulması gerekiyordu ve Birlik bunun için yemin etmişti.

Kanepeye yayılmış oturan Darcy, yaldızlı çerçevesi çizik içindeki, uzun bir aynada kendine bakıyordu. 1970'lerin tarzında geniş bir afrosu vardı; hatta saçlarına bir afro tokası bile sıkıştırmıştı. Aynadaki görüntüsüyle oynuyordu; uzun, zarif elleriyle saçlarını uzatıp bastıran, uzatıp bastıran, uzatıp bastıran bir büyü yapıyordu. Başı deniz topu kadar oluyor, sonra sosis balon gibi uzuyordu. Bunun teknik yönünü Plum bilmiyordu fakat Darcy'nin en önemli yeteneği zaten ayna büyüsüydü. Biraz gösteriş yapıyordu ama Darcy'nin yeteneğini kullanmak için çok fazla fırsatı olmuyordu.

Wharton davasının gerçekleri şöyleydi: Brakebills'te akşam yemeğindeki servis görevlerinin çoğu birinci sınıflar tarafından yapılır, onlar da sonrasında ayrı olarak yemeklerini yerdi. Ancak geleneğe göre, her yıl sevilen bir dördüncü sınıf öğrencisi şarap garsonu olarak seçilir, eşleştirmelerden, kadeh doldurmalardan filan o sorumlu olurdu ve şarap dolabının anahtarı ona teslim edilirdi. Wharton bu onurun kendisine bahşedilmesini sağlamıştı ve bir nedeni vardı. Şarap hakkında çok şey biliyordu ya da en azından, bütün bölgelerin isimlerini, türleri, unvanları hatırlıyordu.

Ancak Birlik'in yargısına göre, Wharton görevinin onuruna karşı günah işlemiş, sistematik bir şekilde şarapları az koymuştu; özellikle de her akşam yemeğinde iki kadeh içmelerine izin verilen beşinci sınıflara (Brakebills'teki terimiyle *Finnler*) servis yaparken.

Onların kadehlerini hep üçte iki doldurmuştu. Bunu herkes kabul ediyordu. Plum pek içki düşkünü değildi ama Birlik üyeleri şaraplarına yönelen tehditleri çok ciddiye alırdı. Böyle bir suç bağışlanamazdı.

"Sizce onları ne yapıyor?" diye sordu Emma.

"Neyi ne yapıyor?"

"Kalan şarapları. Eminim kendisine saklıyordur. Bahse girerim, her gece fark ettirmeden bir şişe fazladan alıyordur."

Birlik'te sekiz kızdılar ve o anda altısı oradaydı. Emma daha ikinci yılındaydı.

"Bilmem," dedi Plum. "Sanırım içiyor."

"Gecede bir şişe içemez," dedi Darcy.

"O zaman erkek arkadaşıyla birlikte içiyordur. Adı neydi, Yunan hani?"

"Epifanio." Darcy ve Chelsea aynı anda söylemişti.

Chelsea, Darcy'nin karşı tarafında kanepede uzanmış, Darcy'nin ayna oyunlarını bozma çabasıyla dizlerini yukarı çekmişti. İnsanın büyü yapmasındansa başka birininkini bozması her zaman daha kolaydı. Büyünün birçok küçük adaletsizliklerinden biri de buydu.

Darcy kaşlarını çatarak daha fazla odaklandı. Müdahale açıkça duyulan bir titreşime neden olmuştu ve baskı altındayken Darcy'nin yansıması bükülüp kendi içine doğru dönüp duruyordu.

"Dur," dedi. "Bozacaksın."

"Muhtemelen hepsini yutan kalıcı bir büyü kullanmıştır," dedi Emma, Wharton'ı kastederek. "Günde bir kez şarapla beslemek zorunda. Erkeklik gücüyle ilgili bir şey gibi."

"Bir dakika," dedi Plum, "yani Wharton'ın penisine yedi yirmi dört etki eden ve şaraptan güç alan bir büyü yaptığını mı söylüyorsun?"

"Eh." Emma'nın yüzü mosmor oldu. Kendisinden daha büyük ve iyilerin yanındayken haddini aşmıştı. "Bilirsin. Çok atletik vücutlu filan ya."

Wharton'ın erkeklik gücüyle ilgili soru herkesin dikkatini dağıtırken, Chelsea, Darcy'nin yansımasının aniden bir kara deliğe emilmiş gibi ürkütücü bir şekilde kendi içine çökmesine ve sonra da tamamen gözden kaybolmasına neden olmuştu. Aynada orada bile değilmiş gibi görünüyor, ayna sadece hafifçe basık olan kanepe minderini yansıtıyordu.

"Ha," dedi Chelsea.

"İnsanın atletik olması erkeklik gücünün yüksek olduğu anlamına gelmez." Bu Lucy'ydi; beyaz tenli ve son derece felsefi bir beşinci sınıf öğrencisiydi. Ses tonu kişisel bir hayal kırıklığı yaşadığını hissettiriyordu. "Her neyse, hayalete verdiğine bahse girerim."

"Hayalet filan yok," dedi Darcy.

Birileri sürekli Brakebills'te hayalet olduğunu söylüyordu. Bu yıl dedikodu iyice hız kazanmış, neredeyse bir hayalet tarikatı oluşmuştu. Emma bir defasında onu gördüğünü, bir pencereden kendisini izlediğini iddia ediyordu; Wharton da onu gördüğünü iddia etmişti.

Plum gizliden gizliye hayalet görmek istiyordu fakat ararken bulunması imkânsızdı. Varlığına tamamen inanıyor değildi. Daha önce bir Birlik olduğunu söylemek gibiydi; kimse ne varlığını ne de aksini kanıtlayabilirdi.

"Konu açılmışken," dedi Chelsea, "erkeklik gücüyle neyi kastediyorsunuz?"

"Kuşunun sık öttüğü anlamına geliyor," dedi Darcy.

"Kızlar, lütfen!" dedi Plum. "Wharton'ın kuşunun konumuzla bir ilgisi yok. Soru, kaybolan şarapla ilgili ne yapacağımız. Planı olan var mı?"

"*Senin* bir planın var," dedi Darcy ve Chelsea yine aynı anda. İkiz gibiydiler.

Bu doğruydu; Plum'ın bir planı vardı. Beyni doğal bir şekilde sürekli plan salgılıyor, ona fikirlerini dünyayla paylaşmaktan başka seçenek bırakmıyor gibiydi. Bu konuda bir hastalığı vardı sanki.

Plum'm planı, Wharton'm zayıf noktası olarak algılanan şeyden yararlanmaktı ve o da kurşunkalemleriydi. Plum'ın kesinlikle kullanışlı ve yeterli bulduğu okul malı kurşunkalemlerden –hani şu koyu Brakebills mavisi, yan tarafında altın sarısı harflerle "BRAKEBILLS" yazanlardan– kullanmıyordu. Wharton onları sevmiyordu; fazla kalın olduklarını ve eline uymadıklarını

söylüyordu. Kurşunu fazla yumuşaktı. Onların yerine kendi evinden pahalı kurşunkalemler getiriyordu.

Aslında Wharton'ın kurşunkalemleri gerçekten dikkat çekiciydi: Zeytin yeşiliydiler ve egzotik yağmur ormanı ağaçlarını hatırlatan bir koku yayan, sert, yağlı, kokulu tahtalardan yapılmışlardı. Silgileri, donuk gri çelik halkaların içindeydi ve pembe yerine simsiyahtılar. Onları sigara tabakası gibi düz bir gümüş kutuda saklıyordu ve o kutuda aynı zamanda (kendi ezilmiş kadife astarında) kalemlerini sipsivri açmak için kullandığı küçük ve keskin bir çakısı da vardı.

Ayrıca, daha önceleri bir tartışmaya, akademik dekatlona ya da benzeri bir şeye katılmış olmalıydı çünkü genellikle rakip yarışmacıları ürkütmek için kullanılan şu kalem numaralarını sürekli yapıyordu. Farkında olmadan ve istemdışı olduğu belli bir şekilde sürekli tekrarlıyordu. Sinir bozucuydu.

Plum'ın planı, kurşunkalemleri çalmak ve onları fidye karşılığı geri vermekti; Wharton onca şaraba ne yaptığını açıklar ve bunu sürdürmeyeceğine söz verirse, kalemleri iade edeceklerdi. O gece saat 23.30 olduğunda, bütün Birlik üyeleri esniyordu ve Darcy ile Chelsea, Darcy'nin aynadaki yansımasını geri getirmeyi başarmış, sonra yine eğip bükmeye başlamışlardı ama temel konular netleştirilmişti. Plan tam olarak açıklanmış, detaylandırılmış, onaylanmış, geliştirilmişti ve gereksiz bir şekilde karmaşık hale getirilmişti. Küçük, zalimce dikenler eklenmiş ve bütün roller tanımlanmıştı.

Acımasız bir adalet girişimiydi fakat birinin Brakebills'te düzeni sağlaması gerekiyordu ve bunu fakülte yapmayacaksa, Birlik mecbur kalıyordu. Yönetimdekiler istiyorlarsa görmezden gelebilirdiler ama Birlik'in gözleri keskin ve korkusuzdu.

Darcy'nin yansıması büyü ile karşı büyü arasında bir mengenedeki çay fincanı gibi titreyip bulanıyordu.

"Kes şunu," dedi Darcy, gerçekten rahatsız olarak. "Sana söyledim..."

Gerçekten söylemişti ve söylediği de oldu: Ayna bir saat tıkırtısı gibi keskin bir tıkırtıyla kırıldı. Camın sağ alt köşesinde beyaz bir çatlak belirdi ve iç içe geçmiş halkalar halinde yayıldı. Nedense bu Plum'ı huzursuz etmişti; bir an için küçük sınıf insanı ezecek bir derinliğe ulaşmış, pencereleri

çatlayan, soğuk, ağır ve boğucu okyanus sularının içeri dolmayı beklediği küçük bir denizaltıymış gibi geldi...

"Ah, lanet olsun!" dedi Chelsea, ellerini ağzına götürürken. "Umarım bu... aşırı pahalı bir şey değildi!"

Plum ertesi sabah sekizde kalktı. Bu her zamanki standartlarına göre geçti fakat fazla uyumak zihnini canlandırmak yerine bulandırmıştı. Kafasının içinde bulması gereken bütün net düşünceleri bulanık bir hale getirmişti. Çılgın zihin yapısında madalyonun diğer tarafı olan depresif eğilimi kendini hissettiriyordu. Bunu neden yapıyorlardı ki? Ne büyük bir zaman ve enerji kaybıydı. Kurşunkalemler. Plum'ın harekete geçmesi gerekiyordu ama konuları ve anlamları birleştirmekte zorlanıyor, anlamlar eski çıkartmalar gibi sürekli soyulup duruyordu.

Bütün ödevlerini bitirmiş bir son sınıf öğrencisi olarak Plum o sömestr bütün seminerlere katılıyordu ve ilk dersi, on beşinci yüzyıl Avrupa büyüleri üzerine tartışmaydı; çoğunlukla elementlerle, tuhaf kehanet teknikleriyle ve Johannes Hartlieb'le ilgiliydi. Holly –ay yüzlü ve porto şarabı renginde doğum lekesiyle kaplı tek kulağı dışında güzel bir kız olan diğer bir Birlik üyesiydi– masanın karşı tarafında oturuyordu ve Plum'ın zihni öylesine bulanıktı ki planın birinci ve ikinci aşamalarının başarıyla tamamlandığını gösteren işareti Plum'm hatırlayabilmesi için Holly küçük ve zarif burnuna iki kez anlamlı bir şekilde dokunmak zorunda kaldı.

Birinci Aşama: "Kaba ama Etkili." Chelsea'nin erkek arkadaşı birkaç saat önce şafaktan önce bir seks randevusu bahanesiyle onu Erkekler Kulesi'ne sokmuştu. Chelsea, Wharton'ın kapısına giderek sırtını yaslayacak, artık farkına bile varmayacağı kadar doğallaşmış bir hareketle bal rengi saçlarını alnından çekecek, gözleri başının arkasına doğru dönecek ve bir hayalet olarak astral bedeniyle odaya süzülecekti. Chelsea bunu sürekli yapardı –onun uzmanlık alanı astral projeksiyondu– fakat hâlâ Plum'ın hayatı boyunca gördüğü en güzel büyü numaralarından biriydi. Chelsea odanın altını üstüne getirerek sonunda kurşunkalem kutusunu bulmuş ve neredeyse maddesellikten uzaklaşmış ellerle almıştı. Kalem kutusunu odadan bu şekilde çıkaramazdı

ama gerek de yoktu. Yapması gereken tek şey, pencereden görünebileceği bir yere kaldırmaktı.

Wharton uyuyup uyumadığına bağlı olarak bunu izliyor olabilir ya da olmayabilirdi ama bunun da önemi yoktu. İstediği kadar izleyebilirdi.

Zira Chelsea pencerenin yanına ulaştığında, Wharton'ın odasının karşı tarafındaki boş bir sınıfın penceresinde hevesle bekleyen Lucy, rahatlıkla görebildiği kurşunkalem kutusunu kolayca dışarı ışınlayabilirdi. Ancak bir metre öteye kadar taşıyabilirdi ama bu kesinlikle yeterliydi. Gerçekten işe yarar uzmanlık alanları olan insanlar iyi ki vardı.

Sonra kurşunkalem kutusu on iki metre düşecek, soğuk kasım sabahında çalılıların arasında titreyerek bekleyen Emma bir battaniyeyle onu yakalayacaktı. Bu kısımda büyüye gerek yoktu.

Etkili miydi? Tartışılmaz bir şekilde. Gereksiz ölçüde karmaşık mıydı? Belki. Ancak gereksiz karmaşıklık, Birlik'in tarzıydı. Birlik böyle hareket ederdi.

Sonra sıra İkinci Aşama'ya gelecekti: "Şampiyonların Kahvaltısı." Wharton bütün sabahı odasını altüst ederek geçirdiği için kahvaltıya geç inecekti. Kafası allak bullak olduğu için o sabahki yulaf lapasını isimsiz bir birinci sınıf öğrencisinin değil, kılık değiştirmiş mor kulaklı Holly'nin getirdiğini anlamayacaktı. Ağzına aldığı ilk lokmasında tuhaflığı fark edecek ve durup yulaf ezmesini daha dikkatli inceleyecekti.

Yulaf ezmesinin içine her zamanki gibi bol miktarda esmer şeker değil, zeytin yeşili kurşunkalem tozları serpilmiş olacaktı. Birlik'ten sevgilerle.

Saat ilerlerken Plum kendini şakanın ruhuna kaptırmaya başlamıştı bile. Öyle olacağını zaten biliyordu. Kötü olan genellikle sabahlarıydı. Plum olmaya devam etmek çok fazla enerji gerektirirdi. Bazı günler hızlanmak için birkaç saate ihtiyaç duyardı.

Ders programı hızla akıyordu: Hızlandırılmış İleri Kinetik; Kuantum Büyücülüğü; El Ele Ardışık Büyüler; Odunsu Bitkilerin Kullanımı. Plum'ın ders yükü bir doktora adayı, hatta birçok doktora adayı için ürkütücü olabilirdi fakat Plum, Brakebills'e oradan mezun olanların çoğundan daha fazla büyü teorisi ve uygulamasıyla girmişti. Birinci yılı ağrıyan eller ve pırıltılı gözlerle geçiren çaylaklardan değildi. Plum akıllıydı ve Brakebills'e hazırlıklı gelmişti.

Kuzey Amerika'da tanınan tek büyü okulu olarak Brakebills'in çok büyük bir aday havuzu vardı ve okul o havuzu kurutuyordu. Teknik olarak oraya kimse gerçekten başvurmadığından, Dekan Fogg en tepedeki lise son öğrencilerinin kremasını alıyordu. Kremanın kremasını; saplantılı motivasyon ve dehanın aşırı örnekleri, beyne ve büyü çalışmalarının gerektirdiği yüksek acı eşiğine sahip ucubeleri. Fogg onları kenara ayırıyor ve reddedemeyecekleri bir teklif yapıyordu; en azından, reddederlerse de hatırlamıyorlardı.

Plum eleme sürecinde duygusal zekâya biraz daha önem verilebileceğini düşünüyordu. Brakebills'teki öğrenci kitlesi, psikolojik bir hayvanat bahçesi gibiydi. Bu kadar fazla beyin gücü, insanın kişiliğini bozabiliyordu. O kadar çok çalışmayı gerçekten istemek için kişinin biraz kafadan kontak olması gerekiyordu.

Plum'ın uzmanlık alanı kamuflaj, gizlenme büyüsüydü ve bir illüzyonist olarak adlandırılıyordu ki o da bunu kabul etmekten büyük mutluluk duyuyordu. Brakebills'te illüzyonist olmak –en azından Plum'a göre– çok güzel bir şeydi. İllüzyon tarzında bir yeteneğiniz olmadığı sürece bulunması oldukça zor olan, ormanın kıyısındaki görünmez bir şatoda takılmanız gerekiyordu. Şato zarif, narin, son derece Neuschwanstein tarzındaydı ki bu –Plum pek tercih etmese de– Disney tarzında demenin daha nazik bir şekliydi. Yukarı çıkmak için kulelerden birinin içindeki merdivenden tırmanmanız gerekiyor, bu süreçte kendinizi bir Jefferies tüpünden geçer gibi hissediyordunuz ve kulenin tepesindeki odada küçük bir sandalyeyle bir çalışma masası koyacak kadar yer vardı.

Bu konuda partizanca davranmaktan hoşlanmıyordu fakat Fiziksel Çocuklar'ın takıldığı kulübeden çok daha iyiydi. Parti yaptıklarında her yer pırıl pırıl aydınlanıyor ve bir peri şatosu gibi yere sadece eğreti –üstelik de tırabzansız– bir merdivenle bağlanarak havada süzülüyordu. İnsanlar sarhoş olduklarında sık sık o merdivenden aşağı, yumuşak çimenlerin üzerine düşüyordu. Evet, kesinlikle Disney'di!

Bazen insanlar Brakebills'e böylesine hazır bir şekilde geldiği için Plum'a nasıl bir ergenlik geçirdiğini soruyorlardı. Plum onlara gerçeği anlatıyordu; Seattle yakınlarındaki bir adada, rahat bir ortamda büyüdüğünü ve melez olduğunu söylüyordu: Ebeveynlerinden biri büyücüydü, diğeri değildi.

Evin tek çocuğuydu ve Plum için yüksek standartlar belirlemişlerdi; özellikle de babası. Büyücü olan oydu. Tek çocuk olduğundan onun üstüne düşmüşlerdi; okul eğitimini evde almıştı ve büyü yeteneği kendini belli ettiğinde, iyi bir şekilde yetişmesini sağlamışlardı. Babası onunla birlikte oturuyor, yabancı diller ve egzersizleri üzerinde çalıştırıyordu ki Plum ikisinde de çok başarılıydı. Evet, hayatında hiç baloya gitmemiş, rekabete dayalı bir spor yapmamıştı fakat sihirli birkaç yumurta kırmadan sihirli bir omlet yapılamazdı.

Gerçek buydu. Soran kişiden hoşlanır ve ona güvenirse, evet, bunun ağır bir yük olduğunu da itiraf ederdi: Başkalarına akıllı ve becerikli yüzünü gösteriyordu ve bu illüzyon değildi fakat içindeki bitkinlik çukuru da aynı ölçüde gerçekti. Bazen kendini inanılmayacak kadar yorgun hissediyordu. Ve ailesinin ondan istediği her şeyden dolayı, yorgun olmaktan utanıyordu. Çukurun onu yutmasına izin veremezdi; vermeyecekti. Bazen bunu yapmayı çok istese bile.

Daha fazlasını da anlatabilirdi; büyünün ailesinde kalıtsal ve neredeyse bir gelenek olduğunu söyleyebilirdi ama bunu asla yapmıyordu. İnsanlar bu konuda biraz tuhaf davranma eğilimindeydiler ve aslında Plum'ın kendisi de bu duruma biraz gülüyor, dolayısıyla da bilgiyi kendine saklıyordu. Zor değildi çünkü hayatının büyük bölümünü Amerika'da geçirmişti ve İngiliz aksanı kesinlikle belli olmuyordu; üstelik anne tarafı olduğu için soyadı da Chatwin olmamıştı.

Ancak annesinin soyadı buydu: Annesi Rupert Chatwin'in tek oğlunun kızıydı ve dolayısıyla da Plum –bildiği kadarıyla– Fillory kitaplarındaki ünlü Chatwin'lerin doğrudan soyundan gelen son yaşayan kişiydi. O kuşakta başka kimsenin çocuğu olmadığından, Chatwin'lerin mirası her neyse tek vâris oydu (yine de bir Chatwin değil, bir Darby olduğunu öne sürmekten geri kalmazdı; onun adı Plum Polson Darby'ydi, Chatwin göbek adı bile değildi). Aslında Plover'ın, servetini kazanmasını sağlayan çocuklar için kenara ayırdığı, telif haklarından gelen büyük bir fon vardı. (Bu Plover'ın ikinci servetiydi; Fillory kitaplarını yazmaya başladığında zaten zengindi.) Rupert kendi hissesini kullanarak Penzance yakınlarında büyük bir kır evi

almıştı ve ordu onu II. Dünya Savaşı'na çağırana kadar o evden neredeyse hiç çıkmamış, sonra da savaşta ölmüştü.

Plum evin fotoğraflarını görmüştü; Kral George dönemi tarzı dev bir yığındı. Bir adı vardı fakat Plum unutmuştu. Annesi orada büyümüştü ama çocukluğundan pek söz etmiyordu; orayı yankılar yapan, boş bir yer olarak tanımlıyordu, bir çocuğun yaşayacağı bir yer değil. Zemin dökülmüş sıva doluydu ve Plum'ın annesi kışları ikindi vakitlerini dev gibi, ağzı dökme demir bir ızgarayla kapatılmış olmasa içine girilebilecek kadar büyük bir ısıtma kanalının yanında, merdivende geçiriyor ve ılık havanın zayıf bir şekilde vücuduna çarpışını hissederek ısınmaya çalışıyordu.

Plum'ın annesi büyüyünce mirasını ardında bırakmıştı. Chatwin ataları ona tehlikeli ölçüde melankolik ve tuhaf gelmiş, bu yüzden evi içindekilerle birlikte satarak Microsoft'ta reklamcı olmak için Amerika'ya gelmişti. Plum'ın babasıyla bir yardım balosunda tanışmıştı ve ancak ilişkileri belli bir ölçüde ilerledikten sonra babası ona boş zamanlarında gerçekte yaptığı şeyi açıklamıştı. Annesi ömürlük şoku atlatınca yine de evlenmişlerdi ve Plum doğmuştu; artık mutlu, sihirli bir çekirdek aile olmuşlardı.

Brakebills'te Fillory'den söz edilemezdi. Fillory'yi herkes severdi. En sevilen, en değerli çocukluk hayalleriydi; arka bahçelerde, bodrumdaki eğlence odalarında ya da oyun alanlarında Martin Chatwin gibi dolaşırlardı; yemyeşil kırlarla, konuşan hayvanlarla dolu sihirli bir dünyanın çocuk kahramanı. Ve Plum bunu gayet iyi anlıyordu. Bu onların hayaliydi, mükemmeldi, masumdu ve samimiydi; en azından böyle şeylerin olabileceği kadar. Bunu onların elinden almayı asla düşünmezdi.

Ve Brakebills'teki neredeyse herkes Fillory'yle büyümüştü. Okul kocaman ve beş yıllık bir Fillory fuarı gibiydi.

Ancak damarlarında güçlü Chatwin kanı dolaşan Plum, Fillory'yle büyümemişti. Kitaplarını bile okumamıştı; Plum sadece birincisi olan *Duvarlardaki Dünya*'yı okumuştu ve o da halk kütüphanesinde kaçamak okumalar şeklinde olmuştu. Plum'ın ailesi sigara içmez, alkol kullanmazdı ve Christopher Plover da okumazdı.

Plum buna aldırmamıştı. Büyünün gerçek olduğunu öğrenince, kurgusal sihirli diyarlar görece küçük ve önemsiz kalıyordu. Bu yüzden Chatwin

soyunun son temsilcisi olarak sıradan ve sessiz bir yaşamı tercih etmişti. Fazla tantanaya gerek yoktu: Neredeyse karşılaştığı herkesin en masum, en heyecan verici çocukluk hayalinin etten kemikten bir ürünü olmak, pek de Tanrı nimeti sayılmazdı.

Fakat dahası da vardı; her zaman olmuştu. Annesinin alaycılığı ve kayıtsızlığının altında başka bir şey vardı ve Plum pek emin olamasa da, bunun korku olabileceğini düşünüyordu. Fillory, Chatwin ailesini ünlü yapmıştı fakat çoğu kimse aynı zamanda aileyi yok eden şeyin de Fillory olduğunu bilmiyordu ya da biliyorlardı ama bunu düşünmemeyi tercih ediyorlardı. Plum'ın büyük amcası, Fillory kitaplarının büyük kralı ve kahramanı Martin, on üç yaşındayken ortadan kaybolmuştu. Asla bulunamamıştı. En küçükleri olan Jane de aynı yaşta kaybolmuştu. Diğerlerinin çoğu hayatta kalmıştı ama kimse hasar almaktan kurtulamamıştı. Helen adını değiştirmiş, hayatının son yıllarını Teksas'ta dinine bağlı bir Hıristiyan olarak geçirmişti. Fiona Chatwin yetişkinliğinde Fillory'nin adını bir kez olsun anmamıştı; konu açıldığında şaşırmış gibi yapar, bu ismi hiç duymadığını iddia ederdi.

Plum'ın büyük büyükbabası Rupert'a gelince... Her açıdan yetişkinlik hayatını nevrotik bir inzivada geçirmiş, perişan bir adamdı; ta ki Mareşal Erwin Rommel gelip onun sefil varlığına son verene kadar.

O aileye bir şey olmuştu. Üzerlerinde bir lanet vardı ve adı Fillory'ydi; Plum'ın annesi Fillory'den neredeyse gerçekmiş gibi söz ederdi. Belki nedeni kitaplar, belki Plover, belki ebeveynleri, belki savaş ya da yazgıydı fakat Fillory ve Dünya birbirlerine değdiğinde sonuç tam bir hasardı ve Chatwin'ler temas noktasında kalmışlardı. Patlama o noktada olmuş, onlar da Hiroşima'daki insanlar gibi buhar olmuştu. Plum hiçbirinin tam ya da kısmi olarak kendini gerçekleştiremediğinden emindi.

Plum'ın annesi bunun bir parçası olmak istememişti. Plum açısından bu iyi bir şeydi çünkü benliğinin derinliklerinde aynı korkuyu o da duyuyordu. Plum büyüyü keşfettiğinde, bu hayatında yaşadığı en muhteşem şaşkınlıktı ve şaşırtıcılığı hiç azalmıyordu. Dünya sandığından çok daha ilginç bir yerdi! Ancak aynı zamanda onu huzursuz etmişti. Çünkü mantıklı konuşmak gerekirse, eğer büyü gerçekse, insan Fillory'nin gerçek olmadığından yüzde yüz emin olabilir miydi? Ve Fillory gerçekse –ki neredeyse kesinlikle

gerçek değildi– o zaman bütün aileyi bir ceylan sürüsünün ortasına dalan aslan gibi parçalayan şey her neyse, o da gerçek demekti ve hâlâ varlığını sürdürüyor olabilirdi. Plum büyüye iki eliyle birden sarılmıştı fakat zihninin derinliklerinde fazla ileri gidebileceğinden, fazla derine inebileceğinden ve gömülü kalmasını dileyeceği bir şeyi keşfedeceğinden korkuyordu.

Bunları özellikle o depresif, keyif kaçırıcı kimyasallar kanında dolaşmaya başladığında düşünüyordu çünkü öyle zamanlarda daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Karşısındaki şeye açıkça bakmak istiyordu. Fillory'nin ona seslendiğini duyabiliyordu; Fillory değilse de başka bir şeyin. Hiç görmediği ama nedense evi olduğunu bildiği bir yerde, güzel, uzak ve siren gibi bir şeydi. Depresif eğiliminin ailenin hangi tarafından geldiğini de biliyordu. Chatwin kanıydı; tam içinde.

Bu yüzden Chatwin'lerle bağlantısını kendine saklıyordu. İnsanların onu zorlamasını, didiklemesini, dengesiz kısımlarını ortaya çıkarmasını istemiyordu. Bazen yeteneğini sadece gerçekleri değil, kelimeleri, isimleri, duyguları da kimsenin bulamayacağı kadar iyi bir şekilde gizlemek için kullanıp kullanamayacağını merak ediyordu. Asıl istediği, kendini kendinden gizlemekti.

Ama yapamazdı. Bu aptalcaydı. İnsan kimse oydu. Herkes hayatını yaşardı. Düşüncelere dalıp gitmek iyi bir şey değildi; kafada döndürüp durmak. Psikoloğu böyle demişti. İnsan yoluna devam etmeliydi. Birlik'i kurmalıydı. Lanet olasıca Wharton'a şaka yapmalıydı.

Plum oldukça güzel bir gün geçirmişti; en azından Wharton'ınkinden iyi olduğunu biliyordu. Wharton ilk derste sırasının oturma yerinde daha fazla kurşunkalem kırıntısı bulmuştu. Öğle yemeğine giderken ceplerinin simsiyah kurşunkalem silgisi tozuyla dolu olduğunu görmüştü. Korku filmi gibiydi; paha biçilmez kalemleri bilmediği bir yerde dakika dakika ölümüne işkence görüyordu ve onları kurtarmak için hiçbir şey yapamıyordu! Şaraplarla ilgili hilesinden pişmanlık duyacaktı!

Bir avluda şans eseri Wharton'ın yanından geçerken onunla göz göze gelince Plum gülümsemesine rağmen kendini biraz kötü hissetti. Hayal mi görmüştü, yoksa Wharton gerçekten biraz üzgün mü görünmüştü? Belki de Brakebills'te gerçekten bir hayalet vardı ve belki de o hayalet Plum'dı.

Nihayet –şimdi sıra Plum'daydı ve en becerikli şeyi kendisinin yaptığını düşünüyordu– büyü enerjileri üzerine diyagramlar hazırlamaya odaklanan dördüncü dersteyken Wharton kullandığı Brakebills kalemleriyle –üstelik eline uymaması hissiyle– istediği gibi çizemediğini fark etti. Diyagramını hazırlamaya çalıştığı büyü her ne olursa olsun, hangi noktaları, ışınları ve vektörleri çizmeye çalışırsa çalışsın, kaçınılmaz bir şekilde karşısına harfler çıkıyordu.

Wharton sonunda harfleri okudu: *BİRLİKTEN SEVGİLERLE.*

8. BÖLÜM

Brakebills'te akşam yemeklerinin kendine has bir resmi görkemi olurdu. İnsan okuldayken başarılı olan ve eski görkemli günlerinde yaşamaya devam eden üzgün, nostaljik Brakebills mezunlarından biriyle oturduğunda, er ya da geç daima eski yemek salonundaki akşamlarla ilgili hikâyeler dinlemeye başlardı. Eski yemek salonu uzun, dar, gölgeli, koyu ahşap panelliydi ve geçmiş dekanların çeşitli dönem kıyafetleri içindeki yağlıboya portreleri duvarlarda sıralanırdı. Masa boyunca her üç metrede bir yerleştirilmiş çarpık gümüş şamdanlardan ışık gelir, mum alevleri başıboş büyülerin etkisiyle parlar, söner ya da renk değiştirirdi. Herkes Brakebills formaları giyerdi. Öğrencilerin isimleri kendilerine ayrılan yerleri belirleyecek şekilde masanın üzerine etiketlenir, bunlar da masanın keyfine göre her gece yer değiştirirdi.

Plum o gece her zamanki gibi ilk servisini yiyor –gayet sıradan iki yengeçli börek– ve her zamanki gibi şarabını yudumluyordu; sonra bir ara kızlar tuvaletine gitmek için izin istedi. Plum arkasından geçerken Darcy gizlice ona gümüş kalem tabakasını uzattı ve Plum tabakayı hemen cebine attı. Elbette kızlar tuvaletine filan gidiyor değildi. Şey, evet, gidiyordu ama sadece mecbur olduğu için. Sonrasında geri dönmeyecekti.

Plum boş binada hızlı adımlarla Son Sınıflar Ortak Salonu'na yürüdü; fakülte yetkilileri hiçbir öğrencinin yanında bir gözetmen olmadan kapıdan girmeye cesaret edemeyeceğine fazlaca güvendiğinden, orayı nadiren kilitlerlerdi. Ancak Plum cesurdu.

Son Sınıflar Ortak Salonu L biçiminde, kitap raflarının sıralandığı, parlak kırmızı deri kanepe ve sandalyelerin dizildiği, sessiz ve mağaramsı bir yerdi. İçerisi boştu; neredeyse. Sadece Profesör Coldwater oradaydı ve

Plum onunla ilgili endişelenmiyordu. Zaten adamın orada olacağını tahmin etmişti. Fakülte yetkililerinin çoğu yemekteydi fakat programa göre birinci sınıflarla birlikte sonradan yeme sırası ondaydı.

Profesör Coldwater tuhaf biriydi. Profesör olmak için gençti. Sessizdi ve münzevi gibi yaşıyordu; sınıf dışında onu nadiren görebilirdiniz. Yeni bir öğretmendi ve hakkındaki görüşler deli mi, dâhi mi, yoksa ikisi birden mi olduğu konusunda tartışmalıydı. Öğrenciler arasında bir tarikatı var gibiydi: Derslerine egzotik büyüler ve yetenek gösterileri katardı; en azından efsaneler öyle diyordu. Plum onun derslerine hiç girmemişti; Küçük Onarımlar dersini geçeli uzun zaman olmuştu.

Diğer profesörler ondan pek hoşlanmıyordu. Başkalarının istemediği angarya işler sürekli ona veriliyordu; birinci sınıflarla birlikte yemek gibi. Kendisi buna aldırmıyor gibiydi ya da belki de fark etmiyordu. Ancak Plum başka şeyler döndüğünü hissediyordu; daha büyük, daha dayanıklı, Brakebills'in fani dünyasından daha değişmez yapısı olan bir şey. Adam daima kolunun altında kalın kitaplar ve hızlı adımlarla kütüphaneye girip çıkıyor, zihninde matematik problemleri çözüyormuş gibi kendi kendine mırıldanıp duruyordu.

Son Sınıflar Ortak Salonu'nda onunla karşılaşmaktan pek rahatsız olmamasının nedeni buydu. Adam onu fark etse bile muhtemelen dikkat edecek kadar umursamayacaktı; daha büyük olasılıkla sadece onu dışarı atacaktı. Her iki şekilde de buna kesinlikle değerdi.

O anda Profesör Coldwater salonun diğer ucundaydı ve sırtı Plum'a dönüktü. Uzun boylu, ince yapılıydı ve tuhaf beyaz saçları, elinde unuttuğu bir şarap kadehiyle dimdik ayakta durmuş, şöminedeki alevlere bakıyordu. Plum dalgın zihinli profesörleri izleyen ve dalgınlıklarının sürmesini sağlayan aziz her kimse ona sessizce dua etti. L'nin dik açısından hızla geçerek adamın onu göremeyeceği kısa tarafa kaydı.

Artık büyük açıklamanın zamanı gelmişti. Yemeğin sonuna doğru Wharton tatlı şarapları servisini yapmaya hazır olduğunda, stüdyo daire büyüklüğünde bir oda olduğu için dolap denemeyecek şarap dolabına girecekti. Son Sınıflar Ortak Salonu'ndan ulaşılan gizli bir geçidi kullanarak sinsice oraya girmiş olan Plum'la karşılaşınca şaşıracaktı. Dolayısıyla emrivaki yapılmış

olacaktı. Plum ona Birlik'in taleplerini bildirecekti ve o da her birini yerine getirmek zorunda kalacaktı.

Biraz riskli bir plandı çünkü bu gizli geçidin varlığı sadece bir söylentiden ibaretti ama işe yaramasa bile, Plum onu köşeye sıkıştırmak için daha normal, daha az dramatik bir yol bulacaktı.

Çabucak omzunun üzerinden arkaya baktı –Coldwater hâlâ görüş alanının dışındaydı ve/veya kendi işiyle ilgileniyordu– ve lambrilerin yanına çömeldi. Derin bir nefes aldı. Soldan üçüncü panel. Hımm; en uçtaki yarım panel olduğundan, Plum onu sayması gerekip gerekmediğine karar veremedi. Eh, iki şekilde de deneyecekti. Parmağıyla Eski İngilizce bir kelime yazdı ve bu arada sıcak yağlı kızarmış ekmeğin yanında ahşap kokulu bir chardonnay'in tadı dışında zihnindeki her şeyi sildi.

Çocuk oyuncağıydı. Kilit büyüsünün açılışını daha gerçekleşmeden hissetti: Panel daha önce görünmeyen menteşelerin üzerinde dışarı doğru savrularak açıldı.

Ancak sinir bozucu bir şekilde geçit mühürlenmişti. Üç metre sonra bir tuğla duvarla sona eriyordu ve tuğlaların dizilişine bakarak Plum çok güçlü bir sertleştirme tılsımı yapılmış olduğunu hemen anladı; evet, sadece bir tılsımdı ama kesinlikle çok güçlüydü. Öğrenci işi değildi. Bunu buraya bir profesör koymuştu ve bunu yaparken uzun zaman harcandığı da belliydi. Plum dudaklarını büzerek nefesini üfledi.

İyice çömelerek geçide girdi ve küçük kapıyı arkasından kapadı. Basit bir ışık büyüsü yaptı. Sonra küçük geçidin loş ortamında analitik bir transa girerek beş dakika boyunca tuğla duvara baktı. Tuğlaların üzerindeki desen zihninde özgürleşti ve soyut, saf, parıltılı haliyle Plum'ın gözlerinin önünde kendi başına havada asılı kaldı. Zihninde desenin içine girdi, bilinçli parmaklarla içeriden dürttü ve gevşek birleşme yerleriyle belli belirsiz dengesizlikleri taradı.

Bir zayıf noktası olmalıydı. *Haydi, Plum; bir büyüyü bozmanın yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorsun.* Bu mührü kim koymuşsa akıllı biriydi ama Plum'dan akıllı mıydı?

Açılarında bir tuhaflık vardı. Böyle gliflerin özü açılar değil, altında yatan topolojiydi; temel geometrik özellikleri bütünlüğünü koruduğu sürece

ne kadar çekiştirip bozsanız da gücünden bir şey kaybetmezdi. Birleşme noktalarının açıları belli bir noktaya kadar rastgeleydi.

Ne var ki bu birleşme noktalarının açılarıyla ilgili komik olan, gerçekten komik olmalarıydı. Gerekenden daha keskindiler. Aslında hiç de rastgele değillerdi. Bir düzenleri vardı; düzen içinde bir düzen: 17 derece, 3 derece. On yedi ve üç. Burada iki tane, şurada iki tane. İki kez tekrarlanan açılar sadece bunlardı.

Ne olduğunu anlayınca yine burnundan üfledi. Bu bir şifreydi. İnanılmayacak kadar basit bir alfabetik şifre. On yedi ve üç. *Q* ve *C*. Quentin Coldwater.

Bir tür imzaydı. Bir Coldwater imzası. Bu mührü Profesör Coldwater koymuştu ve Plum bunu anlayınca her şeyi kavradı. Daha sonra mührü bozması gerekirse diye bir zayıf nokta, bir arka kapı koymuştu. Ancak tasarımın kusuru kibirli imzasıydı. Wharton'ın kalem kutusundaki küçük çakıyı çıkararak belli bir tuğlanın etrafındaki kurumuş harcı zorladı. Bıçağı tuğlanın kenarı boyunca kaydırdıktan sonra parmak boğumlarıyla vurdu. Tuğla yerinden kurtularak rahatça dışarı kaydı. O tuğla yerinden çıkarak tasarımın bütünlüğünü bozunca duvarın geri kalanı kendiliğinden yıkılıverdi.

Coldwater'm bunu neden mühürlemesi gerekmişti ki? Ve neden ona yaptırmışlardı? Coldwater'ın ayyaş olduğunu herkes bilirdi. Kendisine de sorabilirdi; beş metre ötesinde duruyordu. Ya da buraya geliş amacını izleyebilirdi. Geçidin içi soğuktu; Son Sınıflar Ortak Salonu'ndan çok daha soğuk. Duvarlar, çok eski taşların üzerine kaplanmış kerestelerden yapılmıştı.

Son Sınıflar Ortak Salonu'ndan şarap dolabının arkasına kadar yaklaşık yüz metrelik bir mesafe vardı fakat bir kapıya gelmeden önce o mesafenin daha yarısını gitmişti; neyse ki kapı kilitli veya mühürlü değildi. Yine geçit ve bir kapı daha. Bölme bölme bir hava kilidinden geçiyormuş gibiydi. Tuhaf. Dört buçuk yıl burada yaşadıktan sonra bile insan nelerle karşılaşacağını hâlâ bilemiyordu.

Beşinci kapı açık alana açıldı. Bu çok tuhaftı. Plum'ın daha önce hiç görmediği, güzel, küçük, bir kenarı ancak yirmi metre kadar olabilecek kare biçiminde bir avluydu. Alanın büyük bölümü çimenlikti ve yüksek bir taş duvarın dibine kafeslenmiş bir tane ağaç –bir armut ağacı– vardı. Plum

ağaç kafeslerini her zaman biraz ürkütücü bulurdu. Biri zavallı şeyi çarmıha germiş gibi görünüyordu.

Ayrıca bu gece Ay'ın görünmemesi gerektiğinden de kesinlikle emindi.

"Tuhaf," diye mırıldandı ve kaşlarını çatarak baktı. Ay umursamıyormuş gibi ona boş boş bakıyordu. Hızlı adımlarla avludan geçerek yan kapıya doğru yürüdü.

O da kütüphanenin üst katlarından birine açılıyordu. Bu da yanlıştı; bir büyü etkisiyle burada birbirinden ilgisiz alanların birinden diğerine geçip duruyordu. Brakebills'in kütüphanesi, tepesi daralan bir kulenin iç duvarları arasındaydı ve bu en üst katlardaki minik odalardan biri olmalıydı ki Plum onları daha önce sadece aşağıdan şöyle bir görebilmişti ve dürüst olması gerekirse, her zaman sadece gösteriş amaçlı olduklarını düşünmüştü. Burada gerçekten kitap olacağı hiç aklına gelmemişti.

Aslında şimdi bu üst katların sahte bir bakış açısı kazandırmak, kuleyi olduğundan daha yüksek göstermek için yapıldığını anlıyordu çünkü gerçekten de neredeyse balkon bile denemeyecek kadar küçüktü; deli kralların kraliyet cüceleri için yaptırdığı şu minik ağaç evlerine benziyordu. *Alice Harikalar Diyarında*'da Alice devleştiğinde olduğu gibi ellerinin ve dizlerinin üzerinde dolaşmak zorunda kalmıştı. Yıpranmış kahverengi deri sırtlarıyla ve altın yaldızlı yazılarıyla kitaplar yeterince gerçek görünüyordu. Sonsuz sayıda gibi görünen ciltlerden birçoğu hayaletlerle ilgiliydi.

Diğer tuhaf şey de, pek hareketsiz olmamalarıydı: Raflardan kendilerini ona doğru uzatıyor, emekleyerek geçerken ona çarpıyor, sanki kendilerini açıp okumalarını istiyor, bunun için meydan okuyor ya da yalvarıyor gibiydiler. Birkaçı kaburgalarını gerçekten sertçe dürttü. Çok fazla ziyaretçileri olmuyor olmalıydı. Muhtemelen bir barınakta köpek yavrularını ziyaret ettiğinizde onlar da sevilmek için böyle üzerinize atlıyor olmalıydılar.

Teşekkürler, almayayım. Onlara danışmak istese, bunu her zamanki kanallardan yapardı. Balkonun karşı tarafındaki minyatür kapıdan sürünüp çıkmak –neredeyse kedi kapısı kadardı– ve normal bir koridora ulaşmak gerçekten rahatlatıcıydı. Bu iş sandığından daha uzun sürüyordu.

Ancak çok geç kalmamıştı. Ana yemek yarılanmış olmalıydı fakat daha tatlılar yenecekti ve bu gece peynir de olduğunu sanıyordu. Acele ederse hâlâ yetişebilirdi.

Bu koridor daracıktı. Aslında bir döşeme altı boşluğuna benziyordu. Anlayabildiği kadarıyla Brakebills'in duvarlarından birinin *içindeydi*. Diğer tarafta yemek salonu vardı: Mırıltılı konuşmaları, ağır gümüş takımların tangırtısını duyabiliyor, birkaç tablodan dışarı bakabiliyordu; filmlerdeki perili evlerde olduğu gibi gözlerde izleme delikleri vardı. Ana yemeği şimdi servis ediyorlardı; biberiyeli kuzu eti. Yemeğe bakınca acıktığını fark etti. Kendini tanıdığı herkesten ve bildiği her şeyden milyon kilometre uzaktaymış gibi hissediyordu. Kendinin hayaleti, duvarlar dünyasında bir ruh, ziyafetteki bir iskelet gibi olmuştu. Şimdiden nostaljiye kapılmaya, daha yarım saat önce nerede olduğunu bilerek masada oturanlardan biri gibi hissetmeye başlamıştı.

Ve Wharton orada yaptıklarından hiç utanmadan kadehlere eksik kırmızı şarap doldurmaya devam ediyordu. Wharton'ı görmek ona cesaret verdi. Burada olmasının nedeni oydu. Bunu başaracaktı. Birlik için.

Ancak daha ne kadar sürecekti? Yan kapı çatıya açılıyordu. Gece havası ilikleri donduracak kadar soğuktu. Profesör Sunderland onları kaza dönüştürüp Brakebills Güney'i incelemek için uçarak Antarktika'ya götürdüğünden beri buraya çıkmamıştı. Yemek salonundan sonra ıssız ve sessiz gelmişti; çok yükseklerde, neredeyse en yüksek ağaçların bile üzerindeydi. Çatı o kadar eğimliydi ki yine emeklemek zorunda kaldı ve kiremitler avuçlarına battı. Uzaktaki Husdon Nehri'ni görebiliyordu. Kurşun rengi bir yılan gibi uzanan nehre bakınca ürperdi.

Ve bu arada: Ay yoktu. Olması gerektiği gibi gökyüzünden kaybolmuştu.

Ne tarafa gidecekti? Yön duygusunu kaybetmek üzereydi. Belirgin bir sonuç getirmeyen uzun bir düşünme sürecinden sonra Plum en yakındaki çatı penceresine doğru ilerleyerek içeri girdi.

Burası bir öğrenci odasıydı. Aslında tahmin etmesi gerekse, Wharton'ın odası olduğunu düşünürdü ama daha önce hiç görmemişti.

"Tanrım," dedi yüksek sesle. "İroniye bak."

Kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Kesinlikle bir tuhaflık vardı. Brakebills'teki biri –belki de Brakebills'in kendisi– onunla oyun oynuyordu.

Oda darmadağınıktı ve Wharton bir düzen ve kontrol delisi olduğundan, bu aslında sevimliydi. Üstelik içerisi güzel kokuyordu. Wharton'la bir tür büyü düellosuna girdiğinden şüpheleniyordu fakat onun böyle bir şey yapabilmesi mümkün değildi. Belki de birinden yardım alıyordu; belki de Birlik'in hedeflerini boşa çıkarmaya çalışan gizli bir Birlik Karşıtı'na üyeydi! Bu gerçekten hoş olurdu.

Bu vazgeçmek, yemek salonuna dönmek için harika bir an olurdu ama hayır... Bu yenilmek, geri dönmek anlamına gelirdi ve Plum'a göre değildi. O ileri giderdi, daima ileri giderdi ve asla arkasına bakmazdı. Yapması gereken bir iş, Birlik için yerine getirmesi gereken bir görev vardı ve kendisi o Birlik'in lanet olasıca lideriydi.

Bu yüzden rüyalardan fırlama mantığa karşı savaşmayacak, kendini akışa bırakarak kendisini nereye sürükleyeceğini görecekti. Daima ileri ve aşağı.

Ön kapıdan çıkmanın rüya büyüsünü bozacağını içgüdüsel bir şekilde hissettiğinden, bunun yerine Wharton'ın dolabının kapısını açtı ve... evet, arka tarafında küçük bir kapı vardı işte. Son bir bakış atmak için arkasına döndüğünde, masanın üzerinde o kurşunkalemlerden yeni bir kutu durduğunu fark etmekten kendini alamadı. Yerine yenilerini bulmuştu bile. Neden elinde başka kutu olmadığını düşünmüşlerdi ki? Muhtemelen kamyonlar dolusu olmalıydı. Dolabın içindeki kapıyı açarak eğilip geçti.

Buradan sonra yolculuğu tamamen rüya âleminde sürdü. Kapı onu başka bir avluya götürdü ama bu kez gündüzdü. Mekânlar geçici bitişikliklerini –devamlılıklarını?– ve uzamsal orantılarını kaybediyordu. Aslında o günün daha erken saatleriydi çünkü Plum kendini hafif donmuş çimenlerin üzerinden yürüyerek Wharton'ın yanından geçerken görüyordu. Tuhaf bir görüntüydü. Ancak Plum'ın tuhaflıklara olan tahammül eşiği son yarım saattir biraz yükselmişti.

Kendini avludan çıkarken izledi. Peşinden seslenip kollarını sallarsa kendini duyup arkasını dönüp dönmeyeceğini ve zaman akışının tamamen altüst olup olmayacağını merak etti; belki de bu daha çok çift taraflı ayna gibiydi. Belki kendine haber uçurabilir, böylece yengeçli börek yerine karides *fra diavolo* yiyebilirdi.

Kaşlarını çattı. Durum iyice karmaşıklaşmıştı. Ancak şu kadarı açıktı: O çizmeler iyi işe yaramıştı ama artık atma zamanıydı. Diğer yandan, kıçı arkadan böyle görünüyorsa, eh, hiç fena değildi.

Yan kapı daha da tuhaftı çünkü onu bambaşka bir Brakebills'e getirmişti ama ilk bakışta neyin farklı olduğunu söylemek zordu. Daha küçük, daha karanlık ve sanki biraz daha basık bir Brakebills'ti. Tavanlar daha alçak, koridorlar daha dardı ve havada odun dumanı kokusu vardı. Işık ateşten ve mum alevinden geliyordu. Açık bir kapının önünden geçerken, dört direkli dev gibi bir yatakta birbirine sokulmuş bir grup kız gördü. Üzerlerinde beyaz gecelikleri, uzun düz saçları vardı ve dişleri çürüktü.

Plum ne gördüğünü anlamıştı. Bu çok uzun zaman önceki Brakebills'ti; Bağımsızlık Savaşı dönemindeki Brakebills. Brakebills'in geçmişteki hayaleti. Kızlar bir an için başlarını kaldırarak ilgisizce ona baktılar ve sonra yine sohbetlerine geri döndüler. Ne peşinde oldukları belliydi.

"Başka bir Birlik," dedi Plum kendi kendine. "Böyle bir şey olması gerektiğini *biliyordum*."

Yan kapı hiç tanımadığı bir odaya açıldığında hâlâ bunun tatminini yaşıyordu. Bir an sonra odayı tanıdı.

Geri çekilmeye çalıştı ama kapı arkasından kapanıp kilitlendi. Burası bir oda bile değil, yuvarlak biçimli, kaya duvarlı bir mağaraydı ve bir grup yabancı, bir Rönesans trajedisinin son kanlı eylemini gerçekleştiriyordu. İki çocuk yüzükoyun yerde uzanmış, değerli kanları altlarındaki kumu simsiyah bir çamura dönüştürürken titriyorlardı.

"Ah, lanet olsun," diye fısıldadı Plum. "Lanet lanet lanet lanet lanet olsun."

Sırtını duvara yapıştırdı. Daha önce hiç gerçek yara görmemişti. Dört kız ve erkek daha şaşkın, ürkmüş ve öfkeli bir şekilde duruyorlardı. Kızlardan birinin tabancası vardı; diğerleri bütün büyü güçlerini gri takım elbiseli bir adama odaklamışlardı. Çılgınca büyü enerjileri onlardan yayılıp havada çatırdayarak adama savrulurken, yakalarını kaldırmak dışında neredeyse hiçbir etki yapamadılar.

Adam tanıdık geliyordu ve ellerinde bir terslik vardı.

Köşede bir yığın halinde dev gibi bir yünlü leş yatıyor, bir tarafında kıvrımlı kalın bir boynuz görünüyordu. Ah, Tanrım. Sahne netleşmeye

başlıyor, Plum olayın korkunçluğunu şimdi kavrıyordu. O koç Ember olmalıydı; Fillory'nin ikiz ilahlarından biri. Ve takım elbiseli adamı da tanımıştı; aslında tanımıyordu ama tanımıştı. Yuvarlak, etli yüzü kesinlikle Chatwin izlerini taşıyordu. Bu adam onun atalarından biriydi, Fillory'deydiler ve hepsi gerçekti. Hepsi.

Ancak kitaplardaki gibi bir Fillory değildi. Hastalıklı bir zihnin kâbuslarından fırlamış bir Fillory'di. Odada tehlikeli bir ışık parıldadı. Takım elbiseli adamın üzerine kaya ve taşlar yuvarlandı. Havada barut kokusu vardı. Plum burada olamazdı. Çıldıracağını hissediyordu. Atalarını çiğneyip tükürmüş olan şey her neyse ona da ulaşmıştı. Bu odada onunla birlikteydi. Odanın kendisiydi.

"Hayır," diye inledi. "Ah, Tanrım, hayır! Tanrım, hayır!"

Kapıyı tekrar denedi çünkü açılmak zorundaydı, açılmalıydı, Plum burada kalamazdı! Ve açıldı. Kapı ona acımıştı. Çabasızca, hiç direnmeden; hatta daha önce içeri açılırken şimdi dışarı açılmıştı. Yarı koşarcasına kapıdan kendini dışarı attı ve kapıyı arkasından çarparak kapadı; şimdi her şey yine sessizleşmişti. Sessiz, güvenli bir odadaydı: Birlik'in toplantılarını yaptığı, yamuk biçimli o tanıdık sınıf.

Ah, Tanrım. Ah, şükürler olsun Tanrım. Geçti.

Nefes nefeseydi ve bir kez hıçkırdı. Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Hiçbiri. Ya da gerçekti ama artık geçmişti. Neredeyse gülecekti. Şimdi güvende olduğu sürece onun için hiç önemi yoktu. Belki de önceki gece toplantıdan sonra burada uyuyakalmıştı ve hepsi sadece bir rüyaydı. Her neyse, bu lanet olasıca büyülü gizem turu sona ermişti. Geri dönmeyecekti ve ileri de gitmeyecekti. Bu aptal halılı, penceresiz, küçük odada gerekirse sonsuza dek kalacaktı. Burayı seviyordu. Hayatı boyunca gördüğü en güzel odaydı.

Tavşan deliğinin kenarında sallanmış, dengesini bulmaya çabalamıştı fakat sonunda düşmemeyi başarmıştı. Düşmemişti. Çimenlerin, gökyüzünün güneşle aydınlandığı güvenli tarafta kalmayı başarmıştı ve buradan bir daha ayrılmayacaktı. Böyle bir şeyi düşünmesi bile büyük bir hataydı. Plum'ı ele geçirmeye çalışmıştı ama yenememişti.

Plum kanepeye çöktü. Dizleri titriyordu. Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Biri –ya da bir şey– onun Chatwin soyundan

geldiğini öğrenmişti ve onu korkutmaya çalışıyordu. Belki de insanın en büyük korkusuyla yüzleştiği o durumlardan biriydi.

Ne olursa olsun, Fillory uzanmış ve Plum'ın sırtına gömülü olan olta iğnesinin misinasını çekiştirerek fısıldamıştı: Sakın unutma; sen bana aitsin.

Plum dersini almıştı. En azından *bir* ders almıştı: Şarap mahzenine bir daha asla geleneksel ve doğrudan yöntem dışında girmeye kalkışmayacaktı. Kanepe öylesine eski ve çöküktü ki neredeyse içine gömülecekti. Düşünmeyi kesti. Darcy ve Chelsea'nin önceki gece çatlattığı uzun aynada kendi yansımasına baktı.

Oysa aynada kendisi yoktu. Aynadan ona bakan başka bir kızdı. En azından, bir kız biçimindeydi. Maviydi, çıplaktı ve teninde tuhaf bir ışık vardı. Dişleri bile maviydi.

Ona gülümsüyordu. Gözleri de teniyle aynı renkteydi. Yerden bir metre havada hiç kıpırdamadan asılı duruyordu. Kızın dış çizgileri tuhaftı: Bazen bulanıklaşıyor, onun dışında net görünüyordu.

Plum oturduğu yerde doğruldu. Yavaşça ayağa kalktı ve sonra hiç kıpırdamadı çünkü bütün hareket o noktada bitti. Bu kızın kim olduğunu biliyordu.

Bu Brakebills'in hayaletiydi. Demek başından beri bir hayalet vardı. Plum kaçtığını sanmıştı ama hayalet sadece onunla oynuyordu. Plum artık ağın ortasındaydı ve o da örümcekti.

Bu dost canlısı bir hayalet değildi. Yaramaz bir kötü ruh da değildi. Canlılardan nefret eden, ölmüş bir şeydi. Plum çocukken bir defasında fırtınadan sonra yerinden koparak yola düşmüş bir elektrik kablosu görmüştü; kablo güneş gibi parıldayarak ıslak asfaltın üzerinde kıvranıp duruyordu. Bu mavi kız da onun gibiydi. Yalıtım ortadan kalkmıştı ve Plum şimdi çıplak akıma bakıyordu.

İki kız dik dik birbirlerine bakıyorlardı: Biri hayatta kalmış, diğeri kurtulamamıştı. Bir çay partisindeymiş gibi gülümsemesi yayıldı.

"Hayır," dedi Plum. "Ben değilim. İstediğin ben değilim."

Oysa Plum yalan söylüyordu. Anlıyordu. Hayaletin istediği oydu. Her zaman o olmuştu. O bir Chatwin'di ve Chatwin'lerin ömrü kısa olurdu. Plum canının yanıp yanmayacağını merak etti.

Bam! Ses sol tarafındaki duvardan gelmişti; bir şey diğer taraftan duvara çarpmıştı. Duvardan sıvalar yağdı. Bir erkek sesi duyuldu: "Offff!"

Plum baktı; aynadaki hayalet bakmıyordu.

Bam! Duvar tahta, sıva ve taş parçalarını her yöne saçarak içeri doğru patladı ve Plum eğildi. Bir adam beyaz tozlarla kaplanmış halde duvarın içinden geçti. Bu Profesör Coldwater'dı. Tozları kısmen atabilmek için ıslak bir köpek gibi silkelendi ama hâlâ bir un çuvalından çıkmış gibi görünüyordu. Beyaz büyü enerjisi iki elinden de kıvılcımlar saçarak yayılıyordu; o kadar parlaktı ki Plum'ın gözleri kamaştı.

Profesör aynadaki görüntüyü görünce donup kaldı.

"Ah," dedi, sakince. "Ah, Tanrım. Bu sensin."

Plum adamın kendisiyle konuştuğunu sanmıyordu. Bu şeyi tanıyor muydu? Sanki aynadaki kızı şahsen tanıyormuş gibiydi ki bu onun için bile fazla tuhaf kaçardı. Profesör derin bir nefes alarak kendini toparladı.

"Ben sana söyleyene kadar sakın kıpırdama," dedi.

İşte bunu Plum'a söylemişti. Plum kıpırdamadı fakat Profesör Coldwater'ın onu gerçekten kurtarabileceğine inanmaya da cesaret edemiyordu. Yaptığı tek şey, adamı da bu felaketin içine sürüklemek olmuştu.

Profesör Coldwater bir koluyla yüzünü koruyarak uzun bacaklarından birini geri çekti ve aynayı tekmeledi. Bunu üç kez tekrarlaması gerekti; ilk iki vuruşunda cam sadece çatlayıp büküldü fakat üçüncüsünde ayağı çerçevenin içinden geçti. Geri çekmeye çalıştığında zorlandı. O şok anında Plum'ın ilk düşüncesi tuhaftı: *Chelsea'ye aynanın parasını ödemesi gerekmediğini söylemeliyim.*

Hayalet yok olmadı ama kesinlikle zorlanıyordu. Hâlâ havada asılı bir halde onları izliyordu fakat şimdi deliğin kenarından bakmak zorundaydı. Profesör Coldwater ona arkasını döndü. Hayalet onlara bir şey fırlattı. Plum ne olduğunu göremedi ama profesör bakmaya bile gerek duymadan fırlatılan şeyi tek eliyle yakaladı. Sonra avuçlarını birleştirdi.

"Eğil," dedi. "Tamamen. Yere."

Plum eğildi. Hava dalgalandı ve Plum'ın saçları o kadar güçlü bir elektrikle çatırdadı ki kafa derisi acıdı. Bütün dünya ışıkla parladı. Hepsinin ötesinde, çerçevesinden patlayan kapının donuk ve boğuk sesi duyuldu.

"Şimdi kalk ve koş," dedi Profesör Coldwater. "Koş! Haydi, hemen arkandayım."

Plum koştu. Kalıp yardım etmeye çalışabilirdi ama bu, aptallığını daha fazla aptallıkla telafi etmeye çalışmak olurdu. Zor olanı yaparak profesöre güvenmeyi seçti: Kanepenin üzerinden atladı ve Profesör Coldwater son bir büyü yaparken yayılan güçlü şok dalgasını hissetti. Onun etkisiyle bir an ayakları yerden kesildi ve sendeledi ama sonra yine toparlanarak koşmaya devam etti.

Geri dönmek gidişten daha hızlıydı. Normalde olmadığı kadar hızlı koşarken bunun adrenalinden kaynaklandığını sandı ama sonra aslında nedeninin büyü olduğunu anladı. Bir adım onu cehennem odasından, diğeri sömürge çağındaki Brakebills'ten geçirdi; sonra bir kez daha Wharton'ın odasına, çatıya, yemek salonunun duvar boşluğuna, kütüphaneye, ürkütücü armut ağaçlı avluya ve geçide ulaştı. Arkasından kapanan kapıların sesi peş peşe patlayan havai fişekleri hatırlatıyordu.

Nefes nefese bir halde Son Sınıflar Ortak Salonu'nun güvenliğine dönene kadar durmadı. Profesör Coldwater da söz verdiği gibi hemen arkasındaydı. Gerçekten başarmış, ikisini de oradan çıkarmıştı. Plum hayatı boyunca hiçbir şeyden o odada öleceğinden olduğu kadar emin olmamıştı ama neyse ki artık geçmişti. O kötü şey, dehşet, Plum'ın bütün hayatı boyunca gizlendiği yerden çıkmayı başarmış ama Profesör Coldwater onu yerine geri sokmuştu. Şimdilik.

Profesör Coldwater tek kelime bile etmeden geçidi arkalarından tekrar mühürledi. Nefesleri normale dönerken Plum onu izledi; sersemlemişti fakat büyünün teknik yönleriyle ilgilenmeyecek kadar sersemlememişti: Profesörün kolları hızlı oynatılan film gibi hızla hareket ederken, karmaşık düzenli bir tuğla duvarı beş saniye içinde eski haline getiriverdi.

Plum onun bunu yapmayı nereden öğrendiğini merak etti. Burada öğrenmediği kesindi. Bu kez süslü imza açılarını koymadı. Hakkını vermek gerekirdi; bu adam hatalarından ders alıyordu.

Sonra profesör dışarı çıkarak kapıyı kapadı. Şimdi yalnızdılar. Profesör Coldwater'ın ceketinin omuzlarındaki sıva tozları olmasa, hepsinin bir rüya olduğu bile düşünülebilirdi.

"Nasıl bildiniz?" diye sordu Plum. "Nerede olduğumu nasıl bildiniz? Hayaletin nerede olduğunu?"

"O hayalet değil. Bir niffin. Çok kötü haber."

"Ne istiyordu ki?"

"Eskiden insandı. Ve bilmiyorum. Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Konuşabiliyorlar mı?"

"Bilmiyorum," dedi profesör. Parmaklarından birinden hâlâ beyaz ışık yayılıyor ve çıtırdıyordu; adam elini sertçe salladı ve ışık söndü. "Kimse onlarla ilgili pek fazla şey bilmiyor."

"Ama siz onu gördüğünüzde şaşırmış gibiydiniz. Tanıdığınızı düşündüm."

"*Tanıyorum.*" Profesör Coldwater olması beklenebileceğinden daha üzgün ve yenik görünüyordu. "Tanıdığımı biliyorum. Keşke bir şeyler söyleseydi."

"Lanet olasıca Kral James İncili'ni ezberinden okusa bile umurumda değil."

O anda yanlarına gelen Dekan Fogg, L'nin köşesinden hızla dönerken hiç mutlu görünmüyordu.

"Boyutlar arasında dolaşırken kaç tane alarmı harekete geçirdiğinizi biliyor musunuz?"

Profesör Coldwater sessizce parmaklarıyla saydı.

"On bir mi?"

"Evet. On bir." Fogg, Coldwater'ın doğru cevabı bilmesinden hiç hoşlanmamış gibiydi. "Orada ne halt ediyordunuz? Darby?"

Plum kızardı. Şakayı tamamen unutmuştu. Wharton'ın aptal kalem kutusu hâlâ kendi aptal cebindeydi. O kadar anlamsızdı ki. Belki de hayaletin ona öğretmeye çalıştığı şey buydu: Her şeyin anlamsız olduğu. Ne yaparsan yap, yazgı olması gerektiği şekilde ilerliyordu; dolayısıyla çırpınmayı kesmek zorundaydın çünkü kendini zaten olduğundan daha komik duruma düşürüyordun. *Burada hepimiz hayaletiz; sadece henüz öyle görünmüyoruz.*

Yine de bunu kabul etmiyordu. Bu doğru olsaydı, hiçbir şeyin anlamı olmazdı ki! Bu fikir onu kızdırmıştı. Her şeye rağmen biraz daha çırpınacaktı. Ne kadar komik duruma düştüğü kimin umurundaydı ki?

Plum omuzlarını dikleştirerek çenesini kaldırdı.

"Şarap mahzenine geçmek için gizli bir geçit arıyordum," dedi net bir sesle. "Wharton'a bir şaka yapmak istiyordum."

"Bir şaka." Fogg onun cesaretinden etkilenmemişti. "Anlıyorum. Coldwater?"

"Dekan Fogg."

"Saldırı protokollerinin hiçbirini uygulamadınız."

"Evet," dedi Coldwater. "Uygulamadım. Buna zaman yoktu. Durum çok acildi."

"En azından lanet olasıca şeyi yok etmeyi ya da kovmayı denediniz mi?"

"Ben..." Coldwater kendini tuttu. "Hayır."

"Neden?"

Profesör Coldwater'ın çenesi gerildi.

"Bunu yapamazdım."

"Profesör Coldwater hayatımı kurtardı," diye araya girdi Plum.

"Teşekkürler, Darby," dedi Fogg, "ve aynı zamanda okuldaki diğer herkesin de hayatını riske attı. Sana bir şans verdim, Quentin. Ama yanıldığımı görebiliyorum. Kovuldun. Yarın gün sonuna kadar odalarını boşalt. Profesör Liu senin derslerine devam edebilir."

Coldwater yüzünü buruşturmadı, gözünü bile kırpmadı fakat Plum onun adına üzüldü; başka birinin yumruk yediğini gördüğünüzde hissedeceğiniz gibi.

"Peki. Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" Fogg o kadar öfkeliydi ki tükürür gibi konuşuyordu. "Anlıyor musun? Eh, her zaman çabuk öğrenen biri oldun zaten! Bu protokollerin neden yaratıldığına ilk elden tanık olduğundan, senin herkesten daha çabuk anlayacağını sanırdım zaten. Darby?"

"Evet, efendim?"

"Sömestrin son üç haftasını bitirebilirsin. Sonra sen de gideceksin."

Fogg ikisine de öfkeli gözlerle baktıktan sonra yanlarından ayrıldı.

Plum bu konuda soğukkanlı davranabilmeyi dilerdi. Ağlayacağını sanmıyordu, sadece kırmızı deri kanepelerden birine oturup başını dizlerinin arasına koymaya ve görüşü netleşene kadar bir dakika öyle durmaya ihtiyacı vardı. Brakebills'i gerçekten seviyordu. Hem de çok seviyordu. Gerçekten seviyordu. Gerçekten sevmişti.

Profesör Coldwater diğer uca otururken Plum kanepenin gıcırdadığını hissetti. Adam uzun uzun nefesini üfledi.

"Eh..."

"Çok üzgünüm, Profesör Coldwater," diye patladı Plum. "Çok üzgünüm! Sizi tehlikeye atmak istememiştim! Kovulmanıza neden olmak istememiştim!"

Ve işte şimdi hıçkırıyordu: Bir, iki, üç kez. Onu tekrar o soğuk, korkutucu dünyaya geri atıyorlardı. Buna hazır değildi. Güvenli değildi. Ne yapacaktı? Şimdi nasıl yaşayacaktı?

"Biliyorum. Lütfen bu konuda endişelenme." Profesör Coldwater sakin bir sesle konuşmuştu. "Bundan daha iyi yerlerden atıldığım da oldu. Ve bana sadece Quentin diyebilirsin."

"Ama şimdi ne yapacaksınız? Ben ne yapacağım?"

"Bir şeyler bulacaksın, inan bana. Dışarıda kocaman bir dünya var. Muhtemelen sandığından da büyük."

"Fakat ben başarısız biriyim! Bir ucubeyim! Brakebills'ten kovuldum, Tanrı aşkına!"

Kelimelerin pek anlamı yoktu. Yakında olacağını biliyordu ama şimdilik onları söylemek, kelimeler zehirliymiş gibi dudaklarını uyuşturuyordu. *Kovulmuştu.* Bunu ailesine nasıl söyleyeceğini düşünürken görüşü yine bulandı.

"Karşına bir şey çıkacaktır, merak etme. Birçok kişinin Brakebills diploması var fakat kaçı kovulduğunu söyleyebilir ki? Bence bir hayli seçkin bir grup."

Plum henüz buna gülmeyecek kadar kendini kaybetmemişti.

"Yine de, sormamda bir sakınca yoksa," diye devam etti Profesör Coldwater, "orada tam olarak ne yapıyordun? O koridoru mühürlemiş olmamın bir nedeni var. Oradan nereye gidildiğini ben bile bilmiyorum."

"Ah, Fogg'a doğruyu söyledim. Wharton'a şaka yapmaya çalışıyordum."

"İyi de, neden?"

"Şey, son zamanlarda biraz cimrilik yapıyordu. Ayrıca, bilmiyorum ama buralarda biraz daha hareket gerekiyor gibi göründü bana. Genel olarak. Eğlenceli şeyler. Şimdi kulağa saçma geliyor ama ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Biraz neşelenmek için. Çünkü temelde kim bilir, hepimiz her an düşüp ölebiliriz."

"Bu doğru."

"Ya da kovulabiliriz."

Quentin onun mantığını olduğu gibi kabullenmiş gibiydi. Yetişkinler: Onlarda neyle karşılaşacağınızı asla bilemezdiniz.

"Gizli geçidin yerini öğrenmeyi hâlâ istiyor musun? Şarap mahzenine giden geçidi?"

"Elbette," dedi Plum biraz titreyerek. Hafifçe güldü. "Neden olmasın ki?"

Ciddiydi. Lanet olsun. Brakebills'i elinden alabilirlerdi –görünüşe göre almışlardı da– ama en azından Birlik'in onuru sonsuza dek yaşayacaktı. Plum ona daima sahip olacaktı.

"Yandaki paneli seçmeliydin," dedi Quentin. "Yanın paneli saymayacaksın."

Aha! Plum daha önce denediği rünü tekrar çizdi ve kapı açıldı. İçeri baktı. Tam düşündüğü gibiydi: Yüz metre bile değil, yetmiş beş metrelik dümdüz bir geçit.

Bütün olanlardan sonra zamanlama neredeyse mükemmeldi. Plum şarap mahzeninin gizli kapısını yeni kapamıştı ki –sahte bir şarap rafının arkasında gizliydi– Wharton arkasında süren peynir servisinin gürültüsüyle içeri daldı. Plum'ın saçları darmadağınıktı ama bu da oyunun bir parçasıydı. Her şey kesinlikle "Birlik" kokuyordu.

Wharton elinde mantarı yeni takılmış bir şişe ve diğerinden baş aşağı sarkan iki şarap kadehiyle donup kaldı. Plum ona sakince baktı. Wharton'ın yüzünün çekiciliği asimetrisinden kaynaklanıyordu: Yarık dudaklı doğduğu ve sonra ameliyatla düzeltildiği belliydi; ameliyat o kadar başarılı olmuştu ki geride kalan tek şey, bir kavgada yüzüne doğrudan bir yumruk yemiş gibi minik bir sert çocuk yarasıydı.

Ayrıca saçları alnının üzerinde mükemmel bir V yapıyordu. Bazıları şanslı doğuyordu işte.

"Son sınıfların içkilerini eksik dolduruyorsun," dedi Plum.

"Evet," dedi Wharton. "Kalemlerim de sende."

"Evet."

"Kalemler benim için önemli değil," dedi Wharton. "Ama kutu önemli. Bıçak da öyle. İkisi de antika gümüş. Onlar artık hiçbir yerde bulunmuyor."

Plum kutuyu cebinden çıkardı. Bütün olanlardan sonra geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. Kesinlikle. Hayaletin canı cehennemeydi. Brakebills'in canı

cehennemeydi. Chatwin'lerin canı cehennemeydi. Dünya ayaklarının altından çekilmiş gibi hissediyordu ve bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu fakat rolünü sonuna kadar oynayacaktı. Bunu ondan alamazlardı.

"Son sınıflara neden eksik şarap veriyorsun?"

"Çünkü fazla şaraba benim ihtiyacım var."

Tanrım, gerçekten alkolik miydi? Artık Plum'ı hiçbir şey şaşırtamazdı ama yine de... Wharton pek öyle birine benzemiyordu. Epifanio belki ama Wharton... Sanmıyordu. Üstelik Wharton öyle bir şey için tedarikçi de olmazdı.

"Ne için ihtiyacın var?" diye sordu Plum. Kutuyu Wharton'dan uzakta tutuyordu. "Sana kalemlerini ve her şeyini geri vereceğim. Sadece bilmek istiyorum."

"Sence?" dedi Wharton. "Lanet olasıca hayalete bırakıyorum. O şey ödümü patlatıyor."

Gayet mantıklıydı. Plum iç çekerek bir sandığın üzerine oturdu. Bütün gücü çekilmişti.

"Benim de." Kutuyu ona verdi.

Wharton yanına oturdu ve küçük bir masayı kendine doğru çekti. Üzerine iki kadeh koydu.

"Şarap?"

"Teşekkürler," dedi Plum. "Biraz alırım."

Şimdi içmeyecekse, ne zaman içecekti ki? Wharton şarap koydu; bu kez tam ölçekle. Koyu renk sıvı kadehte siyah gibi görünüyordu ve Plum hepsini bir seferde içmemek için kendini zor tuttu.

Taze tütün. Siyah kuşüzümü. Tanrım, çok iyiydi. Yutmadan önce ağzının içinde yuvarlayarak ona kadar saydı. Bu dünyada sihir olmayan bir sihir varsa, o da şaraptı. Toskana'daki harap bir çiftlikte gökyüzü aydınlandıktan ama güneş çiyleri buharlaştırmadan önce ıslak saman kokusunu almıştı.

Kokusu bir yana, ona hiç görmediği bir yeri de hatırlatmıştı; oraya hiç gitmemiş olsa da varlığını gayet iyi bildiği, yemyeşil, el değmemiş, kirletilmemiş bir yer. Her zaman olduğu gibi yine kendisini çağırdığını hissediyordu. Ancak o an için adını hatırlayamamaya aldırmadı.

9. BÖLÜM

Newark Havalimanı'ndaki Mariott'a geleli sadece bir hafta olmuştu ve Quentin daha şimdiden ne kadar dayanabileceğini merak etmeye başlamıştı. Burası insanların bir kerede bir geceden fazla kaldığı bir yer değildi. Uzun veya orta vadeli bir yer de değildi. Duvarlar ince, yemekler kötüydü ve iç dekorasyon daha berbattı. Burası insanın ruhuna iyi gelmiyordu.

Plum dışında diğerlerini pek görmüyordu. Pushkar, yüksek irtifada doğu sahilini Lionel ve kuşla birlikte dolaşıyor, valiz ve/veya Çift'le ilgili bir işaret arıyordu. Stoppard günün tuhaf saatlerinde, üzerinde yağ lekeli bir önlükle bir iki kez çıktığı kendi odasında minik metal parçalardan kocaman ve karmaşık bir şey inşa ediyordu. Kuş, Betsy'yi bir kredi kartıyla malzeme almaya göndermişti. Bu arada Quentin ve Plum ünlü boyutlararası bağı koparmanın bir yolunu bulmakla görevlendirilmişlerdi.

Bu iğrenç, karmaşık, dev gibi bir sorundu. Quentin daha önce bu tür bağları duymuştu ama kendi gözleriyle hiç görmemişti. Teori şöyleydi: İki boyutlu bir dünya ve iki boyutlu düz nesnelerle dolu sonsuz bir düzlük düşünün. Üç boyutlu bir varlık olarak siz, teoride, iki boyutlu dünyaya eğilerek o nesnelerden birini olduğu yere mıhlayabilir ve kendi boyutuna bağlayabilirdiniz; hatta bunu dikkatle yaparsanız, çok fazla zarar da vermeyebilirdiniz. Söz konusu valizle uygulanan bağda ise aynı işlem, nesneyi üç boyutlu uzay-zamana mıhlayabilmek için dördüncü boyutu kullanmayı gerektiriyordu.

Aynen tanımı kadar zor, sıkıntılı ve son derece ağır maliyetli bir işti. Dört boyutlu kâğıt ağırlıkları ağaçta yetişmiyordu ya da en azından, bu boyutta yoklardı. Boyutlararası bağ güvenlik büyülerinin son seviyesiydi ve Çift büyüyü yapabilmek için çok büyük zahmete girmiş olmalıydı ama

bunu yaparak aynı zamanda eşyayı çalınmaz hale getirmişlerdi. Tabii kuş öyle olmadığını düşünüyordu.

Quentin'in deneyimlerine göre, kuş gibi sihirli yaratıklar genellikle büyünün teknik yönlerini pek bilmezdi. Kendileri büyü yapmazdı, sadece *sihirliydiler*; dolayısıyla teori aslında o kadar da önemli değildi. Ayrıca birçoğu pek akıllı da sayılmazdı. Ancak kuş bir şeyler biliyordu ya da biri ona bazı fikirler vermişti ve doğrusunu söylemek gerekirse, o kadar saçma da değildiler. Yine de onları gerçekleştirmek bir sürü sorunu beraberinde getiriyordu ve kuş cömert bir şekilde söz konusu sorunların çözümünü Quentin ve Plum'a bırakmıştı.

Başlangıçta eğlenceliydi: Gerçekten zor, yoğun bir sorundu ve istekle, inançla saldırmışlardı. Otel bloknotuna, sonra iş merkezinden aldıkları dosya kâğıtlarına, sonunda da bir resim malzemeleri mağazasından aldıkları koca bir rulo saman kâğıda akış tabloları çizerek bir hafta geçirmişlerdi. Ne var ki başlangıçta hırslı ve görece doğrudan bir fikre benzeyen şey, giderek ikincil, üçüncül ve dördüncül büyülere yayılmış, sonunda hepsini renk kodlarına ayırmak zorunda kalmışlardı; dahası, renk kodları için 120'lik bir pastel boya kutusundaki tüm tonları kullanmışlardı. Quentin ve Plum hangi büyü için hangi rengi kullanacakları konusunda gerektiğinden daha hararetli tartışmıştı.

Bu bir uyarı işareti olmalıydı. Bir hafta geçtikten sonra kendilerini bir yığın soruna bakarken bulmuşlardı; soruların hepsinin cevabı olması gerektiğini hissediyorlardı ama ne yaparlarsa yapsınlar, geri tepiyor ve daha fazla soru doğuruyordu. Konu Alice olmasa Quentin çoktan vazgeçebilirdi.

Yedi yıl boyunca Alice'i geçmişe ait biri gibi düşünmüştü. Ölmemişti ama gitmişti işte. Arkasından yas tutulacak biri olmuştu. Oysa Brakebills'teki aynada onu gördüğü gece hepsi sona ermiş, Alice sert bir şekilde şimdiye geri dönmüştü.

Ember'in Mezarı'ndan beri onu görmemişti ve kavuşmaları öylesine kargaşalı, öylesine beklenmedikti ki Quentin o anda ne yapacağını veya hissedeceğini bilememişti; Fogg haklıydı, Quentin protokollere uymamıştı çünkü protokoller Brakebills kordonunun içine girmeyi başaran her şeyi kovmayı veya öldürmeyi gerektiriyordu ki Quentin bunu asla yapmazdı. Nedenini söylemek de istememişti. Aniden Alice'i orada, karşısında, konu-

şacak kadar yakında bulmuştu; hatta kendisini öldürecek kadar yakında. Ya da o geceye kadar öğrenci kalabalığı arasından bir sima olarak tanıdığı Plum'ı öldürebilirdi. Ama Alice bunu yapmamıştı.

Aslında Alice'i hiç görmemiş, o gece Son Sınıflar Ortak Salonu'na hiç gitmemiş, birinci sınıflarla birlikte yemek yeme sırasının ona gelmemiş olmasını içten içe diliyordu. Onu bir kez kaybetmiş olması yetmemişti; şimdi Alice ona saldırmış, onu bulmak için boyutları aşmış ve elinde kalan tek evden onu attırmıştı. O aynayı tekmelerken yarı yarıya ciddiydi: Alice'i geri göndermek, onu uzaklaştırmak istemişti. Daha Fogg kendisini kovmadan, Brakebills'in onun için bittiğini biliyordu. Alice'i görür görmez bunu anlamıştı.

Yine de artık bunların hiçbir önemi yoktu. Şimdi önemli olan, onun varlığını hissetmiş olmasıydı. Alice gitmemişti: Vücudu yanmıştı fakat özü oralarda bir yerdeydi; Quentin'in tanıdığı Alice, kehribar taşının içine sıkışmış bir sinek gibi o zehirli mavi alevin içinde kapana kısılmıştı. Quentin bundan emindi. Onu tanımıştı: Bir zamanlar sevdiği, şimdi sapkınlaşmış, bozulmuş ama hâlâ gerçek olan o eski Alice'ti ve Quentin onu orada bırakamazdı. Onu dışarı çıkarmanın bir yolu varsa, Quentin bunu bulacaktı. Artık işi buydu.

Ancak bir plana ihtiyacı vardı. Kendini toparlaması gerekiyordu; kaynaklara ve kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Niffinlerle ilgili mümkün olan her şeyi öğrenmeliydi. Bunun için paraya ihtiyacı vardı ve para bulmak için de bu lanet olasıca bağı koparmalıydı. Böyle bir şeyi yardım almadan başaramazlardı. Ne yazık ki Quentin'in onlara yardım edebilecek kadar akıllı olduğunu bildiği tek büyücü şimdi çok uzaklarda, hatta başka bir kıtadaydı. Orası Alice'le kendisinin iyi bildikleri bir yerdi.

Quentin, Antarktika'ya gitmeyi ilk önerdiğinde Plum o kadar da heyecanlanmamıştı. Orası soğuk, gitmesi zordu ve Profesör Mayakovski hödüğün tekiydi. Ancak Plum heyecanlı bir karaktere sahipti ve bu konuda fikrini değiştirmesi uzun sürmemişti. Sonuçta bir macera yaşayacaklardı! Yine bir kaza dönüşebilirdi! Kaz olmak hoşuna gitmişti.

"Ancak," dedi daha da heyecanlanarak, "neden kaz olalım? Kaz olduk zaten. Başka bir şeye dönüşebiliriz! Herhangi bir şeye!"

"Aslında ben insan bedeninde gitmeyi düşünüyordum," dedi Quentin. "Uçakla."

Plum dizüstü bilgisayarını kapmış, çoktan Google'ı açmıştı bile.

"Pekâlâ, şuna bir bak. Dünya üzerindeki en hızlı göçmen kuş hangisi?"

"Uçak."

"Her neyse, sen de yaşamış en zırvacı büyücüsün sanırım. Şuna bir bak, büyük su çulluğu diye bir kuş."

"Onun gerçek bir kuş olduğundan emin misin? Lewis Carroll'm kitabından çıkmış bir şeye daha çok benziyor."

"'Bazılarının kırk sekiz saat boyunca hiç durmadan uçarak 6,760 kilometrelik mesafeyi aştıkları gözlemlenmiştir.'"

"Wikipedia'dan okuyorsun."

Yine de... Quentin, Plum'ın omzunun üzerinden baktı. Su çulluğu kabaca yumurta biçiminde, uzun gagalı, zikzak biçimli kahverengi çizgili, sıradan bir deniz kabuğuna benzeyen tombul bir kuştu. Bir hız şampiyonuna hiç benzemiyordu.

"'Dişileri erkeklerden belirgin ölçüde iridir,'" diye okumaya devam etti Plum.

"Büyümüzü dayandıracağımız bir şeye ihtiyacımız olacak; bir su çulluğu DNA'sı gibi. En azından ilk girişimimizde. Bu dönüşümü bir Wikipedia sayfasında gördüğümüz fotoğraflara dayanarak yapabileceğimizi sanmıyorum."

"Emin misin? Fotoğraflar yüksek çözünürlüklü."

"Öyle olsa bile fark etmez. Ayrıca soğuk beni biraz endişelendiriyor. O kuş Antarktika'da evrimleşmiş gibi görünmüyor."

"Ama yaz olacak," dedi Plum. "Mevsimler tersine."

"Öyle olsa bile fark etmez."

"Böyle demekten vazgeç." Plum kaşlarını çattı ama sonra yine neşelendi. "Pekâlâ, kuşları unut. Kuşları neden düşündüğümü bile bilmiyorum. Balık olabiliriz! Ya da balina. Mavi balina!"

"Yine de son kısmını düşünmek zorundayız. Antarktika'ya ulaştıktan sonrasını."

"Buzulların altından yüzebiliriz!"

"O sözünü ettiğin yer Kuzey Kutbu. Antarktika bir kıtadır. Buzların altında sadece kayalıklar var."

Plum sıkıntıyla burnundan üfledi.

"Her neyse, Nanook."

Ancak Plum haklıydı: Mavi balinaya dönüşmek çok zevkli olabilirdi. Bu fikre ısınmaya başlamıştı. Güvenliydi: Yasal koruma altındaydılar ve ender katil balina saldırıları dışında mavi balinalar için ciddi bir tehlike yoktu. Tek kötü tarafı, memeli deniz canlıları arasında pek yavaş olmasalar da, su çulluğu bir yana, çoğu kuşa kıyasla çok yavaş kalıyorlardı; bir mavi balinanın en yüksek hızı, en azından uzun mesafelerde, saatte otuz iki kilometre kadar oluyordu. O hızla Antarktika'ya ulaşmaları birkaç ay sürerdi.

"İşi o kadar erteleyebileceğimizi sanmıyorum," dedi Quentin.

"Evet," dedi Plum üzüntüyle. "Ama güzel olurdu. Ah, neyse, bir hayal kırıklığı daha."

Fakat sonunda bu hayali kurtarmanın bir yolunu buldular. Yolun büyük bölümünü uçakla gidecek, dünyanın en güneydeki şehri olma özelliğini taşıyan Tierra del Fuego'daki küçük ama beklenmedik ölçüde güzel bir liman olan Ushuaia'ya ulaşacaklardı. Orası Beagle Kanalı'yla zirveleri karla kaplı Martial Sıradağları'nın arasına sıkışmış dar bir alandı ve sırtını dağlara dayamış da, buzlu suya düşmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Sonra mavi balinalara dönüşerek oradan Drake Geçidi'ni aşarak Antarktika sahillerine gidebilirlerdi.

Havalimanından bir taksiye binerek sahile gittiler. Valiz getirmemişlerdi. Bir beton iskeleden bakarken Beagle Kanalı gerçekten de ürkütücü ölçüde soğuk görünüyordu ama karadan bir şey yapmaları mümkün değildi. Gerçekten dönüşebilmek için suya girmeleri gerekiyordu.

Turist, balıkçı hatta kaçakçı olsalar, en mantıklısı bir tekne kiralamak olurdu. Ancak Quentin ve Plum büyücüydü; dolayısıyla gece yarısına kadar beklediler, sonra ayakkabılarına büyü yaparak suyun üzerinden kanalın ortasına doğru yürüdüler.

Başlangıçta biraz zordu; ta ki yumuşak dalgaların ritmine alışana kadar. Suda batmayan sadece ayakkabılarıydı; dolayısıyla düşerlerse diğer herkes gibi ıslanırlardı. Kıyıdan birkaç yüz metre açıldıktan, sahil boyunca uzanan ışıkların menzilinden çıktıktan sonra ortalık sessizleşti, iyice karardı ve çok soğudu.

"Bunu yaparken kendimi biraz kâfir gibi hissediyorum," dedi Plum. "Bunu sadece İsa yapabilirmiş gibi."

"Bence aldırmaz."

"İsa'nın neye aldırıp aldırmayacağını sen nereden biliyorsun ki?" Plum yürümeye odaklanarak bir süre sessiz kaldı. Siyah, soğuk, sıradışı ölçüde hareketli bir zeminde yürümek kolay değildi. "Brakebills Güney hoşuna gitmiş miydi?"

"Kimsenin hoşuna gittiğini sanmıyorum. Ama bana iyi gelmişti. Çok şey öğrendim."

"Evet. Hayvan bedeninde olmayı sevmiştim."

"Güzeldi. Sizi de tilkiye dönüştürdüler mi?"

Plum başını iki yana salladı.

"Ayılar ve foklar. Nedense artık tilkileri yapmıyorlar."

O sabah uçağa bindiklerinde Brakebills Güney çok uzaklarda gibiydi fakat şimdi burada, Drake Geçidi'nden biraz ötedeydiler ve aniden çok yakın gelmiş, anıları yüzeye çıkmaya başlamıştı. O zamanlar kendisi ve Alice o kadar masumlardı ki... Tilkiye dönüştüklerinde olanlardan sonra bile. Duyguları güçlü, aceleci ve ısrarcıydı; onlarla nasıl başa çıkacaklarını bilememişlerdi. Keşke aynı şeyleri tekrar yaşayabilseydi. O zaman daha nazik, daha güçlü biri olmaya çalışırdı.

Ancak hiç de öyle değildi. Gerçekte dilediği şey, Alice'i şimdi geri almaktı ve bunu yapacaktı.

"Sondaki o şeyi de yaptınız mı; kutba kadar yarışmayı?" diye sordu Plum. "Yaptığınıza bahse girerim."

"Evet. Bahsi kazandın."

Plum geri dönmek konusunda çok heyecanlı görünüyordu.

"Oraya ilk senin ulaştığından da eminim."

"O bahsi kaybettin işte."

"Ha!" Plum'ın kahkahası dalgaların gürültüsü arasında neredeyse duyulmadı. "Büyük Profesör Coldwater'ın yarışı kazanamadığına inanamıyorum! Seni yenen kimdi?"

"Benden daha iyi bir büyücü. Sen kendi yarışını kazandın mı?"

"Elbette," dedi Plum. "Bir kilometre farkla."

Beyaz fosforlu bir disk gibi parıldayan Ay yükselmişti fakat karanlık sular onun ışığını yansıtmaktan çok yutuyor gibiydi. Tek bir küçük dalga bile insanı düşürebileceğinden, büyük, abartılı adımlar atıyorlardı. Kıyıdan uzaklaştıkça su yüzeyi düzeliyor ama dalgalar büyüyordu. Ushuaia'daki birkaç ışıklı pencere –saat ondan sonra ışıklar sönerdi– açıklanamaz bir şekilde çekici ve sıcak görünüyordu. Neyse ki üzerlerine sıcak tutan giysiler, paltolar ve uzun iç çamaşırları giymişlerdi ama her şey planlandığı gibi giderse onları bir daha görmeyeceklerdi.

Yaklaşık yarım kilometre boyunca, körfezin ilerisine doğru yürüdüler. Quentin'in baktığı deniz haritalarına göre bu kadarı yeterliydi. Durdukları yerde pek de uyumlu olmayan bir şekilde yükselip alçalıyorlardı. Önceden büyünün olabildiğince büyük bölümünü hazırlamışlardı.

Quentin derin bir nefes alarak omuzlarını gevşetti. Büyücülerin kendi büyüleriyle kendilerini öldürmesi ender bir durumdu fakat öyle biten hikâyeler genellikle böyle şeylerle başlardı.

"Hazır mısın?"

Plum alt dudağını çiğneyerek başıyla onayladı.

"Hazırım."

Quentin, içi mide bulandırıcı bir macunla dolu olan bir saklama kabını açtı; macun, New York'tayken bir antika mağazasından aldığı bir süs eşyasından kazınmış balina kemiği tozuyla hazırlanmıştı. İkisi de ikişer parmaklarını macuna daldırarak alınlarına sürdüler.

"Belki de birbirimizden uzaklaşsak iyi olur," dedi Plum. "Büyü işe yararsa gerçekten çok büyüyeceğiz."

"Haklısın."

Bir düelloya hazırlanır gibi birkaç adım gerilediler, sonra aynı yöne döndüler. Quentin kendini hazırladı. Brakebills'teki kaza dönüşme olayını doğru hatırlıyorsa, bunun gerçekten sevimsiz bir şey olacağından emindi. Derin bir nefes alarak ellerini kaldırdı ve bir Mahler senfonisini başlatma işareti verir gibi aşağı indirdi.

Ve başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, o kadar da kötü değildi.

Tüpten çıkan diş macunu gibi küçülmek, kaza dönüşmenin zor kısmı olmalıydı çünkü şimdi aksi oluyordu. Quentin genişliyordu ve o kadar da

kötü değildi. Bir balon gibi şişiyordu; özellikle başı inanılmayacak kadar devleşiyordu. Paltosu gerilip zorlandı ve bir anda patlayarak bir kumaş bulutu halinde etrafa yağdı.

Boynu ve omuzları vücuduyla birleşirken Quentin balonu giderek büyüyor, gözleri dev başının iki yanında yer almak için ayrı yönlere doğru kayıyordu. Kolları ve elleri daha yavaş büyüyor, vücuduyla orantısı küçülüyordu; sonra düzleşerek yüzgeçlere dönüştüler –parmaksız eldiven giymek gibiydi– ve yavaşça beline doğru kaydılar. Bacaklarının birleştiğini ve tuhaf bir şeyler olduğunu hissetti ama bu onu pek de endişelendirmedi. En muhteşem kısmı ağzıydı: Uçları kulaklarına doğru genişlerken ve beş metrelik bir gülümsemeye dönüşürken başı ikiye ayrılmış gibiydi.

Alt dişleri tamamen eridi. Üst dişleri uzayıp çoğalırken dişlerden çok bıyığa benziyordu.

Tek gerçek panik anı, suya doğru düşüp yüzeyin altına daldığında geldi. İnsan güdüleri ona donacağını, boğulacağım ya da ikisinin birden olacağını söylüyordu ama hiçbiri olmadı. Su ne sıcak ne de soğuktu; sadece hiçlikti. Hava gibiydi. Püskürtme delikli solunum sistemi çalışmaya başlamadan önce muhteşem balina öksürüklerini hissetti fakat o bile neredeyse eğlenceliydi.

Ve sonra her şey dinginleşti. Yüzeyden on metre derinde, suda asılı duruyordu. Zeplin Quentin havalanmıştı artık. Artık bir mavi balina olmuştu. Kabaca bir basketbol sahası büyüklüğündeydi ve neşesi gerçekten yerindeydi.

Birkaç dakika boyunca Plum'la yan yana, göz göze süzüldüler. Sonra aynı anda –her nasılsa bunu birlikte koordine ediyorlardı– yüzeye çıktılar, sırtlarını büktüler, başlarının tepesinden galonlarca hava aldılar ve tekrar daldılar.

Quentin en son ne zaman bu kadar sakin olduğunu hatırlamıyordu. Plum'la birlikte güçlü, düz kuyruğunu sallamaya ve suyu yararak ilerlemeye başladı. Neredeyse hiç çaba gerektirmiyordu; asıl hareketsiz kalmak zor olacaktı. Dev ağzını suyla doldurdu –ağzı ve boğazı daha fazlasını alabilmek için genişliyordu– ve tütün tükürür gibi tuhaf ön dişlerinin (onlara balen deniyordu) arasından püskürttü. Geride kıpırdanıp duran lezzetli kriller kaldı ve onların tadını hissettikten sonra yuttu.

Yeni balina duyuları sayesinde lüks bir okyanus görüşüne sahip olacağını sanmıştı fakat bir insanken olduğundan daha iyi göremiyordu. Gözleri başının iki yanında olduğu için dürbünümsü derinlik algısı tuhaftı ve boynu olmadığından, görüş alanını değiştirmek için yapabildiği tek şey gözlerini oynatmak ya da devasa vücudunu döndürmekti. Ayrıca, sinir bozucu bir şekilde, artık gözkapakları da yoktu. Gözlerini kırpamıyordu. Bu dürtü zamanla azaldı fakat asla tamamen geçmedi.

Quentin akıntılar sayesinde kendini daha derinlere nasıl yönlendireceğini hissedebildiğini fark etti. O kadar zor değildi: Bir ucu Atlantik, diğeri Pasifik okyanuslarına boşalan Beagle Kanalı'ndaydılar ve Atlantik Okyanusu'nu seçtiler.

Tierra del Fuego'dan çıktıklarında, Quentin'in algıları inanılmayacak kadar genişledi. Dünyası dev gibiydi. Görüşü berbat olabilirdi fakat işitme duyusu bambaşkaydı.

Bir mavi balina için bütün okyanus devasa bir rezonans odası gibiydi; dünyanın üzerine gerilmiş uçsuz bucaksız bir su timpanisi gibi. Titreşimler sürekli hareket ediyordu. Quentin bu titreşimler sayesinde etrafındaki dünyanın şekillerini ve orantılarını sürekli algılayabiliyor, her yerinde görünmez işitsel parmaklarını dolaştırıyormuş gibi hissediyordu. Elleri olsa, Şili'nin güneyiyle Antarktika sahillerini ve arasındaki okyanus zeminini haritalandırabilirdi.

Dev mavi oda sessizleştiğinde, kendisi ses çıkarabiliyor, şarkı söyleyebiliyordu.

Boğazı derin, titreşimli notalar haykıran bir boru gibiydi. Okyanus, bir telefon santrali panosu gibi seslerle doluydu ve hatta internete benziyordu çünkü çağrı ve karşılıklar biçiminde sürekli şifreli bilgiler gidip geliyordu. Balinalar daima birbirlerini kontrol ediyorlardı ve Quentin de öğrenmek zorunda kalmadan bildiği bir dille onlara katılabiliyordu.

Bu sadece sosyallik değildi. Asıl büyük sır şuydu: Balinalar büyücüydü. Bütün okyanusta denizaltı büyüleri zikzaklar çizerek gidip geliyordu. Büyülerin çoğu birden fazla balina gerektiriyordu ve büyük miktarda krili gütmek, bazen de büyük buz sahanlıklarının bütünlüğünü güçlendirmek için kullanılıyordu. İnsan bedenine döndüğünde bunları hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordu. Merak ediyordu ama aslında umursamıyordu.

Başka bir şey daha vardı; okyanusun simsiyah, kapkaranlık derinliklerinde bir şey. Yükselmek isteyen bir şey. Balinalar onu aşağıda tutuyordu. Neydi o? Bir dev ahtapot sürüsü mü? Cthulhu mu? Hayatta kalmış son tarih öncesi megalodon mu? Quentin bunu öğrenemedi ve öğrenmemeyi umdu.

Kaz, tilki veya kutup ayısına dönüştüğü zamanlara oranla, Quentin balina olmayı daha çok benimsemişti ve daha fazla kendi gibi hissediyordu. Kişilik yazılımlarının çoğunu insan beyninin alışkın olduğu hızla işleyen kocaman bir beyni vardı. Ancak tam olarak aynı Quentin değildi elbette. Balina bedenindeki Quentin sakin, bilge, kendinden memnun bir Quentin'di. Gezegen gibi vücuduyla karanlık sularda yüzerken onu tehdit edebilecek hiçbir şey yoktu ve ihtiyacı olan tek şey, sadece başının tepesindeki delikten alacağı hava ve ağzına girecek krillerdi. Drake Geçidi yaklaşık sekiz yüz kilometre uzunluğundaydı ve onu aşmaları iki üç günlerini alacaktı ama zaman giderek önemini ve anlamını kaybeden bir kavram oluyordu. Zaman değişimle ifade edilirdi ve bir mavi balina için değişen çok az şey vardı.

Her şeyi fark ediyor ama hiçbir şeyi umursamıyordu. Drake Geçidi dünyanın en kötü iklimine sahipti fakat bu, her on beş dakikada bir hava almak için yüzeye çıktığında, dalgaların geniş, kaygan sırtına biraz daha sert vurmasından ibaret kalıyordu. Plum'la birlikte büyük mavi ilâhlar gibi olmuş, kanat kanada süzülüyorlardı ve etraflarındaki her şey onlara saygı duyuyordu; balıklar, denizanaları, karidesler, köpekbalıkları. Bir defasında bir büyük beyaz köpekbalığı gördü; okyanusun derinliklerinde sabit yüzsüz sırıtışıyla tek başına salına salına dolaşıyordu. O kadar çok dişi vardı ki diş teli takmış gibi görünüyordu. *Doğanın mükemmel ölüm makinesi! Kötü çocukluğa devam et tabii. Yok, sahiden. Çok sevimli!*

Sonra okyanus zemini yükselmeye başladı. Neredeyse buraya neden geldiklerini unutmuş, zihninin mavi balina varlığına sürüklenmesine izin vermişti. Ama hayır: Buraya gelmelerinin bir nedeni vardı.

Her zaman en kötüsü bu olacaktı. Kendilerini karaya vurmak zorunda kalacak, yumuşak kumlarla karşılaşmayı umacaklardı fakat daha büyük olasılıkla kayalıklara veya daha kötüsüne rastlayacaklardı. Balina karınlarının bu süreçte parçalanmaması için derilerinin yeterince kalın ve bölgenin

yeterince nazik olmasını umacaklardı. Birbirlerine bakarak hafifçe inlediler ve Antarktika sahil şeridine doğru yüzmeye başladılar.

Kıyıya yaklaşırken acil durum sinyalleri gelmeye, onları geri dönmeleri için uyarmaya başladı. *Dikkat edin! Bunu yapmayın!* Onlara aldırmamak şaşırtıcı ölçüde zordu; kendini düşmekte olan bir 747'nin pilotuymuş ve hava trafik kontrolörleri yükselmesi için yalvarıyormuş gibi hissediyordu. Fakat yönlerini değiştirmek yerine kuyruklarını daha da sert sallayarak hızlarını artırırken dev gibi vücutları suyu şiddetle yarıyordu. Dişleri olsa onları sıkarlardı.

Birden Quentin kendini bembeyaz bir gökyüzünün altında, simsiyah taşların üzerinde çırılçıplak ve yüzükoyun halde yatarken buldu. Güney Okyanusu'nun dalgaları yakıcı soğukluğuyla uyuşmuş çıplak bacaklarına çarpıyordu. Doğmak, her yerini saran sıcacık sulardan dışarı ve yakıcı soğuk dünyaya atılmak böyle bir şey olmalıydı. Aslında berbattı.

Quentin kendini iyi hissettireceğini bildiği tek şeyi yaptı: Üç günden sonra ilk kez gözlerini kapadı ve bir dakika boyunca kapalı tuttu. Gözkapaklarını özlemişti.

Plum yanında yatıyordu. Bir dakika önce ona bakmak için başını çeviremezdi ama şimdi küçük, zayıf insan başını ona doğru çevirebilmişti. Plum da tir tir titreyerek ona bakıyordu.

"Son adım," dedi Quentin boğuk bir sesle.

Hah... Dudaklar ve dişler. Ne kavram. Diliyle onları dürttü.

"Son adım," diye tekrarladı Plum.

Quentin kayaların üzerinden kalktı ve hemen düştü. *Yerçekimi, eski düşmanım.* Hareket etmek için ne aptalca bir yoldu. Ayakta durmak, bir telefon direğini dibinden kavrayarak dengede tutmaya benziyordu.

Siyah çakıl taşları ve gri kumlardan oluşan, dar bir kumsaldaydılar; dünyanın en az tropikal kumsalı gibiydi. İkisi de çırılçıplaktı ve bir insan erkek olarak en azından Plum'ın çıplak vücudunu merak edeceği bir zaman olabilirdi ama zihinsel olarak hâlâ yarı deniz memelisiydi ve her iki cinsiyetten de bir insanın görece çıplaklığı ya da *giysililiği* onu hiç ilgilendirmiyordu. Buraya neden geldiklerini bile zor hatırlıyordu.

Neyse ki bu noktadan sonra olacakları konuşmuş, zihinlerine işlemişlerdi çünkü bir süre için beyinlerinin tam kapasiteyle çalışmayacağını biliyorlardı. İkisi de başlarını eğerek kayaların arasını araştırmaya başladılar. Bunu hızlı bir şekilde, hipotermi etkisini göstermeden yapmalıydılar. Quentin sarhoş gibi hareket ediyor, dayanılmaz ölçüde yumuşak sarı-pembe ayaklarını acımasız taşların üzerinde kesiyordu... ve sonunda... İşte! Bir kuştüyü. Gri noktalı beyaz bir kuştüyü. Onu yapış yapış, kokulu bir deniz çöplüğünün arasından çekip aldı. Seçici olma zamanı değildi. Bir penguen dışında her şey işe yarardı.

Bütün bunların amacını hatırlamaya başlamıştı. Parmaklarını sıcak tutmak için koltukaltlarına sokarak ve ayakuçlarında sallanarak beklerken ve çıplaklığı giderek utanç duygusunu harekete geçirirken, Plum da kendisine bir tane buldu. Sonra kuştüyünü titreyen dişlerinin arasına sıkıştırdı ve büyülerini aynı anda yaptılar.

Bu kez dönüşüm kötüydü ve bittiğinde kustu ama kusma eyleminin bir kuşun açısından bir insan için olduğu kadar kötü olmadığı da kesindi. Temiz bir iş olmuştu. İnsanlığına kısa bir süre kavuştuktan sonra beyni yine hayvanlaştı; bu kez bir deniz kuşunun kafasının çorba kaşığı kadar alanına sıkıştırılmak gibi bir aşağılamayı kaldırmak zorunda kalacaktı. Kendini toparlamaya çalışırken Plum'ın da yirmi metre ötede bir deniz kuşuna dönüştüğünü, beyaz vücudunun tüylenerek kendi üzerine çöktüğünü gördü; onun ne tür bir kuş olduğunu bile bilmiyordu. Ya da kendisinin ne olduğunu.

Kuştüyünün ait olduğu kuşun türü neyse, ona dönüşmüştü. Plum'ın safran sarısı yusyuvarlak gözüne bir an baktı ve sonra ikisi birden havalandılar.

Yukarı ve ileri.

10. BÖLÜM

Quentin, sonbahar ve ilkbahar sömestrleri arasındaki boşlukta kimsenin Brakebills Güney'e gittiğini duymamıştı ki şimdi yaptıkları şey buydu ve içeri girebileceklerinden yüzde yüz emin değildi. Binayı kapalı bulabilirlerdi, Mayakovski gizlenmiş ya da gitmiş, bütün kepenkler indirilmiş olabilirdi. Eğer böyle bir durumla karşılaşırlarsa çok hızlı bir şekilde yeniden durum değerlendirmesi yapmaları ve sahildeki, büyüyle ilgisi olmayan araştırma istasyonlarından birine gitmeleri gerekirdi; oraya nasıl ulaştıklarını açıklamaları da apayrı bir konuydu.

Sızlayan kanatları üzerinde denge kurarak gökyüzünde daireler çizerken, perdeli deniz kuşu ayaklarının görünmez bir kubbenin yüzeyinden kaymasına karşı kendilerini hazırlamışlardı ama o an hiç gelmedi. Görünüşe bakılırsa Mayakovski, Antarktika'nın ıssız bölgelerinin sekiz yüz kilometre derinliklerinde olmanın bir düşman saldırısına karşı yeterli geleceğini düşünmüştü. Kulelerden birinin düz çatısına yumuşak bir şekilde inerek tekrar insan bedenlerine döndüler.

Quentin, Mayakovski'nin kendilerini bulmasına izin vermenin onu bulmaya çalışmaktan daha iyi olacağına karar verdi –yaşlı büyücüyü ürküterek ölümcül bir savunma büyüsü yapmaya zorlamak istemezdi– ve bu yüzden merdivenden inerken ellerinden geldiğince gürültülü hareket ettiler. İlk durak çamaşırhaneydi, oradan bir çift Brakebills Güney cüppesi aldılar; çıplaklık yine kendini hissettirmeye başlamıştı.

Ortam çok uzak, sınırların ötesinde gibi görünüyordu. Bir minotoru kendi labirentinde avlamaya çalışmak gibiydi. Quentin bir elini tembelce bir duvara sürterken pürüzsüz taş duvar serin ve biraz nemliydi. Bu ısıtma

büyüleriyle ilgili bir şeydi; buraya son gelişinden kalma anılarını canlandıran bir bodrum rutubeti kokusu veriyordu. O zamanlar hepsi günde on sekiz saat Mayakovski'nin sessizlik kuralı altında çalışıyorlardı. Brakebills Güney'de endişelenmek zorunda olmadığı bir şey vardı: Nostalji.

Zaten bir şey hissedemeyecek kadar da acıkmıştı. Mutfağa ulaşarak, ağızlarındaki kuş gagası tadını silmek için bulabildikleri her şeyi midelerine indirdiler. Quentin, Mayakovski'nin onlara yardım etmek için –yardım edebilecek olsa bile– hiçbir nedeni olmadığının farkındaydı. Karşılık olarak önerebileceği çok fazla şeyi olmadığını en başından beri biliyordu; entelektüel açıdan ilginç bir problem, arsızca yağcılık ve son derece akıllı ve güzel bir genç kadının varlığı dışında. Ancak her nasılsa, bunların hepsi başlangıçta olduğu kadar ikna edici gelmiyordu.

Mayakovski'nin geldiğini hiç duymadılar; bir hayalet gibi sessizce kapıda belirdiğinde yüzü asık, saçları darmadağınıktı ve uzun zamandır yıkanmamış gibi görünüyordu. Kirli sakalları biraz donmuş, göbeği biraz daha büyümüş, tırnakları sararmıştı ama onun dışında kendini mükemmel şekilde korumuştu. Antarktika onu dondurarak kurutmuş gibiydi.

Onları öldürmedi.

"Geldiğinizi gördüm," diye hırladı. "Kilometrelerce öteden."

Üzerinde belini bağlamadığı bir robdöşambr, beyazlatıcıya ciddi şekilde ihtiyacı olan beyaz bir gömlek ve hiç de profesyonelce görünmeyen çok kısa bir şort vardı.

"Profesör Mayakovski," dedi Quentin, neşeyle ayağa kalkarken. "Mahremiyetinizi bu şekilde böldüğümüz için özür dilerim fakat ilginç bir problem üzerinde çalışıyoruz ve sizden yardım istemeye geldik."

Mayakovski kirli bir bıçakla bayat bir ekmek somununun ucunu keserek üzerine buzdolabına konmamış tereyağından bolca sürdü ve ayakta yemeye başladı. Topu geri atmayacağı açıkça belliydi; bu yüzden Quentin devam etti: Boyutlar arası bağı, yapmaya çalıştıkları şeyi, bütün görünmez sanat ustaları arasında neden sadece onun, Mayakovski'nin umutsuzca ihtiyaç duydukları yardımı sağlayabileceğini açıkladı. Mayakovski gürültülü bir şekilde lokmasını çiğnerken sulanmış, hızla kırpıştırılan gözlerle boşluğa bakıyordu.

Quentin anlatacaklarını bitirince Mayakovski yutkundu ve yuvarlak omuzları robdöşambrının altında kalkıp inerek iç çekti. Sonra da çıkıp gitti. Biraz sonra bir kurşunkalem ve bir kâğıtla geri döndü. Kırıntıları yere silkeledikten sonra onları Quentin'in önüne koydu.

"Yaz bakalım," dedi. Plum'ı işaret etti. "Sen. Kahve yap."

Plum adamın arkasından yüzünü ekşitti. Quentin avuçlarını iki yana açtı: *Ne diyebilirsin ki?* Plum ona da yüzünü buruşturdu.

"Pekâlâ," dedi Quentin. "Sen yaz. Kahveyi ben yaparım."

Plum ilk akış tablosunun kaba bir kopyasını çizerken, Quentin Sovyet döneminden kalma eski bir espresso makinesinde kahve hazırladı. Mayakovski hem çizimi görmek hem de kahve almak için geri geldi –fincana koymadı, olduğu gibi aldı– ve tekrar gitti. Sorun değildi, Quentin yorulmaya başlamıştı zaten. Dört gündür uyumamıştı; sahilden uçuşları sırasında hiç ara vermemişlerdi ve balinalar da zaten hiç uyumazdı. Hafızasından yardım alarak yatakhaneyi buldu ve boş hücrelerden birindeki bir yatağa uzanır uzanmaz, beyaz Antarktika ışığında çabucak uykuya daldı.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu fakat yemek salonuna geri döndüğünde işler ilerlemişti. Mayakovski geri dönmüştü ve şimdi kalın siyah çerçeveli gözlüğüyle bir masada oturuyor, elini kolunu sallayarak hararetli bir şekilde Plum'la konuşuyordu. Akış tablosu aralarında duruyordu; tekrar tekrar katlanmış ve tekrar açılmış gibi görünüyordu. Beyaz alanın çoğu şimdi Mayakovski'nin düzgün elyazısıyla yazılmış notlar ve hesaplamalarla, Romen ve Kiril harfleri ve sayılarıyla, ayrıca daha gizemli sembollerle doluydu.

Quentin bir sandalye çekti. Mayakovski'nin vücut kokusu peynir kadar keskindi.

"Yaptığınız şey çılgınlık." Mayakovski onların beceriksizliğine üzülmüş gibi, Slavlara has bir melankoliyle başını iki yana salladı. "Haklı bir girişim, evet. Tamam. Kaba... Bu, burası tamamen gereksiz. Tamamen." Parmağıyla kâğıda vurdu. "Ve bu, işlemi tersine çevirmek... ikincil etkilerinizin aleyhine işliyor. Burada ve burada. Büyü kendisiyle savaşıyor. Anladın? Ama geri kalanı o kadar da berbat değil."

Bu Quentin'in beklediğinden daha iyiydi. Karmakarışık çalışmalarıyla ilgili yorumlarını dinlerken, ona gelmekle doğru yaptıklarını anlamıştı; neye mal olmuş ve olacak olursa olsun.

"Ama bu... Hayır." Güçlü, etkili, kararlı bir Rus *hayır*'ıydı bu. Elinin tersiyle büyünün daha sonraki aşamalarından birini gösterirken ona dokunmak istemiyormuş, kendisinden çok aşağıda kaldığını düşünüyormuş gibiydi. "Bu imkânsız. Zaman kaybı. Daha fazla güç gerek, çok daha fazla. Bu bir ölçek meselesi. Siz... ne desem. Kürdanla dağı kazmaya çalışıyorsunuz."

Profesör Mayakovski yine başını iki yana salladı. Ruh hali belirgin şekilde kararmıştı. Quentin onlara doğru eğildi.

"Daha fazla güç gerek. Çok daha fazla. Anladın? Biurda. Ve biurda." Akış tablosundaki iki noktayı işaret etti; birçok Rus gibi, Mayakovski de yüksek matematiğin birçok gizemli noktasında ustalaşmıştı ama dil kullanımı hâlâ zayıftı. "Biurda ve biurda."

"Söylemiştim!" dedi Plum heyecanlanarak. "Hatırladın mı? Söylediğim aynen buydu!"

"Hatırlıyorum." Quentin tabloya baktı. Özgüveni sarsılmıştı. Şimdi hepsi çok yetersiz görünüyordu. "Ne kadar daha güç?"

"Çok. Katbekat." *Katbikat.* "Bunlarla bağ koparmak istiyorsun?" Pençe gibi eliyle Quentin'in parmaklarını yakaladı ve Quentin'in yüzüne doğru salladı. "Bu küçük şeylerle? Zaman kaybı. Yüz yıl alır! Ya da yüz Quentin!"

"Ya da yüz Plum," dedi Plum.

"Ellie Plum," dedi Mayakovski, sarı dişleriyle sırıtarak. "Ama çok uzak. Çok. Zaman kaybı."

Çizelgeyi buruşturarak duvara fırlattı.

Quentin buruşturulmuş kâğıdın yuvarlanıp bir masanın altında durduğunu gördü. Sabırlı, medeni, sakin bir şekilde büyüyü baştan incelemek, esneklik noktaları aramak, belki de çarpanların değiştirilebileceği yerler bulmak için birkaç dakikası olmasını çok isterdi. Fakat Mayakovski ona döndü ve üç ve dört basamaklı sayıları zihninden çarparak yanından geçip gitti. Quentin'in yapabildiği tek şey ona yetişmeye çalışmak oldu. Görünüşe bakılırsa Mayakovski'nin boyutlararası bağlarla ilgili bilmediği şey yoktu;

gelişlerinden önce onları özel olarak incelemiş gibiydi. Önlerindeki büyüyü kendilerinden bile daha iyi anlıyordu.

Quentin, Mayakovski'nin kendi çalışmasının nasıl bir şey olduğunu merak etti. Her yıl en az altı ay burada tek başınaydı. Tek başına ne yapıyordu acaba? Onunki gibi bir zihinle, istediği takdirde başarabileceklerinin bir sınırı yoktu. Oysa ne istediğini anlamak mümkün değildi.

Quentin gözlerini kapayarak parmaklarını şakaklarına dayadı. Bütün büyüyü zihninde canlandırabiliyor ve Mayakovski'nin söylediklerini izleyebiliyordu ama bir cevap göremiyordu. Bir çıkış yolu olmalıydı. Eli boş geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

"Belki biriktirebilirim," dedi. "Zaman içinde gücü biriktirebilirim. Bir tür saklama aracı geliştirebilirim; büyüyü yüz kez yaparım, depolarım ve hepsini bir kerede salarım?"

"Nasıl dengeleyeceksin? Nasıl 'depolayacaksın'? Depolama matrisin ne olacak?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bir taş, bir para, öyle bir şey."

Mayakovski kaba bir ses çıkardı.

"Kötü büyü. Tehlikeli büyü."

"Ya da," dedi Quentin, "yüz büyücüyü bir araya toplayabilirim. Hepimiz büyüyü aynı anda yaparız."

"Yüz büyücüye bu küçük projeden söz etmezsin bence."

Haklıydı. "Muhtemelen haklısın."

"Fazla riskli olur."

"Doğru."

"Boyutlararası bağı koparmak neden istiyorsun, bilmem. Ama yasal değil. Sanmam. Bana bile söylememeliydin."

Mayakovski masanın diğer tarafından onu inceliyordu. Quentin de onu inceliyordu. Adamın yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Plum onları dikkatle izliyordu.

Blöf yapıyorsa, blöfünü gör. Blöf değilse, o zaman ne halt edeceksin?

"Belki de bizi ele vermelisiniz," dedi Quentin sakince. "Yani, buraya geldiğimiz öğrenilirse işinizi kaybedebilirsiniz."

"Belki de bunu yapmalıyım."

Mayakovski ayağa kalktı, bir dolaba doğru yürüdü ve içini karıştırdı. Üzerinde etiketi olmayan, içinde şeffaf bir sıvı olan bir şişe çıkardı.

"Evimden gitmenizi istiyorum," dedi. "Bir geçit açacağım."

Ama sonra onları dışarı atmak yerine, beklenmedik şekilde davranmaya başladı. Geri çekilip köşedeki bir masaya oturdu ve içmeye başladı. Birkaç dakika sonra şişeyi cömertçe Plum'a uzattı.

"İiiç."

Plum içkiyi kokladı, bir yudum aldı, öksürdü, ağzını sildi ve şişeyi Quentin'e verdi.

"İiiç," dedi Plum.

Sıvı radyatör suyu gibi kokuyordu.

"Tanrım," dedi Quentin. "Bu ne be?"

Mayakovski ondan beklenmedik şekilde güldü.

"Antarktika votkası."

Bu pek de güven veren bir cevap değildi. Burada mayalanabilecek ne yetiştirilebilirdi ki? Liken mi? Liken olmasını umuyordu. Alternatifler daha kötü görünüyordu.

Mayakovski yine sessizliğe gömüldü. Artık varlıklarını bile algılamıyor gibiydi ama Quentin kendilerini yalnız bırakmadığım da fark etmişti. Plum'la birbirlerine şaşkın gözlerle bakıyorlardı. Mayakovski artık boyutlararası bağlar hakkında konuşmak istemiyor gibiydi. Brakebills Güney'deki günlük hayatla ilgili onunla havadan sudan konuşmaya çalıştılar fakat umurunda bile değildi.

"Şairle akrabalığınız var mı?" diye sordu Plum.

"Nyet."

Mayakovski hırlar gibi bir sesle Rusça bir şeyler ekledi; muhtemelen şairlere küfretmişti.

Quentin ve Plum, mavi balina olarak deneyimlerini paylaştılar, hatırlayabildikleri çeşitli sürülerle ilgili dedikodular yaptılar. Bu arada Mayakovski sürekli duvara bakıyor, mekanik hareketlerle içmeye devam ediyordu. Bir somun esmer ekmek ile turşu çıkardı ama yemedi; sadece her birkaç dakikada bir ekmeği burnuna götürüp kokluyor, sonra geri koyuyordu. Bunu daha ne kadar sürdürecekti? Eh, Quentin ona yardım etmeyecekti. Kendisi durumu

gerekirse sonuna kadar sürdürmeye kararlıydı. Mayakovski onu zorlayana kadar vazgeçmeye niyeti yoktu.

Dışarıdaki Antarktika ışığı sorgucu lambası gibi acımasız ve dikti. Dünya üzerinde yaşayan son üç insan gibiydiler.

Mayakovski onlardan hoşlanmadığını gizlemese bile, bir türlü kovamıyor gibiydi. Belki de belli ettiğinden daha yalnızdı. Sonunda bir satranç seti çıkardı; piyonlardan biri bir dolap tokmağıyla değiştirilmişti. Önce Quentin'i mahvetti, sonra Plum'ı iki kez yendi; ilk seferinde biraz zorlandı ve ikincisinde kırk beş dakika süren oyunu kıl payı farkla kazandı. Quentin, Plum'ın bütün gücünü kullanmadığını tahmin ediyordu.

Belki Mayakovski de bunu hissetmişti. Üçüncü oyunun ortalarına doğru aniden ayağa kalktı.

"Gelin." Kararlı adımlarla kapıya yöneldi. "Şişeyi de getirin."

Quentin, Plum'a baktı.

"Önden buyur," dedi Plum.

"Hanımlar önden."

"Yaş güzellikten önce gelir."

"P de Q'dan öncedir."

Artık komik gelmeye başlamıştı. Mayakovski'nin kasvetli Hamlet karakterinin yanında bir çift komedi yıldızı gibiydiler: Rosencrantz ve Guildenstern. Quentin birkaç kadeh buldu –Antarktika viskisinin güçlü bir sterilizasyon özelliği olduğu ortadaydı fakat Mayakovski'yle aynı şişeyi paylaşmaktan sıkılmıştı– ve adamın peşinden gittiler.

Onları Quentin'in daha önce hiç açık görmediği bir kapıdan geçirerek kendi dairesine soktu. Quentin yerlere saçılmış çok sayıda küçük ve kirli giysi parçasına bakmamaya çalıştı.

"İiiç!" diye kükredi Mayakovski içeri girerlerken.

"Teşekkürler," dedi Quentin, "ama ben..."

"İiiiç! Profesörünüz konuşuyor!"

"Biliyor musunuz," dedi Quentin, "artık ben de bir profesörüm. Teknik olarak yani. Ya da öyleydim."

"Sana bir şey göstereyim Profesör Çaylak. Başka yerde göremeyeceğin bir şey."

Görünüşe bakılırsa ölümcül bir şekilde içmek, Mayakovski'nin yakın dostluğuna kabul edilmenin bedeliydi fakat Quentin ne kadar tehlikeli olursa olsun her türlü ipucunu izlemeye kararlıydı. Yolculuk yüzünden hâlâ biraz sersem gibiydi fakat içki midesinde dumanı tüten bir ısı kaynağını tutuşturmuş gibiydi. Mayakovski de sarhoş gibi görünmüyordu ama ruh hali depresif olmaktan çıkıp manik bir seviyeye kaymaya başlamıştı.

Onları merdivenden iki kat aşağı, Antarktika kayalıklarının derinliklerine indirdi. Belki de Güney Kutbu'nun Noel Babası oydu ve onlara perilerin kömür çıkardığı yeri gösterecekti. Quentin bunun seksle ilgili bir şey olmaması için aklına gelen bütün ilahlara dua ediyordu.

Değildi. Geldikleri yer Mayakovski'nin laboratuvarıydı. Karanlık, kare biçimli, penceresiz atölyelerden oluşan bir süit; her biri eski kanepeler, masalar ve sessizce çalışan ağır makinelerle doluydu: Bir matkap tezgâhı, bir şerit testere, küçük bir demirci ocağı, bir torna tezgâhı. Mayakovski'nin yaşam alanındaki diğer her şeyin aksine, burası son derece temiz ve düzenliydi. Aletler ve araçlar cilalanmış, satılıkmış gibi örtülerin üzerine düzgün sıralarla dizilmişti. Makineler donuk mat mavi-siyah renkte parıldıyordu. Gölgelerin arasındaki sessiz kıpırtılar dışında ortam hareketsizdi: Yavaşça salman bir sarkaç; nedense hiç durmadan dönen bir topaç; yavaşça dönen bir küre.

Üçü birlikte loş ışıkta dururken liken votkası –ya da her neyse– bir an için unutulmuştu. Sessizlik, Antarktika'nın kendine has sessizliğinin bile bir adım ötesindeydi: Mutlak bir sonik vakum gibiydi.

"Burası çok güzel," dedi Plum.

Bu doğruydu.

"Harika."

"Bunu neden yapıyorsun biliyorum," dedi Mayakovski.

Kendi zihninde bir monolog sürerken aslında onlara cevap vermiyordu.

"Sen..." –Plum'a baktı– "...senin niye yaptığını bilmiyorum. Belki de canın sıkılmıştır. Belki de ona âşık oldun?" Plum elini sallayarak bu fikri başından savdı: *Hayır, bırak, bırak.* "Ama sen, Quentin, seni anlıyorum. Sen benim gibisin. Hırslısın. Büyük büyücü olmak istiyorsun. Gandalf gibi. Merlin ya da. Dumb-bell-door gibi veya."

Kısık sesle ve nazikçe konuşuyordu. İçkisini yudumladıktan sonra boğazını temizledi ve bir mendile tükürdükten sonra mendili ropdöşambrının cebine tıktı. Çok uzun zamandır yalnız yaşıyordu.

Öyle mi? diye düşündü Quentin. Büyük bir büyücü olmak mı istiyordu? Gerçek bu muydu? Belki eskiden öyleydi. Şimdi istediği tek şey, kiralık bir büyücü olmaktı. Boyutlararası bir bağı koparmak istiyordu. Alice'i geri getirmek istiyordu. Ancak gerçeklerin bu noktada pek önemi yoktu. Gerçekler liken votkasında çözünen bir madde gibiydi.

"Tabii," dedi. "Neden olmasın."

"Ama büyük olmayacaksın. Akıllısın, evet, iyi bir kafa var."

Uzandı ve parmak boğumlarıyla Quentin'in başına vurdu.

"Bunu yapmayın."

Ama Mayakovski'yi durdurmak mümkün değildi; uygunsuz bir şekilde kadeh tokuşturmaya kalkışan sarhoş bir sağdıç gibiydi.

"İyi kafa. Çoğundan iyi. Ne yazık ki bunun gibi daha bir sürü var. Yüz tane. Bin tane."

"Haklı olduğunuzdan eminim." Onunla tartışmanın anlamı yoktu. Bir matkap tezgâhının soğuk, yağlı metaline yaslandı. Sırtındaki sertliği hissetmek tuhaf bir şekilde güven vermişti.

"Beş yüz," dedi Plum cömertçe. Kendini bir masanın üzerine itti. "Adil olun."

"Asla büyük olmayacaksın. Sen büyüklük hakkında bir şey bilmiyorsun. Görmek ister misin? Sana büyüklüğü göstereyim."

Kolunu karanlık tezgâhlara doğru salladı ve bütün odada metaller ve camlar parıldayıp kıpırdanarak canlandı. Motorlar çalışıyor, çarklar dönüyor, alevler yanıyordu.

"Burası benim müzem. Mayakovski Müzesi."

Onlara uzun Antarktika kışlarında inşa ettiği şeyi gösterdi.

Mayakovski'nin atölyesi sadece harika değil, bir harikalar kütüphanesiydi. Cevaplanmış duaların, imkânsız hayallerin ve kutsal kâselerin bir kataloguydu.

Mayakovski aniden bir şovmene dönüşmüş, onları masadan masaya sürüklemeye başlamıştı: Burada bir sürekli hareket makinesi, şurada bir her adımda yedi bin fersah giden çizme. Onlara hiçbir kabın içinde tutamadığı,

dolayısıyla havada büyüyle sabit tutulan evrensel bir solvent damlası gösterdi. Sihirli fasulyeleri, sadece gerçeği yazabilen bir kalemi ve yaşlanmak yerine giderek gençleşen bir fareyi gösterdi. Altına bir saman bastırarak altını kurşuna dönüştürdü.

Burası her peri masalının sonuydu; bütün şövalye ve prenslerin uğrunda savaşıp öldüğü ödüller, akıllı prenseslerin cevaplarını tahmin ettiği bilmeceler ve öptüğü kurbağalar buradaydı. Mayakovski haklıydı; bu büyük büyüydü. Tek başına geçen bir ömrün öğretebileceği şey buydu. Daha sonraları detayları hatırlamakta zorlandı –içki sanayi tipi bir deterjan gibi hepsini beyin hücrelerinden silmişti– ama insanın ruh haline göre doğaçlama yapan, müziği kişinin tepkilerine göre ayarlayan ve sonunda duymak istediği her şey haline gelene kadar giderek güçlendirip geliştiren bir sihirli piyanoyu hatırlıyordu.

Birkaç dakika sonra acı verici hale gelmişti; hıçkırıklara boğulmadan Mayakovski'den durmasını istemek zorunda kaldı. Daha sonra aynı melodiyi hayatı pahasına bile tekrarlayamazdı.

"Bu, Quentin. İşte büyüklük budur. Bunlar senin asla yapamayacağın şeyler. Asla anlamayacağın şeyler."

Doğruydu. Babasının ölümünden sonra kazandığı güçle bile, asla Mayakovski'yle boy ölçüşemezdi. Bunu itiraf etmenin bir bedeli yoktu. Sadece bu muhteşem dehasıyla Mayakovski'nin onlara yardım edebilmesini diliyordu.

Ancak Plum kaşlarını çatmıştı.

"O halde... neden hâlâ buradasınız ki?" diye sordu. "Antarktika'da? Bu kadar büyük bir büyücüyseniz. Anlamıyorum. Yani, şu şeylere bir baksanıza! Ünlü olabilirsiniz!"

"Olabilirim." Mayakovski bunu keyifsizce söylemişti; şovmen kaybolmuştu. "Neden? İnsanların adımı bilmesi neden umurumda olsun? İnsanlar Mayakovski'yi hak etmiyor ki!"

"Yani burada olmaktan zevk mi alıyorsunuz? Böyle tek başınıza? Anlamıyorum."

"Neden zevk almayayım ki?" Mayakovski surat astı. Kendisine psikanaliz yapılmasından hoşlanmamıştı. "Burada her şeyim var. Dışarıda bana göre bir şey yok. Burada istediğimi yapabiliyorum."

"Fakat Plum haklı; bu hiç mantıklı değil." Quentin nihayet konuşabilmişti. "Muhtemelen insanların yıllar boyunca kafalarını duvarlara vurmasına neden olan problemleri çözmüşsünüz. Geri dönüp herkese anlatmak zorundasınız."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim!" Sonra Mayakovski daha sakince ekledi: "Yeter. Asla geri dönmeyeceğim. Orayla işim bitti benim."

Sıradan beyniyle bile Quentin anlamaya başlıyordu. Mayakovski'nin kişisel geçmişiyle ilgili bildiği birkaç şey vardı: Emily Greenstreet adında bir öğrenciyle bir ilişkisi olmuş, sonunda öyle bir felaketle karşılaşmıştı ki Brakebills Güney'e kaçmak zorunda kalmıştı. Ve Quentin dünyadan gizlenmekle ilgili de birkaç şey biliyordu. Kendisi de bunu yapmıştı. Alice'e olanlardan sonra o kadar derin bir bunalıma girmişti ki büyü dünyasından elini eteğini çekmiş ve bir daha büyü yapmamaya yemin etmişti. Daha fazlasını riske atmazsa daha fazlasını kaybetmeyeceğini düşünmüştü. Bir daha başka birine zarar vermek istemiyordu.

Ancak uzun sürmemişti. Sürememişti. Hiçbir şeyi riske atmamak, hiçbir şey yapmamak, hiçbir şey olmamak, hiçbir şeye sahip olmamak anlamına da geliyordu. Hayatın kendisinin risk olduğunu anlamıştı. Eliot, Janet ve Julia onu almaya gelmişlerdi ve Fillory'ye geri dönmüştü. Yine risk almış, kazanmış, kaybetmiş ve cam yanmıştı fakat hiçbiri için pişmanlık duymuyordu.

"Yanılıyorsunuz," dedi Quentin. "Tamam, bir dâhisiniz ama bu konuda yanılıyorsunuz. Geri dönebilirsiniz. Sandığınız kadar kötü olmaz."

"Bana ne yapabileceğimi söyleme. Bana kim olduğumu söyleme. Bütün bunları yapabildiğinde, küçük adam, o zaman beni yargılayabilirsin."

"Sizi yargılamıyorum. Söylemeye çalıştığım sadece..."

"Sen... Böylesine bir muammasın işte." Mayakovski, kurumuş sosis gibi parmağıyla Quentin'in göğsünü itti. "Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Seni oradan, gittiğin o diğer dünyadan kovdular, değil mi? Ve sen de Brakebills'e geri döndün. Ama oradan da kovuldun! Yine dışarıdasın!"

Tanrım, bu adam Fillory'yi ya da en azından Neonebu Diyarı'nı biliyor. Mayakovski, bir adım geri çekilen Quentin'in üzerine yürüdü.

"Şey, evet," dedi Quentin. "Fakat gördüğünüz gibi kendimi buzdan şatoma kapatıp bütün bunları düşünmüyorum."

"Hayır! Hayır! Şimdi de yasadışı şeyler yapmak istiyorsun! Ancak o bile çok fazla geldi ve sen de yardım istemek için babana koştun!"

"Benim babam öldü."

Quentin geri çekilmekten vazgeçti.

"İkinci sınıf bir büyücü olabilirim," dedi, "ama en azından insanlara bağırıp çağıran tuhaf bir münzevi değilim. Dünyada insanların arasındayım ve bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Ve size bir şey daha söyleyeyim; bence şu boyutlararası bağı koparmayı da biliyorsunuz. Aslında..." –Tanrım, belki de gerçekten bir dâhiydi– "...aslında bence siz de böyle bir bağın etkisindesiniz. Sizi burada tutan şey o, değil mi?"

Mayakovski onların ziyaretine çok iyi hazırlanmıştı. Hatta onun için bile fazla iyiydi. Ancak şimdi tereddüt ediyordu ve Quentin hedefi yakından vurduğunu biliyordu.

"Nasıl koparacağımı söyleyin bana." Zorlamaya devam etti. "Kendiniz yapmaya çok korkuyor olsanız bile nasıl yapıldığını çözmüş olmalısınız. Bana açıklayın. Bir değişiklik yapın da, birine yardım edin."

Doğru bir düğmeye bastığını hissediyordu çünkü Mayakovski'nin gözlerinde bir şey soğudu ve Quentin'in suratına bir tokat patlattı. Quentin adamın bunu yapmaktan hoşlandığını unutmuştu. Canı çok yanmıştı ama liken votkasının etkisinde olmasa muhtemelen daha çok acırdı. Kulakları çınlamıştı fakat yüzünün üçte ikisi çoktan uyuşmuştu zaten.

Yeterince sarhoş olduğundan, o da yapmayı hep istediği şeyi yaparak Mayakovski'ye bir tokat attı. O yaşlı ve sert derisiyle, kendini bir timsahı tokatlamış gibi hissetti. Mayakovski sarı dişlerini göstererek sırıttı.

"İşte!" diye bağırdı. "Bir daha!"

Quentin bir tokat daha attı.

Mayakovski aniden kalın kollarını sararak Quentin'i bir Rus ayı kapanına aldı. Ani duygusal değişimi izlemek zordu ama Quentin kendini akışa bıraktı. Neden olmasın? Mayakovski'nin omzunun üzerinden Plum'ın kendilerini iri iri açılmış gözlerle izlediğini gördü; sadece irade gücünü kullanarak kendini odadan dışarı ışınlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Canı cehenneme, neden iki adam Antarktika'nın ortasındaki bir bodrumda birbirlerine sarılmayacaktı ki? Boştaki eliyle Mayakovski'nin sırtını sıvazladı. Zavallı adam.

Üstelik Quentin'in babası da ölmüştü. Sarılacak başka kimi vardı ki? İnsanın bir aileye sahip olması böyle bir şey olmalıydı. İnsanlar anne ve babalarına böyle sarılıyor olmalıydılar. Sevgili ihtiyar Mayakovski. Aslında birbirlerinden çok da farklı değillerdi.

"Ben ölü bir adamım, Quentin. Burası benim mezarım. Kendimi buraya gömdüm."

"Bu gülünç," dedi Quentin. "Aptalca. Bağı koparabilirsiniz. İstediğiniz zaman geri dönebilirsiniz. Bizimle gelin!"

Mayakovski geri çekildi. Quentin'i kol boyu mesafede tutarak baktı.

"Lanet olasıca dünyanız sizin olsun! Duydun mu? Sizin olsun! Ben burada kalacağım. Bitti artık!"

Quentin'in yanağını okşadı.

"Benim için bitti. Sen sıradan birisin ama cesursun. Sonun Mayakovski gibi olmayacak. Senin için henüz bitmedi."

Şişeyi uzattı. Quentin nihayet bitirdiklerini sanmıştı ama şişe yine dolmuş halde karşısındaydı. Mayakovski şişeyi büyüyle dolduruyor olmalıydı.

Quentin sonrasını pek hatırlamıyordu. Daha sonra Mayakovski'nin gülerek şarkı söylediğini ve ağladığını belli belirsiz hatırlayacaktı ama kendisi sızarken hepsi liken kokulu rüyalara karışacaktı ve gerçekle hayali asla birbirinden ayıramayacaktı. En azından rüyasında o atölyenin zemininde oturmuş, şişeyi elden ele dolaştırmışlardı ve Mayakovski onlara Neonebu Diyarı'na nasıl gittiğini, tanrıların geri döndüğünü ve büyülerini geri almak istediklerini bildiğini de anlatmıştı. Ejderhalarla birlikte büyük mavi tanrılara karşı savaşmış, Vostok Gölü'nün büyük beyaz ejderhasının sırtına binmişti. Kendi elinden yayılan yıldırım ve şimşeklerle Neonebu Diyarı'nın sırça fanusu kırmıştı.

Quentin ertesi sabah kendi yatağında uyandı. Brakebills Güney'de değil, Newark Havalimanı'ndaki Marriott'taki yatağında. Oraya nasıl döndüğünü hatırlamıyordu. Mayakovski onları bir geçitten geri göndermiş olmalıydı: tıpkı Güney Kutbu'na yapılan yarıştan sonra Quentin'i Brakebills'e geri gönderdiği gibi.

Ancak Mayakovski'nin o sarhoş haliyle bir geçit açtığını düşününce ürperdi. Alkol ve geçit büyüsü hiç de iyi bir bileşim değildi.

Quentin doğrulup oturduğunda, felaketle sonuçlanan bir ışınlama girişiminde ölmüş olmayı diledi. Alkolün artçı etkisi daima en kötüsü gibi gelirdi fakat bu kesinlikle klasikleşecekti. Asırlarca hatırlanacak türdendi. Vücudundaki bütün suyun tükendiğini, kayısı gibi kurumuş olduğunu hissetti. Kaybettiği suyun yerini kızgın bir engereğin zehri almıştı sanki.

Yavaşça, dikkatle, ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Yüzünü yastıklara gömerek bunu ona yapan öfkeli ilahın önünde tövbe etti. Belki de vücudunda hâlâ kirlenmemiş biraz kan vardı ve ağrıyan beynine akardı. Parmakları yastığın altında bir şeye değdi; sert, yuvarlak ve serin bir şey. Diş perisinden bir hediye. Quentin onu aldı.

Haklıydı; bir hediyeydi. Parlak altından, bir dolar büyüklüğünde ama biraz daha kalın bir paraydı. Üç tane. Birini elinde çevirdi. Güneş ışığını yansıtır gibi parıldadı ama perdeler çekiliydi. Quentin onun ne olduğunu hemen anlamıştı.

Kurumuş çatlak dudaklarıyla gülümsedi. Mayakovski, Quentin'in söylediğini aynen yapmıştı: Bu paralara güç depolamıştı; bağı koparmak için ihtiyaçları olan gücü. Mayakovski onları kendi bağını koparmak için hazırlamış ama hiç kullanmamış olmalıydı. *Tanrı yaşlı serseriyi korusun.* Belki Quentin'in babasının hiçbir gücü yoktu fakat Mayakovski'nin vardı ve dahası, gücünü başka birine geçirecek cesarete de sahipti. Kendisi hakkında yanılmıştı: Sonuçta cesur bir adamdı.

Yatağın üzerinde diz çökerken ve başındaki ağrı hafiflerken, Quentin paralardan birini iki parmağının arasında tutarak önce yok etti –tek elli sahne büyüsüyle–, sonra tekrar geri getirdi. Bütün hayatı boyunca beklediği hediye buymuş gibi hissediyordu. Kesinlikle ziyan etmeyecekti. Plan işe yarayacak, bağ kopacak, böylece çantayı çalacaklardı ve sonra her şeye baştan başlayabilecekti. Gerçek işine. Brakebills'ten ayrıldığından beri ilk kez hayatı bir kez daha anlam kazanmaya başlamıştı.

Paranın kenarları keskin ve yeniydi. Bir tarafında uçan bir yaban kazı resmi vardı. Diğer tarafında bir genç kadının profili görünüyordu. Quentin bunca zamandan sonra bile onu tanımıştı: Emily Greenstreet.

11. BÖLÜM

"Dostum," dedi Josh. "Dünyanın sona erdiğine inanamıyorum."

"Böyle söylemeyi kes," dedi Janet.

"Herkesi sakinleşmeye davet ediyorum," dedi Eliot bir kez daha.

Poppy sessizdi. Ağzını bir yana doğru büzmüş, düşünüyordu. Beyazkule Kalesi'nin kralların ve kraliçelerin her gün saat beşte toplandığı yüksek kare odasındaydılar. Arkasındaki pencereden kıpkırmızı günbatımının batıdaki kalıntıları görünüyordu.

"Her şey gerçekten sona erecek olamaz," dedi sonunda.

"Yine de." Bu Janet'tı.

"Buraya yeni gelmişim gibi hissediyorum. Daha yeni geldim! Sona erdiğine dair elimizde başka kanıt var mı? Yani Ember'in söyledikleri dışında?"

"Hayatım, o bizim ilahımız," dedi Josh. "Muhtemelen biliyordur."

"Yanılmaz değil ki."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü yanılmaz olsa," diye araya girdi Janet, "sürekli böyle ahmak gibi davranmazdı."

Janet bir tartışmanın aynı anda iki tarafında birden olmaktan asla çekinmezdi.

"Biliyor musunuz," dedi Josh, "bence dünyanın sona erecek olmasının nedeni böyle kâfirlikler. Saygısız, dünyevi mizah duygunuz hepimizin sonunu getirdi."

"Poppy haksız değil," dedi Eliot. "Ember'le ilk karşılaştığımızda bir esir olduğunu unutma. Martin Chatwin onu Ember'in Mezarı'na kilitlemişti."

"Yani her şeye gücü yetmiyor," dedi Josh görüşünü savunarak. "Yine de yanılmaz olabilir."

"Ne olursa olsun, bize asla bildiği her şeyi anlatmıyor." Eliot biraz yamulmuş tacını düzeltti. "İş işten geçene kadar. Şimdi de böyle oluyorsa hiç şaşırmam. Ember'in şimdiye kadar bütün söylediği, dünyanın şimdiki yolunu izlemeye devam ettiği takdirde yok olacağı. Bu, Fillory'nin kurtarılamayacağı anlamına gelmez. Şart değil."

Birinin karşılık vermesini bekledi ama kimse bunu yapmadı.

"Demek istediğim şu ki... kralları ve kraliçeleri olarak belki biz kurtarabiliriz."

"Elbette," dedi Janet. "Bir gösteri düzenleriz! Eski ambarı kullanabiliriz!"

"Ben ciddi bir şey söylüyorum."

"Evet. Ben de ne kadar gülünç olduğunu göstermek için ciddi bir şeyinle dalga geçiyorum."

"Bakın, Ember bir ilah," dedi Eliot, "fakat sadece Fillory'de bir ilah. Gücü sınırlı. Evrenin tamamıyla ilgili her şeyi bilmiyor. Bence kendimiz biraz araştırmalı ve gözden kaçırdığı bir şeyler olup olmadığını öğrenmeliyiz. Kraliyet gücümüzün ne kadar ileri uzanabileceğini görmeliyiz. Bu sözde kıyamet günüyle ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışmalıyız. Belki de daha başlamadan savuşturabiliriz."

Bu sözler daha derin bir sessizlikle karşılanırken, herkes Eliot'ın önerdiği şeyin neden mümkün olabileceği konusunda bir açıklama düşünmeye çalışıyordu.

"Evet, tabii, elbette," dedi Josh. "Yani, savaşmadan düşmeyeceğiz, değil mi?"

"Doğru!" Sadık Poppy sivri küçük çenesinin hızlı bir hareketiyle başıyla onayladı.

"Eee... Ne yani?" dedi Janet. "Öylece ormanlara geri mi döneceğiz? Macera mı arayacağız? Karşımıza ne çıkarsa?"

"Aynen öyle," dedi Eliot. "Yapacağımız şey bu."

Janet düşünceli bir tavırla dudaklarını büzerek bu öneriyi tarttı.

"Tamam. Bu kez ben de geliyorum. Geçen sefer ülkeyle ilgilenme görevi bana kalmıştı ve siz bir buçuk yıl ortada yoktunuz. Ne zaman gidiyoruz?"

"En kısa zamanda."

"Ya yapamazsak?" dedi Poppy. "Ya engellemeyi başaramazsak?"

Janet omuz silkti.

"Sanırım eve geri döneriz. Yani, diğer evimize. Eski evimize."

"Neonebu Diyarı bunun için var," dedi Josh.

"Çocuklar, dinleyin."

Eliot öne eğildi. Büyük Kral ifadesini takındı ve Büyük Kral sesiyle konuştu. Böyle zamanlarda *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Rivendell Lordu Elrond gibi görünmeye çalışırdı ve ondan çok uzak göründüğünü de sanmıyordu. Her biriyle tek tek göz teması kurdu.

"Hepinizin adına konuşamayacağımı biliyorum. Özellikle de bu konuda. Ancak Ember haklıysa, gerçekten Fillory'nin sonu geliyorsa, ben kalıp sonunu göreceğim. Olmak istediğim yer burası ve olmak istediğim kişi de bu. Ben sadece Fillory'de olduğum kişiyim ve Fillory ölürse, ben de onunla birlikte ölürüm." Tırnaklarını inceledi. "Sanırım bu kararı uzun zaman önce vermiştim. Yanımda kalıp aynı şeyi yapmanızı beklemiyorum fakat geri dönüşü olmadığını bilmenizi istiyorum. Benim için yani."

Hilal biçimli Ay çoktan görünmüştü ve ufuk çizgisinin üzerinde solgun bir boynuz gibi görünen günbatımının aksine, bugün erken ortaya çıkmıştı. Eliot bunu, dünyanın ucunu hayal edebiliyordu çünkü oraya gitmiş, sonsuzluğa uzanan tuğla duvarı, dar gri kumsal şeridini ve dünyanın uzak tarafına açılan kapısını gözleriyle görmüştü. Kule insanın kendini açık bir havada –ki bugün öyleydi– gerçekten orayı gördüğüne inandırabileceği kadar yüksekti.

Josh başını yana yatırarak yüzünü buruşturdu ve Eliot'ı tek gözüyle inceledi. Tereddütle onu işaret etti.

"Siktir!"

Eliot'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Herkes rahatladı.

"Bakın, bu berbat bir durum," dedi. "İğrenç. Ama elimizden geldiğince ileri gideceğiz ve sonra dönüp gideceğiz. Dünya'ya döneceğiz ve en azından düzgün bir içki içeceğiz. Quentin'in neler yaptığını göreceğiz."

"Ah, Tanrım," dedi Janet. "Ben ölümü tercih edebilirim."

Hâlâ düşünen Poppy dışında herkes güldü.

"Ben sadece dilerdim ki..."

Daha fazla devam edemedi ve sakinleşmeye çalışırken titreyerek iç çekti. Büyük ölçüde işe yaradı. Josh masanın altından onun eline uzandı.

"Ne söylemek istiyorsun, tatlım?"

"Sadece... her şey sona ererse, bebeğimiz Fillory'yi hiç göremeyecek! Bunun gülünç olduğunu biliyorum fakat bebeğimin burada doğmasını istiyordum. Bütün bunları görmesini istiyordum. Küçük bir prens veya prensesimiz olsun istiyordum!"

"Öyle olacak, tatlım," dedi Josh. "Ne olursa olsun. Sürgündeki bir kraliyet soyu olacağız. Bu hâlâ geçerli."

"Hayır," dedi Janet. "Değil."

Sonunda giden sadece Janet ve Eliot oldu çünkü Josh hâlâ gerçekten ata binemiyordu –hatta kendisine rehberlik edebilecek konuşabilen birine bile– ve Poppy de zaten hamileyken gitmek istemiyordu ve Josh onu geride bırakamazdı.

Dolayısıyla sadece ikisi kalmıştı. Lorialıların üzerine yürüdüklerinden, hatta eski günlerde ava çıktıklarında olduğundan çok farklı geliyordu. Daha sessizdi. Daha ciddiydi. Şafaktan hemen sonra şatonun arka tarafındaki küçük taş bir kemerin altından geçerek, körfezi gören tepelerin üzerinden dolaşan ve bir keçi patikası denebilecek kadar dar bir yola çıktılar. Saray maiyeti, borazanlar veya konfetiler yoktu. Yalnızdılar.

"Hangi tarafa?" diye sordu Janet.

Eliot kuzeyi işaret etti. Nedeni yoktu; sadece bu tür durumlarda kararlı olmak iyiydi.

Çimenler hâlâ ıslaktı. Yeni pembe güneş Beyazkule Körfezi'nin üzerinde yükseliyordu. Eliot kendini küçücük, Fillory'yse ilk kez çok büyük ve vahşiymiş gibi hissediyordu. Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu ciddi bir yolculuktu; belki de sonuncusuydu. Şimdi olacaklar gerçekten önemliydi. Eliot, Fillory'yi bulmadan önce çok zorlanmıştı, bunu biliyordu: Çok fazla içiyor, insanlara kötü davranmak için zekice yollar buluyor, ironi ya da kimyasalların yaratmadığı hiçbir duygu hissetmiyordu. Fillory'ye geldikten sonra değişmişti ve eski günlere geri dönme, yine o kişi olma düşüncesi onu korkutuyordu. Fillory'yle birlikte ölürdü, bunu söylediğinde ciddiydi

fakat Fillory ölürse, Eliot kendi içinde de küçük ama temel bir şeyin hayatta kalamayacağını biliyordu.

Yine de bu sonu gelmek bilmeyen yazı özlemeyecekti. Belirgin bir görkemi olduğu şüphesizdi fakat bu noktada artık sıcaktan biraz kurtulabilmek için can atıyordu. Ağaçların arasında sıcak bir sabah rüzgârı esiyor, akan bir nehir gibi yoğun ve güçlü bir şekilde insanın yüzüne vuruyor, aslında yeşil olan ama kuraklıktan sararmaya yüz tutmuş yaprakları hışırdatıyordu. Ağaçlar neyin geldiğini biliyor olmalıydı. Julia burada olsa onlara sorabilirdi.

Beyazkule –kale veya körfezin aksine, kasabanın kendisi– orta büyüklükteydi ve kasabadan çıkmaları uzun sürmemişti. Düzensiz yükseklikteki ve biçimdeki bir duvar tarafından sarılıyordu; duvar bir yapı malzemeleri kolajı gibiydi: Tuğla, taş, harç, kereste, sıkıştırılmış topraktan yapılmış, kasaba asırlar boyunca genişleyip büzüldükçe yıkılmış, yeniden yapılmış, sonra da yıkılmaması için güçlendirilmişti. Surların dışında, sırtlarında dev gibi sepetlerle bir Brueghel tablosundaki gibi omuzlarına kadar altın sarısı başakların arasına gömülmüş insanlarla dolu tarlalar uzanıyordu. Eliot ve Janet geçerken sessizleştiler; çoğu bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi. Eliot ve Janet başlarıyla onaylayarak onları selamladılar. Eliot sadakati kabul etmenin daha iyi olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti; alçakgönüllülük ve kendini küçük görmek, bir krala yakışmıyordu. Yarım saat kadar sonra tarlalardan geçmişlerdi ve şehrin kuzeyindeki Kraliçe Ormanı'na doğru ilerliyorlardı.

Ormanın kenarında durdular. Kenarlarda hiç çalılık yoktu; tarlalarla sınırı net ve temizdi. Doğal bir orman değildi. Eliot bir baloya gelmişler gibi resmiyet hissediyordu. *İyi akşamlar, eski dostum. Bir kez daha dans edelim mi?*

"Önden buyur," dedi Janet.

"Ah, haydi oradan."

Bir kraliçeyle at sürüyorsanız, Kraliçe Ormanı'na önce kraliçe girmeliydi. Kural böyleydi. Ağaçlar –daima bir yüz oluşturacakmış ama bir türlü olamamış gibi görünen boğumlarla kaplı, devasa, çatallı, siyah kabuklu meşeler– sahne dekoruymuş gibi kayarak iki yana açıldılar.

Janet atını mahmuzladı.

"Nereye gittiğimiz konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu, Eliot'a bakmadan.

"Bunu konuşmuştuk. Maceramız böyle yürümüyor. Hiçbir şey düşünmeyeceğiz, sadece yolculuk yapacağız."

"Düşünmeden edemem."

"Eh, çok fazla düşünme o zaman."

"Elimde değil!" dedi Janet. "Neyse, düşünmeme işini sen ikimizin yerine yap."

Parlak sabah ışığını arkalarında bırakarak ormanın derinliklerindeki sürekli alacakaranlığa daldılar. Zemin kaldırım taşından sıkışmış antik balçığa dönüşürken, atların nal sesleri de boğuklaşıyordu.

"Ya bir şey olmazsa?" dedi Janet.

"Bir şey olmayacak zaten. En azından başlangıçta. Sabırlı olmamız gerek. Maceranın doğası bu."

"Eh, o halde bilesin, bunu sadece bir haftalığına yapıyorum," dedi Janet. "O kadar. Yedi gün."

"Bir haftanın kaç gün olduğunu biliyorum."

"Bence," diye devam etti Janet, "Fillory'nin nabzını ölçüyoruz. Bu bir teşhis yolculuğu. Hâlâ düzgün işliyor musun, muhteşem sihirli diyar? diye soruyoruz. Bize bir macera yaşatacak mısın ve bu macerayla bize ne sorunun olduğunu, seni nasıl iyileştirebileceğimizi söyleyecek misin? Öyleyse, harika. Ancak bir haftanın sonunda tek bir şey bile bulamazsak, benden bu kadar. Ölüm zamanı. Fillory'nin kalbi duruyor demektir."

"Bir hafta uzun bir süre değil," diye vurguladı Eliot, "bütün bir dünyanın yazgısına karar vermek için yani."

"Eliot, seni hiç sahip olmadığım ya da istemediğim bir kardeş gibi seviyorum," dedi Janet, "fakat bir hafta aslında gerçekten uzun bir süre. Bir hafta sonra sen ve ben birbirimizden gerçekten ama gerçekten bıkmış olacağız."

Yolları Kraliçe Ormanı'nın derinliklerinden dolaşarak ilerliyor, ağaçların hareketiyle anbean değişiyordu. İstenirse aralarından dolaşılabilirdi fakat bu kez kendilerini ormanın rehberliğine bırakmışlardı ve onun gösterdiği yoldan devam ediyorlardı. Ortalık çok sessizdi: Kraliçe Ormanı'ndaki ağaçlar ilgilenmedikleri faunayı –düşmüş dallar, karmakarışık çalı ve kökler– dışlı-

yor, dolayısıyla geride sadece az sayıda ceylan ve birkaç süs kuşu kalıyordu. Orman zemini sürgünlerle doluydu ve ağaç yapraklarının arasındaki rastgele boşluklardan ışık süzülüyordu. Devrilmiş kütükler de yoktu. Kraliçe Ormanı ölülerini gömerdi.

Ağaçlar önlerinde ayrılıp duruyordu; sonu gelmek bilmeyen sayısız bacaklar önlerinde açılıyormuş, onları daha derin, daha mahrem yerlere çekiyormuş gibiydi. Eliot bunun biraz erotik olduğunu düşünüyordu. Giderek daha derinlere ilerliyorlardı. Bazen yol çatallanıyor, Eliot hiç nedensiz ama aynı zamanda da hiç tereddüt etmeden o ya da bu tarafı seçiyordu.

Gizli bir cepten güvercin çıkaran bir sihirbaz gibi, orman aniden onları ortasında dev saat-ağacın olduğu yuvarlak çimenlik alana getirdi; Gören Tavşan'ı burada bulmuşlardı ve Jollyby burada ölmüştü. Ağacın daha önce saatinin olduğu yerde derin bir yara izi vardı ve kör bir tepegöze benziyordu fakat en azından artık çılgınca sallanmıyordu. Huzurlu ve sakin görünüyordu. Eliot'ın Quentin'e vermek için saati çıkardığı fidan kurumuştu. Eliot buna üzüldü ama yaptığına pişman olacak kadar üzülmedi. Şimdi her neredeyse, en azından Quentin'in onu yanında taşıdığını bilmeye değerdi.

Geceyi burada geçirmeye karar verdiler. Geçmişten ders alınırsa, burası muhteşem ve etkileyici bir şeylerin olmasını beklemek için mükemmel bir yerdi. Janet eyerden aşağı atladı.

"Ben yemek hazırlayayım."

"Kalede bizim için yolluk hazırlamışlardı," dedi Eliot.

"Onları öğle yemeğinde yedim."

Janet ciddi bir tavırla sırtında çaprazlama taşıdığı iki baltadan birini alarak ağaçlara doğru yürüdü. Eliot daha önce onu balta kullanırken hiç görmemişti fakat nasıl kullanacağını biliyormuş gibi görünüyordu.

"Hımm," dedi Eliot.

Burası yalnız kalmaktan korkutan bir yerdi; özellikle de kraliçesi yokken. Çimenlerin arasında yabani çiçekler vardı; Fillory'deki çiçeklerden bazılarını isimlendirmeyi hep istemişti ama buna fırsatı olmamıştı ve şimdi de muhtemelen hiç olmayacak gibi görünüyordu. Artık çok geçti. Bir hışırtı duydu; her taraftan gelen çatırtılar onu tedirgin etti ama sonra açıklığın etrafındaki ağaçların, kurumuş dallarını yakacak odun yapmaları için yere

düşürdüklerini görünce rahatladı. Onun varlığını kabullenmiş olmalıydılar. Bu tuhaf bir şekilde dokunaklıydı.

Eliot eyer çantalarının birinden düzgünce katlanmış çadırlarını çıkardı ve yumuşak çimenlerin üzerine attı. Çadır rüzgârda açılan yelken gibi bir ses çıkararak kendi kendine açılıp dikildi.

Sabah çimenlerin üzerine güzel bir sis çökmüştü; ağır bir top az önce ateşi kesmiş, geride beyaz barut dumanları bırakmış gibi görünüyordu.

Bütün gün olaysız bir şekilde atlarını sürdüler –iki gün bitti, geriye beş kaldı, dedi Janet– ve günbatımında yemyeşil Kraliçe Ormanı'nın sonuna ulaşarak Solucan Ormanı'nın gri köknarlarının oluşturduğu bitişik labirente geçtiler. Üçüncü gün Yanmış Nehir'den geçtiler; nadiren gerçekten tehlike oluştursa da hoş bir deneyim değildi. Simsiyah suları daima küllerle dolu olurdu. Nedenini kimse bilmiyordu ve nehirde yaşayan nympha böcek gibi parlak siyahtı; gümüşi gözleriyle geceleri çığlıklar atarak nehirde bir aşağı bir yukarı gidip gelen korkunç bir yaratıktı.

Eliot onunla konuşmayı önerdi fakat Janet ürperdi.

"O son çare," dedi. "Altıncı gün filan."

"Her neyse. Dünyanın sonu değil ya."

"Bil diye söylüyorum, bu şakayı sadece bir kez yapabilirsin, dolayısıyla umarım tadını çıkarmışsındır."

Eliot buradan batıya, Umber'in Gözyaşları denen göllere ya da yerel bir buğdayla inanılmaz lezzeti olan renksiz bir içki yaptıkları Barion kasabasına gitmeyi tercih ederdi. Eliot'ın orada rahat bir kraliyet malikânesi vardı ama çok az ziyaret fırsatı olmuştu. Ancak Janet kuzeye ilerlemek istiyordu.

"Sorun değil," dedi Eliot, "Kuzey Bataklığı denen şu korkunç şey dışında. Buranın kuzeyinde, adı da oradan geliyor."

"Bu yüzden kuzeye gitmek istiyorum. Oraya gitmek istiyorum. Bataklığı görmek istiyorum."

"Ben istemiyorum. Oradan nefret ediyorum."

"Vay canına, ben de senin tam anlamıyla Maceracı Johnny olacağını sanmıştım. Pekâlâ, o halde Barion'da buluşuruz."

"Ama Barion'a tek başıma gitmek istemiyorum!" dedi Eliot.

"Sızlanmaların gerçekten çok can sıkıcı. Benimle birlikte bataklığa gel, sonra da Barion'a gidelim."

"Ya Kuzey Bataklığı'nda ölürsem? İnsanlar ölüyor, biliyorsun."

"O zaman Barion'a yalnız giderim. Tek başıma yolculuk yapmayı severim. Sen ölürsen malikâneni ben alabilir miyim?"

Eliot bir şey söylemedi. İstemese de, Eliot Janet'ın bataklıkla ilgili bir şeyler hissettiğini biliyordu ve Janet'ın sezgileri hafife alınamazdı. Özellikle de bir macera sırasında. Oraya gitmek zorundaydılar.

"Tamam," dedi Eliot. "Sadece kararlılığını ölçüyordum. Sınavdan görkemli bir şekilde geçtiğini belirtmeliyim. Bataklığa gidiyoruz."

Kuzey Bataklığı aslında o kadar da kuzeyde değildi. Akşamüstü zemin vıcık vıcık olmaya başlamıştı ve aynı gece bataklığın kıyısında kamp kurdular. Ertesi gün şafak vakti gri ve kasvetliydi. Sukamışları, sert çimenler ve su birikintilerinden geçerek ilerlediler ama sonunda atlar daha fazla devam etmeye direndi. Janet'inki bir Konuşan At'tı ve hem kendisi hem de aptal hemcinsi adına, buranın kesinlikle toynak basmak istemeyeceğiniz bir yer olduğunu söyledi; özellikle de atların bacakları bu kadar kolay kırılırken. Eliot onların görüşünü zarifçe kabul etti. Janet'la birlikte yaya devam ettiler.

Havada sıcak çamur ve çürümüşlük kokusu vardı. Geniş durgun suların etrafından dolaştılar ve gerektiğinde bazen içlerinden geçtiler. Büyük Kuzey Bataklığı ıssız ve sessiz bir yerdi. Buranın kurbağalar, böcekler ve su kuşlarıyla dolu olacağını sanırdınız ama bataklıkta hiçbir şey yaşamıyor gibi görünüyordu. Sadece bir sürü bitki ve leş kokulu mikrop vardı.

Bataklığın derinliklerine ilerledikçe zemin giderek çamur düzlüklere ve suya dönüştü; yer yer inatçı ve sert çimen tutamları görünüyordu. Çizmeleri berbat oluyordu ve Eliot sert toprak zeminle su orantısının yavaş yavaş ve sürekli bir şekilde suyun lehine değiştiğini fark ediyordu. Yol neredeyse yürünmez hale geldiğinde, Janet'in ona söylemeden aradığı dar geçidi buldular. Çamur birikintilerinin üzerine dümdüz serilmiş iki ince ve eski gri kalastan ibaretti. Bazı yerleri birikintiler, sütunlar ve fırsatçı ağaç gövdeleriyle zeminden bir metre kadar yükseliyordu.

Eliot çizmelerinin kurtulamayacak halde olduğunu bilmesine rağmen yine de çamurlarını biraz olsun temizlemek için bir dakika durdu, sonra

tekrar yürümeye başladılar. Tırabzan yoktu, bütün yol boyunca lanet olasıca bir sirk gösterisi yapıyormuş gibi dengelerini korumak zorundaydılar. Eliot insanın çamura gömülerek dibe çekilmesinin gerçek bir şey mi, yoksa şehir efsanesi mi olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Bütün kuşların nerede olduğunu merak ediyorum," dedi, zihnini meşgul etmek için. "Sadece iki tane filan gördüm. Burası onlarla dolu olmalıydı."

"Dolayısıyla Julia'nın hâlâ burada olmasını diliyorsun," dedi Janet. "Kuşlarla arası iyiydi."

"Hımm. Ya sen? Burada olmasını diliyor musun?"

"Elbette. Julia'yı severdim."

"Bunu pek sık göstermiyordun," dedi Eliot.

"Julia'yı gerçekten tanısaydın," dedi Janet, "duygularını çok fazla sergileyen insanlardan hoşlanmadığını anlardın."

Bu sözler üzerine Eliot, Janet ve Julia arasında geçen konuşmaları hatırladı. Kalasların üzerindeki ayak sesleri boğuk çıkıyordu.

"Bu şeyin hâlâ sağlam olması inanılmaz," diye devam etti Janet. "Bunu kimin sağlam tuttuğunu hayal bile edemiyorum."

"Sen burayı nereden biliyorsun ki?"

"Hepiniz denizdeyken bir kez buraya gelmiştim. Birinin etrafı araştırması gerektiğini düşünmüştüm. Tuhaf ve ilginç görünüyordu. Korkunç bir şeyle karşılaşınca geri çekildim fakat ondan önce tuhaf ve ilginç insanlarla karşılaştım."

Eliot, hepsi okyanusa yelken açmışken burada tek başına kalan Janet'ın neler yaptığını bir kez daha merak etti. Resmi raporu elbette öğrenmişti; yani Janet'ın ülkeyi yönettiğini ve mükemmel bir iş çıkardığını. Ancak arada bir Janet öyle şeyler söylüyordu ki Eliot bütün hikâyeyi bilip bilmediğini merak ediyordu.

"Onunla gitmiş olmayı hiç diliyor musun? Julia'yla yani? Şu diğer tarafa, neydi adı?"

"Bazen düşünüyorum," dedi Eliot. "Ama hayır. Gidebilmem mümkün değildi. Ben buranın kralıyım. Daha önce bu konuda dalga geçmiyordum." Bir an sallanan kalasın üstünde sendeledi. "Yine de, keşke nasıl bir şey olduğunu bilebilseydim."

"Muhtemelen bu kadar bataklık yoktur. İşin komik tarafı ne, biliyor musun?"

"Sen söyle."

"Poppy'nin neler hissettiğini biliyorum," dedi Janet. "Bebekle ilgili. O ufaklığın Fillory'yi görmesini ben de istiyorum. Bizden sonra burayı onun yönetmesini istiyorum."

Eliot o anda bu korkunç bataklığın ve içinde yaşayanların ellerinde ölebilecek olmasıyla daha çok ilgileniyordu. Bataklığın dibine çökerse, cesedinin kuşaklar boyunca mükemmel bir şekilde korunabileceğini düşünüyordu; tıpkı İrlanda bataklıklarından çıkardıkları şu cesetler gibi. Gerçekten görkemli olurdu.

Ancak muhtemelen öyle bir şey olmadan yenirdi. Sonrasında da dünyanın sonu gelecekti zaten. Yani.

"Bu arada kuşlara olan bu."

Janet işaret etti. Dengesini sağlamakta hiç zorlanmıyordu; yürürken ayaklarına bile bakmıyordu. Uzakta açık pembe bir şey sukamışlarının üzerinde süzülüyordu. Uzun dokunaçlarını aşağı uzatmış bir denizanasına benziyordu.

Tarif edilemeyecek kadar berbat bir manzaraydı: Tuhaf bir uçan asalak. Dokunaçlarından birine sinekkapana yakalanmış sinek gibi yapışmış ve ölmekte olan bir serçe titriyordu.

"Vay canına," dedi Eliot.

"Sakın dokunma; zehri gerçekten çok kötü. Kalbini durdurur."

"Dokunmayacaktım zaten. Nasıl uçuyorlar? Helyum, hidrojen, sıcak hava?"

"Yok. Sadece büyü."

Bataklığın merkezine yaklaşıyor olmalıydılar çünkü su birikintileri giderek genişliyor, derinleşiyor, kararıyor ve daha da durgunlaşıyordu. Üstelik birbirleriyle birleşiyorlardı; öyle ki bataklık ileride normal bir göl gibi görünüyordu. Etraflarında bir sis bulutu vardı. Orada burada bir lotus çiçeği, kalın yeşil sapının ucunda beyzbol topu büyüklüğündeki kırmızı beyaz soğanıyla suyun üzerine uzanıyordu. Bütün bu çamurun ortasında böylesine güzel ve saf bir şeyin yetişebilmesi inanılmazdı: Pisliğin ortasında hayatta kalan tek mükemmel şey.

Eliot, Kuzey Bataklığı'nın üzerinden uçtuğu son seferinde gördüğü geniş şekli düşünmekten kendini alamıyordu. Daha derin sularda olmasını umuyordu.

Ancak görünüşe bakılırsa oraya doğru gidiyorlardı. Kalaslar şimdi uzun ve ince ayakların üzerinde yükseliyordu ve onları doğruca göle götürüyordu. Artık kıyılar sisin içinde görünmüyordu. Eliot ilahlar kendisini terk etmiş gibi hissediyordu. Bu macera olması gerektiği şekilde yürüse, şimdiye kadar bir şeyler öğrenmiş olmaları gerektiğini düşünüyordu. Bir şey görmüş, bir şey hissetmiş olmalıydılar. Oysa ıssızlığın ortasında, kuru odunların tepesinde, simsiyah ayna gibi suyun üzerinde, havada asılı kalmış haldeydiler ve ne önlerinde ne de arkalarında bir şey vardı.

"Daha ne kadar..."

"Bu kadar."

Tahtalar aniden bitti. Janet elini onun omzuna koymasa, Eliot dümdüz yürümeye devam edebilirdi. Derme çatma bir merdiven aşağı uzanıyordu; kendine gelmek için canı banyo yapmak isterse diye herhalde.

"Eski bir dosta bir sorum var," dedi Janet. "Hey!"

Suya doğru bağırdı.

"Hey!"

Hiç yankı yoktu. Janet etrafına bakındı.

"Atmak için bir taş getirmeliydik. Hey!"

Beklediler. Dinginliğin ve sessizliğin ortasında bir şey sıçradı; bir kurbağa ya da balık olmalıydı fakat Eliot başını fazla yavaş çevirdiği için yakalayamadı. Başını tekrar önüne çevirdiğinde, su artık durgun değildi.

İlk görüntü, kalasların ayaklarını yarıya kadar ıslatarak sessizce kendilerine doğru gelen geniş bir dalga oldu. Yanlarından geçerken Eliot içgüdüsel bir şekilde parmak uçlarında durdu. Sonra bir denizaltı yüzeye çıkıyormuş gibi, devasa boyutlarda, pütürlü yüzeyli, zeytin rengi bir kabuk ortaya çıktı. Bu bir kaplumbağaydı ve şahinlerinkine benzer gagasına bakılırsa, bir ısıran kaplumbağaydı. Tanrım. Yaratık devasaydı.

Burada hiçbir şeyin yaşamamasına şaşmamak gerekirdi. Denizanaları havadan kuşları kapıyordu ve bu şey de tek hücreliden daha büyük her şeyi yutuyor olmalıydı. Etrafında kocaman metan kabarcıkları yüzeye yükseliyor,

muhtemelen içinde gömülü kaldığı çamurdan geliyor olmalıydı. Kokuyu tarif etmek mümkün değildi. Daha doğrusu, tanımlanamaz değildi. Resmen bok kokuyordu.

"Çamurların Prensi'ni çağıran kim?"

Isıran kaplumbağa yavaş konuşuyordu. Sesi koyu bir sigara tiryakisininki gibi hırıltılıydı. Başı kel, düz ve biraz komikti; konuşan bir başparmağa benziyordu. Domuz gibi gözleri boynuzlu derisine derinlemesine gömülü olduğundan, onu öfkeli gösteriyordu ki Eliot aksi kanıtlanana kadar öyle kabul etmek niyetindeydi.

"Ah," dedi yaratık. "Demek sensin."

"Evet, benim. Pöf, kokuyorsun."

"Yaşamın kokusu."

"Osuruk kokusu. Sana bir sorum var."

"Başka neyin var? Soruları yiyemem. Avlanacak pek bir şey de bulamıyorum."

Dev gibi yüzü kalın deriden ve gagadan oluşuyordu. Boynu da başı kadar kalındı.

"Ah, bilmiyorum." Eliot bazen Janet'ın biraz sosyopat olup olmadığını merak ediyordu. Yoksa böyle bir durumda nasıl böylesine sıkkın ve rahat olabilirdi ki? Eliot onun duyguları olduğunu ama onları çoğu kimseden farklı yerlerde tuttuğunu biliyordu. "İki tane atımız var. Sorumu cevapla ve konuşalım."

Eliot'ın yüzü ifadesizdi. Janet blöf yapıyor olmalıydı. Janet'ın atları bu şeye vermesi mümkün değildi.

"Ben Büyük Kral Eliot'ım," dedi.

"Bu bok çukurunun sahibi o," dedi Janet.

"Ben Çamu..."

"Çamurların Prensi," diye kesti Janet. "Onun da sahibi Eliot. Biliyoruz. Sen dev bir kaplumbağasın."

"Krallığınız geniş olabilir ama incecik. Benimki çok derinlere uzanıyor."

Dev başını yavaşça bir o yana, bir bu yana çevirerek onları önce mat gözlerinden biriyle, sonra diğeriyle inceledi. Bir denizanası dokunaçlarını kaplumbağanın alnına sürterek geçti fakat dev fark etmedi bile.

"Ember, Fillory'nin öldüğünü söylüyor," dedi Eliot. "Sen ne dersin? Bu doğru mu?"

"Ölüm. Hayat. Bir balık ölür. Bir milyar böcek onu yer ve yaşar. Bataklıkta hiç fark etmez."

"Balık için fark eder," dedi Janet. "Berbat bir filozofsun, bu yüzden uğraşma bile. Fillory ölüyor mu?"

Kaplumbağaların omuzları olsa, kesinlikle silkerdi.

"O halde evet. Fillory ölüyor. Atları bana verin."

"Dur, sen ciddi misin?" Janet artık kızmıştı. O ana kadar bu bilgiye inanmamış gibi görünüyordu. "Gerçekten sonu mu geldi? Peki, engel olabilir miyiz?"

"Olamazsınız."

"Biz olamayız," dedi Eliot. "Ama belki olabilecek biri vardır."

"Söyleyemem. Kraliçe'ye sorun."

"Kraliçe benim," dedi Janet. "Daha doğrusu bir kraliçeyim. Büyük Kraliçe'yim. Ve sana soruyorum."

"Cücelerin kraliçesi. Çorak'ta. Yeter. Atları bana verin ya da beni rahat bırakın."

Kaplumbağa başını kabuğunun içine çekerek yavaşça dibe batmaya başlarken, çenesi yüzeye değene kadar simsiyah suları dalgalandırmadı bile.

"Ben cüce kraliçesi filan bilmiyorum," dedi Janet. "Sen biliyor musun, Eliot?"

"Tanrım, hayır. Çünkü cücelerin hepsi erkektir. Kadın olanları yok ki."

"Öyle biri yok," dedi Janet, kaplumbağa dönerek. "Tekrar dene."

"Dikkatli dinleyin."

Isıran kaplumbağa ısırdı. Başı aniden ileriye uzadı; Eliot o kadar büyük bir şeyin öylesine hızlı hareket edebileceğine asla inanmazdı. Doğruca üzerlerine gelen bir kamyon gibiydi. Tek hamlede ikisini de kapabilmek için başını yana çevirdi.

Eliot hızlı tepki verdi: Tepkisi olduğu yere çömelmek ve kollarıyla yüzünü örtmekti. Bu pozisyonun görece güvenliğinde, etraflarını saran havanın soğuduğunu hissetti ve bir çatırtı duydu; önce kalasların ucunun kaplumbağanın dişleri arasında parçalandığını sandı fakat hâlâ yaşıyordu.

"Buna nasıl *cüret* edersin?!" dedi Janet.

Artık sesini yükseltmişti; Eliot'ın ayaklarının altındaki kalaslar titredi. Eliot başını kaldırıp Janet'a baktı. Janet havalanmış ve kalasların yarım metre üzerinde havada asılı duruyordu. Giysilerinin kenarları buz tutmuştu. Soğuk yayıyordu; teninin etrafında sis donup buza dönüşmüştü. Kollarını iki yana açmıştı ve kısa baltalarını ellerinde tutuyordu. Eliot baltaların başlarının şeffaf buz olduğunu o zaman gördü.

Kaplumbağa olduğu yerde ve saldırısının ortasında donup kalmıştı. Janet onu olduğu yere mıhlamıştı; bataklık yaratığın etrafında donmuştu. Janet kışa seslenmiş, Kuzey Bataklığı'nın suları göz alabildiğince sert buza dönüşmüştü. Bazı yerler çatlamış, dalgalarla kabarmıştı. Kaplumbağa buzun içine hapsolmuştu. Çaresiz bir şekilde başını oradan oraya savurarak kurtulmaya çalışıyordu.

"Tanrım," dedi Eliot. Yerinde doğrularak ayağa kalktı. "İyiymiş."

"Buna nasıl cüret edersin?" diye tekrarladı Janet ürkütücü bir güçle. "Yaşadığına şükret, Bokların Prensi."

Kaplumbağa şaşırmış gibi görünmüyordu; sadece kızmıştı.

"Sizi yiyeceğim," diye tısladı ve saldırmak için kendini zorladı. Buz gıcırdadı ve çatlamaya başladı. Janet her nasıl yapıyorsa büyüsüne devam etti ve bataklığı daha da dondurdu.

"Gözlerini dondururum senin," diye tısladı, "ve onları parçalarım! Kabuğunu yarıp etini çıkarırım!"

Bu sözleri ve büyüleri nereden buluyordu? Kaplumbağa bir kez daha zorladı, sonra buzulların arasında donmuş büyük bir gemi gibi hareketsiz kaldı. Ölüm pırıltıları saçan gözlerle onlara bakıyordu. Janet yavaşça kalasların üzerine indi.

"Siktir git," dedi Janet. "Pislik. Bir daha sefere seni öldürürüm."

Janet tükürdü ve tükürüğü havada donarak buzların üzerinde kaydı. Sonra dönüp yürüyerek uzaklaştı. Eliot onun yolundan çekilmeye çalışırken neredeyse düşüyordu. O baltalara dokunmak istemiyordu.

Kendisi de gitmeden önce bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti.

"Hödük!"

"Solucan!" diye hırladı kaplumbağa. Nefesi aniden donup kaldı. "Görürsünüz. Ne kadar derine inerseniz inin, hep kaplumbağalar olacak."

"Evet, tabii," dedi Eliot. "Bunu daha önce de duymuştum."

Janet'ın peşinden koşturdu. Janet arkasında donmuş ayak izleri bırakıyordu.

12. BÖLÜM

Ancak birkaç saat sonra atlarına geri dönmüşler ve güneybatıya yönelmişlerdi; neyse ki sert ve kuru zeminde yol almışlar, sonunda Barion'a ve muhteşem alkolüne ulaşmışlardı. Janet boğazını temizledi:

"Sanırım sihirli baltalarla nasıl bir anda inanılmaz bir buz tanrıçasına dönüştüğümü merak ediyorsundur."

Eliot gerçekten merak ediyordu. Ancak konuyu açmadan ne kadar dayanabileceğini görmek istemişti. Bilmek istemiyor değildi; istediğini ikisi de biliyordu. Bu sadece aralarındaki bir oyundu: Odadaki File Aldırma.

Sonunda dayanamayacağını ikisi de biliyordu.

"Neyle?" dedi Eliot, kayıtsız bir tavırla. "Ah, tabii. Sanırım."

"Sağ elimde tuttuğum baltaya Keder diyorum," dedi Janet. "Sol elimde tuttuğuma ne dediğimi biliyor musun?"

"Mutluluk mu?"

"Keder. İkisini birbirinden ayıramıyorum."

"Hımm. Hı-hım."

Beş dakika daha sessizce at sürdüler. İkisi de deneyimli oyunculardı. Eliot omzunun üzerinden arkaya bakıp duruyordu; o denizanası benzeri pembe yaratıklardan birinin arkadan yaklaşarak dokunaçlarını üzerine saracağı konusunda paranoyaya kapılmıştı. Muhtemelen kalbini durdurduktan sonra onu içine çekecekti ve şeffaf etinin içinde sindirilirken izlenebilecekti. Herkesin gözü önünde.

Diğer yandan, dünyanın sonu geliyorsa bunun ne önemi vardı ki? Yine de vardı. Bunu biliyordu. Her şey hâlâ önemliydi. Her zamankinden daha çok. Kaybı kabullenmeye karar verdi.

"Pekâlâ, aniden nasıl böyle buz muz bilmem ne haline gelebildin?"

"Sorduğuna çok sevindim! Hep birlikte denize açıldığınız ve beni bir buçuk yıl kadar Fillory'nin başında bıraktığınız zamanı hatırlıyor musun?"

"Ve büyüyle birlikte bütün dünyayı kurtardığımız zamanı mı? Hatırlıyorum."

"Eh, her şeyi yönetmek, bütün kararları vermek ve geç kalmış reformları yapmak çok eğlenceliydi fakat bir ay sonra işler yavaşlamaya başladı ve kendimi oyalayacak bir projeye ihtiyaç duydum. Fillory'in güneyinde, Bakır Dağları'nın karşısındaki şu çölü biliyorsun ya?"

"Duymuştum."

"Orayı ülkeye kattım."

"Bir dakika." Eliot dizginleri çekti ve ikisi de atlarını durdurdu. "Çölü mü istila ettin?"

"Ülkeye *kattım*. Kitaplarda diğer ülkelerin hep gelip Fillory'yi nasıl tehdit ettiğini filan düşünüyordum. Bunu tersine çevirmeye karar verdim. Yayılımcı politika! Önleyici saldırı! Yani, dünyanın en muhteşem büyüleri ve en güçlü canavarları bizde. Sadece devler bile temelde bir nükleer güce denk. Ah, ayrıca, kendi gerçek ilahımız var. Bu pratikte bir ahlâki gereklilikti. Yazgımız açıktı."

Eliot topuklarını atının sağrılarına gömdü ve yine hareket ettiler. Janet'i seviyordu fakat gerçekten inanılmayacak biriydi. Eliot kendisine uygun gelen bir süre bekledi.

"Bir şey söylemediğim için şoka girip üzüntü duymadığımı düşünme sakın," dedi Büyük Kral. "Çünkü öyle. *Bu yüzden* bir şey söylemiyorum."

"Şey, çölü fethetmemi istemiyorsan, sen de dünyayı kurtarmak için çekip gitmeseydin," dedi Janet. "Aslını istersen çok destek bulan bir karar oldu. Halk buna bayıldı. Ordumuz yerinde duruyor, düşük seviyedeki soylular daha da yükselebilmek için canla başla çalışıyordu. Onur, unvan filan kazanmak için. Öyle şeyleri kullanman gerekir, yoksa senin için kötü olur. Fenwick'lere olduğu gibi."

Eliot hıhladı.

"Eh, işte sen bu yüzden politikadan anlamıyorsun," dedi Janet.

"Asıl politika beni anlamıyor!"

"Oradaki mineral kaynaklarını bir düşün. Bu ülkedeki hammaddelerimiz berbat."

"Büyük Kral'ın minerallerini aşağılamaktan lütfen vazgeç."

"Ama kötüler. Bu yüzden bir alay, bir grup Konuşan Fil ve şu ninja kadın Aral'ı –hani Bingle'ın turnuvada yendiği ki ben bunu hâlâ haksızlık olarak görüyorum– alarak Bakır Dağları'nı geçtim. Bu arada, sen onları hiç gördün mü? Muhteşemler. Gerçekten bakırdan yapılmışlar ve oksit yeşili renkleri harika. Hatta özel bir adı bile var: *Aeruginous*. Bana Aral öğretti. Ayrıca, Scrabble oyununda tam bir iblis olduğunu keşfettim."

"Bakır bir mineraldir. Ve askerlere de birlik deriz, alay değil."

"Bakır Dağları'nın bize ait olup olmadığından da asla emin olamamıştım, biliyor musun? Haritalarda net bir şekilde açıklanmıyor." Janet onu duymuyormuş gibiydi. "Ama artık bizim çünkü çöle giderken onları da fethettim. Sadece birkaç gün sürdü. Bir fil uçurumdan düştü –bir bakır uçurumundan– ve gerçekten çok üzüldüm. Filler ve yerçekimi; iyi bir karışım değil. Fakat biliyor musun? Diğer filler hemen durdu, aşağı indi ve kalıntıları bularak etrafında çember oluşturdu. Ne yaptıklarını göremediysem de, bittiğinde –bir gün sürdü bu arada– uçurumdan düşen sapasağlam bir şekilde ayağa kalktı. Onu diriltiler. Hiç öyle bir şey görmemiştim. Filler önemli şeyler biliyorlar. Neden onları bizim yönettiğimizi bilmiyorum, onlar bizi yönetmeliler."

"Bu vatana ihanettir," dedi Eliot gülümseyerek. "Yine de doğru. Çöl nasıl bir yerdi?"

"Çöl mü? Çöl hayatımda gördüğüm en güzel şeydi."

Janet'ın yanında çok uzun süre geçirmiş olan Eliot, onun ironi ve saldırganlıktan özgün insan duygularının dürüst ifadelerine bu kadar çabuk geçebilmesine alışmıştı.

"Oraya gitmelisin, Eliot. Kışın git. Gezinen Çöl bir kum okyanusu gibi; bunun biraz klişe olduğunun farkındayım ama gerçekten okyanus gibi. Kumullar açık denizdeki büyük dalgalar gibi hareket ediyor. Yavaşça fakat görünüyor. Bakır Dağları'nda bütün bir gün oturup onların dalga dalga hareket edişini ve devasa dalgakıranlar gibi tepelerin yamaçlarına çarpışını izledik. Hiç ses çıkmıyordu."

"Sonra," dedi Eliot, "güzel ama onun dışında işe yaramaz ve tamamen masum bir çölü istila etmek üzere olduğunuzu anlayarak, taktiksel ve ahlâki hatalarının farkına vararak, geri döndün..."

"Hayır, öyle değil. Geri dönmedim. Aslında oraya neden gittiğimi tam o zaman anladım.

"Filleri geri gönderdim. Filler... Tanrım, bir grup fili dağlara çıkarırken ne düşündüğümü bilmiyorum. Hannibal'ı sanırım. Bu konuda nazik davrandılar ama dağlar onlara göre değildi. Onlara Güney Bahçeleri'nde otlamaya gidebileceklerini söyledim. Bunu hak etmişlerdi.

"Alayı da geri gönderdim. Birliği, her neyse. Çok cesur ve iyi adamlardı; geri dönmek istemiyorlardı. Fakat ben bunu yapmalarını emredince itaat etmekten başka seçenekleri kalmadı. Sanırım savaşmak istiyorlardı ama savaşacak kimse yoktu. Onlar da döndükten sonra çölde tek başıma dolaştım."

"Bunu ne diye yaptın?" diye sordu Eliot.

At sürmeye devam ederken etraflarındaki ortam bir kez daha bataklıktan çayırlığa, balçık çamurdan kuru, sert toprak zemine dönüşüyor ve Eliot kendini kötü bir rüyadan uyanıyormuş gibi hissediyordu.

"Biliyor musun, bunu açıklayabileceğimi sanmıyorum. Her şey o kadar saftı ki. Aniden bütün bu yaşam, bütün bu yeşillik, gereksizce karmaşık, ıslak ve dağınık göründü. Çöl dürüst ve gerçekti: Sadece boş gökyüzünün altında kıvrım kıvrım uzanan kuru kumullar. Sanki bütün hayatım boyunca çamurlarda yuvarlanmıştım ve bu da çıkış yoluydu.

"Sanırım hayatımı tehlikeye atıyordum ama hiç de öyle gelmiyordu. Orada kendimi güvende hissediyordum. Hiçbir yerde hissetmediğim kadar güvende. Artık rol yapmıyordum; sadece kendimdim." Janet bıkkınlıkla iç çekti. "Hiç mantıklı konuşmadığımı biliyorum. Ruhsal yönü güçlü biri olmadığımı Tanrı biliyor ya... Orada nefes alabildiğimi hissettim sadece."

"Hayır, anlıyorum. Devam et."

Eliot'ın uzun süredir onunla ilgili bir teorisi vardı: Janet'ın herkesi yargıladığı kadar herkesin de kendisini yargıladığına inandığını düşünüyordu. Ve eğer bu teorisi doğruysa, dünya onun için gerçekten çok korkunç bir yer olmalıydı. Orada tek başına kalmaktan çok hoşlanmasına şaşmamak gerekirdi.

"O gece en inanılmaz şey oldu: Yıldızlar gökyüzünden aşağı indi. İnsan görmeye alışkın değillerdi, dolayısıyla korkmuyorlardı. Evcil kuşlar gibiydiler; hepsi etrafımda, yerden bir iki metre havada ve her biri beyzbol topu büyüklüğündeydi. Diken diken, biraz ılık ve yumuşaktılar. Onları tutabiliyordum." Yine iç çekti. "Bunun Fillory için bile tuhaf göründüğünü biliyorum. Bazen ben de rüya görüp görmediğimi merak ediyorum.

"Üç gün boyunca, yanımdaki yiyecekler bitene kadar dolaştım fakat geri dönme fikri aklıma bile gelmedi. Bir kez bile. Cesaretimi kaybetmeyi bekliyordum ama o da olmadı. Güneye doğru ilerlemeye devam ettim. Çölün derinliklerinde kumullar çok büyüyor, tepe gibi oluyordu. Tepesinden uzun bir yol görünüyordu ama çölün sınırı görünmüyordu. Belki de sonsuzluğa uzanıyorlardı.

"Eh, sonra neler olduğunu tahmin edebilirsin. Yorgunluk ve açlıktan bayıldım; sonra da uyandığımda kendimi bir adamın çölde yol alan kum kayığında buldum."

"Ciddi misin?" dedi Eliot. "Öleceğini anladığını ve geldiğin yoldan geri döndüğünü tahmin edecektim. Ya o ya da uçurumdan döndükten sonra dirilen filin kumulları bütün görkemiyle aşarak geldiğini ve seni kurtardığını. Belki sırtında Aral da olabilirdi. Bunu hikâyende sürpriz unsuru olarak kullanacağını sanmıştım."

"Hiç de öyle olmadı. Bir adamın kayığında uyandım. Aslında tam olarak kayık değildi; temelde ortasına direk geçirilmiş bir tahtaydı ve direğe de bir çarşaf bağlanmıştı. Daha çok rüzgâr sörfü gibiydi. Adam tahtanın üzerine bağdaş kurarak oturmuştu. Bir eli dümende, diğeri uskuta halatındaydı –adamın önkolları bovling lobutu kadardı– ve kayık inanılmaz bir hızla kumulların üzerinde süzülüyordu.

"Bir şey söylemedi ama inanılmayacak kadar yakışıklıydı. Uzun boylu, atletik vücutlu, iri burunlu, esmer tenliydi. Beni kumların ortasından fırlamış dev bir kayanın içindeki evine götürdü. Tepesinde siyah toprak dolu kocaman bir krater vardı ve o toprakta bir şeyler büyüyordu. Bütün bir kabile, onun etrafında çember oluşturan kayalara oyulmuş küçük evlerde yaşıyordu."

"Suyu nereden buluyorlardı?" diye sordu Eliot.

"Bunu ben de merak ettim ve öğrendim. Sonra anlatacağım.

"Çok sert adamlardı. Beni kurtaran adam liderleriydi ve ona Baş diyorlardı. Topraklarını işgal ettiğimizi –daha doğrusu ettiğimi– ve bu çölün artık Fillory'nin parçası haline geldiğini açıklamaya çalıştım. Hayatımı kurtardığı için vazgeçmeyi düşündüm ama işgal işgaldir. Her neyse, sonuçta hepsini baştan ifade etmenin daha iyi olacağın düşündüm: Artık Fillory İmparatorluğu içindeki yarı otonom ve yarı ulusal bir bölge olmanın avantajlarından yararlanabileceklerini söyledim.

"Ancak Baş bunların hiçbirini kabul etmedi! Çok kararlıydı. Fillory'yi hiç duymadığını söylüyordu. Bütün bunlar beni çok kızdırdı fakat aynı zamanda da etkiledi. Bu yüzden orada kaldım.

"Orayı sevmiştim. Hiç düşmanı olmayan bir kabile için aptalca bir savaş anlayışları vardı: Hepsi siyah bir metalden yapılmış kişisel bir silah taşıyordu. Hafif ve güçlüydü. Bir şeye vurduğunda mavi kıvılcımlar saçıyordu; çok gizemliydi ve nereden geldiğini anlayamadım. Baş'ın tamamen o metalden yapılmış bir mızrağı vardı. Ne kadar harika bir silah olduğunu ballandıra ballandıra anlatıyordu. Çölde dövülmüş, bir ilahı öldürmüş falan filan. Büyü odağı gibi işlediğini söyledi –kişinin özel yeteneğini güçlendiriyordu– fakat mızrağı o şekilde kullandığını hiç görmedim.

"Onları kazanmaya karar verdim. Sempati atağı. Herkese yardım etmeye başladım ve kabilenin ritmine uymaya çalıştım. Görsen inanamazdın; Fillory'nin kraliçesi, ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek topraktan yaban havucu topluyor, kumdan çıkardıkları iğrenç solucanları yiyordu. Onları ıstakoz olarak düşünmeye çalıştım ama bildiğin solucandılar. Ne var biliyor musun? Umurumda bile değildi. Beni kızdırmıyordu. Hayatımda hiç orada olduğum kadar sakin olduğumu hatırlamıyorum.

"Ve Baş'la yattım. Onu sevmiyordum ama ondan çok hoşlanıyordum ve dünyasına bayılmıştım. O yerin bir parçası olmak istedim. Ve Tanrı biliyor ya, gerçekten çok yakışıklıydı. Onunla sevişmek inanılmazdı. Çölle yatmak gibiydi.

"Üç ay kadar sonra..."

"Ne," dedi Eliot. "O zamana kadar üç aydır Kayaköy'de miydin yani? Bu arada Fillory'de neler oluyordu?"

"Fillory'de işler protokole uygun şekilde ilerliyordu. Ne olacağını sanıyordun ki? Bir ülke kurarsın, o ülke kendi kendine işler. Tanrı aşkına, o insanlar düşüncelerini duyabildiğime inanıyordu. Duşta işemeye bile korkuyorlardı. Herhangi bir şeye kalkışmaları mümkün değildi.

"Her neyse, üç ay kadar sonra, Baş bana daha fazla kalacaksam, kabul törenine katılmam gerektiğini söyledi. Bu önemli bir şeydi; her yıl birkaç kişi ölüyordu. Umursamadım. Henüz gitmeye hazır değildim. Üstelik sınavı geçersen o siyah metal silahlardan alıyordun. Bir işi baştan savma yaptığımı kimse söyleyemez."

"Bunu asla söylemem," dedi Eliot ciddi bir tavırla. "Janet, bu gerçekten biraz aşırı."

"Biliyorum. Ama daha en önemli kısmını duymadın. Sana bunları anlatmakla kutsal bir yemini bozmuş oluyorum fakat canı cehenneme, dinle. Baş beni köyün dışına, çöle geri götürdü ve sonra benimle birlikte yere diz çökerek bir avuç kum alıp aradığım şeyin orada olduğunu söyledi. Nasıl yani diyeceksin, değil mi? Lanet olasıca kuma baktım.

"Ve bir süre sonra içinde küçük parıltılar görmeye başladım. Çok fazla değil fakat arada bir parıldayan bir siyah tane görüyordum. Anlamaya başlamıştım. Silahların yapıldığı siyah metal oydu. Her tarafımızda, kumların arasındaydı. Baş, bin kum tanesi içinde bir tane olduğunu söyledi.

"Bana keten bezinden bir çuval verdi ve bütün çuvalı metal taneleriyle doldurana kadar çölde tek başıma oturmam gerektiğini söyledi. Tek tek. Tamamen doldurmak mı? Taşarcasına mı? Yoksa, bilirsin, yeterli miktarda mı? Bunu anlayacağımı çünkü işim bittiğinde, çuval yeterince dolduğunda, Dökümcü diye bir şeyin geleceğini söyledi. Topladığım taneleri saf metale dönüştürecek ve bana ait silahı yapacaktı."

"Ciddi misin?" dedi Eliot. "Çok nazikmiş."

"Şey, biliyorum. Çok işe yarar. Şüpheleneceğimi sanırdın ama o şeylerden birine sahip olmalıydım. Mecburdum.

"Bu yüzden orada kaldım. Bir avuç kum aldım, avcumda küçük bir kubbe yaptım, siyah noktaları ayırdım ve avcumdan çuvala silkeledim. Büyü yoktu; sadece ben, çuvalım ve çıplak ellerim. Birkaç saat sonra gözlerim kızarmıştı, yaşarıyordu ve sanırım biraz şaşı olmuştu. Ertesi gün güneş doğduğunda ha-

yaller görüyordum. Çuval doluyordu, ağırlığını hissedebiliyordum fakat bu bir yarıştı çünkü çuval dolmadan bitkinlikten yığılabilirdim ya da delirebilirdim.

"Çok kötüydü. Olabilecek bütün sorunlar oldu. Altına işedim. Neredeyse kör oldum. Bir ara kustum. Gerçekten ama gerçekten çok sevimsizdi. Ancak aynı zamanda bu sürecin beni yeniden yarattığını da hissedebiliyordum. Sanki çölün kendisi beni dövüyor, yeniden biçimlendiriyor, bütün zaafları, kusurları silerek sağlam ve gerçek şeyleri eliyordu. Siyah metal zerrelerini toplarken öyle saçmalıkları düşünüyordum."

"Janet." Eliot ne diyeceğini bilemiyordu. Janet'ın duygularıyla ilgili bu kadar açık konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. Orada her ne olduysa, onda bir şeyler gerçekten değişmişti. Sadece Eliot şimdiye kadar bunu anlayamamıştı. "Janet, bunu kendine nasıl yapabildin?"

"Bilmiyorum, sadece yapmam gerektiğini biliyordum. Topladım, topladım, topladım. Ellerim deli gibi titriyordu. Üçüncü gün güneş batarken işimin bitmeye yaklaştığını hissediyordum. Dev bir çuval değildi –aslında daha çok torba gibiydi– fakat gerçekten dolmaya başlamıştı. Biri senden bir çuval metal cevheri istese, utanmadan verebileceğin kadardı.

"Kurala göre, çuvalın içinde tek bir normal kum tanesi bile olursa, Dökümcü gelmezdi ve buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum fakat çuvalı sallayıp duruyor, farkında olmadan gözümden kaçan olup olmadığına bakıyordum. Siyah metal çuvalımı gerçekten sevmiştim. Serin, yağlı ve yoğundu. Kendine has bir kokusu vardı. Onunla gurur duyuyordum. Nasıl bir silaha dönüşeceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Her ne olacaksa, benliğimin özünün keskin, kırılmaz bir ifadesi olacağını biliyordum. Bütün hayatım boyunca beklediğim şey olacaktı.

"Sanırım savunmam inmişti çünkü oradayken uzun süredir düşünmekten kaçındığım bir sürü şey aklıma geliyordu. Alice'in kendisini kabul edip etmeyeceklerini bilmeden ormanı yararak Brakebills'e ilk gelişi gibi. Ölmeden önce ona ne kadar kötü davrandığımı filan düşündüm. Julia'nın Brakebills'in gelip onu alması için odasında tek başına sonu gelmek bilmez bir şekilde bekleyişini ve Brakebills'in hiç gelmeyişini düşündüm.

"Seni düşündüm, eskiden sana karşı neler hissettiğimi ve kendimi ne kadar kötü hissettiğimi düşündüm. Nereden nereye geldiğini düşündüm.

Buraya geldiğinde kendini gerçekten toparladın, Eliot. Buna saygı duyuyorum. Sanırım bunu sana daha önce hiç söylememiştim. Herkes saygı duyuyor."

"Teşekkür ederim." Janet gerçekten de bunu hiç söylememişti. Eliot'ın hoşuna gitmişti.

"Yatılı okulda okuduğum dönemi düşündüm. Çocukluğumu hiç ama hiç düşünmezdim fakat o gece her şey yüzeye çıkmaya başlamıştı. Ailemin sekiz yaşımdayken beni yatılı okula gönderdiğini biliyor muydun? Şimdi bunun fazla erken olduğunu düşünüyorum fakat o zaman normal olduğunu sanmıştım. Okulun artık o kadar küçük yaştaki öğrencileri kabul ettiğini bile sanmıyorum. Ve ailem için de zor bir yılmış –erkek kardeşim aniden ölmüş– ve sanırım bu yüzden de beni bir süre orada unutmuşlar. Yaşadıkları onca keder filan. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi düşünmüşler.

"Bunu yapmış olmalıyım. Yine de kötü bir yıldı."

"Bana bunları neden daha önce hiç anlatmadın?"

"Ah, bilmiyorum. Sanırım bunun beni ne kadar incittiğini hiç düşünmek istemedim. Ancak o dördüncü gece şu Dökümcü'nün gelmesini beklerken o olayın etkisinden tamamen kurtuldum sanırım. Sekiz yaşıma geri döndüm.

"Haziran ayıydı ve ders yılı sona ermişti. Eve dönme zamanıydı. Fakat son gün bir karışıklık oldu. Sanırım babam beni alması için bir araba göndermişti ama asistanı unutmuştu ya da şoför gelmemişti, bilmiyorum. Sonuçta beni almaya gelen olmadı. Bütün gün diğer çocuklar tek tek alınırken ben lobide bavulumun üzerinde oturdum ve şu kocaman çocuk kitaplarından birini tekrar tekrar okudum fakat kimse gelmedi. O zamanlar cep telefonu yoktu ve aileme ulaşamamışlardı. Çalışanlar arkamdan fısıldaşıyordu. Bana acıyorlardı fakat evlerine gidebilmek için benim de bir an önce oradan gitmemi istediklerini anlayabiliyordum.

"Lobiden gördüğüm manzarayı hâlâ hatırlıyorum: Cam kapılardan görünen palmiye ağaçları, linolyum karolara yansıyan güneş ışığı, ahşap bankların kokusu. Bunları asla unutmayacağım. Gölgelere bakıyordum ve pencere pervazının gölgesi bankın köşesine ulaşana kadar babamın beni almaya geleceğini düşünüyordum ama gelmeyince ben de yeni bir yer seçiyordum. Anne ve babamın dünyasının aslında ne kadar küçük bir parçası

olduğumu ilk kez anlıyordum. Onlar benim için her şeydi fakat ben onlar için her şey değildim.

"Çalışanlar akşam yemeğimi kendileriyle birlikte yememe izin verdiler; normalde öğrenciler bunu asla yapamazdı. Dışarıdan yemek söylemişlerdi. Bu yüzden çok heyecanlanmış ve kendimi özel hissetmiştim."

Eliot zamanda geri gidebilmeyi, o küçük Janet'ı kucağına alabilmeyi ve evine götürebilmeyi diliyordu ama bunu yapamazdı.

"Akşam yemeğinden sonra babam nihayet geldi. Boynunda gevşemiş kravatı ve hızlı adımlarla hiç yavaşlamadan kapıyı açıp içeri girdi. Muhtemelen karışıklık yüzünden kendine kızgındı fakat nedense bana kızmış gibi hissettim. Sanki benim hatammış gibi. Bu konuda tam bir hödük gibi davranıyordu.

"Sanırım hikâyenin sonunu tahmin edersin. O noktada artık ciddi şekilde zayıftım. Başım dönüyordu. Her beş dakikada bir uyuyakalıyordum. Beşinci gün şafakta uyandım ve Dökümcü'nün gelmeyeceğini anladım. Vazgeçtim. Artık bitmişti.

"Kayalığa geri döndüm. Metal çuvalım hâlâ yanımdaydı. Bırakamıyordum; belki de başka bir şey için kullanabilirlerdi, bilmiyordum. İyi durumda olmadığımı söyleyebilirim. O kadar susuz kalmıştım ki ağlayamıyordum bile. *Hamlet*'teki Ophelia gibiydim. Onun çok daha kurusu.

"Köye geri döndüm. Benimle ilgileniyorlardı. Beni yiyecek ve içecek dolu bir masaya götürdüler. Parti veriyorlardı. Bütün kabile oradaydı. Herkes gülümsüyordu. Dökümcü gelmemişti fakat nedense her şey yolundaydı. Başarısız olmuştum ama işler böyle yürüyordu. Çöl ölümsüzdü. Ona karşı savaşmış, elimden geleni yapmış ve yenilmiştim. Bütün yapabileceğim buydu. Orada oturan herkes bana gülümsüyordu ve bir süre sonra ben de gülümsemeye başladım.

"Baş bana yanına, masanın başına, herkesin önüne geçmemi söyledi. Sonra diz çöktürdü ve metal çuvalını elimden alarak havaya kaldırdı.

"*Sen bir yabancısın,* dedi. *Ama bize geldin, çölün önünde eğildin ve parmaklarınla kumlarını taradın.*

"Uzunca bir sessizlik oldu.

"Çölün sana hazinelerini vereceğini sandın. Halkımızın hazinelerini. Sırlarımızı sana açıklayacağını. Metalimizi. Gücümüzü. Çölümüzü bizden alacağını ve bizi yöneteceğini sandın.

"İşte çölün sana verdiği şey: Bir çuval dolusu işe yaramaz kum tanesi.

"Ve çuvalı yere boşalttı.

"Metalimizi asla bulamayacaksın. Çöl sırlarımızı korur. O sırları sadece oğullarımızla ve kızlarımızla paylaşır. Bu kumları alıp Fillory'nin Büyük Kralı'na dönebilir ve ona yaşamana izin verdiğimi söyleyebilirsin. Ona isterse bize başka fahişeler de gönderebileceğini söyle ama bu seferki yeterliydi."

Janet bir süre sessizce atını sürdü. Sırtı Eliot'a dönüktü. Eliot onun kendini toparlamaya mı çalıştığını, yoksa düşüncelere mi daldığını bilemiyordu. Sadece bir kez yüzüne dokunduğunu gördü.

"Janet," dedi.

"Baş bana katıla katıla güldü, inan bana." Devam ederken sesi değişmemişti. "Ne yaptığını biliyordu. O kadar siyah kum, önümde küçük bir yığın halinde yerde duruyordu. Çöldeyken çok daha büyük gelmişti. Metal olmadığına hâlâ inanamıyordum. O yığın için neredeyse ölüyordum.

"Ancak daha önceki hikâyeyi bitirmedim; şu yatılı okulda olanlarla ilgili. O gün, babam beni almaya geldiğinde ne yaptığımı biliyor musun? Suratına tükürdüm. Ona bir daha asla eve gitmeyeceğimi söyledim. Pahalı gömleğini yırttım. Bana tokat attı ve çığlıklar arasında çırpınmalarıma aldırmadan arabaya sürükledi.

"Ne var ki artık sekiz yaşında değilim. Küçük bir kız değilim. Ve dahası, Baş, babamın yarısı kadar bile adam değildi.

"Ona bir şey fısıldadım. Beni duyabilmek için eğilmesi gerekti. Söylediğim şuydu: *Sizin sırlarınıza ihtiyacım yok, Baş. Ama silahlarınızı alacağım. Çölünüzü de.*

"Sonra o siyah kumlardan bir avuç kapıp gözlerine savurdum. Hemen ardından ayağa fırladım ve fısıldamayı bıraktım.

"Ve tanrını gördüğünde, ona yaşamana izin vermediğimi söyleyebilirsin. Sanırım bu zaten belli olacak.

"Büyük bir hata yapmıştı. Beni çöle gönderirken beni kıracağını sandı fakat yanılmıştı. Beni daha da güçlendirmişti. Çöl kendi sırlarını, kendimden gizlediğim sırlarımı incelememe neden oldu ve ben de bunu yaptım. Geri döndüğümde bir silahım yoktu fakat kendim silaha dönüşmüştüm.

"Gerektiğinde Örülü Güç'ü çok çabuk yapabiliyordum. Yaşadıklarımdan dolayı çok yorulmuştum, inan bana. Yine de bu beni durduramazdı. Neler olduğunu bile anlamasına fırsat vermeden Baş'ı lanet olasıca duvara yapıştırdım. Ellerim taş gibiydi. Çok hoşuma gitmişti.

"Bir dakikalığına herkes izledi. Sanırım bunun adil bir dövüş olduğunu düşünüyor ve Baş'ın neler yapacağını görmeyi bekliyorlardı. Yardım etmeye çalışarak filan ona saygısızlık etmek istemiyorlardı. Fikirlerini değiştirdiklerindeyse artık onun için çok geçti. Onlar için de.

"Şey, bak, çok kızgındım. Çok fazla gereksiz şiddete başvurduğumu sanmıyorum fakat bu bir savaştı, o bir domuzdu ve ben de onu mahvettim. Onu fırlatarak birkaç kapıdan geçirdiğimde lanet olasıca bir bebek gibi uluyordu. Eskiden top mermilerinin üzerine ne yazarlardı, biliyor musun? *Kralların son hamlesi.* Sanırım büyü de kraliçelerin son hamlesiymiş."

Eliot bir şey söylemedi. Janet'la geçirdiği yıllar boyunca onu asla tanıyamamıştı. Bazen ona bakınca, Tanrım, bütün o öfkenin, o sert görünüşün altında neler olduğunu merak ediyorum, diye düşünürdü. Belki de dışarı çıkmak, oyun oynamak, sevilmek ve mutlu olmak isteyen masum, yaralı, küçük bir kız çocuğu vardı. Ancak şimdi belki de o küçük kızın uzun zaman önce yok olduğunu düşünüyordu; belki de hiç var olmamıştı. Bütün o zırhın, o öfkenin altında ne vardı? Daha fazla öfke, daha fazla zırh. Yine öfke, yine zırh. Ta dibe kadar.

Janet'ın yüzü bembeyazdı ama sesi hâlâ sakindi.

"Baş'ın ağlaması bitince onu bana her şeyi göstermesi için zorladım. Bütün sırlarını. Artık umurumda bile değildi; sadece ne kadar ağır yenildiğini bilmesini istiyordum. O kayalık çölün çok derinlerine iniyordu –her tarafına tüneller kazmışlardı– ve yer altı buz mağaralarıyla doluydu. Suyun geldiği yer orasıydı.

"Ancak metal filan yoktu. Hem de hiç. Buna inanabiliyor musun? O silahlar sahip oldukları tek şeydi; sanırım uzun zaman önce düşmüş bir gök-

taşından filan yapılmışlardı. Yıldız metalinden filan. Sadece kuşaktan kuşağa, babadan oğla, anneden kıza aktarmışlardı. Baş'ı bir buz mağarasına hapsettim ve orada bıraktım. Diğerlerinin onu zaman içinde bulacağını tahmin ettim. Belki ölecek, belki kurtulacaktı, bilmiyordum. Bana ne, doktor değilim ya."

Eliot atını biraz hızlandırarak Janet'ınkinin yanına getirdi ve biniciliği elverdiğince uzanarak kolunu Janet'ın omuzlarına koyup onu yanağından öptü. Gülümsediğini hissetti.

"Yanından ayrılmadan önce mızrağını ondan aldım. Gücüm hâlâ devam ediyordu. Çıplak ellerimle mızrağını gözlerinin önünde ikiye böldüm ve buzdan balta başları yaparak ikisinin de ucuna yerleştirdim. Fena değil, ha? 'Fethedildiğini kabul et, piç!' filan diyecektim fakat bazen son sözler gereksiz kalıyor, biliyor musun?"

"Evet," dedi Eliot sakince. "Biliyorum. Gerçekten."

"Her neyse," dedi Janet, atını Barion'a doğru sürerken, "yeni baltalarımı böyle buldum işte."

13. BÖLÜM

Quentin'in Antarktika'dan dönüşünden yaklaşık bir hafta sonra bir gün Lionel kapısını çaldı. Saat öğleden sonra iki buçuktu.

"On dakika." Lionel onun kapıyı açmasını beklemedi. "Lobide. Malzemelerini getir."

Quentin yanına gelene kadar Lionel çoktan koridorun ucundaki diğer süite geçmişti bile.

Öğleden sonraları, küçük suç hücrelerinin günlük yaşam döngüsü içinde ölü bir zaman haline gelmişti. Plandaki rollerini, bir otel odasının muhtemel saha şartlarına –ki onunla ilgili de neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı– hiç benzemeyen ortamı dahilinde ellerinden geldiğince bir kez daha gözden geçirmişlerdi. Stoppard günün on sekiz saati aparatlarıyla uğraşmaktan geri kalmıyordu fakat diğerleri yavaş yavaş kafayı sıyırmaya yaklaşıyordu. Bütün sabahı aslında uğraşmaya gerek olmayan şeylerle uğraşarak geçiriyorlardı. Quentin katlanabildiği kadar katlanmıştı ama artık sabırsızlanıyordu. Alice oralarda bir yerdeydi ve onu geri getirmeye bir adım yaklaşabilmiş değildi.

Hava dışarı çıkılamayacak kadar soğuktu ve dışarı çıksalar bile sonuçta Newark Uluslararası Havalimanı'ndaydılar; dolayısıyla kâğıt oynuyor, kitap okuyor, televizyon seyrediyor, parmak egzersizleri yapıyor veya spor merkezinde koşu bandında koşuyorlardı. Betsy kalın bir günlüğe yazıp duruyordu. Bazen otelin en üst katında nemli bir camekânın içine yerleştirilmiş sığ havuzunda yüzüyorlardı ve su o kadar klorluydu ki çıktıktan yarım saat sonra kendilerini biraz zehirlenmiş gibi hissediyorlardı. Quentin biraz ara verebildiği için memnundu. Belki otelden ayrılacaklardı.

Görünürde olmayan Pushkar dışında hepsi lobide toplandılar. Stoppard elinde sert plastikten iki bavulla geldi; birinin çok ağır olduğu belliydi. Quentin işlerini yapmak için ihtiyaç duyacaklarını tahmin ettiği her şeyi koyduğu bir sırt çantası getirmişti ama bağı bozup bozamayacakları hâlâ cevaplanamamış bir soruydu. Üzerinde deney yapabilecekleri bir örnek olmamıştı. Mayakovski'nin paraları cebindeydi.

Betsy'nin elleri boştu.

"Saha gezisi!" dedi. "Tanrı'ya şükür. Artık söyleyebilirim. Hazır mısınız? Plum horluyor. İşte, söyledim."

"Nihayet ortaya çıktığına sevindim," dedi Plum.

"Sizce bu mu?" dedi Stoppard. "Yani iş bu mu?"

"Hayır." Betsy kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Kostümlü prova. Alıştırma seferi."

"Diğerleriyle orada buluşacağız," dedi Lionel ve hepsini dışarı çıkardı. Beyaz limuzin yine orada bekliyordu. Bu kez şoför indi ve Lionel direksiyona geçti. Diğerleri arkaya doluştular.

Bu iyi bir fikirdi. Başka seçenek kalmadığında Quentin doğaçlama yapmayı severdi fakat mümkün olduğunca hazırlıklı olmak da iyi olurdu. Belki de kuş onlara üzerinde çalışabilecekleri benzer bir bağ yaratabilirdi. Limuzin otobana çıkarak kuzeye doğru hızlandı.

Diyafonun sesi duyuldu.

"Mukavva kutu," dedi Lionel. Yerde bir köşede bir tane duruyordu. Quentin bir anahtarla bandı yardı. Kutunun içi giysi doluydu: Parlak siyah paltolar, siyah kot pantolonlar, örgü bereler. "Ölçünüzü bulun ve üzerinizi değiştirin."

Her şey simsiyahtı. Stoppard üzerine uyan bir palto bulana kadar kutuyu heyecanla karıştırdı. Sonra kucağına çekerek nazikçe okşadı.

"Âşık oldum," dedi. "Bu paltoya âşık oldum."

Betsy pantolonunu çoktan çıkarmış, beyaz iç çamaşırlarını ve bembeyaz bacaklarını gözler önüne sermiş, kot pantolonu giymeye başlamıştı bile.

"Bu şey çok forma gibi," dedi.

"Sanırım ben bekleyeceğim," dedi Plum.

Limuzin Hudson Nehri'nin üzerinden geçerek Bronx'a girdi ve nehri izleyerek kuzeye devam ettikten sonra Connecticut yönüne saptı. Quentin pencerelerden akan dünyayı izliyordu: Devasa üstgeçitler, çok küçük pencerelerle dolu tuğla evler, trafiğe haykıran dev gibi tabelalarıyla alışveriş merkezleri, yine konut projeleri ve sonunda, rahat bir nefes alır gibi, ağaçlar. Filmli camların sürekli alacakaranlığında hepsi çok uzak ve bir akvaryumun içindeki şeyler kadar yabancı geliyordu.

İki kez durdular; birinde benzin için, diğerinde dışındaki tabeladan bir rehabilitasyon merkezi olduğu anlaşılan uzun ve alçak bir tuğla binanın önünde. Oraya geldiklerinde Lionel kapıyı aralayan birinden, saman kâğıda sarılmış uzun bir paketin makbuzunu aldı. Stoppard, limuzinin içi fazlasıyla sıcak olmasına rağmen hemen giydiği siyah paltosunun ceplerini yokladı ve güneş gözlüğünü taktı. Elleri disko ışıklarının kontrollerine kayıp duruyordu.

"Sakın," dedi Plum, uyaran bir ses tonuyla.

Arabada birikmiş çok fazla enerji vardı.

"Eh," dedi Betsy neşeyle. "Stoppard. Sen burada ne arıyorsun? Yani bu işte?"

"Herkesin ne arıyorsa onu," dedi Stoppard. "Para için buradayım."

Betsy şaşırtıcı bir hızla Stoppard'ın gözlüğünü yüzünden çekip aldı. Stoppard hemen geri almak için atıldı fakat Betsy gözlüğü yok etti; Quentin'e başka birini şiddetle hatırlatan, hızlı ve akıcı bir büyü yapma tarzı vardı. Quentin önce kim olduğunu çıkaramadı ama sonra hatırladı: Julia. Yüzünde güneş gözlüğü olmayınca Stoppard çok daha genç görünüyordu.

"Bizimle dalga geçme, Sahipsiz Buzağı," dedi Betsy. "Dokuz yaşında çocuk gibi davranıyorsun. Bize buraya nasıl geldiğini söylersen gözlüğünü geri alabilirsin."

"On yedi yaşındayım! Bilin diye söylüyorum. Ve ayrıca, asıl *siz* buraya nasıl geldiniz?"

"Şey, bir bakalım..." Betsy bir parmağını çenesine dayayarak başını yana yatırıp düşünüyormuş gibi tavana baktı. "Yaptığım işte en iyisi benim. Halletmem gereken bazı şeyler var ve bunları cebimde iki milyon dolarla yapmak çok daha kolay olacak. Ayrıca, şiddetten ve ineklerle birlikte limuzinlerde dolaşmaktan hoşlanıyorum. Bu kadar!" Gülümsedi. "Şimdi sıra sende."

Stoppard gerçekten Betsy'den hoşlanmıyorsa bile, bu konuşmanın sonunda hoşlanmaya başlamış olmalıydı. Ne olursa olsun, kızgınlığı biraz geçmişti.

"Ben de bir şeyler inşa etmeyi seviyorum... sanırım?" Oyunu Betsy'nin oynadığı gibi oynamak istiyordu ama Betsy'nin alaycılığının ve soğukkanlılığının yarısına bile sahip olmadığından, dürüst davranmak zorunda kaldı. "Bir süre bilgisayarlarla uğraşmıştım fakat ihtiyacım olanı elde etmek zordu. Kendi malzemelerini yapsan bile çipler hâlâ bir hayli pahalı. Ve birkaç üvey aile denedim; hiç mahremiyetin olmuyor. Eşyalarını asla elinde tutamıyorsun. Özellikle de bir değeri olduğunda.

"Verildiğim ailelerin hiçbirinin büyüyle ilgisi yoktu. Best Buy'daki birkaç çocuk beni işin içine çektiler ama çok geçmeden onları geride bıraktım. Bir şeye odaklandığımda sadece çözmem gerekiyor. Durmuyorum. Şimdiye kadar pek okula gitmedim ve oturduğum yerde pek dışarı çıkmak istemiyorum... Çok fazla boş zamanım vardı. Son ailemin yanındayken kendi odam vardı." İlk kez biraz özgüven sergiledi. "Bir ineğe yeterince zaman ve kapayabileceği bir kapı verirsen, neredeyse her şeyi yapmanın bir yolunu bulabilir.

"Ancak büyü ve bilgisayarlar iyi bir bileşim olmuyor. Bu yüzden birini tercih etmem gerektiğini anladım. O sırada zaman bilimiyle tanıştım. Zaman büyüsüyle."

"Lütfen bana bu ifadenin göründüğü gibi bir anlama gelmediğini söyle," dedi Plum.

"Saat büyüsü. İki dünyanın da en iyisi. Donanım tarafını her zaman sevmiştim ve bilgisayarlardansa saatler için parça bulmak daha kolay; insanların neleri çöpe attığına inanamazsınız. Ayrıca, gerekirse bazen bir şeyler de çalabilirsin. Bir süre sonra bir hayli gelişmiş araçlarım oldu. Ne tür bir büyüyle uğraşabileceğimi gördüm... elbette geçici etkileri var fakat bu sadece başlangıç noktası. Sonrasında ilerliyorsun. Hava. Optik. Olasılıklar. Saha etkileri.

"Böyle şeyleri çoğunlukla kendi başıma çözüyordum. Sizin yaptığınız hızlı şeylerden farklı." Bir büyü yapıyormuş gibi parmaklarını hızla salladı. "Bu yavaş ve istikrarlı. Tik-tak, tik-tak."

Quentin, Stoppard'a saygı duymaya başlıyordu. Büyü dünyasında gerçek yalnızlara rastlamak zordu ama bu çocuğun içi dışı birdi. Tamamen ayki-

rıydı: Kendi kendini motive etmiş, kendi kendine öğrenmiş, sığınakların bile dışında kalmıştı. Tek başına bir Brakebills olmuştu. Görünüşü pek etkileyici değilse de, Quentin Brooklyn'deyken tek başına büyüye bile yaklaşamamıştı.

"Her neyse, sandığım kadar sessiz çalışamamış olmalıyım çünkü bir sabah uyandığımda yatağımın üzerinde kitabevindeki toplantıyla ilgili bir mektup buldum. Sonrasını tahmin etmek zor değil. Yani, parayı bir kenara atın, kuşun bana getirdiği malzemeler... sonsuz miktarda parası olmalı. Sadece orada burada okuduğum şeyler karşımda duruyordu. Erotik bir rüya gibiydi."

"Bir hayli," dedi Betsy.

Bunu şaka olarak söylemiş olabilirdi ama nedense kan şehvetini kaybetmişti; Stoppard onun umduğu gibi eğlenceli bir hedef değildi. Fazla masum, fazla kolaydı.

"Saatlerle ilgileniyorsan," dedi Quentin, "şuna bir baksana."

Ceketinin cebinden gümüş zincire takılı cep saatini çıkararak çocuğa verdi. Onarım konusundaki yeni keşfettiği becerisine rağmen kendisi pek ilerleme kaydedememişti. Stoppard, bir veterinerin yaralı bir serçeye bakacağı gibi saate baktı. Farklı açılardan inceleyerek kulağına yaklaştırdı. Tarzı hızlı ve profesyonelceydi.

"Çalışmıyor mu?"

"Şu anda çalışmıyor," dedi Quentin. "Çalıştırabilir misin?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen."

Stoppard saati kucağına koyarak sert plastik valizlerden birini açtı ve bekleneceği gibi, içinden parlak çelikten minik aletler çıktı. Bir kuyumcu büyüteci çıkardı, bir tane cımbız seçti, bir diğerini ağzına yerleştirdi ve içini görmek için saatin arkasını açtı; bu, Quentin'in hiç yapamadığı bir şeydi.

Dışarı hafif bir ışık süzüldü. Stoppard'ın yüzü gevşedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım. Bunu nereden buldun?"

"Uzaklardan geldi."

"Nedir bu?" Plum öne eğildi. "Aaa... ne kadar çok minik dişlisi var."

"Böyle mekanizmalar mevcut değil ki. Kimse bunları yapamaz. Bak, ikinci bir kadranı var."

Dış kadranı açarak altından başka bir kadran çıkardı. Yüz ifadesi, Quentin'i daha önce küçümsemiş olduğunu ve bu konuda -en azından

onun yapabileceği kadar– pişman olduğunu gösteriyordu. Sonra omzunun üzerinden bakmaya çalışan Plum'a aldırmadan saate geri döndü.

Limuzin durana kadar bir saat boyunca hiçbir şey söylemedi. Lionel arabadan inerek kapılarına doğru dolaşıp açtı. İçeri soğuk hava hücum etti.

"Geldik, çocuklar," dedi. "Sessiz olun. Ben söyleyene kadar büyü yapmak yok. Evden birkaç kilometre mesafedeyiz ama güvenlik seviyesi hakkında pek bir şey bilmiyoruz."

"Bir dakika, ne?" dedi Plum. "Bu iş gerçek mi?"

"Gerçek," diye tekrarladı Lionel sabırsızca. Her zamankinden daha solgun görünüyordu ve sakalı da daha dağınıktı.

"Tanrı aşkına," dedi Quentin. "Hazır olmadığımızın herhalde farkındasındır!"

"O halde hazırlanın. Zamanımız doldu. Sizler profesyonelsiniz, değil mi?"

Bunun cevabı derin bir sessizlik oldu.

"Bakın, sadece işinizi yapın."

Limuzindeki herkesi derin bir şaşkınlıkla baş başa bırakarak ortadan kayboldu. Plum, Quentin'e döndü.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Quentin. "Yürüyüp gidebiliriz."

Ne var ki şimdi vazgeçmek zor olurdu. Aylarca geri giderdi ve bu da gerçekten içine otururdu. Diğer yandan, bu göze aldığından daha büyük bir riskti.

"Ah, haydi," dedi Betsy. "Sadece bir iş bu."

"Demek istediğim de bu. Bunun öldürülmeye değeceğini sanmıyorum."

"Bağı koparmak bir yana, bence işi başarma ihtimalimiz yarı yarıya," dedi Plum. "Bence bunu biraz düşünelim."

Betsy karşı koltuktan onlara doğru eğildi.

"Şunu bir düşünelim," diye fısıldadı. Harika ve çok önemli bir sır paylaşıyormuş gibi gülümsedi. "Şimdi giderseniz? Peşinizden gelir ve sizi ben öldürürüm. Sizi bulana kadar durmam. Bu iş için çok şeyden vazgeçtim ve çok yaklaştım. Anladınız mı?"

Gözlerini kırpmadan Quentin'e baktı.

"Pek sayılmaz." Quentin de gözünü kırpmıyordu. Birinin kendisine kabadayılık taslamasından hoşlanmazdı. "Sana ne ki? Yaklaştığın şey ne? Konu sadece para."

"Çantada ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Çantada ne olduğunu kuşun kendisi bile bilmiyor."

"Ben biliyorum," dedi Betsy. "Ve size lanet olasıca bir ipucu vereyim: Konu para değil."

"Belki biraz daha net olabilirsin."

Ama ya net olamıyordu ya da bilerek olmuyordu. Bir saniye daha Quentin'in gözlerinin içine baktıktan sonra arkasına yaslandı. Quentin önce Plum'a, sonra yine saatin içini didiklemeye geri dönmüş Stoppard'a baktı.

Gözlerini sımsıkı yumarak bir karar vermeye çalıştı. Sonuna çok yaklaşmışlardı ve her şeye en baştan başlama, yeni bir yol bulma fikri hiç de cazip gelmiyordu. Sadece bu işi düzgün şekilde başarabilirlerse, hayatına devam edebilirdi.

Ve bir de Chatwin bağlantısı vardı; onu da görmezden gelemezdi. Ve elbette Alice. Kimi kandırmaya çalışıyordu ki? Yürüyüp gitmeye niyeti yoktu. Çoktan boğazına kadar gömülmüştü bile. Gözlerini açtı. Betsy hâlâ onu izliyordu.

"İşler çirkinleşmeye başlarsa kaçacak ilk kişi olacağıma inansan iyi olur," dedi Quentin. "O zaman da belki ben *senin* peşine düşerim. Bunu bir düşün." Bir elini Stoppard'ın omzuna koydu; Stoppard bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını kaldırıp ona baktı. "Şimdilik onu bana geri versen iyi olur. Daha sonra tekrar bakabilirsin."

Stoppard başıyla onayladı ve saati kapayıp sessizce iade etti ama Quentin cebine geri atana kadar bakışlarını saatten ayırmadı.

Limuzinden indiler. Mart sonlarıydı, saat akşamüstü dörttü ve hava neredeyse dondurucuydu. Çakıl zeminli bir arka yolda, Connecticut'ın kırsal kesimlerine yakın bir yerdeydiler ve bir tarafta ağaçlar, bir tarafta böğürtlen çalıları sıralanıyordu. Her taraf saman tarlasıydı. Görünürde hiç ev yoktu.

Plum üzerini değiştirmek için arabada kaldı ve o da indiğinde baştan aşağı simsiyahtı. Quentin palto yerine kendi pardösüsünü giydi çünkü daha büyücülüğe has görünüyordu ve zaten o da siyahtı; üstelik limuzini bir

daha ne zaman göreceğini ya da görüp görmeyeceğini bilmiyordu. Neonebu Diyarı'ndan aldığı sayfa katlanmış halde, saatle birlikte iç cebinde duruyordu.

"Eh," dedi Plum. "Bu o kadar da şüpheli görünmüyor."

Esinti buz gibiydi ve büyü kullanmamaları gerekiyor olsa bile, Quentin kendini sıcak tutmak için sessizce bir iki büyü yaptı. Çayırlardan birinde, uzakta Pushkar onlara el sallıyordu. Kuru, bakımsız çimenlerin üzerinden ona doğru yürüdüler. Bir saman balyası kadar iri olan Lionel onun arkasında duruyordu ve kuş da karanlık ağaçlıklardan süzülerek gelip onun omzuna kondu. Buradayken vahşi bir hayvana daha çok benziyordu. Quentin diğer kuşların ona ne gözle baktığını merak etti.

Pushkar çimenlerin üzerine dev gibi bir dikdörtgen halı açmıştı; krem, aslan sarısı ve açık mavi renklerde, çiçek desenli, çok güzel bir doğu halısıydı. Pushkar onu inceliyor ve yavaşça başıyla onaylıyor, bazen eğilip katlarını düzeltiyor, püsküllerinde küçük ayarlamalar yapıyordu; desen halıya işlenmiş gibi görünüyordu ama Pushkar'ın dokunuşlarıyla değişiyordu.

Bir uçan halı. Quentin daha önce bunlardan hiç görmemişti. Pushkar'ın üzerinde, paltosunun altında çok renkli, zevksiz bir kazak vardı.

"Güzel halı," dedi Quentin. Gerçekten öyleydi.

"Fiyatını tahmin et?" Quentin'in tahminini beklemedi. "Yetmiş bin dolar. Kuş nakit ödedi; gözlerimle gördüm."

Halının kenarlarına dizildiler. Kötü planlanmış, resmi ve soğuk bir piknik gibiydi. Kuş, Lionel'ın başının tepesinden onlara seslendi.

"Çift'i bir hafta önce bulduk. Buradan iki kilometre kuzeybatıda bir evdeler. Büyük bir ev ve yakınında hiçbir şey yok. Onları izleyerek düzenlerini öğrenmeye çalıştık. Bu sabah bir şey onları rahatsız etti. Bir şeye hazırlandıklarını düşünüyoruz; belki gidecekler, belki güvenliği artıracaklar, henüz bilmiyoruz. Ancak daha fazla zamanımız kalmadı. Bu gece girişimde bulunacağız. Sorusu olan?"

Quentin'in aklına herhangi bir soru gelmedi. Plum soğukta burnunu çekti. Stoppard valizlerini aldı.

"Acaba ben...?"

"Elbette." Pushkar başıyla onayladı ve Stoppard altından bir anda çekilebileceğinden ya da onu içine alarak yuvarlanacağından korkuyormuş gibi nazikçe halıya adım attı.

Çömelerek iki valizini de açtı; biri alet doluydu ve diğerinde –ağır olanı– otuz santim çapında ve yarım metre kadar uzunluğunda gümüşi bir çelik silindir vardı. Görünüşe bakılırsa odasında yaptığı şey buydu; Quentin daha önce parçalarını görmüştü fakat birleşmiş halini görmemişti. Bir ucunda beyaz emayeden bir saat kadranı, diğer tarafında bir grup küçük dişliyle başka kadranlar vardı. Stoppard ince uzun bir ayağı açarak silindiri üzerine yerleştirdikten sonra çelik kasayı açıp kurcalamaya başladı.

Lionel uzaklaştı; üzerinde sadece siyah bir *sweatshirt* vardı –kitabevindeki o gece giydiğiyle aynıydı– fakat üşüyor gibi görünmüyordu. En azından takımda iriyarı biri vardı. Betsy esneme hareketleri yapmaya başladı.

"Bizim de bir şeyler yapmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Plum.

"Keşke sigara içseydim. Büyüleri tekrar gözden geçirmek ister misin?"

"Aslında hayır. Sen?"

"İsterdim fakat kafam kopabilir."

Yapacak başka şeyleri olmadığından, halının üzerinde bağdaş kurarak soğukta oturdular. Quentin, pantolonunun cebinde duran Mayakovski'nin paralarını hissedebiliyordu. İyi geliyordu. Güven veriyorlardı. Stoppard küçük bir metal manivela çıkardı, bir ucunu makinenin arkasındaki bir deliğe soktu ve hızla çevirmeye başladı.

"Ana zemberek," dedi mutlu bir tavırla, gıcırtılı sesin arasında. Nefesini üflerken ağzından beyaz dumanlar yayılıyordu. "Beyaz alaşım. Sürekli ve dengeli bir kinetik enerji kaynağı. Büyüyle bozması zor."

"Ne işe yarıyor?"

"Çoğunlukla güvenlik. Etrafımıza bir baloncuk yerleştiriyor ve görülmemizi, duyulmamızı ya da büyüyle algılanmamızı zorlaştırıyor. Bizi sıcak da tutmalı ki şahsen bunun için sabırsızlanıyorum."

Quentin, Stoppard'ın en temel kişisel ısınma büyülerini bile bilmediğini anladığından, ana zembereği kurarken çocuğa da birkaç büyü yaptı. Kuş hepsini izliyordu. Endişeli ya da sabırsızsa bile, bunu anlamak mümkün değildi.

Makinenin çalışmaya başlamasının üstünden birkaç dakika geçtikten sonra, Stoppard manivelayı çekerek kenara kaldırdı. Birkaç ayarlama yaptı ve bir sinekkuşunun pencereye çarpan kanatları gibi hafif bir vınlama duyulurken kadranın kolları hareket etmeye başladı. Net ve melodik bir sesle iki kez öttükten sonra bir fırtına bulutunun içinde çakan şimşek gibi makinenin derinliklerinde bir ışık parıldayarak içini aydınlattı.

Rüzgâr kesildi. Bunun dışında algılanabilen başka bir etki yoktu fakat Stoppard tatmin olmuş gibi görünüyordu. Valizi kapadı. Lionel çatık kaşlarla yanlarına gelerek başıyla onayladı.

"Güzel," dedi Lionel. "Herkes hazır. Pushkar, havalanalım."

Pushkar tek kelimeyle altlarındaki halıyı kaskatı hale getirdi; zemindeki çimenlerin yerini bir balo salonunun dümdüz sert zemini almış gibiydi. Hepsi içgüdüsel olarak kenarlardan uzaklaşarak ortada toplandılar ve halı hızlı ama sessiz bir şekilde gökyüzüne yükselmeye başladı: On beş metre, otuz metre, altmış metre... En uzun ağaçların bile üzerine çıkmışlardı. Huzur verici, rüya gibi bir hisli; uçmaktan çok, etrafında bina olmayan cam bir asansöre binmek gibiydi. Quentin şimdi nüfusun az olduğu, hafif ormanlık bir yerde olduklarını görebiliyordu. Evler büyük, birbirinden uzaktı; bazıları karanlıktı ve bazıları dostça sarı ışıkla parıldıyordu.

Kimse konuşmuyordu. Halının yükselmesi durdu ve sakin bir nehirdeki kano gibi nazikçe ileri doğru süzülmeye başladı. Halının püsküllerı aşağı sarkıyordu. Kenarlardan daha az korkmaya başladıkça birbirlerinden uzaklaştılar. Bu yükseklikten bakınca, tarlaları süren kişinin titiz çalışmasını takdir edebiliyorlardı: Koyu ve açık renk şeritler düzgün bir şekilde tekrarlanarak uzanıyordu.

Beş dakika sonra kuşun sesi duyuldu:

"İşte."

Lionel onun yerine işaret etti.

Bir kilometre kadar ötede, gri çatılı, büyük bir malikâneydi. Çok görkemli bir şey değil, beyaz süslemeli, Kral George dönemi tarzında –ama mega boyutlarda– yontulmamış taştan yapılmış, çok büyük bir evdi.

"Güzelmiş," dedi Betsy.

"Burada çok para var," dedi Lionel. "Bankerler. Duyduğum kadarıyla Yargıç Judy'nin evi de buralarda bir yerdeymiş."

Lionel'ın *Yargıç Judy*'yi izlediği bir evren hayal etmek zordu.

Güneş batarken çayırların kenarındaki ağaçların gölgeleri giderek uzuyor, görünmez hale geliyordu. Eve yarım kilometre kadar kaldığında, Pushkar halıyı durdurduktan sonra Stoppard ve kuşla hızlı bir şekilde konuşurken, görünmez ama yoğunluğu hissedilen dış güvenlik alanını aştılar. Bunun için Stoppard'ın makinesinin dikkatle ayarlanması gerekti. Alanı geçerken makinenin hızı ve uğultusu arttı; geçiş tamamlandığında tekrar azaldı.

Bu arada Betsy, Lionel'ın çantasından bir metre uzunluğunda bakır bir tel çıkardı. Bir çakıyla üzerine her birkaç santimde bir çentik attıktan sonra uçlarını penseyle kıvırdı ve kabaca yarım metre çapında halka oluşturacak şekilde birleştirdi. Birkaç kelime söyledikten sonra –sesi inanılmayacak kadar tiz ve tatlıydı– halkanın içindeki boşluk aydınlandı ve bir gözlük gibi aşağıdaki manzarayı gösterdi.

Halkayı başının üzerine doğru tutarak yavaşça olduğu yerde dönerek ufuk çizgisini taradı. Doğuya dönerek durdu.

"Bak," dedi. "Lionel. Şurada büyük bir portal var. Beş, altı kilometre mesafede. Tuhaf görünüyor."

Lionel gözlerini kısarak baktı ve kaşlarını çattı.

"Başka birinin meselesi," diye karar verdi. "Biz kendimizinkiyle ilgilenelim."

Betsy tekrar eve döndü. Evin sınırları o kadar iyi belirlenmişti ki cetvel ve açıölçerle çalışan bir mimar tarafından gri-yeşil çimenlerin direkt üstüne çizilmiş gibi görünüyordu. Alacakaranlıkta hareketsiz görünüyordu fakat halkanın içinden bakınca altı-yedi koruma görevlisi fosforluymuş gibi parıldıyordu.

"Bir drone olmak böyle bir şey olmalı," dedi Quentin.

"Şunu sabit tut." Betsy halkayı ona verdi. "Plum, hazır mısın? Konuştuğumuz gibi."

"Buradan yapabilir misin?"

"Yapabilirim. Hazır olduğunda söyle."

Betsy hiç endişeli gibi görünmüyordu; dahası, ses tonu Quentin'in daha önce hiç duymadığı kadar nazik ve rahattı. Uzmanı olduğu şey bu olmalıydı. Halının uçuş rotası aşağı doğru açı yaptı.

"Pekâlâ. Önce şunu hallet." Plum en yakında, evden en uzakta, duvardaki bir kapıda tek başına duran bir korumayı işaret etti.

Betsy yumruğunu sıkarak halkadan görünen korumanın üzerine yerleştirdi ve hafifçe üfledi. Adam yere yığıldı; sanki ışığı sönmüş gibiydi.

"Bayıldı mı?" diye sordu Quentin.

"Bayıldı. Komaya girdi. Aynı şey işte."

Plum konsantre olmuş, bir tür Arapça lehçesiyle bir şeyler fısıldıyordu.

"Daha hızlı," dedi Lionel. "Haydi."

Plum hızlandı. Birkaç saniye sonra bir koruma ya da koruma gölgesi yerden yükselerek adamın daha önce durduğu yeri aldı. Halkadan bakınca adamdaki gibi fosforlu bir parıltısı yoktu fakat onun dışında tıpatıp aynıydı. Plum uzunca nefesini üfledi.

"Tamam mı?" dedi.

Lionel inceledi, dudaklarını büzdü ama hoşnutsuzca başıyla onayladı.

"Onu neyden yaptın?"

"Yapraklardan. Başka bir şey yoktu. Uzaktan fark edilmez."

"Pekâlâ. Ama bir dahaki sefere daha hızlı yap."

Halı görünmez baloncuğun içinde sessizce ilerledi; şimdi yerden on beş metre havada, malikânenin dış duvarının üzerinden geçiyordu. Sonra dış çimenliklerden birini, bir tenis kortunu ve kış için suyu boşaltılıp üstü örtülmüş bir yüzme havuzunu geçti. Kimsenin onları göremediğine inanmak zordu –Quentin kendini görünmez *hissetmiyordu*– fakat herhangi bir bağırış ya da alarm duymamışlardı. Gölgeleri de yoktu. Fısıltıyla konuşuyorlardı ama Stoppard bu şeyin içinde bir rock konseri olsa bile kimsenin duyamayacağını iddia ediyordu.

Betsy ve Plum eğilerek dördüncü, beşinci ve altıncı korumayı yeniden yarattılar. Plum'ın ayağa kaldırdığı siluetler en azından uzaktan bakınca inandırıcı görünüyordu. Yakın çevreden kapabildiği şeylerle –çimen parçaları, samanlar, tenis kortunun zemininden toprak, yakındaki gölgeler– yapıyordu ama kurbanlarıyla aynı giysileri giyiyorlardı ve yürümemelerine rağmen,

ağırlıklarını iki yana aktarabiliyor ve bir korumanın yapacağı gibi başlarını uyanık bir şekilde çevirebiliyorlardı. Bir bilgisayar oyunundaki sıradan düşmanlara benziyorlardı.

"İşte," dedi Lionel. "Şu pencere. Sağ kanadın en üst katında, ortadaki pencere."

"Çanta orada mı?" diye sordu Quentin.

"İçeri gireceğimiz yer orası."

Quentin bir an için neyin eksik olduğunu anlayamadı ama sonra buldu: Stoppard'ın makinesinin sesi kesilmişti. Stoppard ondan hızlı tepki verdi; Betsy'yle konuşmaya çalıştığı halının ön tarafından ileri atılarak manivelayı deliğine soktu ve deli gibi bir hızla çevirdi. Alet neredeyse hemen tekrar çalıştı.

"Seni lanet olasıca pislik!" diye tısladı Lionel. "Ne kadarlığına görünür kaldık?"

"Bilmiyorum!" Stoppard kolu çevirmeyi bırakmadı. "Belki birkaç saniye! Özür dilerim, ne olduğunu bilmiyorum!"

Hepsi alarmların çalmasını bekledi. Kimse kıpırdamıyordu. Bir denizaltıdayken sualtı bombalarının patlamaya başlamasını beklemek gibiydi. Halı hiç duraksamadan yoluna devam ediyordu. Quentin doğru yöne baktığı sürece muhtemelen bir mermiyi durdurabilecek çok sağlam bir kalkan büyüsünü hızla tamamladı. Stoppard yorulduğunda, Quentin büyüyü bırakarak manivelayı aldı ve ana zemberek itiraz edene kadar çevirmeye devam etti.

Ancak sualtı bombaları patlamadı ve yollarına devam ettiler. Bu çok saçma, diye düşündü Quentin, soğuk bir tavırla ama paniğe kapılmayacaktı. Yola devam ederken doğaçlama yapıyoruz.

Pushkar onları yavaşlatarak ince ayarları yaparken biraz sola, sonra sağa, biraz yukarı ve aşağı kaydı; bir tankeri dar bir yerden geçirmeye çalışan bir kaptan gibi aracına sabırla fısıldıyordu. Artık eve yaklaşmışlardı ve eski salıncaklı koltukların olduğu karo zeminli bir terasın üzerinden geçerken ışıkların yanık olduğu birkaç odayı görebiliyorlardı. Quentin bir tezgâhın yanında ayakta durarak kahve içen ve dergi okuyan bir kadın gördü. Dışarıda iki adam ayakta durmuş, sigara içiyorlardı; sigaralarını Doğu Avrupa tarzında, küçük dartlar gibi başparmak ve işaretparmaklarının arasında tutuyorlardı.

Herhangi bir yerde, herhangi bir evde, herhangi birileri olabilirlerdi. Halı başlarının en fazla üç metre üzerinden geçecekti.

Görünmezlik kalkanı bir ağaç dalına süründü. Baloncuk yapış yapış bir maddeden yapılmış gibi dalların arasına dalarak onları büktü. Sonunda baloncuktan kurtulup hızla eski haline gelirken ve bir avuç meşe yaprağı etrafa savrulurken çaresizce izlediler.

Quentin ayak parmaklarını kıvırdı. Meşe dalının hareketiyle aynı anda evin içinde bir şey düştü –sese bakılırsa bir kahve fincanı olmalıydı– ve yere çarptı. İki adam hızla döndüler. Biri küfretti; bir kadın sesiydi. Dikkatleri dağılmıştı. Ve an geçmişti.

Bu şans değildi; şans o kadar iyi olmazdı. Biri... evet, Lionel nefes nefese bir halde bir olasılık saptırma büyüsünü tamamlıyordu.

"Güzel," dedi Quentin.

"Buna ihtiyaç olmamalıydı."

"Onun hatası değil," dedi Quentin. "Deneme yapmaya bile fırsatı olmadı. Buraya kadar gelebildiğimiz için şanslıyız."

Lionel ona bakarken öfkeli olmaktan çok şaşkın gibiydi; Quentin'in konuşma gücüne sahip olduğunu daha önce anlamamış gibi.

"Kapa çeneni be," diyerek tekrar eve döndü.

Pencerenin önünde durarak havada asılı kaldıklarında, halının püsküllü kenarı evin beyaz ahşap duvarına dayanmıştı. İçeride hiç ışık yoktu. Stoppard valizlerin birinden küçük bir bakır böcek çıkararak pencereye yerleştirdi. Böcek büyük bir kare çizerek camın üzerinde dolaşırken geçtiği her yerde kesik bırakıyordu. İşi bitince Stoppard kesik kareyi dikkatle halının üzerine yerleştirdi ve böceği tekrar yerine koydu.

"Quentin, sıra sende," dedi Lionel.

"Ben ne yapacağım ki?"

"Bunu." Lionel camda açılan deliği işaret etti. "Şimdi kendini gösterme zamanı."

Şimdiye kadar hiçbir şey yapmayan tek kişinin kendisi olduğu gerçekten aklına gelmişti. Quentin delikten içeri baktı. Korkutucuydu fakat bekleyişi bittiği için seviniyordu. Yapacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Benzeri operasyonlardaki kısa geçmişini düşündü. Dint ve Fen'le Ember'in Mezarı'na

girişleri; Benedict Adası'ndaki kaleye saldırışları. Şimdi ilkinde olduğundan daha az korkuyordu ve ikincisinde olduğundan daha akıl başındaydı. Belki de nedeni deneyimdi.

"Bana bir dakika ver. Büyü yapmaya izin var mı?"

Lionel cevap istemek için Stoppard'a baktıktan sonra başıyla onayladı. Quentin gözlerini kapadı, iki parmağını iki gözkapağına yerleştirdi –bilekleri yüzünün önünde çaprazlanacak şekilde ters olarak– ve bir Hint gece görüş büyüsü yaptı. Gözlerini açtığında dünyadaki bütün parlaklık ve kontrast tersine dönmüş, bütün renkler kısılmış gibiydi. Pushkar acıyan bir tavırla başını iki yana salladı.

"Hintçeni daha sonra konuşacağız."

Stoppard makinesiyle uğraşıyordu.

"Alet bir hayli ısınmaya başladı," dedi. "Yaklaşık on beş dakikamız olduğunu söyleyebilirim."

Ateşi olan bir çocuğu sakinleştirir gibi makineyi nazikçe okşadı.

"On beş dakika mı?" dedi Plum. "Sadece bağı koparmak bile en az o kadar sürer. En az."

"O halde harekete geçin," dedi Lionel.

Quentin başını delikten içeri uzattı ve donuk renklerle olsa da, devasa boyutlarda boş bir konuk odasını net bir şekilde gördü. Marriott'tan çok daha iyiydi. Sürünerek içeri girdi.

Kuş delikten geçerek Quentin'in omzuna kondu. Quentin yüzünü buruşturdu ama ilkinde olduğu kadar rahatsız olmamıştı.

"Koridora çık, sağa dön, sola dön, sonra tekrar sola dön; sağındaki ilk kapı. Bu katta başka kimse yok. Biz aletle seni izleyeceğiz. Menzilinden çıkma, yeter."

Görünüşe bakılırsa alet kendi başına izliyordu: Üzerinde durduğu sehpa altı eklemli bacağıyla pencereden geçerken tek bir beyaz saat gözü olan dev bir karıncaya benziyordu. Kalın beyaz halı ayak seslerini boğuyordu.

Quentin koridorun iki tarafına bakarken kendini gece yatısına kaldığı evde gizlice dolaşan bir çocuk gibi hissediyordu. Kuş haklıydı: Burada kimse yoktu. Duvarlara hiç resim filan asılmamıştı; ev muhtemelen kiralık bir lüks yazlıktı. Quentin, bu girişim gerçekten başarılı olduğu takdirde ne

yapacağını düşündü. Bir ev satın alacak ve niffinleri inceleyecekti. Alice'i çağırabilir miydi? Bağlayabilir miydi? Artık bir iblis mi olmuştu? Gerekirse Brakebills'e gizlice girebilirdi; belki Hamish onu içeri alırdı. Mecbur kalırsa Mayakovski'ye de dönebilirdi.

Köşeden sola döndü ve koridor bir eğlence evindeki tünel gibi etrafında dönüverdi. Olduğu yere yığılarak sertçe halıya çarptı. Parmaklarını halıya geçirmeye çalışırken yerçekiminin değiştiğini hissetti. Bir büyücünün evine gizlice girerken ne olmasını bekliyordu ki? Omzunun üzerinden arkaya baktı fakat yalnızdı, diğer herkes gitmişti ve hızla dönen koridor sonsuzluğa uzanır gibiydi.

Ama öyle değildi. Kendisi sere serpe yerde yatarken diğerleri endişeli yüzlerle onu izliyordu. Plum illüzyonun son kırıntılarını da silkeledi.

"Kalk ayağa," dedi Lionel.

"Tuzak," dedi Plum. "İyisin."

Quentin dikkatle ayağa kalktı. Kalp atışları yavaşlamaya başlamıştı bile. Plum haklıydı. Quentin iyiydi.

Bir kez daha sola dönünce sağındaki kapıyı gördü. Sıradan bir kapıydı; Quentin üzerinde tek bir büyü damlası bile bulamadı. Kimsenin buraya kadar gelebileceğini düşünmüyor olmalıydılar. Uzaklardan gelen bir gök gürültüsü duydu: Hızla patlayan bir fırtına olmalıydı. Koridorda gerilerde bekleyen diğerlerine baktı. Pushkar ve Lionel halıyı yuvarlamış, omuzlarının üzerinde taşıyorlardı.

Quentin kapıyı açtı. Kilitli bile değildi.

Burası uzun ve iyi döşenmiş bir bilardo salonuydu; bir duvara pencereler, diğerinin dibine kanepeler sıralanmıştı. Genel izlenim biraz yapay bir kulüp havasıydı. Köşelerde kahverengi deri koltuklar duruyordu ve bir uçta kullanıldığına dair hiçbir iz olmayan dev gibi ve derin bir taş şömine vardı. Etrafa saçılmış olan akla gelebilecek her boyda ve biçimde kutular ve sandıklar lüks atmosferi mahvediyordu; kutuya ya da sandığa konamayacak kadar büyük olan birkaç eşya da vardı: Doldurulmuş bir ceylan, eski bir bisiklet, eski bir müzik dolabı ve koyu ahşaptan yapılmış bir kontrbas.

Sarı saçları seyrelmiş yaşlı bir adam –Çift'ten biri değildi– kanepelerden birinde oturmuş, telefonuyla oynuyordu. Başını kaldırarak şaşkın bir yüzle

baktı fakat konuşmasına fırsat kalmadan, Betsy önceden hazırladığı belli olan bir büyüyle onu sakince olduğu yere mıhlarken, başka bir büyüyle bayılttı. Adam hâlâ yerinde oturuyordu ama artık gözleri kapalıydı.

Bilardo masasının kendisi tam anlamıyla dev gibiydi. Sekiz ayağı vardı ve derin oymalarla süslenmişti. Duvarın dibine ıstakalar için bir dolap ve skor panoları yerleştirilmişti. Ağırlığı bir ton filan olmalıydı; bir evin ikinci katında olmaması gereken türden bir şey gibi görünüyordu. Bir tarafı yarı yarıya kutuların ve kitap yığınlarının arasına gizlenmişti. Ayrıca masanın üzerinde eski, kahverengi ve deri bir çanta duruyordu.

Biraz eski görünüyordu ama onun dışında Lionel'ın oteldeyken onlara gösterdiğinin aynısıydı. Bir tarafında Cunard-White Star Line'dan oval bir çıkartma vardı.

"Pekâlâ," dedi Quentin sakince. "Kapıyı kapayın. Kimse dokunmasın."

Artık Plum'la ikisinin gösterisi başlıyordu. Stoppard çömeldi ve makinesinin üzerindeki küçük kadranlardan birini inceledi.

"Dokuz dakika," dedi.

Hızlı bir şekilde çantanın etrafındaki her şeyi bir kenara kaldırdılar; şimdi çanta masanın üzerinde tek başına duruyordu. Quentin küçük bir süpürgeyle etrafındaki keçeyi süpürdükten sonra ince beyaz kül serpti. Plum kapının altına ıslak bir havlu sıkıştırdı ve bir mangalın içinde küçük bir ateş yaktı; onu şöminenin içine yerleştirdi. Oda kokulu bir dumanla dolmaya başladı. Quentin arka tarafta Betsy'nin engeller ve tuzaklar kurduğunu, Stoppard'ın baloncuğunun patlayacağı ve ev sahiplerinin aniden onların varlığını hissedeceği an için hazırlandığını duyabiliyordu. Odayı bir kasa gibi her taraftan –zemin ve tavan dahil– sarmalıyordu.

Plum kafasından hesaplamalar yaparak ve bir cetvel kullanarak çantanın etrafındaki keçenin üzerindeki tozları açılı bir şekilde temizledi. Quentin, onun etrafına metal bir iskelet vidaladıktan sonra içine asimetrik bir desenle yüksek gerilimli teller çektiler. Bunun için keman teli –en kalını olan Mi teli– kullanıyorlardı.

"İki dakika," dedi Stoppard.

"Hazır değiliz!" dedi Quentin, Plum ve Betsy aynı anda. Tanrım, sadece başaramamakla kalmayacaklardı; yaklaşmış bile değillerdi. Stoppard'ın

makinesinin üzerinden beyaz, ince bir duman yükseliyordu ve artık sıcaktan parıldıyordu. Artık daha yavaş tik taklıyordu. Her an erimeye başlayabilirmiş gibi görünüyordu.

"Çift'in hazır olacağına inansanız iyi olur," dedi Lionel.

"Lanet olsun." Betsy yumuşak kırmızı bir balmumunu kapının kilidine aceleyle yapıştırdıktan sonra üzerine bir mühür bastırdı. Pushkar raftan bir bilardo ıstakası aldı ve çok ciddi birkaç sopa hamlesi denedi. Nasıl kullanacağını biliyor gibi görünüyordu fakat Quentin, işler bilardo ıstakası kullanmak zorunda kalacakları bir noktaya ulaştığı takdirde zaten çuvallamış olacaklarını düşünüyordu.

Pushkar durdu.

"Bir şey yaklaşıyor." Parmağını şakağına vurdu. "Önsezi."

"Halıyı gitmek için hazırla," dedi Lionel. "Quentin ve Plum, daha ne kadar sürecek?"

Hâlâ büyüsünü okumaya devam eden Plum dört parmağını kaldırdı. Quentin cebinden bir akort cihazı çıkararak telleri çekiştirmeye başladı; olması gereken frekansın en fazla birkaç hertz yakınında olmaları gerekiyordu. Betsy resmi bir şekilde sırayla dört duvara, yere ve tavana seslenirken ellerini birbirine bastırmıştı ve sadece dudakları oynuyordu. O bunu yaparken duvarların her biri gümüşi renkte parıldadı. Köşelerden sıva yağdı.

Stoppard'ın makinesinin içinde bir şey koptu ya da eriyerek yok oldu ve tıkırtısı kesildi. Kimse kıpırdamıyordu. Uzunca bir an odadaki tek ses, çantaya fısıldamaya devam eden Plum'mkiydi. Quentin, Mayakovski'nin paralarından birini bir eliyle kavradı.

Birinci katta bir yerden boğuk bir bağırış duyuldu ve ardından sessizlik oldu. Bir kapı çarptı. Pushkar bir pencereden dışarı bakarak başını iki yana salladı: Henüz bir şey yoktu. Betsy ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, parmaklarını esnetiyor, heyecandan neredeyse şarkı mırıldanıyordu. Lionel dişlerini sıkarak çatık kaşlarla yere baktı ve iri ellerini göğüs seviyesinde savunma pozisyonuna getirdi.

Altlarındaki zemin bir kez sertçe sarsıldı; sonra bir daha. Quentin devrilmemek için bir elini bilardo masasına koymak zorunda kaldı ve kutu yığınlarından birkaçı devrildi. Aşağıdan zemini delmeye çalışıyorlardı.

Quentin yerini zor koruyabiliyordu. Koridordan ayak sesleri yankılandı ve kapının önünde durdu. Betsy'nin orada bıraktığı bir şey gürültüyle patladı ama etkisinin ne olduğunu kestirmek zordu.

Neredeyse zamanı gelmişti. Quentin ve Plum uyum içinde hareket ettiklerinden emin olmak için birbirlerinin gözüne bakıyorlardı. Kapı menteşelerinin üzerinde sertçe sarsılmaya başlarken giderek tizleşen bir ses çıkarıyordu. Bir gürültü duyuldu ve duvarda baş seviyesinde bir göçük oluştu; ardından bir tane, bir tane daha.

Ama başarmışlardı. Teller çekilmeye bile ihtiyaç duymadan aynı anda çalıyorlardı. Eğer işe yarayacaksa, ancak şimdi yarayacaktı. Quentin parayı sımsıkı kavradı; paranın ısındığını, yükünü boşaltmaya hazırlandığını düşündü. Derin bir nefes aldı.

Bütün ışıklar aynı anda ve sessizce söndü. Bunu o mu yapmıştı? Hayır; henüz anahtar kelimeyi söylememişti. Plum yarı karanlıkta şaşkın bir tavırla başını yana yatırdı.

Aniden pencereler içeri doğru patladı. Cam parçaları yerlere saçıldı. Şok dalgası Quentin'i karşı duvarın dibine savurdu. Onu bayıltmaya yetecek kadar güçlü değildi fakat birkaç saniyeliğine sersemledi. Nerede olduğunu unutmuştu. Dizlerinin üzerine doğrulacak ve ellerini yüzünden çekecek kadar toparlandığında, oda üzerinde cüppeler olan siluetlerle doluymuş gibi geldi.

"Bu da ne?" diye fısıldadı.

Kötü bir şeyler oluyordu. Bir an için Mayakovski'nin paha biçilmez parasını kaybettiğini sandı ama hayır, işte orada, halının üzerindeydi ve ifadesini bulamamış enerjiyle hâlâ parıldıyordu. Onu kapıp cebine atmayı zor akıl edebildi. Loş ortam tuhaf insanlarla kaynıyordu; gece görüşü tamamen kapanmıştı. Siluetlerden ikisi Betsy'yi duvara mıhlamıştı ve Betsy çığlıklar atarak onlara lanetler yağdırıyordu. Siluetlerde bir tuhaflık vardı: Elleri. Et değildi. Açık altın sarısı renkte parlıyorlardı ve biraz şeffaftılar; içleri görünüyordu.

Quentin ayağa kalkmak için davrandı fakat biri tepesinde dikiliyordu. Bir ayağını Quentin'in göğsüne basmıştı ve onu geri itiyordu. Quentin yere baktı. Deri sandalet giymiş sıradan bir kadın ayağıydı; kesinlikle insandı.

Yedi sekiz kişiydiler; yarı karanlıkta tam anlamak zordu. Başka bir kadın çantaya yaklaştı. Aniden Pushkar arkasında belirdi ve bir bilardo ıstakasıyla kadının başının arkasına vurdu; daha doğrusu vurmayı denedi: Istaka mermer heykele çarpmış odun gibi ikiye ayrıldı ve ayağını Quentin'in üzerinde tutan kadın tek eliyle bir büyü şişesini açarak Quentin'i olduğu yerde dondurup kaskatı yere seren bir büyü yaptı.

Kadın etrafındaki hareketliliğe aldırmadan Quentin'in kurduğu kafesi inceledi; ellerinden yayılan altın sarısı ışıkta yüzü keyifli görünüyordu. Kafesi alıp kenara fırlattı ve son derece ciddi bir ses tonuyla çantaya birkaç kelime söyledi; pizza siparişi verir gibiydi. Konuşma tarzında tuhaf bir aşinalık vardı. Tuhaf eldivenli ellerinden biriyle çantanın sapını tutarak çekti; sadece cırt cırtla tutuluyormuş gibi bir yırtılma sesi duyuldu ve çanta yerinden kurtuldu. Kadın çantayı kolunun altına sıkıştırdı.

Bu insanlar da onlar gibi hırsızdı. Quentin'le arkadaşlarının önden girip güvenliği halletmesini beklemiş, sonra da onları soymak için harekete geçmişlerdi. O şaşkın, sersemlemiş halinde bile Quentin onların sakin becerikliliğine hayranlık duymaktan kendini alamadı. İyi iş çıkarıyorlardı.

Uyum içinde hareket ederek pencerelere doğru geriliyor, her biri karşı taraftan birini kollarken koordine geri çekiliyorlardı. Quentin dirseklerini altına çekerek izlemek için doğrulurken kimseye tehdit oluşturmamaya çalışıyordu. Bu insanlar her kimse, son derece iyi organize olmuşlardı. İkisi Pushkar'ın halısını kontrol ediyor, dışarıdaki havaya doğru açıyordu.

"Hayır!" dedi Betsy. "Bunu yapamazsınız!"

Bu durumla Quentin'den daha iyi başa çıkıyordu. Çoktan ayağa fırlamış, onlara doğru yürüyor, iki eliyle vahşice saldırıyor, parmaklarından yıldırımlar ve alevler yağdırıyor, odayı ışığa boğuyordu. Ancak cüppelilerden üçü el ele tutuşarak bir savunma bariyeri oluşturmuştu ve Betsy'nin büyüleri etkisiz kalıyordu. Quentin sonunda doğrulup oturmuştu. Zihni netleşiyordu. Betsy haklıydı: Bu kendilerinin işiydi. Çanta onlara aitti. Bu insanların onu almaya hakkı yoktu. Bir dizinin üzerine doğruldu.

Büyülerinin neden o kadar tanıdık geldiğini şimdi anlıyordu: Bozuk türde bir antik Almanca konuşuyorlardı ve Quentin bu dili iyi biliyordu çünkü Neonebu Diyarı'ndan aldığı sayfa bu dilde yazılmıştı.

Sonuncusu da çalıntı halının üzerine tırmandı.

"Durun!" diye çığlık attı Betsy.

Cüppeliler havada süzülerek uzaklaşırken Betsy pencereye koştu. Kuş bilardo masasının altından dışarı fırladı.

"Açamazlar," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Çantayı yine de açamazlar."

Quentin pencerelere doğru sendeledi fakat peşlerinden ancak işe yaramaz bir sıcak dalgası gönderebildi ki o da kalkanlarından sekerek evin duvarında bir yanık izi bıraktı. Plum, kendisini yere seren büyünün etkisinden sıyrılmaya çalışan Pushkar'ın yanına çömelmişti. Lionel ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmuş, görmeyen gözlerle yere bakıyordu.

Kapı yine vurulmaya başladı ve darbeler bu kez daha güçlüydü. Tahtalar parçalanıyordu. Betsy'nin bayılttığı kanepedeki sarışın adam bile kıpırdanıyordu fakat Quentin çok sakindi. Korkusu ve şaşkınlığı geçmiş, mücadele sırasında onları unutuvermişti. Üstelik daha çatışma sona ermemişti bile. Kendi başına yapmak zorunda kalsa bile bu işi bitireceklerdi.

"Pushkar." Sesi ağrıyan kulaklarına tuhaf ve uzak geliyordu. Boğazındaki tozları temizledi. "Pushkar. Burada uçurabileceğin bir şey var mı?"

Hâlâ bilardo masasına yaslanmış halde duran Pushkar odaya bakındı.

"Evet," dedi.

14. BÖLÜM

Bir kovandan boşalan öfkeli arılar gibi boş pencereden dışarı döküldüler. Plum ve Stoppard deri koltuklara binmişti; Betsy şöminenin önünden kaptığı küçük bir kilime biniyordu ve her nasılsa, sörf yapar gibi ayakta durabiliyordu; Quentin bisikleti almıştı. Pushkar'ın kendisi, Lionel ve kuşla birlikte, boyutlarına ve ağırlığına rağmen uçma büyülerine inanılmayacak kadar uygun olduğu anlaşılan devasa bilardo masasına binmişti. Masa pencereden biraz daha genişti fakat tuğla ve sıvaları etrafa saçarak, çok renkli bilardo toplarını savurarak dışarı çıkmayı başarmıştı.

Güneş batıyordu ve alacakaranlık bastırmıştı ama ağaçların üzerine yükselirken günbatımının altın sarısını gördüler. Buz gibi mavi havada hızla yol alarak gökyüzüne yükseldiler ve hızlanmaya devam ederek batıya yönelip uzakta nokta gibi görünen uçan halıya yöneldiler.

Pushkar'ın büyüsü üstat seviyesindeydi ve nefes kesici hızı inanılmazdı; Quentin de önceden uçma büyüleri yapmıştı fakat bu bambaşkaydı. Ev arkalarında çoktan küçülmeye başlamıştı. Bisikletin deri selesi kaya gibi sertti ama seçme şansı yoktu. En azından kontrbasa binmek zorunda kalmamıştı. Pedal çevirirse daha hızlı gidip gitmeyeceğini merak etti.

Quentin bilardo masasına yakın kalarak onun hava akımından yararlanıyordu. Lionel bütün bunlar arasında kesekâğıdına sarılı o uzun paketi koltukaltında tutmayı başarmıştı. Kimse konuşmuyordu; her biri kendi uydurma hava aracının üzerine eğilmiş, sulanan gözlerle ileri bakıyor, ellerinden geldiğince hızlı gitmeye çalışıyorlardı. Betsy küçük kilimiyle onlara fark atmıştı; kısa saçları yüzünden arkaya savruluyordu ve rampadan atlamış bir kayakçı gibi bakışlarını dimdik ileri dikmiş, hafifçe öne eğilmişti.

Halıya metre metre yaklaşıyorlardı. Hırsızlar –diğer hırsızlar– Pushkar'ın da büyülerini kullanıyorlardı fakat Pushkar halıyı hız yapacak şekilde ayarlamamıştı. O çantadaki lanet olasıca şey her neyse, kesinlikle geri alacaklardı. Kilometrelerce uzunluktaki Connecticut ormanları altlarından hızla geçiyordu. Belki de eyaletten çıkmışlardı bile; Quentin emin değildi. Halı dalışa geçerek ağaç tepelerini sıyırdı, yuvarlandı ve döndü. Sonra tekrar irtifa kazandı. Quentin hemen arkasındaydı.

On dakika sonra aradaki mesafe birkaç yüz metreye inmişti. Halıdakiler onlara alev topları atıyordu ve parlayıp patlayan başka bir şey daha vardı ama gelişini önceden göremedikleri bir şey yoktu. Stoppard oturuyordu; Plum koltuğu ters çevirmiş, oturma yerinde dizlerinin üzerinde doğrulmuştu. Yetişecekleri şüphesizdi. Ancak yetiştiklerinde ne yapacaklardı? Borda mı edeceklerdi? Quentin hıza ve riske kendini kaptırmıştı; bunun bir bilgisayar oyunu olmadığını, sadece bir canı olduğunu ve kollarını ya da bacaklarını kaybederse büyüyle geri getiremeyeceğini kendine hatırlatması gerekti.

Belki de Pushkar halıya yaptığı büyüyü bozup onu durdurabilirdi. Quentin strateji konuşmak için bisikletini bilardo masasına doğru çevirdi ama bunu yaparken aynı anda arkasından giderek güçlenen bir gümbürtü duyunca omzunun üzerinden bir bakış attı.

Pırıl pırıl parıldayan iki kuyrukluyıldız karanlık havayı yararak, arkasında duman ve kıvılcımlar bırakarak üzerlerine geliyordu. Yörüngesinden sapmış meteorlar gibi grubun arasına dalarak ona arkadan yetiştiler; biri bir buçuk metre açığından geçerken şok dalgası onu neredeyse bisikletten düşürüyordu. Ancak peşinde oldukları şey o değildi. İki kuyrukluyıldız halıya arkadan sertçe çarptı.

Bu Çift'ti. Çantalarını geri almaya gelmişlerdi.

Halı çifte darbenin etkisiyle aşağı kaymaya başladı. Betsy peşinden dalarken Quentin de onun peşindeydi. Rüzgârda Quentin'in kulaklarına bağırışlar, çığlıklar, küfürler, emirler, büyüler geliyor, hepsi bir anda rüzgâra savrulup kayboluyordu. Neler olduğunu anlamak pek mümkün değildi fakat görünüşe bakılırsa amansız bir mücadele sürüyordu. Çift'ten biri –kadın– halının ortasında ışıkla sarılmış halde, cüppeli siluetlerin arasında duruyordu. Adam halının savunma kalkanına çarparak geri sekti ama bir ampulün

etrafında uçan pervane gibi hemen geri döndü ve halının altına yerleşerek iki eliyle yırtmaya başladı.

Quentin o an sadece izliyor ve peşlerinden gidiyordu. Mücadelenin sonunu bekleyecek, kazanan her kim olursa zayıf düşmelerinden yararlanarak üzerlerine çullanacaklardı. Etrafına bakındı ve daha da kararmış havada diğerlerini seçti. Onlar da aynı şeyi yapıyordu; artık izini süremediği Betsy dışında.

Çok aşağıda bir gölün suyu parıldadı ve yine ağaçlar belirdi. Alçak bulutların içinden geçtiler. Halıda süren mücadele sırasında harcanan büyü enerjisinin miktarı inanılmazdı; Çift birtakım eşyalar taşıyor olmalıydı çünkü enerjileri belirgin şekilde yüksekti. Kötü insanlar olabilirlerdi fakat dehşet verici ölçüde güçlü büyücülerdi ve hiçbir şeyden korkmadıkları da belliydi. Neyse ki Quentin onlarla teke tek karşılaşmak zorunda kalmamıştı. Quentin adamın halının içinden yumruğunu geçirerek altın renkli elleri olan cüppelilerden birinin ayak bileğini yakaladığını gördü; adam onu delikten aşağı çekerek boşluğa savurdu ve cüppeli havada döne döne karanlıkta gözden kayboldu. Kadın çantaya yaklaşmaya çalışıyordu ama bir savunma büyüsü fırtınasına karşı koyması gerekiyordu.

Cüppelilerden biri öne doğru adım attı ve kadınla teke tek mücadele etmeye başladı. Birbirlerine girdikleri anda ortalık mahşer yerine dönüştü; bulanık ışıklardan ve hızlı hareketlerden başka bir şey görünmüyordu. Bunların arasında bir şey aniden yukarıdan dikine dalışa geçti ve halıya tozlarını kaldıran bir şiddetle çarptı.

Bu Betsy'ydi.

"Lanet olsun!" dedi Quentin.

Beklemesi gerekirdi fakat görünüşe bakılırsa, bu olaydaki kişisel çıkarı her neyse, kendini öldürtmek konusundaki doğal eğilimiyle birleşince kendine hâkim olamamıştı. Lanet, lanet, lanet. Sahipsiz kalan kilim Quentin'in altından hızla geçiverdi. Quentin bisikleti hızlandırmaya çalıştı ve halıyla arasındaki mesafeyi yavaşça kapamaya başladı. Betsy aklını kaçırmış gibi hareket ediyordu ama takım olmak takım olmaktı.

Bir çatışmadan hemen önce hissedilen soğuk kaçınılmazlık duygusunu tanımıştı. Burada yakın çarpışma söz konusu olacaktı ve hemen yüzü ile

ellerini sertleştirdi. Haklı bir öfke duygusuna odaklanmaya çalıştı: Çanta onlara aitti, ellerinden alınmıştı ve Quentin çantayı geri alacaktı. Alice için. Simsiyah bir siluet taklalar atarak üzerine gelirken eğildi; üzerinden uçarak geçtiğinde neredeyse bilardo masasına çarpıyordu. Bu, Çift'in erkek olanıydı. Neredeyse baygın gibi görünüyordu fakat düşmüyordu ve bu yüzden Quentin onu umursamadı.

Şimdi halının püsküllerı sadece birkaç metre önündeydi. Betsy'nin kadına elinin tersiyle tokat attığını –darbesine bir ışık patlaması ve güçlü bir gümbürtü eşlik ederken, kadının başı neredeyse arkaya döndü– ve ardından bir eliyle çantayı kaptığını gördü. Kadın kendini toparlayarak çantaya doğru atılırken diğer cüppeliler etraflarını sarmış, kime saldırmaları gerektiğine karar vermeye çalışıyorlardı. Ancak bu olamadan Betsy yere eğildi ve boştaki elini halının üzerine koydu. Quentin onun dudaklarının kıpırdadığını gördü ama ne büyüsü yapmaya niyetli olduğunu anlayamadı. Güçlü bir büyü bozma büyüsü olmalıydı çünkü halı aniden bütünlüğünü kaybederek bir iplik bulutuna dönüştü.

Çok sayıda vücut Quentin'in yanından geçerek arkasından düşmeye başladı. Quentin, Betsy'yi bulmaya çalıştı: Bir taş gibi düşerken bir eliyle hâlâ çantayı tutuyordu. İnanılmaz bir şekilde kadın da çantayı tutuyordu. Birbirlerinin etrafında hızla dönüyor, rüzgârdan giysileri sertçe vücutlarına yapışıyordu. Quentin gidonu onlara doğru yönelterek olabildiğince dikey bir dalışa geçti.

Artık serbest düşüşe geçmişti ve giderek hızlanıyor, hızı bilinçli düşüncelerini yok ediyordu. Aşağıdaki toprak hızla yaklaşıyor, kıvrım kıvrım uzanan yeşil tepeler giderek belirginleşiyordu. Dişlerini sıkarak antika bisikleti daha da hızlandırdı; şimdi rüzgâr kulaklarında uğulduyor, Quentin'in kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Artık onları açıkça görebiliyordu: İki kadın da çantayı bırakmadan düşüşünü kesemezdi ama ikisi de bırakmaya niyetli değildi, dolayısıyla dişleriyle, boştaki elleriyle ve bu şartlar altında tek elle yapabildikleri büyülerle boğuşuyorlardı.

Zaman yoktu. Artık aşağısı net bir şekilde görünüyor, giderek büyüyor, bir dere, bir tarla ve seyrek ağaçlar hızla yaklaşıyordu. Quentin hızını ayarlayarak onlara doğru döndü ve çarptı; kadın ona tutunmaya çalıştı ama

parmakları tekrar çözüldü. Quentin bunu nazikçe yapamayacaktı. Yapabileceğinden bile emin değildi. Zemin artık çok ama çok yakındı. Quentin'in dizleri titriyordu. Bisikletin ön tekerleği bükülüp parçalanmaya başlamıştı. Yine kadınların üzerine daldı ve ikisinin de boştaki elleriyle ona tutunduklarını hissetti. Kadın bir şey söylemeden sadece çığlık atıyordu ve Quentin'in saçlarını yakalamıştı. Hayır, çığlık atmıyordu, gülüyordu!

Quentin aşamalı bir şekilde yavaşlamak niyetindeydi ama sonra yere bakınca paniğe kapılarak frenlere sertçe asıldı. Altlarında bir çam ağacı oyuncak boyutlarından aniden dev gibi bir canavara dönüşürken, üçü birlikte bisiklete ve bisiklet de dallara çarptı. Quentin'in düşünecek zamanı olmuştu: Böyle ölürse hepsinin canı cehennemeydi! Hem de içinde ne olduğunu bile bilmediği bir çanta için! Çam iğneleri vücuduna hızla çarptı ve sonunda yere ulaştıklarında gözleri kararmıştı.

Bir şey çan gibi çalıyordu. Sesin kafasının içinde olduğunu sonradan anladı. Ciğerlerindeki bütün hava boşalmıştı ve yerde kıvranıyordu. Nefes almaya, ciğerlerine hava çekmeye çalışıyordu ve ağzından tuhaf, gıcırtılı, iniltili sesler çıkıyordu. Ya göğüs kafesi çökerek ciğerlerini ezmişti ve ölüyordu ya da sadece nefesi kesilmişti ve birazdan toparlanacaktı.

Doğrulmaya çalıştı. Dünya etrafında atlıkarınca gibi dönüyordu.

Görüşü düzelmeye başladığında Betsy'nin ayağa kalkmış olduğunu ve daireler çizerek sendelediğini gördü. Quentin bir şey söylemek için ağzını açtı fakat öksürüp tükürmekten başka bir şey yapamadı.

"Nerede bu?" dedi Betsy boğuk bir sesle. "Nerede? Görebiliyor musun?"

Kadın üç metre ötede hâlâ yerdeydi ama o da kıpırdanıyordu. Quentin onu ilk kez net bir şekilde görebildi: Uzun boylu, fotomodel gibi ince vücutlu, fotoğraftakinden daha yaşlıydı; kıvır kıvır siyah saçları ve alnında dikişe ihtiyaç duyuyormuş gibi görünen kötü bir yarık vardı. Quentin çalıların arasında duran çantayı gördü; bir kargo bandından alınmış gibi sağlam bir şekilde kadının birkaç metre ötesinde duruyordu.

Kadın onun baktığı yeri gördü. Boğazından bir hırıltı çıkararak çantaya doğru sürünmeye başladı fakat Betsy ondan öndeydi. Yanından geçerken Betsy eğilerek bir eliyle kadının boğazını kavradı. Kadın bir kedi gibi sırtını bükerek kasıldı. Betsy ona diğer eliyle dokundu ve ata biner gibi üzerine

oturarak içine enerji çekti; parmaklarından kıvılcımlar saçılıyordu. Kadının vücudu altında elektrik şokuna tutuluyormuş gibi sarsılıyordu.

"Dur!" dedi Quentin.

Ancak çok geçti. Betsy kadını bıraktı ve kadın siyah toprağa yüzükoyun devrildi. Hâlâ sarsılıyordu. Quentin'in burnuna yanmış et kokusu geldi.

"Durdum," dedi Betsy ve yürümeye devam etti.

Çantayı aldı, şüpheci gözlerle inceleyerek bir hasarı olup olmadığına baktı ve ellerinin arasında tuttu. Çantanın hiç ağırlığı yokmuş gibi görünüyordu. Quentin ölmekte olan kadının yanına yaklaştı fakat tam dokunacakken vazgeçti. Vücudunda hâlâ nasıl bir ölümcül büyünün dolaştığını kestirmek mümkün değildi. Siyah saçlarından duman yükseliyordu ve zaten artık çok geçti.

Betsy onu izlerken yere tükürdü.

"Beni durdurmaya kalkarsan seni de öldürürüm."

Orman sessizdi. Bahar başlarıydı, bitkiler hâlâ kışın şokundan sıyrılmaya çalışıyordu ve sadece birkaç cırcırböceğinin sesi duyuluyordu. Kadın bir katildi. Üç dakika önce ikisini de çekinmeden öldürürdü. Betsy yere eğilerek çantayı aldı ve mandallarını yokladı.

"Lanet olsun." Mandalları zorladı ve bir an geri çekildikten sonra tekrar denedi. "Lanet olsun. Ben de bundan korkuyordum. Tam ihtiyacın varken Plum neden yanında olmaz ki?"

"Plum ne yapacak ki?"

Tam o anda Stoppard ve Plum yüzlerini dikenlere karşı koruyarak dalların arasından indiler. İkisi de aynı koltuğa sığışmıştı; diğerine bir şey olmuş olmalıydı. İnişleri sert ama kontrollüydü; ta ki koltuk bir kayanın üzerine inip bacaklarından birini çarpınca ikisini de yumuşak zemine savurana kadar.

Plum ayağa kalkarak ellerini pantolon paçalarına sildi.

"Tanrım," dedi. "Neler oldu?"

"Kız nalları dikti," dedi Betsy. "Çantayı aç."

"Ne, şimdi mi? Biz..."

"Aç şunu!"

"Dediğini yapsan iyi olur," dedi Quentin. "Kadını o öldürdü."

Betsy artık iyice yorgun düşmüş olmalıydı fakat neler yapabileceğini kestirmek mümkün değildi.

"Tanrım," dedi Stoppard. "Bunu neden yaptın?"

Gerçekten öğrenmek istiyor gibiydi ama Betsy ona aldırmadı. Yüzü asık, kaşları çatıktı.

"Aç şunu. Hemen!"

"Çantayı açabileceğimi sana düşündüren ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

Plum teslim olarak iç çekti.

"Sanırım biliyorum."

Çantanın önüne bağdaş kurarak oturdu ve kilitli değillermiş gibi mandalları açıverdi. Bunu yapar yapmaz, Betsy onu kaba bir şekilde kenara itti.

"Hey!"

Betsy çantanın içini karıştırdı. Bir kitabı aldı, kenara attı ve lekeli gümüşe benzer bir şeyden yapılmış uzun bir bıçak buldu. Süssüz, sade, basit bir silahtı. Son derece kullanışlı ve çok eski görünüyordu.

"Evet," diye fısıldadı Betsy. Sesi çatlıyordu. "Ah, evet. Merhaba."

Bir hava basıncı ve gök gürültüsü gibi bir gümbürtüyle bilardo masası ağaç dallarının arasından sıyrıldı ve kalın ayaklarının üzerinde orman zeminine ağır bir şekilde indi. Lionel omzunda kuşla masanın üzerinde ayakta duruyordu. Pushkar'dan iz yoktu.

"Çanta nerede?" Lionel cesede, Quentin'e, Plum'a, Stoppard'a, Betsy'ye ve bıçağa baktı. "Açmışsınız."

Elindeki paketi açtı: Kolunun altına mükemmel bir şekilde uyan, kalın burunlu bir saldırı tüfeğiydi. Kabzası ve namlusu derin oymalarla süslüydü. Melez bir silah olduğu belliydi; ileri teknoloji ürünüydü ama büyüyle güçlendirilmişti.

"Elbette açtım," dedi Betsy.

"Pushkar nerede?" diye sordu Stoppard.

Lionel cevap vermek yerine silahı omzuna kaldırdı, namluyu doğrulttu ve hızlı, etkili, kontrollü bir hareketle Stoppard'ın göğsüne iki el sıktı.

Stoppard o anda olduğu yere cansız yığılmalıydı ama daha Lionel ateş edemeden Betsy bıçağı kaldırarak aralarına girmişti bile; hareketi Quentin'in gözle takip edemeyeceği kadar hızlıydı. Mermiler kıvılcımlar saçarak gümüş bıçaktan sekti ve çalıların arasına savruldu. O bıçak her neyse, bir sürü yan

avantajı olmalıydı ve biri de kendisini tutan kişinin yaralanmasına izin vermemesiydi.

Quentin, Lionel'a baktı.

"Neler oluyor? Seni orospu çocuğu!"

Beş dakika önce kendini o kadar tükenmiş hissediyordu ki bir daha büyü yapabileceğinden bile emin değildi fakat korkuda ve öfkede güç vardı. Quentin ayağa kalktı. Bir büyüyle Lionel'ı etkisiz hale getirebileceğini düşünüyordu ama daha denemesine fırsat kalmadan Betsy üç hızlı adım attı ve büyük bir kedi gibi Lionel'ın üzerine atıldı. Bıçak ona yepyeni güçler kazandırmış olmalıydı; hız ve korunmaya ek olarak fiziksel güç de. Lionel hızla dönerek bir kez daha ateş etti fakat bıçak mermileri kolayca savuşturdu ve Betsy artık ateş edilemeyecek kadar yaklaşmıştı. Bilardo masasının etrafında savruldular ve Betsy onu biçerken Lionel ancak homurdanabildi.

İşin ilginç tarafı, hiç kan yoktu. Bıçak neredeyse hiç dirençle karşılaşmamıştı; göğsünü delerek köprücükkemiğinden aşağı ilerlemişti. Betsy bıçağı daha da derine itti. Islak çamurun içinden geçen demir bir tel gibiydi. İkinci kesik Lionel'ın kafasını kopardı.

Kafa düşerek yaprakların arasından yuvarlandı. Konuşmuyordu ama gözlerini kırpıştırıyordu. Boynu gri bir taşa benziyordu.

"Hah," dedi Betsy, başsız cesedin tepesine dikilirken. "Golem. Tahmin etmeliydim."

Hah! Ancak Betsy onu öldürmeye başlamadan önce insan olmadığını bilmemesi önemli bir bilgiydi. Betsy şimdi her şeyi yeni yeni kavrıyormuş gibi nefes nefeseydi: İş, uçuş, düşüş, cinayet, çanta, inanılmaz fiyasko.

"Para nerede?" diye sordu Stoppard.

"Hiç yok ki," dedi Quentin.

O da anlamaya başlıyordu. Cüppeli rahiplere hazırlıksız yakalanmış, sonra da ikinci kez ihanete uğramışlardı: Önce Betsy, sonra da kuş tarafından. Kuş para vermek yerine onları öldürmeyi en başından planlamış olmalıydı. Para filan yoktu. Başladığı yerden çok daha geri gitmişti. Evden çok daha uzağa. Alice'ten çok daha uzağa.

Ancak neyse ki çanta ellerindeydi; daha doğrusu içinde kalan her neyse. Tabii kuş çantayı almak için dönmezse. Şimdilik ortalıkta görünmüyordu; Quentin onun gittiğini bile görmemişti.

Betsy bilardo masasından aşağı atladı ve yere indiğinde neredeyse yere düşüyordu. Bütün gücü kesilmişti.

"Bunu deneyeceklerini tahmin etmiştim." Sesi yorgun çıkıyor ve Quentin onu tanıdığından beri ilk kez çok genç görünüyordu. Ancak yirmili yaşlarının başında olabilirdi. "Eli olmayan bir şeye asla güvenme. Ya da eli olan. Her neyse."

"Teşekkürler," dedi Stoppard. "Hayatımı kurtardın."

"Sorun değil," dedi Betsy. "Rica ederim."

"O şey ne?" diye sordu Quentin.

"Bu mu?" Betsy bıçağı kaldırarak kenarını inceledi. "Burada olma nedenim. Hep istediğim şey buydu. Bu tanrıları öldüren bir silah."

"Bunu yapmayı neden isteyesin ki?"

"Lanet olasıca bir tanrıyla hiç karşılaştın mı?"

"Sanırım demek istediğini anladım."

Plum, Betsy'nin kenara fırlatıp attığı kitabı aldı. Düz deri bir kapağı vardı; bir defter ya da günlüğe benziyordu.

"Tanrıların ölebileceğinden emin misin?" diye sordu.

"Birini öldürüp öğreneceğim; sonra belki size de söylerim." Betsy bıçağı kemerine sıkıştırdı. "Görüşürüz. Beni aramayın."

"Aklımdan bile geçmez," dedi Quentin. "Kendine dikkat et, Betsy."

"Evet," diye araya girdi Stoppard. "Kendine dikkat et!"

"Adım Asmodeus, sürtükler," dedi Betsy. "Ve Julia'yı görürseniz, ona tilki avına çıktığımı söyleyin."

Arkasını döndü ve yürüyüp giderek gece karanlığında gözden kayboldu.

15. BÖLÜM

Barion'da durup dinlendikten sonra, Eliot ve Janet, yarım kilometre genişliğinde ve on beş santim derinliğinde olan, yemyeşil çayırların ortasından biri bir yerlerde bir bahçe hortumunu açık bırakmış gibi akan Büyük Tuz Nehri'ni geçtiler. Üzerine devasa boyutlarda beyaz bir figür işlenmiş, alçak, yeşillik bir tepeyi aştılar; çimenler ve toprak, alttaki beyaz tebeşirimsi toprak görünecek şekilde çizgiler halinde kaldırılmıştı. Bir asayı başının üzerinde yatay şekilde tutan basit bir adam figürüydü. Genellikle orada ya da civarda olurdu; bazen dolaşırdı ama bugün yerindeydi. Onu hâlâ yerinde görmek güzeldi.

Çimenlerin arasında tüyleri aşınmış eski bir halı gibi ezilerek açılmış patikalardan atlarını sürerek açık alandan geçtiler. Üzerlerinde bembeyaz duvarların zikzaklar çizdiği, güneşle yıkanan çayırlardan geçtiler. Ne tarafa baksanız, Fillory düzgün çizgiler, sıra sıra uzanan tepeler, ağaç sıraları halinde gözler önüne seriliyordu; yakında, uzakta, her biri diğerinden daha zayıf bir görüntüyle, sola, sağa ve yine sola eğimlenerek. Ufuk çizgisinin üzerinde uzun, ağır bir bulut kümesi havada hiç kıpırdamadan asılı duruyor, gökyüzünde kâğıttan kesilmiş bir dalga gibi görünüyordu.

"Şunlara bir bak," dedi Janet. "Sadece bak. Dünyanın sonu geliyormuş gibi görünmüyor."

"Neredeyse."

Şimdi bile bu konu gerçekdışı geliyordu. Her yerde bu kadar çok güzellikler görürken, Fillory'nin ölmekte olan bir yer olduğunu unutmak kolaydı. Belki de Fillory hastalanmıştı ve bu güzellik ateşlenmesinden kaynaklanan parıltıdan kaynaklanıyordu.

Sonra güneş ışığını geride bırakarak, Fillory'ye ilk geldiklerinde kendilerini buldukları yer olan Karanlık Orman'a girdiler. Burası Kraliçe Ormanı'ndan çok daha karmaşık bir yerdi; bütün ağaçlar canlı değildi ve olanlar da sosyallikten pek hoşlanmayan, yalnızlığı seven tiplerdi. Bütün bir sabahı ilk geldikleri yeri arayarak geçirdiler; orada bir saat-ağaç ve bir tür sel yatağı olduğunu hatırlıyorlardı. Her şeyin başladığı yere dönüp saygılarını sunmakla bir döngünün tamamlandığını hissedeceklerdi. Ne var ki tam konumuyla ilgili fikir birliğine varamadılar ve sonunda ikisi de haksız çıktı fakat o zamana kadar ikisinin de keyfi kaçmıştı. Öğle yemeği yiyip bira içebileceklerini düşündükleri İki Ay Hanı'nı bile bulamadılar.

Ertesi sabah yine ormandan çıktılar ve kıvrık dalları olan küçük ağaçların yer yer görüldüğü geniş bir düzlük olan Saat Düzlükleri'nin derinliklerine doğru ilerlediler. Ağaçların en uzunu sadece bel seviyesine geliyordu. Bu bir bonzai ormanıydı. Düzlükler, Fillory'de neredeyse her şey gibi aniden başlıyordu: Bu da Fillory'nin kendi haritasına benzerliğini gözler önüne seren bir tuhaflığıydı.

Eliot daha önce Saat Düzlükleri'ni hiç görmemişti. Buraya gelmek için hiçbir özel nedeni olmamıştı ve yaklaştığını bile sanmıyordu. Çok geç olmadan burayı da görmüş olması iyiydi. Eliot bütün bunları ilk kez olduğu kadar son kez de görüp görmediğini, görmediği ve belki de bir daha asla göremeyeceği başka neler olduğunu merak ediyordu.

"Demek burasıymış," dedi.

Ne diyeceğini bilemiyordu. Bazen böyle oluyordu.

"Buranın daha şey olacağını sanmıştım..." dedi Janet. "Bilmiyorum. Daha... saatli?"

Kavruk ağaçlardan birini baltasıyla dürttü.

"Ben de."

"Belki öyledir ve biz yanlış bakıyoruzdur. Belki yukarıdan bakınca dev bir saate filan benziyordur."

"Yukarıdan bakınca dev bir saate filan benzemiyor."

Hiç patika yoktu ama açıkçası ihtiyaç da yoktu. Küçük ağaçlar birbirlerinden yeterince uzak olduklarından, atlar aralarından hiç zorlanmadan geçebiliyordu. Eliot panik duygusunu, eyleme geçme dürtüsünü bastırmak

zorunda kaldı. Janet'ın verdiği sürenin altıncı günüydü ve bunu o anki hisleriyle söylemiş olmasına rağmen yine de iş ciddiye binmişti. Ellerinde küçük de olsa bir ipucu vardı fakat hâlâ macera denemeyecek kadar zayıftı. Bütün bir maceraya buna dayandıramazlardı. Ne olduğunu bile bilmedikleri bir şey arıyorlardı ve süreci hızlandırmanın –tabii bir süreçten söz edilebilirse– yolu yoktu. Bu hayalperestlikten başka bir şey değildi. Hatta daha da kötüsüydü. Bir krallık yel değirmenleriyle savaşıyordu.

"Dün gece aklıma bir fikir geldi," dedi Janet. "Dünyayı kurtarmak konusunda. Gecenin bir saati o fikirle aniden uyandım ama şu ana kadar aklımdan çıkmıştı. Şimdi hatırladım. Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Quentin'in yaptığı gibi Beyaz Geyik'in peşine düşelim. Onu yakalayalım, vuralım ya da her ne yapılması gerekiyorsa yapalım. Üç dilek hakkımız olacak. Fillory'nin sonsuza kadar kalmasını ve yok olmamasını dileyeceğiz. Bu kadar. Sorun çözülmüş olacak."

Eliot sessizdi.

"İtiraf etmelisin ki..."

"Hayır, iyi," dedi Eliot. "Kesinlikle iyi bir fikir. Sence geyik bunu yapabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Yine de denemeye değer, değil mi?"

"Kesinlikle değer. Anlaştık. Bu macera bir fiyaskoyla sonuçlansa bile bunu yapacağız."

"Ayrıca, dünyayı kurtardıktan sonra hâlâ kullanabileceğimiz iki dileğimiz daha olacak," dedi Janet. "İkimize de birer tane. Sen başka ne dilersin?"

"Quentin'in geri dönmesini dileyebilirim."

Janet güldü.

"Ben de kendi dileğimi onu tekrar göndermek için kullanırım. *Süper!*"

O geceyi düzlüklerde geçirdiler; çadırlarına yer açmak için ateşi kullanarak daire şeklinde düz bir alan açtılar. Ağaçlar ateşe karşı şaşırtıcı ölçüde dayanıklıydı –odunları inanılmayacak kadar sert ve yoğundu– fakat bir kez tutuşunca gece karanlığına kıvılcımlar saçarak, gökyüzüne doğru aniden parlayarak ve geride fiskiyeye benzer şekiller bırakarak roket yakıtı gibi yanıyorlardı. Issızlığın ortasında tam bir 4 Temmuz atmosferi, bir yaz

karnavalı havası yaratıyordu. Şaraplarının kalanını çıkardılar. İki şişe içtikten sonra Janet harika görüneceğini düşündüğü için dev bir orman yangını başlatmayı önerdi; Eliot bunu yapmamanın daha akıllıca olacağını düşündü ama dünyayı kurtaramazlarsa, buraya geri dönüp Saat Düzlükleri'ni yakabileceklerini söyledi.

Ertesi gün –yedinci gün– sabahın ilerleyen saatlerinde nereye gittiklerini görebiliyorlardı: Ufuk çizgisinde bir sıra ağaç –bonzailer gibi olmayan normal ağaçlar– uzanıyordu. Yaklaşınca ağaçların tek sıra halinde daire biçiminde dizildiğini ve ortalarında bir ev olduğunu gördüler.

"Düzlük mü, düzlükler mi?" dedi Janet. "Sadece bir tane düzlük olabilir mi? Çok sayıda düzlükler? Düzlüklerler?"

"Şişşt. İşte burası."

Çemberle aralarında yüz metre kadar vardı. Hepsi saat-ağaçtı; her biri. Tuhaf ve aynı zamanda da güzel bir tabloydu. Eliot bir kerede birden fazla saat-ağaç daha önce hiç görmemişti; Quentin, Fillory'de muhtemelen sadece bir tane saat-ağaç olduğu ve onlar bakmazken çok hızlı yer değiştirdiği konusunda dalga geçerdi. Ancak burada on iki tane vardı ve hepsi farklı türdeydi: Boğum boğum bir meşe; dikdörtgen kadranı olan ince bir huş; iğne gibi dümdüz bir çam; erimiş görünüşlü, son derece şişman bir baobap.

Ortadaki ev tam kare şeklindeydi ve hafif eğimli, padavradan bir çatısı vardı. Çok uzaklardan getirilmiş gibi görünen beyaz bir taştan yapılmıştı.

"Tam Hansel ile Gretel tarzı," dedi Janet.

"Pastadan bir eve benzemiyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Elbette anlıyordu; evde tam bir masal havası vardı. Kapıyı tıklattıklarında kimse cevap vermeyince arka tarafa dolaştılar ve bir sebze bahçesinde dizlerinin üzerine çökerek çalışan bir kadınla karşılaştılar. O evde yaşayan cadı olmalıydı. Saçları beyazdı fakat genç kız gibi başının arkasında atkuyruğu yapmıştı. Kaba kumaştan, kahverengi, dayanıklı bir uzun elbise giymişti. Onları karşılamak için ayağa kalktığında yüzünde tatlı bir ifade vardı fakat gözleri yaramazca parıldıyordu.

"Selam," dedi, "Fillory'nin Büyük Kralı'na ve elbette ki Kraliçe Janet'a."

"Selam," dedi Eliot. "Böyle habersiz geldiğimiz için kusura bakmayın."

"Hiç sorun değil. Geldiğinizi gördüm." Kadın yine çömelerek işine geri döndü; bezelyelerin üzerinde duran küçük bir hasır sepeti onarıyordu. "O ağaçları ateşe verdiğinizde kendinizi gizlemeye pek niyetiniz olmadığını anlamıştım. İsimlerinizi nereden bildiğimi merak ediyor musunuz?"

"Ünlü olduğumuz için mi?" dedi Janet. "Kralın ve kraliçen olduğumuz için mi?"

"İsimlerinizi biliyorum," dedi kadın, "çünkü ben bir cadıyım. Ayrıca ben de biraz ünlü sayılırım. Jane Chatwin. Ya da eskiden bilinen adımla, Gözcükadın."

"Jane Chatwin," dedi Eliot. Huşu duymaktan kendini alamamıştı. "Eh, sonunda karşılaştık."

Kadın haklıydı, gerçekten ünlüydü: Onyıllar önce Fillory'ye gelen ilk çocuklardan biriydi ve Gözcükadın olarak onyıllar boyunca adını duyurmuştu. Zamanı kontrol eden sihirli bir saat sayesinde onların ilk seferinde Fillory'ye gelişini ve bir zamanlar ağabeyi olan Martin Chatwin adındaki Yaratık'la karşılaşmalarını sağlayan oydu.

"Yoksa hâlâ Gözcükadın mısın? Sana hangi isimle hitap etmemiz gerekiyor?"

"Ah, Jane diyebilirsiniz. Yıllardır Gözcükadın değilim."

"Nedense daha seksi olacağını sanmıştım," dedi Janet.

"Beni sana Quentin anlatmış. İçeri gelsenize, size çay koyayım."

Kulübe oldukça bakımlı, son derece düzenli ve en ücra köşesine kadar temizdi. Dekor, Jane'in muhtemelen çocukluğundan hatırladığı eski İngiliz salonlarının kaba bir Fillory karşılığı gibiydi. Gerçek dünyadan kaçmak için o kadar çaba harcarken onu burada yeniden yaratması komikti. Ocağında mavi bir ateş yakarak üzerine bir çaydanlık yerleştirdi. Burada doğalgazı nereden bulduğunu anlamak zordu.

"İstenirse su büyüyle de kaynatılabilir," dedi, "fakat tadı asla aynı olmaz."

Beklerlerken üzerinde içi yabani çiçeklerle dolu güneş sarısı bir tahta masanın etrafına oturdular. Artık buraya geldiklerine göre, Eliot önemli soruyu sormadan önce biraz bekleyebileceğini düşündü.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu. "Hâlâ Fillory'de olduğunu bile bilmiyorduk."

"Ah, hiç gitmedim ki. Yıllardır buradayım; siz, Quentin ve Martin'le geçen şu olaylardan beri. Saatimi kırdığımdan beri."

"Bunu hep merak etmiştim," dedi Janet. "Gerçekten yok mu artık?"

"Yok. Geride bir şey kalmadı. Paramparça ettim ve parçalarının üzerinde zıpladım."

"Vay canına."

Eliot bunu düşünmemişti bile. Saati bir araya getirebilseler, çok işe yarayabilirdi. Ancak geri dönüp neleri farklı yapabileceklerinden emin değildi. Belki de son birkaç yılı baştan yaşarlardı. Böyle mi işliyordu? Kafa karıştırıcıydı. Ve artık önemsizdi.

"Özlemediğimi söyleyemem," dedi Jane. "Açıkçası, beni genç tutan şeyin o olduğunu anladım. Onu kırdıktan sonra bir gecede yirmi beş yaşımdan yetmiş beş yaşıma ilerledim; bütün o ileri geri gidiş gelişlerle aslında kaç yaşımda olduğumu unutmuştum. Artık biliyorum." Boğum boğum olmuş, derisi lekelenmiş ellerinin üzerine baktı. "Keşke cüceler beni uyarmış olsaydı. Onların bildiğinden eminim."

"Çok üzüldüm," dedi Eliot. Çayını yudumladı; tadı acıydı ve dudakları karıncalandı. "Fillory'nin sana büyük bir borcu var."

"Aslında hepimiz birbirimize borçluyuz. Sizi kullandığım için hep benden nefret ettiğinizi düşünmüştüm."

Janet omuz silkti.

"Sen yapman gerekeni yaptın. Senin de az bedel ödediğin söylenemez; ağabeyin öldü. Ve sen olmasan, Fillory'ye asla gelemezdik. Bence durum eşit. Ancak sana ne olduğunu merak ediyordum. Bu kadar uzak bir yerde ne işin var?"

"Artık cücelerle birlikte çalışıyorum. Bana saatleri öğretiyorlar."

"Buralarda cüceler olduğunu bilmiyordum," dedi Eliot. "Sadece dağlarda yaşadıklarını sanıyordum."

"Cüceler her yerdedir. Tıpkı karıncalar gibi; bir tanesini görüyorsanız, bilin ki görmediğiniz daha elli tanesi vardır. Bunlar yer altında yaşıyor." Ayağını yere vurdu. "Düzlüklerin altında her yerde tüneller var. Şu anda girişlerinden birinin üzerinde oturuyorsunuz."

Hah! Janet yanlış peri masalını örnek vermişti; Pamuk Prenses demeliydi. Eliot sandalyesinin altına bakmamak için kendini zor tuttu. Fillory'nin her yerinin cüce tünelleriyle sarılmış olabileceğini düşünmek onu biraz huzursuz etmişti. Kimseye herhangi bir zarar vermemişlerdi –henüz– ama ne olacağını kimse kestiremezdi. Termit gibiydiler.

Yine de, kulübeye gaz sistemini kimin döşediği anlaşılmıştı.

"Aşağıda koca bir şehir var. Size de gösterirdim fakat cüceler sırlarıyla ilgili çok hassastır. İnanılmayacak kadar kibarlar ama sizi içeri almamak için mutlaka bir neden bulurlar."

"Seni nasıl aralarına kabul ettiler?" diye sordu Janet.

"Bedelini ödedim. Ayrıca onlara birkaç iyilik yaptım."

"Ne gibi?"

"Fillory'yi kurtarmak gibi."

Ortamda tuhaf bir rekabet vardı: İlk kuşak Fillory kraliyet ailesine karşı ikincisi. Jane Chatwin, Janet'ın açıksözlülüğünden çekinmiş gibi görünmüyordu. Gerçi olanlar düşünülürse, Jane Chatwin'in herhangi bir şeyden çekineceğini düşünmek saçma olurdu.

"Fillory'yi biz kurtardık," dedi Janet.

"İki kez," dedi Eliot.

"Sayan kim?"

"Bu da bir başlangıç," dedi Jane.

Çaylarını bitirdikten sonra Jane onları yan odaya geçirdi. Ortamda çok saf mineral yağı ve yeni kesilmiş metal kokusu vardı. Duvarlara askılar yerleştirilmişti ve her birinde bir cep saati asılıydı. Bakır saatler, çelik saatler, gümüş, altın ve platin saatler vardı. Siyah rakamlı beyaz kadranlar, beyaz rakamlı siyah kadranlar, arkalarındaki hareketliliği gösteren şeffaf kristal kadranlar vardı. Bazıları sadece zamanı gösteriyordu; bazılarının üzerinde sıcaklığı, mevsimi, gök cisimlerinin hareketlerini gösteren minik kadranlar da vardı. Bazıları beyzbol topu, bazılarıyla kol düğmesi büyüklüğündeydi.

"Bütün bunları gerçekten sen mi yaptın?" dedi Janet. "Harika görünüyorlar."

Janet'ın samimi olduğu gayet açıktı. Eliot, Janet'ın saatlerden birini istediğini ama bunu dile getirmekten çekindiğini hissetti.

"Çoğunu," dedi Jane Chatwin. "Başımı dertten kurtarıyor."

"Ah, Tanrım," dedi Janet. "Saati yeniden yapmaya çalışıyorsun, değil mi? Zamanda yolculuğu mümkün kılan saati! Değil mi? Akışı tersine filan çevireceksin."

Jane ciddi bir tavırla başını iki yana salladı.

"Ah, Keşke yapabilseydin."

"Zamanı kontrol etmiyorlarsa, ne işe yarıyorlar?" diye sordu Eliot.

"Zamanı gösteriyorlar," dedi Jane. "Bu kadarı yeterli."

Tur bittiğinde tekrar dışarı çıktılar ve bahçeye hayranlıkla baktılar. Bahçenin arka tarafında, çimenlerin arasına yarı yarıya gömülmüş ve paslanmış bir halde, Eliot'ın Gözcükadın'ın ünlü altın görünümlü pirinç saat arabasının kalıntılarını gördü. Onunla ilgili sormak istediği sorular vardı fakat Jane'in bakış açısından ziyaretin sona ermek üzere olduğunu anladı ama almaya geldikleri şeyi almadan gitmeye niyeti yoktu.

"Cüceler bu kadar uzakta ne yapıyorlar ki?" diye sordu Janet. "Issızlığın ortasında bir sürü tünel açmanın ne anlamı var? Daha doğrusu, ıssızlığın ortasının altında?"

"Size göstereyim." Jane evin duvarına yaslı duran bir bahçe küreğini alarak boğuk bir sesle sertçe toprağa sapladı. Küreği kaldırdığında, taşıdığı toprağın içinde parıltılı bir şeyler vardı. "Buraya neden Saat Düzlükleri dendiğini hiç merak etmediniz mi?"

"Sanırım ben ettim."

Jane homurdanarak yere eğildi ve topraktaki o parlak şeylerden üç dört tanesini alarak onlara uzattı. Avcunda kâğıt inceliğinde bakırdan yapılmış iki tane minik, mükemmel dişli ve bir tane inanılmayacak kadar minik zemberek duruyordu.

"Saat parçaları," dedi. "Burada doğal olarak yetişiyor. Derinlerde çıkardıkları büyük şeyleri görmelisiniz. Bir Big Ben yapabilirsiniz. Bunu çoktan yapmadıklarından tam emin değilim."

Parçaları çimenlerin arasına savurdu. Eliot peşlerinden atılmamak için kendini zor tuttu. Böyle şeyler –bunun gibi kesinlikle açıklanamaz rastgele tuhaflıklar– Fillory'yi kurtarmayı daha çok istemesine neden oluyordu.

"Ayrıca ağaçların cüceliğini de seviyorlar," diye ekledi Jane.

"Jane," dedi Eliot, "buraya gelmemizin bir nedeni var. Ember, Fillory'nin ölmekte olduğunu söylüyor. Dünyanın sonu geliyormuş."

Jane başıyla onayladı ama ilk anda cevap vermedi. Batmakta olan güneş bir saat-ağacın kadran kapağından turuncu bir renkle parıldıyordu.

"Böyle bir şeyden ben de şüphelenmiştim," dedi. "Saatleri fark ettiniz mi? Artık aynı fikirde değiller. Eskiden zamanı mükemmel bir şekilde takip ederlerdi fakat şimdi onlara bir baksanıza. Kolları bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Sanki paniğe kapılmış gibiler. Eli ayağına dolaşmış küçük sersemler gibi."

Saat-ağaçların oluşturduğu daireye, itaatsiz çocuklarmış gibi çatık kaşlarla baktı. Eliot onların Jane'in sahip olduğu ya da olacağı yegâne çocuklar olduğunu düşündü.

"Sence anlamı ne?"

"Söylemesi zor." Jane düşüncelere dalmışken bir an için genç, güzel ve çok ilgi çekici göründü; yıllar önce Brooklyn'de üzerinde tıp görevlisi formasıyla Quentin'i yanına aldığında böyle görünmüş olmalıydı. "Biliyor musunuz, bunlar yaptığım son saat-ağaçlardı. Hep onlara daha iyi bir isim bulacağımı düşünmüştüm.

"Kökleri Fillory'nin çok derinlerine uzanır. Uzak Taraf'a kadar değil, o kadar uzağa ulaşabildiklerini sanmıyorum ama yarısından fazlasına gidiyorlardır. Bir sinir sistemi gibi, sistemsel değişiklikleri çok çabuk algılarlar. Bu açıdan çok yararlıdırlar.

"Ancak birbirleriyle fikir ayrılığı yaşamamaları gerekirdi. Bu mümkün olmamalıydı. Yüzeyin altında hepsi kocaman tek bir ağaçtır; birbirlerine uzanırlar ve kökleri birlikte büyür. Bazen cüceler tünel kazarken onları keser ama tekrar büyürler. Ne var ki bu kez öyle olmadı. Derinlerde bir yerde bir şey onları parçalayıp ayırıyor olmalı; beraberinde Fillory'yi de."

Jane ağaçlardan birine yaklaştı; bu bir zeytin ağacı gibi boğum boğum ve eğikti. O kadar yana yatmıştı ki Jane onun devrilmesini engellemek için bir tahtayla desteklemek zorunda kalmıştı. Ağacın saatinin kristal yüzeyini eliyle iki kez tıklattı; saat gövdenin yere paralel uzanan bir dalındaydı ve kadran gökyüzüne bakıyordu. Önce cam kapak, sonra kadran hızla açıldı ve içindeki dişliler, yaylar ortaya çıktı. Hepsi sessizce çalışıyordu.

Jane dudağını ısırdı.

"Sence ne yapmalıyız?" diye sordu Eliot.

"Keşke bilseydim." Jane bir çamaşır makinesinin kapağıymış gibi kadran kapağını çarparak kapadı. "Dinle. Eliot."

"Majesteleri," diye düzeltti Janet. Kendisi Eliot'a saygısızlık edebilirdi –aslında bu konuda kendini fazlasıyla özgür hissediyordu– fakat başkalarının bunu yapmasından hoşlanmazdı. Jane ona aldırmadı.

"Yüzüme bak: Bitmiş bir hikâye böyle görünür. Daha siz doğmadan önce ben bu ülke, bu dünya için hayatımı veriyordum. Sevdiğim herkes öldü. Kendi ağabeyimi öldürttüm. Eşim veya çocuklarım yok. İnanılmaz işler başardım ve bunun için sahip olduğum her şeyden vazgeçmem gerekti. Başka bir maceraya daha sürüklenemem. Ben barış yaptım."

"Eh, seni maceraya sürükleyecek değiliz," dedi Janet. "Ama baksana, kıyamet geliyor..."

"Bunu sadece kabullenebileceğiniz hiç aklınıza geldi mi?" dedi Jane öfkeyle. Ufak tefek bir kadındı ama dimdik duruyordu ve tavırlarında kraliyet saygınlığı vardı. "İşler istediğiniz gibi gitmediği her seferinde kutsal bir sefere çıkmak zorunda olmadığınızı hiç düşündünüz mü? Siz çocuklar ve maceralarınız. Hikâyelerin sonu vardır! Zamanı geldiğinde ve kendi tarzında Fillory'nin ölmesine neden izin vermiyorsunuz? Belki de artık vazgeçmek istiyordur? Ben asla gerçek bir tıp görevlisi olmadım fakat bir sözü hatırlıyorum: Diriltmeye çalışma. Bırak. Siz de bırakın, Fillory huzur içinde ölsün."

"Hayır."

"Senden bizimle gelmeni istemiyoruz," dedi Eliot. "Sadece bize bildiklerini anlat. Bir şeyler olmalı. Lütfen."

Fillory'nin Büyük Kralı, Gözcükadın'ın önünde bir dizinin üzerine çöktü.

"Lütfen. Bizim hikâyelerimiz henüz sona ermedi. Seninkiler öyle olabilir ama bizimkiler bitmedi. Zamanı gelmişse gelmiştir fakat ben Fillory'nin son Büyük Kralı'yım. Buna inanmıyorum! Bu ülke henüz ölmeye hazır değil."

Jane uzun bir süre ona baktı. Sonra boğazından hoşnutsuz bir ses çıkardı ve arkasını dönerek, günbatımına doğru boyun eğmiş gibi duran saat-ağacın çarpık gövdesine tırmandı.

"Pekâlâ," dedi. "Pekâlâ. Size bildiklerimi anlatacağım ama pek bir şey bilmiyorum. Her geçen gün biraz daha az şey bildiğimi hissediyorum. Belki de nedeni zaman yolculuğudur; bazı günler Merlin gibi geriye doğru yaşamaya başlayıp başlamadığımı merak ediyorum. Tanrım, sanırım kendimi öldürürdüm. Yoksa çoktan öldürdüm mü? Ağabeyim size yardım ederdi ama o da öldü. Uzun zaman önce."

"Ne, Martin mi? Hiç sanmam."

"O değil, diğeri. Rupert. Fillory'de çok zaman geçirirdi. Martin'e yakındı."

"Kitaplarımızda büyük bir yeri olduğu söylenemez," dedi Janet.

"Olmalıydı. Martin pisliğin tekiydi ama akıllıydı. Fillory'yle ilgili sizin ve benim asla bilemeyeceğimiz şeyler öğrenmişti ve bunu başardığında daha on üç yaşındaydı. Bütün o gücü nereden bulduğunu hiç düşündünüz mü? Olduğu şeye nasıl dönüştüğünü?"

"Sanırım bunu hep merak ettim," dedi Eliot.

"Ben de öyle. Hiç öğrenemedim. Ancak sanırım Rupert biliyordu. Ortadan kaybolduğu gün Martin'le birlikteydi. Hep bir şey görmediğini söylüyordu ama bence görmüştü. Sevgili Rupes açık bir kitap gibiydi; kendisi ne kadar aksini düşünse de, sır saklamada başarılı değildi.

"Kayıp bulmaca parçalarını arıyor olsam, oradan başlardım. Dünya'ya geri dönün. Onun eşyalarını ve geride bıraktığı şeyleri bulun. Belki bir yerlere yazmıştır. Ve bence bir şeyler getirmişti; Fillory'den Dünya'ya bir şeyler götürememeniz gerekir –en azından büyük şeyler– ama bence Rupert bunu yapmıştı. Bence bir şey çalmıştı. Ne olursa olsun, buradan ayrılmasında bir bityeniği vardı. Kimse ne olduğunu anlayamadı ve o zamana kadar Martin ortalığı öylesine birbirine katmıştı ki Rupert o kargaşada gözden kaçmıştı fakat bence yanında olmaması gereken bir şey vardı.

"Ben öyle yapardım: Geri dönerdim, bütün bu felaketin başlangıcına kadar giderdim. Siz orada değildiniz; ben bile değildim. Ama Rupert oradaydı."

Ondan öğrenebildikleri tek şey bu oldu. Eliot ona bahçesiyle ilgili birkaç kibar soru sorarken, Janet saat-ağaçların birinden diğerine yürüdü, kadranlarını tıklattı ve Jane'in yaptığı gibi kapaklarını açmaya çalıştı. Jane, bunu neden yapmadıklarını kendisinin de bilmediğini iddia ediyordu. On

dakika daha geçtikten sonra Eliot artık yola koyulmaları gerektiğini söyledi ve Jane itiraz etmedi.

Onları atlarının yanına kadar geçirdi. Atlar saat-ağaçların çemberine girmek istememişlerdi.

"İyi şanslar," dedi Gözcükadın. "Bunda ciddiyim."

"Teşekkürler," dedi Eliot. "Sana da saat derslerinde iyi şanslar."

"Teşekkür ederim."

"O saati kırmamış olmayı dilediğinden eminim," dedi Janet.

Konuya değinmeden edememişti.

"Dilekler çocuklara özgüdür," dedi Jane Chatwin. "Ben artık büyüdüm."

16. BÖLÜM

Yaşanan diğer her şeyden sonra bir de araçsız kalıp eve kadar yürümek zorunda olduğunuz çok sıkıcı bir parti gibiydi. Hava soğuktu ve Plum kuşun, çalınan eşyalarını geri almak için her an destekle geri döneceğinden korkuyordu. Artık o kadar endişelenmeye başlamıştı ki bir şey her öttüğünde, uluduğunda ya da biri kuru bir dala bastığında ödü patlıyordu. Peşlerinde olmalıydı. Bu konuyu unutması mümkün değildi; özellikle de girdiği onca zahmetten sonra. Tek soru, ne zaman olacağıydı.

Betsy –Amadeus ya da adı her neyse– gittikten sonra, Stoppard da ortalık yatıştığında New York'la tekrar bağlantı kuracağına söz vererek koltuğun son hızıyla olay yerinden ayrılmıştı. Plum ve Quentin bilardo masasını alacaktı fakat onu havalandırmaya çalıştıklarında, gerekli irade gücüne sahip olmadıklarını fark ettiler. Bütün büyü güçlerini kullanmışlardı. Bu yüzden yürüyerek yola koyuldular.

Belki de kendilerini korumak için Lionel'ın silahını yanlarına almalıydılar ama almamışlardı. İstememişlerdi.

Uzun bir gece, uzun bir yürüyüştü ama sonuçta herkesin açıklaması ve üzerinde düşünmesi gereken bir sürü şey vardı. Quentin, Plum'a Asmodeus'un (hah, adı buydu) bıçağı neden istediğini bildiğini söyledi ve katil tecavüzcü tilki ilah Reynard'ın hikâyesini dinledikten sonra, Plum bunun gerçekten anlaşılır bir şey olduğuna karar verdi. Başından beri onu çalmayı planlamış olmalıydı; Betsy'nin aralarında olmasının bütün nedeni buydu. Bunun dışında, Plum ona iyi şanslar diliyordu.

Ancak çantada o bıçağın olduğunu en başında nasıl bilmişti? Plum bunu tahmin bile edemiyordu. Quentin'in de bir tahmini yoktu ya da varsa bile söze dökmedi.

Daha da huzursuz edici olanı, Asmodeus'un Plum'ın ailesinden haberdar olmasıydı. Kuşun muhtemelen bildiğini bir süre önce anlamıştı; ne var ki artık gizli kimliğinin sandığı kadar da gizli olmadığını, bir Chatwin olmanın daha birçok kişinin hikâyelerinin ancak kendisinin yeni yeni farkına varmaya başladığı şekillerde parçası olmak anlamına geldiğini düşünüyordu. Artık Quentin'e de söyleyebileceğini düşünüyordu. Zaten başka kimse yapamazken neden çantayı onun açabildiğini sormuştu; *elbette* bu konunun peşini bırakmayacaktı ve Plum er ya da geç ona bir açıklama yapmak zorunda kalacaktı. Onu büyükbabası kilitlemişti ve bunu sadece aileden birinin açabileceği şekilde yapmıştı. Plum bir şeyler uydurabilirdi fakat o kadar yorgundu ki bir yalan uyduramıyordu ve zaten anlamı da yoktu.

Plum, Quentin'in Betsy gibi bir çetin cevizle dolaylı yoldan olsa bile bağlantılı olmasının da çok tuhaf olduğunu düşünüyordu. Ne var ki kendisi de çetin ceviz ya da en azından, Plum'ın başlangıçta sandığından daha zorlu olduğunu kanıtlıyordu. Plum baktığı her yerde bir şeylerin birbirine bağlandığını görüyordu veya kendisinin ancak şimdi fark edebildiği şekillerde zaten bağlantılı olduğunu anlamaya başlıyordu. Bu endişe vericiydi. Diğer herkes kendi hikâyelerine derinlemesine dalmıştı ve bütün hikâyeler, yüzeyin altında Plum'ı da içine alan bir ağ oluşturacak şekilde iç içe geçmişti. Ancak Plum'ın hikâyesi nasıl gidiyordu? Etrafındaki herkes bitmemiş işlerini tamamlamakla meşguldü. Plum nasıl bir işin içindeydi?

Şafağa doğru, önceki günün yoğun büyü mücadelelerinden sonra nihayet toparlanarak ağaçların hemen üzerinde alçaktan bir uçuşa cesaret edebildiler. Nerede oldukları konusunda bile fikirleri yoktu. Güneş doğduğunda bir yol buldular ve yürümeye başladılar; yeterince zavallı gibi görünmüş olmalıydılar ki Honda Element kullanan bir adam onları en yakın kasabaya attı.

Kasabanın adı Amenia'ydı. Dutchess County, New York'taydı ve iki buçuk saat mesafedeki Manhattan'a giden tren hattının son durağıydı. Bu yüzden bir bankamatikten büyüyle para çalarak bilet aldılar; ayrıca, tren istasyonunun lobisindeki bir büfeden tadı kötü olsa da birer bardak kahve ve

lastik gibi çörek aldılar. Söz konusu lobideki eski, kırmızı bir banka oturdular. Saat sabahın dokuzuydu ve bir sonraki tren öğle saatinde hareket edecekti.

Uzun bir gece, ondan önce de uzun bir gün olmuştu ve Plum'ın uyuması, şansı yardım ederse de rüya görmesi gerekiyordu; belki rüya görürken, altın elleri olan bir oda dolusu cüppeli silueti, Betsy'nin elektrik akımıyla öldürülmüş bir cesedin tepesinde dikilişini, Lionel'ın Stoppard'a ateş edişini, Asmodeus'un –yani Betsy'nin– aniden insan olmadığı anlaşılan Lionel'ı bir bıçakla dilim dilim doğrayışı gibi olayları zihin süzgecinden geçirip anlayabilirdi... Oysa bunları düşünürken bile titremeye başladı. İşler çok ileri gitmişti ve bütün bunlar yüzünden beyninin acıdığını hissediyordu.

Brakebills'teki son sömestrini böyle geçireceğini hayal etmemişti. Brakebills'ten sonraki suç kariyerini böyle geçireceğini de hayal etmemişti. Hayaletle karşılaştığı gece yatağında bulduğu mektubu okur okumaz, işi kabul edeceğini anlamıştı. Harekete devam et ve kendini oyala; Plum olmanın bir numaralı kuralı buydu. Ve evet, bir yandan da bundan büyük bir heyecan duyuyordu. Asla asi biri olmamıştı ve olmak istediğinden de emin değildi ama şimdi kesinlikle öyle olmuştu. Çılgınca, tuhaf ve biraz pespayeydi fakat bunu benimsiyordu.

En azından Quentin ve Pushkar'dan yeni büyüler öğrenmişti. Belki de bunu ailesine bir staj gibi gösterebilirdi.

Çarpıcı itirafından sonra bile sonunda Quentin'le konuşacak bir şeyleri kalmamıştı ve şimdi Amenia tren istasyonundaki boş bekleme salonunda bir bankta oturmuş, boş beyaz gökyüzünün altındaki beton platforma ve boş raylara bakıyor, uykusuz geçen gecenin ağırlığının bir kilometrelik okyanus derinliği gibi omuzlarına çöktüğünü ve onları dibe çektiğini hissediyorlardı. Plum zihninin istediği gibi savrulmasına izin veriyordu. Beyni şimdi geleceği veya geçmişi düşünmeye uygun değildi. O seviyede çalışmıyordu. Bu yüzden saniye saniye şimdiye odaklanmıştı.

New York şehir merkezinden bu kadar uzakta, böylesine minik bir kasaba için şaşırtıcı ölçüde donanımlı bir tren istasyonuydu. Lobinin bir köşesine yerleştirilmiş düz ekran bir televizyon yerel haberleri ve önceki gece gökyüzünde görülen tuhaf nesnelerle ilgili titrek bir iPhone kaydını veriyordu. Plum insanların gerçekten buradan Manhattan'a gidip gitmediğini merak

etti. Amenia'da yaşayan sıradan biri olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etti ve bunun gerçekten güzel olabileceğine karar verdi.

Quentin cep saatini sık sık çıkarıp bakıyordu. Plum bundan rahatsız olmak istiyordu –o saat, tıpkı yeni çıkan sakallar gibi ergenlere has bir şeye benziyordu; özellikle de Stoppard'ın çabalarına rağmen hâlâ çalışmıyorken– fakat tuhaf ve güzel bir eşyaydı. Bakışlarını ona çevirdi. Quentin'i seven birinden bir hediye olmalıydı. Belki de şu Julia'dan. Yine hikâyeler.

"Kitabı okumak ister misin?" diye sordu Quentin.

Ah, şu. Çantadan çıkan deri kaplı kitap. Elbette onu da yanlarına almış, orman boyunca yanlarında taşımışlardı ama şimdi onu açıp okuma düşüncesi Plum'ı ürkütüyordu.

"Belki de onu yaksak iyi olur," dedi. "Er ya da geç kuş onu almaya gelecek. Dolayısıyla bunu yaptığında kitabı ele geçirmesini istemeyebiliriz."

"Kuşun önce yeni koruma olarak birilerini tutması gerekecek. Bizim gibi yeni haydutlara ihtiyacı var. Bu da zaman alır. Bu arada, belki kuşun neden bu kitaba böylesine önem verdiğini anlamamız işimize yarayabilir."

"Sanırım. Sonuçta daha sonra da yakabiliriz."

"İşte şimdi güzel şeyler söylüyorsun."

"Bir bakayım."

Eski bir deri defterdi. Eski zamanlardaki bankalarda çalışan, yeşil göz siperliği olan bir muhasebecinin kullanacağı türden. Kapağında çantadaki aynı baş harfler vardı: *RCJ*. Sırtı tuhaf bir şekilde mavi-yeşil lekeliydi.

"Bu büyük büyükbabamınmış."

"Tahmin ettim."

"Sence içinde ne var?"

"Günlük mü?" dedi Quentin.

"Ya içinde müstehcen şeyler varsa? O türde itiraflar filan?"

"Öğrenmenin tek yolu var."

Plum teslim olarak başıyla onayladı fakat yine de defteri kucağından kaldırmadı. Kaldırılamayacak kadar ağır geliyordu. Şimdi bir yol ayrımındaydı ama hiçbir tabela göremiyordu. Uğrunda insanlar öldüyse, kitabın içinde neler olabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu; Lionel'ın Pushkar'ı da ortadan kaldırdığını tahmin ediyordu. Daha sonra bakmamış

olmayı dileyip dilemeyeceğini merak ediyordu. Kitapların böyle bir tarafı vardı işte: Tek yönlü bir yoldular. Bir kez okumaya başladığınızda, okuduklarınızı yok edemezdiniz.

Ancak yanında oturan Quentin'in heyecandan neredeyse nefes nefese kaldığını hissedebiliyordu; ne şapşaldı. Her zaman aşırı hevesliydi. Aniden hem fiziksel hem de duygusal bir bitkinlik hissetti ve bu boş lobide oturup briket duvarlara bakmaktansa, herhangi bir şey okumak istediğini fark etti. Artık hiçbir şey hissedemeyecek kadar yorgundu ve kitapların yaptığı şeyi kendisine yapacak bir kitap istiyordu: Dünyayı gözünden silecek, biraz kenara atacak, onun başka bir yerde ve başka biri olmasına izin verecekti.

"Pekâlâ," dedi. "Fondip!"

"Şerefe!"

Keşke bu lanet olasıca berbat kahve yerine elinde gerçek bir içki olsaydı. Plum kitabı açtı.

Büyük büyükbaba Rupert'ın edebiyat heveslisi olduğu ve bu projeyi ciddi bir amaç duygusuyla ele aldığı daha ilk sayfadan anlaşılıyordu çünkü sayfayı gerçek bir künye sayfası gibi düzenlemişti. Bir dolmakalemle yazmıştı; mürekkebi solarak gece mavisinden gökyüzü mavisine çalmıştı fakat yine de titiz, zarif bir öğrenci elyazısı gibiydi. Sayfalar düzyazı için hazırlanmamış, rakamlar için çizgilerle ayrılmıştı ama Rupert yine de yazıyla doldurmuştu.

Plum adama acıdı. Muhtemelen orta yaş krizi yaşıyordu ve bu roman, anı ya da her neyse, içini boşaltmasını sağlamıştı. Bu şekilde izini bırakacak, sözünü söyleyecek, yanlış anlamaları ortadan kaldıracak, dünyaya başkaları gibi olmadığını gösterecekti. (Ancak bu doğruysa, neden bir çantaya kilitlemişti ki?)

Derin bir tören havasıyla, kendisi için yeni bir başlangıç yaptığına gerçekten inanan birinin titiz kalemiyle, Rupert iki olası başlık yazmış ve sonra da üzerlerini çizmişti:

~~FILLORY'NİN DOSTLARI~~

ve sonra

~~**SAATLER VE KRALLARA DAİR**~~

yazdıktan sonra başka birinde karar kılmıştı:

SAYFADAKİ KAPI
İki Dünyadaki Hayatım

Yazan Rupert Chatwin

"İyiymiş," dedi Quentin.
"Sanırım bu kez bulmuş."
"Üçüncüde."
Plum sayfayı çevirdi ve bir sonraki sayfa şöyle başlıyordu:

Hepimiz sonunda Martin'in başının derde gireceğini düşünüyorduk ve gerçekten de öyle oldu. Sadece beklediğimiz türde bir dert değildi.

Görünüşe bakılırsa Rupert bu ilk satırdan memnun kalmıştı ama sonrakinden memnun olmamıştı çünkü sayfanın geri kalanı yırtılmış, cümle suçlayan bir parmak gibi sayfada yapayalnız kalmıştı. Bir sonraki sayfa da koparılmıştı; aslında, biri –muhtemelen Rupert– dört beş sayfayı bir kerede koparmış ve geride koçanları kalmıştı.

Plum yazılanları okumak konusunda olacağını sandığı kadar hevesli olmadığını fark etti. Büyük büyükbabasının gerçek biri olduğunu unutmuştu; erkek ve kız kardeşlerinin de. Gerçek hayatlar yaşamışlardı. Gerçek umutları, hayalleri, sırları olmuştu ve hiçbiri olmasını istedikleri şekilde yürümemişti. Kendilerini kendi hikâyelerinin kahramanları gibi hissetmişlerdi, tıpkı kendisinin hissettiği gibi. Ancak her şeyin yoluna gireceğinin bir garantisi yoktu; belki de hiçbir şeyin.

O hatalı başlangıçtan sonra Rupert hızlı, akıcı, asgari noktalama işareti ve çok az düzeltmeyle yazmaya başlamıştı. Plum, büyük bilyükbabasının yazdıktan sonra yazdıklarını tekrar okuduğunu sanmıyordu.

Maude teyzenin partilerinden birindeyken ilk kez oldu. O günlerde sık sık konuk ağırlardı; hem de bazılarının Kral'ın sadık tebaası olarak savaş çabaları adına bizden beklenen fedakârlıklarla bağdaşmayacağını düşüneceği kadar savurgan bir tarzda.

Sanırım onunki görkemli bir hayattı fakat bize hiç öyle görünmezdi. Hiçbir şey anlamayan masum bir çocuk olmanın anlamını hepimiz biliriz. Biz de –beşimiz– hiçbir şey anlamıyorduk. Hem de hiç. Yine de her şeyi izliyorduk.

Kiralık müzisyenlerin enstrüman çalışlarını, yayların yağlayışlarını ve nefesli aletlerinin içinde biriken tükürükleri şarap kadehlerine boşaltışını izliyorduk. Rahatsız ayakkabıları yüzünden yüzlerini buruşturan hanımları ve rahatsız yakalarını çekiştiren beyefendileri izliyorduk. Kalabalık bir salona girmeden önce hizmetkârların ifadesiz bir yüz takınışlarını izliyorduk. Tepsilerden kanepeler çalıyor, konukların mantolarından bozukluklar aşırıyorduk.

Fakat savaş konuşmaları bizi sıkıyordu; flörtçü sohbetler de bizi aynı ölçüde sıkıyordu. Konukların hiçbiri de başka şeyle ilgilenmiyordu. Ortam böyle partiler hakkında hep anlatıldığı kadar parıltılı olabilir ya da olmayabilirdi ama ne olursa olsun, farkında bile değildik. Bizimle ilgilenenler sadece sonu gelmek bilmeyen bir geçit töreni gibi evin içinde dolaşan ve yüzleri daima değişen genç adamlardı ve bunu sadece Maude teyzenin gözüne girmek için yapıyorlardı.

Çabaları boşunaydı; çocuklarla ilgilenmek, Maude teyzenin önem verdiği bir özellik değildi. Bu davranış onları Maude teyzenin gözünde sadece zayıf ve fazla duygusal kılıyordu.

İlk konuklar geldikten bir saat kadar sonra dans başlardı ve teyzemiz önce uzun kollarını ve sonra bütün gövdesini piyanonun üzerine uzatırdı. Farklı olan yatma saatlerimiz gelip geçerdi ama kimse bizi yatırmazdı. Sonunda Chatwin kardeşler olarak uykulu bir şekilde esneyerek odalarımıza çekilir, Dockery Malikânesi'nin üst katlarına çıkardık. Malikâne bu isimle bilinirdi ama Maude

teyze bu isimden hoşlanmazdı; fazla süslü ve Victoria dönemi tarzı bulurdu. Gerçekten öyleydi ve biz çocuklar da tam olarak bu yüzden seviyorduk.

Böyle gecelerden birinde Martin bir arka koridorda bulduğu eski bir dolaplı duvar saatiyle oynamaya başladı. Mekanik şeylere çok meraklıydı ve böylesine karmaşık, değerli bir şeyi kurcalama fırsatını asla kaçırmazdı.

Ailenin diğer oğlu olarak sanırım onun hevesini paylaşmam beklenebilirdi ama paylaşmıyordum. Net merakları olan çocuklardan değildim; kitaplar dışında pek fazla meraklarım yoktu. Oyunlarda, müzikte, resimde iyi değildim. Martin'in –sonradan öğrendiğim gibi– beni zayıf bulmasına şaşmıyorum; tıpkı Maude teyzeye kur yapıp duran o genç adamlar gibi. Fakat güçlüyü almak ve zayıfa merhamet etmek, bunların peşinden gelen felaketin doğasında vardı.

Fiona'nın Martin'e durmasını, saati bozacağını söylediğini ve Helen'ın onu savunduğunu hatırlıyorum; Helen kardeşlerini azarlayıp durmaktan asla usanmazdı fakat Martin'e neredeyse tapardı ve Martin onun gözünde asla yanlış bir şey yapmazdı. Herhangi bir şey fark ettiğini sanmıyorum çünkü Maude teyzemiz evin bu kısmına nadiren gelirdi. Saat bozulsa bile, Maude teyzemizin bunu fark etmesi yıllar alırdı ki o zaman da başından beri öyle olduğuna karar verirdi. Dikkatsiz bir kadındı.

Jane bir şey söylemiyordu. Biri ona doğrudan soru sormadığı sürece nadiren konuşurdu ve bazen o zaman bile sesi çıkmazdı.

Saatin kapağını açtıktan sonra Martin kısık sesle "lanet olsun" diyip durmaya başladı. Küfrettiğinde Helen bile onu sustururdu ki babamız Fransa'ya gittiğinden beri Martin bunu çok sık yapıyordu. Daha önce bahsetmediysem, yıl 1915'ti ve babamız Büyük Savaş'ın en amansız cephelerini dolaşacak bir birlik olan Sanatçı Tüfekler'de teğmendi. Ben koridorun biraz ötesine yürüyerek tavanda açıyla duran bir örümcek ağını inceledim

ama Martin'i duyunca geri döndüm. Sanırım Helen'la kavgaya tutuşmalarını umuyordum.

Saat dev gibiydi; düz bakır kadranı daireler, kollar, tuhaf işaretlerle doluydu ve hepsi kaşlarını çatmış bir yüze benziyordu. Martin hepsini daha yakından incelemek için bir tabure çekti. Tıpkı bir mağaranın ağzı gibi, kasanın içinden serin ve nemli bir hava yayılıyordu. Gözlerimizin önünde saat aniden hareketlendi ve saati vurdu: Gece dokuz.

Küçük Jane esnedi. Martin hâlâ büyük bir dikkatle saate bakıyor, bir şey onu büyülediğinde hep yaptığı gibi farkında olmadan kendi saçlarını çekiştiriyordu.

Tabureden yere atladı.

"Lanet olsun," dedi. "Rupes, içeri bir baksana. Ne görüyorsun?"

İtaatkâr bir tavırla başımı eğerek kasanın içine baktım ve Martin kollarımı tutarak beni içeri itmeye çalıştı. Onun şaka anlayışı böyleydi. Daima bana omuz atarak duvarlara yapıştırır ve merdivenden aşağı iterdi. Kötü niyetli değildi; sadece canımız inanılmayacak kadar çok sıkılıyordu.

"Kes şunu, Martin," dedi Fiona ama pek de kararlı bir tavrı yoktu.

Boğuşmaya başladık; saat tehlikeli bir şekilde sallandı. Martin benden güçlüydü ama avantaj bendeydi ve sonunda omuzlarımı daha fazla ilerleyemeyeceğim şekilde içeri soktum. Bazen işler farklı aksa Martin'in başarıp başaramayacağını merak ediyorum. Ancak daha fazla eğlenemeyeceğini anlayınca beni bıraktı. Yüzüm kıpkırmızıydı, nefes nefeseydim ve yakam açılmıştı. Gerçekten ciddi olmadığını göstermek için salınarak daire çizdi.

"Gerçekten, bir baksana," dedi. "İçinde hiç dişli filan yok. Sarkacı yok. Onu çalıştıran ne?"

Bu gizem başka kimseyi o kadar meraklandırmamıştı. Jane soyulan duvar kâğıdını biraz çekiştirdi. Fiona duvara yaslanarak gözlerini devirdi.

"Pekâlâ," dedi Martin. "Ben kendim girerim."

Martin bu boş saatten o ya da bu şekilde eğlenceli bir şeyler çıkarmaya kararlıydı. Sanırım en büyüğümüz olduğu için bizi eğlendirme sorumluluğu duyuyordu. Saatin ahşap dolabına girmek için uğraşmaya başladı. Yapabileceğini düşündüğünü sanmıyorum –omuzları o zaman bile genişti– ve bir kolunu içeri uzatıp saatin arka duvarını bulamayınca kaşlarını çattığını hatırlıyorum. Başını ve omuzlarını içeri soktu. Houdini'nin kutuları gibi bir sahne gösterisine benziyordu.

Tereddüt ettiğini gördüm ama sadece bir an için. Önce bir ayağını, sonra diğerini içeri attı ve bir anda gözden kayboldu. Hepimiz birbirimize baktık. Kendisine numara yapıldığı düşüncesinden nefret eden Fiona başını içeri uzattı. Daha yedi yaşında ve yaşına göre ufak tefek olduğundan, neredeyse eğilmesi bile gerekmedi. O da içeride gözden kayboldu.

Helen ve ben bakakaldık.

"Jane," diye seslendim çünkü o hâlâ duvar kâğıdıyla oynuyordu. Şimdi imkânsız gibi geliyor ama o zaman daha beş yaşında filan olmalıydı. "Jane."

Kayıtsızca yanımıza geldi.

"Fi nerede?" dedi. Bu onun standartlarına göre uzun bir konuşmaydı.

O anda önce Martin, sonra Fiona saatten dışarı döküldü. Martin öfkeyle tükürürken, Fiona huşuya kapılmış gibiydi. Giysilerinden bile önce fark ettiğim ilk şey, ikisinin de güneşten bronzlaşmış ve saçlarının iki santim uzamış olduğuydu. Üzerlerinde taze çimen kokusu vardı.

Fillory'de zaman farklı akar. Onlara göre bir ay geçmişti. Martin ve Fiona öylece ilk maceralarını yaşamışlardı; tıpkı Christopher Plover'ın daha sonra Duvarlardaki Dünya*'da yazacağı gibi. Bu, biz Chatwin kardeşler için her şeyin başlangıcıydı ve aynı zamanda her şeyi sonuydu da.*

17. BÖLÜM

Sonrasında olanların çoğu, Christopher Plover tarafından sevilen çocuk romanı serisi Fillory ve Ötesi*'nde anlatıldı. Onun eserleriyle bir alıp veremediğim yok. Kabullenmeyi öğrendim. Ancak göreceğiniz gibi, onun hikâyesi hikâyenin tamamı değildi.*

Her şeyden önce üstünde ısrar etmem gereken bir fark, Plover'ın saf bir şekilde kurgu olarak sunduğu şeyin –bazı detaylar dışında– tamamen gerçek olmasıydı. Fillory bizim hayal gücümüzün bir ürünü değildi. Başka bir dünyaydı ve oraya gidip gelerek çocukluğumuzun büyük bölümünü orada geçirdik. Son derece gerçekti.

Rupert durmuş, bu son kelimelerin *–son derece gerçekti–* tekrar tekrar üzerinden geçmişti; ta ki kâğıt aktarılmak istenen bütün anlamı, Rupert'ın üzerinden atmaya çalıştığı yükü kaldıramıyormuş gibi dağılmaya başlayana dek.

Plum ilk anda bu hikâyeyle ilgili onu asıl korkutan şeyin ne olduğunu anlayamadı. Ama şuydu: Rupert'ın anılarının bir İngiliz çocuğunun Fillory dizisinin sahne arkasında kalan şeylerle renklenmiş hayatı olacağını sanmıştı. Ancak Rupert'ın bu şakada ısrar edeceğini hissetmeye başlıyordu. Hikâyesine sadık kalacaktı ve onun iddiasına göre, Fillory gerçekti.

Belki de Chatwin mirası buydu: Delilik. Ailede delilik kalıtsaldı. Plum bir parmağını hasarlı kâğıda bastırdı ve sertliğini hissetti. Onu iyileştirmek ister gibiydi.

Ama yapamadı. Sadece okumaya devam edebildi.

İnanılmayacağını bilerek bu kelimeleri yazmak zor. Yerinizde olsam, ben de inanmazdım. Okumayı bırakırdım. Ancak hepsi doğru ve başka bir şey yazamam. Deli değilim; yalancı da değilim. Kutsal saydığım her şey üzerine yemin ederim. Sanırım bunun Tanrı'nın gerçeği olduğunu söylemek zorundayım ki gerçekten de öyle. Fakat belki de düşündüğünüz tanrı olmayabilir.

Martin ve Fiona dolaplı saatin içinden geçerek Fillory'ye gittikten sonra ben de Helen'la birlikte geçtim ve Zamanı Söyleyen Kız'da anlatılan olaylar aşağı yukarı anlatıldığı gibi yaşandı; Birinci Dünya Savaşı döneminde eski bir malikânenin ücra koridorlarından birinde beş dakikalık süreçte yaşanan bir ömürlük maceralar. O zamana kadar Jane'in uykusu açılmıştı; dolayısıyla beşimiz birlikte tekrar geçtik.

Başımızı iki yana salladığımızı görebiliyorum: Hayır, bu doğru değil, her zaman ikişer ikişer geçtiler. Size lanet olsun; Plover'a da. Sık sık birlikte, hepimiz birlikte gittik. Neden gitmeyecektik ki?

Gerçek şu ki, Christopher Plover'a hiç anlatmadığımız birçok macera vardı ve diğer birçoğunu da kendisi kitaplara koymaya uygun görmedi. Sanırım hikâyenin akışına uymuyorlardı. Fillory ve Ötesi'nde biraz küçümsendiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum. Bunu söylemem zavallıca olabilir ama yine de söylüyorum. Uzun Akşam sırasında Beyazkule'nin kapılarında ben nöbet tuttum. Altılar Kılıcı'nı alan ve Merriweather Dağı'nın zirvesinde kıran bendim. Fakat Christopher Plover'ın kitaplarından bunların hiçbirini öğrenemezsiniz.

Belki de çekici biri değildim. Martin kadar değil. Edebiyat dünyasında dedikleri gibi, iyi bir malzeme değildim. Fakat sanırım beni en iyi halimle yazmadıysa bile, en kötü halimle de yazmadı. En kötüsünü bilmiyordu ki. Hiçbiri bilmiyordu. Martin dışında.

O gece hepimizin hayatları bölündü. Çifte hayatlar yaşamaya başladık. Maude teyze daha dikkatli olsa değişiklikleri fark ederdi; fısıldanan sözler, bronzlaşmış yüzler, kesilmemiş saçlar, özellikle uzun bir yolculuk sırasında boyumuzun birkaç

santim uzamış olması. Oysa fark etmiyordu bile. İnsanlar sadece açıklayabildikleri şeyleri görmeye çok kararlıdırlar.

Gizli bir hayat süren herkes –casuslar, suçlular, kaçaklar– bir maskeyi takmaya devam etmenin kolay olmadığını bilir ve bazıları bu konuda diğerlerinden daha iyidir. Görünüşe bakılırsa benim yetişkinlere yalan söylemek konusunda özgün bir yeteneğim vardı; bazen belli seferlerde diğerlerine güvenilir bir paravan olabileceğim için geride bırakıldığımdan şüpheleniyorum. Kardeşlerden biri kilise ayinine, derslere ya da beş çayına katılmadığı için kaç kez hikâye –üstelik etkileyici ama gerçekte olanlardan çok daha sıradan şeyler– uydurmak zorunda kaldığını bilmiyorum.

Fillory kıyafetlerimizi her seferinde keşfedilmeden değiştirmek zorunda kalıyorduk. Silahlı karşılaşmalar yüzünden sık sık çürüklerimiz ve sıyrıklarımız oluyordu. Corian'ın Diyarı yakınlarında haydut peşinde koşarken Martin'in baldırı bir okla yarılmış, iyileşirken Fillory'de bir ay geçirmişti.

Belki de en zoru, Fillory'de öğrendiğimiz şeyleri bilmiyormuşuz gibi davranmaktı. Kraliçe Ormanı'nın muhteşem avcı kraliçesi Fiona'nın okçuluk sahasında çuvallayışını, küçük bir yaya ok takmaya çalışırken sonunda poposunun üzerine oturuşunu izlerken nasıl gülmekten kırıldığımı hâlâ hatırlıyorum.

Sonunda bundan vazgeçtik. Jane gerçekleri gizlemek konusunda pek dikkatli değildi ve bir gün binicilik dersinde atını dörtnala sürerek uzaklaşmış, neşeli çığlıklar atarak çayırın sonundaki taş duvarın üzerinden atlayıp ormanda gözden kaybolmuştu. Sonrasında hepimiz gizlemeye çalışmaktan vazgeçmiştik. İlla gerekiyorsa, insanlar afallayabilirdi.

Fillory yolu bize kapalı olduğunda ve Maude teyzenin, evin, kütüphanenin, hizmetkârların ve bahçelerin bize sağladığı imkânları tükettiğimizde, sık sık yolun diğer tarafına geçer, ağaçların arasından ilerler ve Bay Plover'ın evine giderdik. Kırk yaşından büyük olamayacağını şimdi biliyorum ama o zaman-

lar çoktan beyazlamış saçları yüzünden onu çok yaşlı bir adam sanırdık. Sanırım başlangıçta bizden bir hayli rahatsız olmuştu; kendi çocukları yoktu ve çocukların yanında olmaya alışkın değildi. Ve biz de bütün çocuklar gibi gerçekten çok çocuksuydık. Hayatlarımızın o döneminde Martin bir ebeveyne en yakın olan şeydi ve elinden geleni yapmasına rağmen daha on iki yaşındaydı. Gürültücü, haylaz ve neredeyse vahşiydik.

Plover'ın evini istila ettiğimiz ilk gün bile Amerikalıların İngiltere'de karşılaştıkları ikilemin farkındaydık: İngilizlerden çok korktukları için onlara kaba davranamıyorlardı ve kibarca davranmayı bilemeyecek kadar da cahillerdi. Bunu sömürdük. Bizi dışarı atmak istemediğinden, bizi düzgün şekilde ağırlayamadığından, yapacak başka bir şey bulamadığından, bize çay teklif etti ama saat henüz öğleden sonra üç bile değildi.

Bu talihsiz bir başlangıçtı. Ekmek kabuklarını birbirimize atıyor, kaşıklarımızla düello yapıyor, yemeğimizi yerken kendi aramızda fısıldaşarak kaba sorular soruyorduk ama yine de yiyorduk çünkü çay çok lezzetliydi ve yanında ev yapımı marmelatla güzel bisküviler vardı. Plover pek iyi zaman geçiriyor olamazdı fakat zengindi, bekârdı ve işinden emekli olmuştu. Üstelik o da muhtemelen neredeyse bizim kadar sıkılıyor olmalıydı. Dolayısıyla hep birlikte ilerledik.

Bu ziyaret birçok açıdan başarısızdı ve birçoklarının sadece ilki olacağını o zaman tahmin edemezdik. Beşimizin de çok öfkeli çocuklar olduğumuzu şimdi anlıyorum: Ebeveynlerimizin yokluğuna, ihmalkâr Maude teyzemizin ve sayısız taliplerinin varlığına, savaşa, Tanrı'ya, kendi tuhaflığımıza ve önemsizliğimize kızgındık. Ancak insanlar küçük çocukların öfkesini geç anlar ve çocuklar böyle hissettiklerini asla fark etmez, dolayısıyla bu farklı şekillerde ifadesini bulur.

Nedeni her ne olursa olsun, adap sınırlarını en çok kimin zorlayacağını görmek için yarıştık. Yarışmayı kazanan,

Fillory'den söz eden –ve bunu neredeyse zevk alarak yaptığını hatırlıyorum– Fiona oldu.

Bu sadece Dünya kurallarını değil, Fillory kurallarını da çiğnemek anlamına geliyordu. Saygısızlığımız sadece afallamış Bay Plover'a değil, bize gizlilik yemini ettirmiş Ember ve Umber'e karşıydı. O ana kadar hiçbirimiz bir yetişkinin yanında "Fillory" kelimesini ağzımıza almamıştık. Bunu yapabileceğimizden bile kesin olarak emin değildik. Koçların büyüsü dünyalar arasındaki boşluğu aşarak dudaklarımızı mühürleyebilir miydi?

Mühürleyemeyeceğini öğrenmiş olduk. Masaya derin bir sessizlik çöktü. Fiona zaferinin coşkusuyla ve günahının dehşetiyle titreyerek donup kaldı. Çok mu ileri gitmişti? Kimse bilmiyordu. Büyük bir azar bekledik.

"Fillory mi?" diye sordu Bay Plover, Şikago aksam ve masum bir tavırla. Bize soracak bir soru bulabildiği için mutlu görünüyordu. "O da neyin nesi?"

"Ah," dedi Martin, itirafın onun için hiçbir bedeli yokmuş gibi rahat bir tavırla, "Dünya'dan bambaşka bir yer. Bazen gittiğimiz bir yer. Bir saatin içinde bulduk."

Ve o sınır aşıldıktan, duvarlar yıkıldıktan sonra hepimiz anlatmaya başlayınca, hiçbirimiz geride kalmak istemediğimiz için hikâyeler birbiri ardına sıralandı.

Aslında çok komik bir durumdu; Plover dikkatle dinliyordu ve bir süre sonra boş kâğıtlara not almaya başlamıştı. Önüne çıkan çocuksu hayal gücü nimetlerini iri iri açılmış gözlerle dinliyordu; kendini Charles Kingsley veya Charles Dodgson gibi hayal ediyor olmalıydı. Tasarruf ve verime kafasını takan, kuru, ruhsuz bir adamdı ve kendi hayal gücü pek de geniş değildi. Sanırım bizimkini onun yerine bir protez gibi kullanıyordu. Bunu asla doğrudan istemiyor, etrafında daireler çizerek bilgi topluyordu; sohbet ediyor, başıyla onaylıyor, nezaket kurallarına dikkat ediyordu fakat sonunda yanından hiç ayırmadığı defterine uzandığı

bir an mutlaka geliyor, bacak bacak üstüne atıyor, öne eğiliyor ve ne Amerikalı ne de İngiliz olan tuhaf aksanıyla soruyordu: "Fillory'de en son neler oldu peki?"

Yine de birilerine, herhangi birine anlatabilmek bizim için bir fark yaratıyordu; Plover gibi hiç tanımadığımız biri olsa bile. O bizim için Fillory'yi daha da gerçek kılıyor, oyun olmaktan uzaklaştırıyordu. Artık en azından bir dinleyici bulmuştuk.

Bazen gerçekten uyduruyor, yapraklardan yapılmış kuşlar ve bulutları yiyen devlerle ilgili hikâyelerimize Sör Çekicbenek'in veya Topal Kral'ın ne diyeceğini merak ederken isterik kahkaha krizlerine tutuluyorduk. Helen bu oyunda çok kötüydü; sadece kirpilerle ilgili hikâyeler uydurabiliyordu. Deniz kirpileri, yarı insan kirpiler, Ateş Kirpisi. O da Plover'dan iyi değildi; hayal gücünün yaratabildiği en büyük şey kirpilerdi.

Ancak Plover hepsini hiç ayrım yapmadan topluyordu. Aklının almadığı hikâyeler sadece mamutlar, kadife tüylü Rahat At'la ilgili olanlardı ve onlar aslında gerçekti. Sonunda sadece zavallının duygularını incitmemek adına onları da yazmasına izin verdik.

Şimdi geri dönüp bakınca, sürekli iki gerçeklik arasında gidip gelirken yaşadığımız gerginliği daha iyi görüyorum; birinde bize kral ve kraliçe gibi davranılıyordu, diğerinde baş belası, görünmez çocuklardık. Bu ani yükselişler ve düşüşler herkesi şoka sokardı.

Plover hikâyeleri düzgün bir şekilde beş cilde ayırdı ama gerçekler hiç de o kadar basit veya düzenli değildi. Plover bizi sadece yaz tatillerinde Fillory'ye götürüyordu –Zamanı Söyleyen Kız dışında– ama aslında bütün yıl gidip geliyorduk. Asla bizim kararımız olmuyordu; Fillory kendine uyduğu zamanlarda bizi çağırıyordu. Yazın ya da kışın, gündüz ya da gece, büyülü kapının ne zaman açılacağını asla bilmiyorduk. Bazen aylar boyunca kapı hiç açılmıyordu ve hepsinin bitip bitmediğini, hayal görüp görmediğimizi merak ediyorduk. Duygularımızdan biri uyuşmuş gibi oluyordu. Giderek asabileşiyor, birbirimize saldırmaya

başlıyorduk ve olayı mahvettiği, Ember veya Umber'i kızdırdığı, Fillory kanunlarından birini çiğnediği, dolayısıyla hepimiz için anlaşmayı sona erdirdiği konusunda herkes birbirini suçluyordu.

Bazen bu uzun boşluklar sırasında diğerlerinin bana söylemeden Fillory'ye gizlice gidip geldiğinden şüphelenmeye başlıyordum. Beni oyunun dışında bıraktıklarını düşünüyordum.

Ne var ki sonra her şey hiç kesilmemiş gibi tekrar başlıyordu. Sıradan bir öğle üzerinde, hiçbir umut veya oyalanacak bir şey yokken, Fiona ya da Helen üzerlerinde daha önce görmediğimiz resmi birer tuvaletle, kızarmış yanaklarla, saray tarzında örülmüş saçlarla koşturarak yanımıza geliyor ve "Tahmin edin, neredeydik?" diye bağırıyorlardı. Ve aslında hiçbir şeyin bitmediğini bir kez daha anlıyorduk.

Ya kıtlık ya da ziyafetti. Bir yıl, sanırım 1918 olmalı, yazın yarısını Fillory'de geçirmişiz gibi geldi. Hatta sinir bozucu bir hal almıştı. Temiz bluz almak için dolaba gidiyordunuz ve kendinizi o güzel, yemyeşil Fillory çayırlarından, kıvrımlı deniz kabuklu kumsallardan birine ya da gece vakti ormanın derinliklerine bakarken buluyordunuz. Bildiğim kadarıyla hiçbirimiz asla reddetmedik; edip edemeyeceğimizi bile bilmiyorum. Bir iki kez gerçek bir sorun oldu; dadımızla kasabaya giderdik, şekerleme almak için her birimize birer şilin verilirdi, sonrasında seyis güzel gri kısrağa bindirme sözü verirdi, ayakkabınızın tekini aramak için yatağın altına bakardik ve ne olduğunu bile anlamadan kendimizi Beyazkule Kalesi'nde buluverirdik. Geri döndüğümüzdeyse –bizim için üç hafta, başkaları için beş dakika sonra– parayı kaybetmiş, başlangıçta ne yaptığımızı unutmuş olurduk ve herkes onları beklettiğimiz için bize kızgın olurdu.

O yaz sanki Fillory bize acıkmış, bulabildiği her fırsatta uzanıp bizi yakalamış gibiydi. Tatmin olmak bilmeyen bir sevgiliydi. Bisikletlerimizle kasabaya gittiğimizi ve küçük bir yaprak bulutunun bize doğru savrulduğunu hatırlıyorum. Martin'in

yapraklara kapılmadan önce söyleyebildiği tek şey, "Lanet..." oldu. Onu Helen'la birlikte savurup döndürerek diğer tarafa götürdü.

Bu, Kambur Şövalye macerasının başlangıcı oldu ama Plover'ın bu hikâyeyi kaleme alıp almadığını bilmiyorum. Artık olayın detaylarını unuttum ve burada, Afrika'da kitaplar yanımda değil. Bisikletlerin bir daha geri dönmediğini hatırlıyorum. Maude teyze bile buna çok kızmıştı.

Fillory bazı açılardan bizi birbirimize yaklaştırmış ama birçok açıdan da uzaklaştırmıştı. Önemsiz şeylerde korkunç fikir ayrılıkları yaşıyorduk. Fiona bize bir defasında Umber'in onu Dünya'nın Uzak Tarafı'na özel bir geziye götürdüğünü anlatmıştı. Fiona'ya, düşünülmüş bütün düşüncelerin ve hissedilmiş bütün duyguların bitki olarak ifadesini bulduğu muhteşem bir bahçe göstermişti. Düşünceler insanların zihinlerinden, duygular insanların yüreklerinden geçerken bitkiler yeşeriyor, sonra kuruyup kararıyordu; bazen başka bir mevsimde yine yeşeriyor, bazense sonsuza dek yok oluyordu.

Güzel bir hikâyeydi ve doğru olmalıydı; Fiona'nın öyle bir şey uydurabileceğini sanmıyorum. O kadar zengin bir hayal gücü yoktu. Yine de ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı. Neden biz gitmemiştik de o gitmişti? Ve neden ben gitmemiştim?

Kendi aramızda Ember ve Umber hakkında tartıştık. Onlara inanıyorsak ki kesinlikle inanıyorduk, o zaman gerçek dünyada kiliseye gitmek ve sonuçta bize ne sihirli bir bahçe, ne kendimize ait bir şato, ne de tek bir pegasus göstermiş olan Tanrı'ya dua etmek küfür olmuyor muydu? Yoksa her dünyanın kendine ait bir tanrısı ya da tanrıları mı vardı ve kişinin sadece yaşadığı dünyadakine ya da dünyadakilere mi tapması gerekiyordu? Yoksa bütün tanrılar aslında tek bir Tanrı mıydı? Birbirlerinin farklı yönleri miydi?

Saçmalık, diyordu Jane, hiç böyle şey duymamıştı. Bu konuda öfkeyle kavgaya tutuşuyorduk ve sonunda Koçlarcılar

–Ember ve Umber adındaki iki koç ilaha tapanlar, yani Martin, Helen ve Jane– ve daha gerçekçi Hepsiciler –Fillory'deyken ikiz koçlara ve gerçek dünyadayken Tanrı'ya tapanlar, yani ben ve Fiona– olarak bölünüyorduk.

Sonrasında Helen her seferinde kiliseye gitmemek için nedenler uyduruyordu. Oldukça dindar olan Jane kasıtlı olarak gidiyor ve kahkahalarıyla berbat manzaralar yaratarak dışarı atılıyordu.

Martin nerede olursak olalım daima asık yüzlü ve ciddiydi. Sanırım aramızda Fillory'yi en çok o sevmişti fakat tutkulu, öfkeli, dikkatli bir sevgiydi; ihanet olasılığına karşı sürekli uyanıktı. Martin'i gücendirmek istemem fakat sanırım onu anlıyorum. Anne ve babamız gittikten sonra hayatlarımızdaki boşluğu herkesten çok dolduran Martin olmuştu. Düştüğümüzde bizi kaldıran, geceleri ninni söyleyip uyutan oydu. Ancak Martin'in içindeki boşluğu kim doldurmuştu? Sadece Fillory olabilirdi. Ve o da kaprisli, sağı solu belli olmayan bir ebeveyndi.

Tartışmadığımız tek konu, dünyadaki bütün çocuklar arasında Fillory hediyesini alanların neden sadece biz olduğumuzdu. Neden diğerleri değil de, biz? Kendi dünyamızda böylesine sıradan insanlarken neden Ember, Umber ve diğer Fillory halkı bize böylesine saygı gösteriyordu? Sanırım beşimiz arasında bunu tek sorgulayan bendim. Hem de daha on yaşındayken bu soru ruhumu kemirecek kadar. Bir hata yapıldığından emindim çünkü güçlü, akıllı ya da özellikle iyi yürekli bir çocuk olmadığımı biliyordum. Fillory'yi hak etmediğimi biliyordum.

Ve gerçek nihayet ortaya çıktığında, hilenin gerçeği anlaşıldığında, cezası gerçekten korkunç olacak, hepimiz çok acı çekecektik; öyle ki bize şimdi sunulan bütün bu nimetler gölgede kalacaktı.

Martin'le ilgili bir şeyi kendisi bana söyleyene kadar fark etmemiştim bile. Fowey'deki St. Austol isimli okuldaydık ve beni yanına alarak Üst Çayır'ın etrafında uzun, dondurucu bir yürüyüşe

çıkarmıştı; burası sırlarımızı paylaştığımız ve önemli konuları tartıştığımız, buz gibi, gözden uzak bir futbol sahasıydı.

Sorduğuna memnun olmuştum. Martin benden iki yaş büyüktü ve St. Austol'da büyük çocuklar genellikle küçük kardeşleriyle ilgilenmezdi. Konuşmaya başladığında yolu yarılamıştık.

"Biliyor muydun, Rupes," dedi, "son geçişimden beri üç ay oldu."

Böyle diyorduk: Geçiş. Neresi olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bir uyarı işareti olduğunu öğrendiğim abartılı bir doğallıkla konuşuyordu.

"O kadar uzun mu?"

"Evet, o kadar uzun! Ağustosta sen ve Fiona, sonra Helen ve Fiona, Jane ve Fiona, sonra iki hafta önce Helen ve yine sen. Bu beni nerede bırakıyor?"

"Dünya'da sanırım." Ukalalık etmek istememiştim.

"Doğru, lanet olasıca Dünya'da! Burada sıkışıp kaldım! Biliyor musun, bir geçit bulabilmek için küçücük dolapların içine sığmaya çalışıyorum! Bir sincap gördüğümde, beni Fillory'ye götürecek sihirli bir hayvan olabilir diye peşinden koşturuyorum. Diğer çocuklar delirdiğimi sanıyor ama umurumda değil. Buradan gitmek için her şeyi yaparım."

"Haydi, Mart," dedim. "Bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsun. Senin sıran da yine gelecek."

"Koçlar benimle ilgili bir şey söyledi mi? Artık gözden düştüm, değil mi?"

"Açıkçası, söylemediler! Dediklerinin yarısını zaten anlamıyorum ama seninle ilgili bir şey söylemediklerinden eminim. Yoksa sana söylerdim."

"Onlara sorarsın, değil mi? Onları gördüğünde?"

"Elbette sorarım, Mart. Elbette sorarım."

"Bir şeyler yapmam gerek."

Bir zamanlar kriket topu olabilecek siyah ve ağır bir şeyi tekmeledi.

"Ama bak," dedim. "Neler hissettiğimi biliyorum, bana sorulmadığında ben de çok sinirleniyorum. Ancak burası o kadar da kötü değil, değil mi? Yani, Fillory her şey değil ki."

"Fakat öyle." Durdu ve gözlerime baktı. "O her şey. Başka ne var ki? Burası mı? Dünya mı?" Eski kriket topunu alarak bütün gücüyle fırlattı. "Dinle... Gelip beni alır mısın?"

Kolumu yakaladı; bana yalvarıyordu.

"Bazen yavaş yavaş geldiğini biliyorsun. Jane'le gittiğinizde olduğu gibi ve başlangıçta sadece duvar kâğıdının desenleri olduğunu söylemiştin. Diğer tarafa geçmeniz on dakika sürmüş. Başladığında gelip beni alabilirsin. Birlikte geçeriz; eski günlerdeki gibi."

"Denerim, Mart. Gerçekten." Ancak işlerin öyle yürümediğini ikimiz de biliyorduk. Kimin geçeceğine Ember ve Umber karar veriyordu; o kadar. "İlk geçen sendin. Her şeyi sen başlattın. Yolu sen buldun. Tekrar gideceğini ikimiz de biliyoruz; sadece zamanını bilmiyoruz. Sen Büyük Kral'sın!"

"Ben Büyük Kral'ım," diye tekrarladı mutsuz bir tavırla.

O zaman buna genel olarak inanıyordum. On yaşındaydım, o on iki yaşındaydı fakat aramızdaki mesafe hep daha büyük gibiydi. Martin'i örnek alıyordum. Onun sahip olmadığı bir şeye sahip olduğumu, onun yapamadığı bir şeyi yaptığımı hayal bile edemiyordum.

Ne var ki sonraki yaz, Martin ile Fillory arasında bir şeylerin değiştiği netleşti. Aşk sona ermişti. Bütün okul yılı boyunca sadece bir kez geçmişti ve o zaman da koçlar sadece olaysız geçen iki sıkıcı gün için kalmasına izin vermişlerdi. O günleri, muhtemelen son seferi olacağını bilmesine rağmen, sırf öfkesi yüzünden surat asarak geçirmişti. Saray kütüphanesinden neredeyse hiç çıkmamıştı. Koçlar onun yanına gelmemişti. Artık Fillory'den atılıyordu ve bunu hepimiz biliyorduk.

Aramızda Fillory'ye en çok ihtiyaç duyan Martin olmasa, o kadar kötü olmayabilirdi. Açıkçası, Fiona artık bırakabilecek

durumna gelmişti. Fillory'den sıkılmaya başlamıştı. Her şey başladığında beş yaşında olan Jane için Fillory gayet normal bir şeydi. Onsuz bir hayat düşünemiyordu; neredeyse özel bile değildi. Koçlar Helen'ı dışlasa, Helen hiç soru sormadan durumu kabullenirdi. Şehitlikten ve fedakârlıktan sapıkça bir zevk alıyordu.

Bana gelince; çok uzun ömürlü olacağına zaten asla inanmamıştım. Her gün, her saniye, sona ermesini bekliyordum. Bir açıdan rahatlayabilirdim bile.

Belki de nedeni Martin'in daha büyük olması, daha uzun süre Fillory'siz yaşamasıydı. Fillory olmadan hayatın nasıl olduğunu hatırlıyordu ve hem ne kadar tuhaf hem de ne kadar değerli olduğunu hepimizden daha iyi anlıyordu. Bizler gerçek dünyada, aile dışından arkadaşlar edinmiştik ama Martin giderek insanlardan uzaklaşıyordu. Derslerden kaytarıyor, çalışma kitaplarını kanatlı ayı –onları Fillory'de uçarken görmüştü– ve Fillory arması çizimleriyle dolduruyordu. Oyunlarda kendini asla zorlamak zorunda kalmayan doğal bir sporcuyken, artık hiç çabalamıyordu. Bu dünyadaki her şeyi küçümsüyordu. Bir börek lokması onu sonsuza dek karanlığa hapsedecekmiş gibi giderek az yiyordu. Sadece Fillory için yaşıyordu.

Ancak Fillory onun için yaşamıyordu. Hayatımın ilerleyen yıllarında birçok alkolikle tanıştım ve onların yüzlerinde de Martin'inkine benzer bir şey gördüm. İlgisiz bir tanrının sadık elçileri.

Martin, Fillory'nin gözünden düşmüş olabilirdi ama Plover'ın gözünden asla düşmemişti; Beyazkule'de ne olursa olsun, Darras Malikânesi'nin gözdesi daima oydu. Plover'ın ona karşı sevgisi koçlarınkinin tersine gidiyordu ya da belki de tam tersiydi. Nedeni ne olursa olsun, Martin aramızda Bay Plover'ın kendisini tek başına ziyaret etmesine izin verdiği tek kişiydi. Baş başa yedikleri öğle yemeklerinde ya da çay saatlerinde neler konuştuklarını Martin bana asla anlatmadı fakat görebildiğim kadarıyla, o görüşmeler ona özel bir zevk vermiyordu. Sık sık

davetleri dalgın bir tavırla geri çeviriyor, bazen tamamen uzak durmak için bahaneler uyduruyordu.

Elbette artık dünya görüşü oturmuş bir yetişkin olarak, Plover'ın ağabeyime olan ilgisinin iyi niyetli olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Böyle bir spekülasyon yapmaktan kaçınmak imkânsız tabii ama artık ikisi de öldüğünden, sanırım biz iyi niyetli davranabilir ve Plover'ın bu akıllı, duyarlı, yetim çocuğa babaca bir şefkat duyduğunu varsayabiliriz. Bir öğretmen gibi.

Yine de... Martin ve ben bu konuda sadece bir kez konuşmuştuk ve o kadar hoş bir anı değil. Ona ikisi birlikteyken ne konuştuklarını sorduğumda bana bağırdı. "Plover tek başına ziyaretine gitmeni isterse, sakın gitme. O eve asla tek başına gitme." Bana söz verdirdi ve ben de verdim. Fakat Plover asla böyle bir teklif yapmadı.

O zamanlar bunun gururdan kaynaklandığını sanmıştım; Plover'ın gözdesi olarak konumunu koruyordu. Oysa şimdi beni uyarmaya, hatta korumaya çalışmış olabileceğini düşünüyorum. Keşke bilseydim. Ağabeyimi yirmi beş yıldır görmedim. Yine de bazen geçmişi düşünürken, bunun Martin'in Fillory'ye olan ihtiyacıyla, bağımlılığıyla ilgisi olabileceğini düşünüyorum. Oraya iyi yürekli koruyucumuz Christopher Plover'dan kaçarak, koçlarda daha iyi, daha bilge, en azından daha güvenli öğretmenler bulmak için gitmek istediğini düşünüyorum.

Eğer gerçek buysa, korkunç bir ironiyle, koçların Martin'i Fillory'ye geçirmekten vazgeçmesinin nedeninin bu olmasından da korkuyorum. Martin, Plover'dan kaçıyordu fakat Fillory artık onu istemiyordu çünkü Plover onu kirletmişti.

O zamanlar bu düşünceler ve şüpheler beni rahatsız etmiyordu: en azından pek değil. Yeterince değil. O zamandan bu yana geçen yıllarda, gölgeler uzayıp kararsa ama o zamanlar Fillory'in

güneşi tam tepedeydi ve ben de çocuktum, dolayısıyla gölgeler neredeyse hiç görünmüyordu.

O yaz Martin'in esrarengiz sürgünü, Dockery'deki duvarları dökülen odalarımızda yalnız kaldığımızda fısıldayarak tartıştığımız bir konuydu; özellikle de Martin orada değilken. Nedeni neydi? Ve bu konuda ne yapılabilirdi?

Hepimiz koçlarla bunu konuşmaya çalışmış ama sonuç alamamıştık. "Sıra onda değil," diyorlardı. "Sırası gelince o da gelecek." Sürekli bu tarzda konuşmalar oluyordu ve hepsi de saçmalıktı.

Dindar Helen bunun utanç verici olduğunu düşünüyordu fakat koçlar böyle istiyordu ve onların bilgeliğini sorgulamak bize düşmezdi. Jane, Helen'la aynı fikirdeydi ama yaşı ilerlediğinde bundan pişmanlık duyduğunu sanıyorum. Fiona, Ember ve Umber'e karşı taraf seçmek istemiyordu fakat onlara resmi bir şekilde, hep birlikte ricada bulunursak, Martin'in geri dönmesini kabul edebileceklerini ya da en azından bize hatasının ne olduğunu ve nasıl telafi edeceğini söyleyebileceklerini düşünüyordu. Hepimiz koçlara büyük hizmetlerde bulunmuş, onlar için savaşmış, hayatlarımızı riske atmıştık. Bize bu kadarını borçlulardı.

Martin'e karşı anlayışlı davranıyorduk ve gerçekten ilgiliydik ama kendimiz için de endişeleniyorduk. Martin büyüyordu. Ergenlik çağındaydı ki biz bu konuda çok az şey biliyorduk; yine de yetişkinliğin hızla yaklaştığını biliyorduk ve daha önce bizim dünyamızdan Fillory'ye geçen yetişkinler olduğunu hiç duymamıştık. Fillory'nin masumiyete dayalı bir dünya olduğunu, tıpkı bir motorun yakıta duyduğu gibi masumiyete ihtiyaç duyduğunu biliyorduk ve Martin'in zamanı doluyordu.

Er ya da geç hepimiz için öyle olacaktı. Sıra Helen'a, sonra da bana gelecekti. Bütün çocuklar gibi, bencil küçük yaratıklardık. Sanırım bu bir mazeret olmasa da, en azından yaptığımız şeyi neden yaptığımızı açıklayabilir.

Martin bir şeyler yapmış olabilir ama biz de yardım ettik. Onun yapmasını istemiştik çünkü biz korkuyorduk. Bir anlaşma yaptık: Bir daha sefere çağrıldığımızda, kapıyı açık tutabilmek için elimizden geleni yapacak ve Martin'i geçirmeye çalışacaktık. Kapıyı sıkıştıracak, Dünya'yla Fillory'yi bağlayan köprünün kontrolünü ele geçirecek, Martin'i zorla diğer tarafa alacaktık. Muhtemelen işe yaramayacaktı fakat deneyene kadar nasıl emin olabilirdik ki? Bu büyünün doğasına tersti ama büyülerin sağı solu belli olmaz. Bazen önemli olan ruhtur. Bazense sadece bir sayfanın üzerindeki harflerden, havaya yazılmış kelimelerden ibarettirler ve bu da denenmeden sonucu görülemeyecek bir şeydir.

18. BÖLÜM

Bu, Christopher Plover'a hiç anlatmadığımız bir hikâye.

Bazı günler büyülü kapının açılacağı önceden hissediliyordu. Diğer herkes için hava güneşli ve açık olabilirdi fakat beşimiz için hava fırtına öncesi gibi yapış yapış ve elektrik yüklü oluyordu. Dünyanın bir şeyler hazırladığını, sonu gelmez bir şekilde sıkıştığını hissedebiliyordunuz. Sonra entrikacı bir tavırla birbirimize bakıyor, kulaklarımızı çekiştiriyor –bu önceden kararlaştırılmış bir işaretti– ve o noktadan sonra başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorduk. Kendimizi deliliğe kaptırıyor, huzursuzca kıpırdanıyor, hareketsiz oturamıyor, bir şey okuyamıyor, derslerimizi dinleyemiyorduk. Biri ortadan kaybolup gerginliği bozana kadar başka hiçbir şeyin önemi olmuyordu.

Diğer günlerde Fillory herkesi hazırlıksız yakalıyordu. Nereden geldiğini bile anlamıyordunuz. Hatta havanızda bile olmayabilirdiniz fakat aniden karşınıza çıkıyordu ve yapabileceğiniz tek şey, sizi bu dünyadan koparan büyüsüne teslim olmaktı.

İkinci türdeki günlerden birinde olmuştu: Bir cumartesi günü yaz güneşi dünyanın bütün enerjisini emiyor, bizi hareketsiz bırakıyordu. Oyun oynayamıyor, ders çalışamıyor, esnemekten kendimizi alamıyorduk. Dışarı çıkıp evin arkasındaki böcek gözlü dev Japon balığını görmek bile hayal edilemeyecek kadar büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi geliyordu.

Fiona ve ben iki katlı güzel bir yer olan –kaydırılabilen iki merdivenini birbirine yüksek hızda çarptırdığınızda muhteşem

bir ses çıkıyordu– kütüphanedeydik. Ancak bir kütüphane olarak büyük ölçüde işe yaramazdı. Kitaplar dolaplara kilitlenmişti; metal ızgaraların arkasında ormanda gizlenmiş yasak bir şehir gibi duran sırtlarını görebiliyordunuz fakat onlara ulaşamıyordunuz. Bildiğim kadarıyla kimse ulaşamıyordu: Anahtarları kaybolmuştu.

Kütüphanede okuyabileceğiniz tek bir kitap vardı; her nasılsa diğerlerinin yazgısından kurtulmuştu. Deniz kabuklarıyla ilgili bir katalogdu; zorlukla kaldırabileceğim kadar ağır bir şeydi ve kitabı açtığınızda sırtı tabanca gibi patlıyordu. Fotoğraflar siyah beyazdı ama yaklaşık her elli sayfadan biri renklendirilmişti ve o kabuklarda özel bir canlılık hissi vardı. Fillory tarzında bir his.

O sabah Fiona'yla o kitabı karıştırıyorduk. Sayfalar kalındı ve sıcaktan yapış yapıştı; neredeyse lastik gibi, dev bir tropik bitkinin yapraklarına benzeyen özel ve parlak bir kâğıttan yapılmışlardı. Her zamanki gibi çeşitli kabukların estetik yönlerini ve içindeki canlıların olası zehir özelliklerini tartışıyorduk. Sonra Fiona aniden durdu. Elini bir sonraki sayfanın altına kaydırırken renkli olmasını umuyordu fakat parmakları sadece boş havaya değdi. Kitabın içi aniden boşalmış gibiydi.

Bana bakarak kulağını çekiştirdi. Sayfa kendi kendine döndü ve altından bir rüzgâr esti. Fillory'den.

Kapı doğruca kitabın devasa sayfasına açılmıştı. Ve deniz kıyısına bağlanıyordu; Beyazkule'nin kuzey sahili olduğunu hemen anlamıştım çünkü yakındaki bir adaya uzanan, taştan yapılmış güzel ve uzun bir köprü vardı. Toz gibi ince kumlara yukarıdan bakıyorduk ve o kumların arasına yuvarlanma dürtüsü çok güçlüydü. Ben izlerken Fiona bunu gerçekten yaptı; Martin'i, anlaşmamızı unutarak sandalyenin, sonra da masanın üzerine çıkarak yüksek bir kıyıdan bir göle atlıyormuş gibi doğruca sayfanın içine atladı.

Ben bunu yapmadım. İnanılmaz bir gayretle kendimi geri çekerken derimi geride bırakıyormuşum gibi geldi. Hemen ağabeyimi bulmak için koştum.

Boş bir odada tek başına oturuyordu. Bir çizim dersi için bir vazo resmi üzerinde çalışıyor olması gerekiyordu ama içeri girdiğimde, panjurlardan birinden içeri süzülen rüzgârı huzursuzca izliyordu. Ben içeri girer girmez ayağa kalktı. Konuşmaya gerek yoktu. Neden geldiğimi biliyordu.

Geçidin kapanmış olacağından emindim fakat kütüphaneye döndüğümüzde hâlâ orada bizi bekliyordu; daha doğrusu beni bekliyordu. Uzaktan bakınca kumsal manzarası kitabın sayfasında perspektif açısından imkânsız görünüyordu. Derinlik algısını bozuyordu.

Martin yaklaşınca kitap kıpırdandı ve kendini kapatmaya çalıştı... sanki hakarete uğramış da büyük sıkıntı yaşıyormuş gibi. Ancak Martin buna hazırdı. Üç parmağıyla sayfadaki görüntüyü işaret ederek anlamadığım bir şeyler söyledi; cüce dili olabilirdi çünkü cücelerin kullandığı şu katır kutur seslere benziyordu. O zamana kadar Martin'in büyü üzerinde çalıştığını anlamamıştım. Belki de Beyazkule'deki kütüphanede sadece surat asıp oturmamıştı.

Kitap titreyerek kapanmaya çalıştı. Martin ve kitap, Martin ve Fillory savaşıyordu ve berbat bir görüntüydü çünkü ikisini de seviyordum.

Martin kitabı iki eliyle tutup homurdanarak, yarısını yırtmaya çalışarak çekiştirdi; sanırım kitabın o zaman kapanamayacağını düşünüyordu. Ancak kitap çok kalındı ve cildi çok güçlüydü; dolayısıyla Martin bu kez bir timsahla savaşır gibi sayfaları iki yana bastırarak açtı. Sonra masanın üzerine çıktı ve yavaşça ayağa kalktı; ardından bacakları ve kalçası sayfadaki geçitten geçti.

O bunu yaparken kitap sanki bu yanlışlık, şiddet onu incitiyormuş gibi korkunç bir sesle homurdanmaya başladı. Martin tamamen geçtiğinde kitabın kapanacağını sandım ama öyle olmadı; gevşemiş, gücü kesilmiş ve istemediği bir yemeği yemek zorunda kalmaktan mutsuz bir şekilde açık kaldı.

Utanç içinde çabucak tırmandım ve kendimi kumsala bıraktım. Arkama bakınca kütüphanenin kapısında Jane'i gördüm ve dünyalar arasındaki o boşluktan göz göze geldik fakat artık onun için çok geçti. Kitap bir güne yetecek kadar Chatwin'i almıştı ve başımın tepesinde kapandı. Geçit gözden kayboldu.

Deniz çekilmişti ve hafif bir esinti vardı. Su yeni yapılmış yatak gibi dümdüzdü. Saat sabahın on biri filan olmalıydı.

Martin şimdiden kumulların yarısına ulaşmıştı. Şansı olduğu takdirde Fillory'de yapacaklarını iyice düşünüp planlamak için bolca zamanı olmuştu. Burada zamanı kısıtlıydı ve ziyan etmeye hiç niyeti yoktu.

"Hey!" diye seslendim peşinden. "Bizi bekle!"

Fiona da onu izliyordu ama peşinden gitmiyordu. Şaka onun için fazla ileri gitmişti.

"Beyazkule'ye gitmiyor," dedi, kısık sesle.

"Gitmiyor mu? Martin!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Sanırım sen de onunla gitmelisin," dedi Fiona. "Biri yanında olmalı."

Martin tepenin üzerinde duraksadı ve bize düşünceli gözlerle baktı.

"Eh, gel o zaman," dedi, "geliyorsan."

Ben gittim. Fiona olduğu yerde kaldı.

Hiçbir şey daha sonra Plover'ın anlattığı gibi olmadı. Uçan Orman'*da Sör Çekicibenek'le olanlar tamamen onun kurgusuydu. Aslında sadece ben ve Martin vardık. Tek tanık bendim.*

Kumulların arkasındaki alan ormanlıktı. Martin'in adımları hızlı ve kararlıydı. Ben ona yetişmek için her birkaç adımda bir koşturmak zorunda kalıyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Geri dönmeyeceğim," dedi.

"Ne?"

"İngiltere'ye dönmeyeceğim, Rupes. Oradan nefret ediyorum, İngiltere'den nefret ediyorum ve oradaki herkesin benden nefret ettiğini biliyorum. Bunu sen de biliyorsun. Ayrıca, eve dönersem buraya bir daha asla gelemeyeceğimi de biliyoruz. Kitabı gördün; neredeyse bacaklarımı koparıyordu. Koçlar burada olmamı istemiyorsa, beni atmak zorunda kalacaklar ve bunu denediklerinde, onlarla kıyasıya savaşacağıma yemin ederim."

Martin'le tartışmanın yararı yoktu. Martin biraz babamıza benziyordu ve o anda bana babamın Almanlara küfredişini hatırlatmıştı; bunu sık sık ve uzun uzun yapardı.

"Ne yapacaksın peki?"

"Ne olursa," dedi. "Her şeyi. Ne yapmam gerekirse."

"Ama ne?"

"Denemek istediğim bir şey var. Bir takas fikri."

"Bir takas mı? Kimle? Takas için elinde ne var ki?"

"Ben varım!" diye hırladı. "Bir önemi varsa." Sonra daha az öfkeli bir sesle, küçük çocuk Martin sesiyle sordu: "Benimle gelecek misin?"

"Pekâlâ. Nereye gidiyoruz?"

"Birini görmeye. Kim bilir, belki sen de onunla takas yaparsın."

Fiona'nın peşimizden gelmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden arkaya baktıktan sonra parmaklarıyla havada çabucak bir kare çizdi. Şekil bataklık bir alana bakan bir pencereye dönüştü; Martin ayağını pervazın üzerinden atarak pencereden geçti. Bunu yapışındaki doğal hız beni çok şaşırtmıştı. Fillory'deki büyücülerin büyü yapışını daha önce görmüştük fakat hiçbirimiz büyü üzerinde çalışmamıştık; en azından ben öyle biliyordum. Ne var ki Martin aylardır gizlice çalışıyor, bizden gizlediği bir hayat sürüyor olmalıydı. Gizli bir hayatın içindeki gizli bir hayat.

Ben de peşinden pencereden geçtim.

"Neredeyiz?"

"Kuzey Bataklığı," dedi. "Haydi gel."

Burada zemin çamurluydu fakat Martin kendinden emin bir tavırla ilerliyordu. Ben de onun bastığı yerlere basmaya çalışıyordum ama dengemi kaybederek bir elimi yere dayadım ve geri çektiğimde simsiyah çamurla kaplandığını gördüm. Çok geçmeden ayakkabılarımız suyla doldu; bataklık tadından hoşlanmış gibi ayaklarımızı çekiyordu. Böyle bir şeye uygun giyinmemiştim; ayağımda ayakkabı olduğu için bile şanslıydım.

On beş dakika kadar böyle devam ettikten sonra yuvarlak bir kayanın, bataklık çamurunun ortasındaki sert bir vahaya çıkarak durdum. İleride simsiyah çamur birikintileri, sazlar, yine siyah çamurlar ve sonra da geniş bir su birikintisi vardı.

"Mart! Dur!"

Dönüp bana el salladı. Sonra ufuk çizgisine son bir bakış attı, ellerini dua eder gibi önünde birleştirdi ve bir çamur birikintisinin içine balıklama atladı.

Su ancak ayak bileklerine gelecek kadar derin görünüyordu ama onu bir okyanusmuş gibi kolayca ve tamamen yutuverdi. Yüzeyin dinginleştiğini, Martin'in arkasından tekrar kapandığını ve yine camlaştığını gördüm.

İşte o zaman gerçekten korktum.

"Mart! Martin!"

Ayakkabılarımı kayanın üzerinde bıraktım –bildiğim kadarıyla hâlâ orada olabilirler– ve Martin'in gözden kaybolduğu yere doğru ilerlemeye çalışarak kolumu omzuma kadar çamurun içine soktum. Dibi yoktu. Derin bir nefes alarak başımı yüzeyin altına soktum.

İç kulağım zonkladı. Kendimi toparlamaya çalıştım ama bunun yerine öne düştüm. Bir an midem bulandı ve ağırlık duygumu kaybettim; ardından kendimi bir balık gibi soluklanmaya çalışarak ıslak zeminde sırtüstü yatarken buldum. Yavaş yavaş her şey eski haline gelmeye başladı.

Bataklığın dibinde yatıyordum; az önce yürüdüğüm çamurlu düzlüğün ters tarafında. Yerçekimi tersine dönmüştü. Aşağı ba-

karsam Fillory'nin mavi gökyüzündeki birikintilere bakıyordum. Yukarı bakarsam, başımın üzerinde sadece karanlık vardı. Kuzey Bataklığı'nın altındaki dünyada geceydi ve karşımda, güneşle dolu birikintilerin ve dümdüz siyah çamurların oluşturduğu bir düzlüğün ötesinde, siyah taştan yapılmış bir peri şatosu yükseliyordu. Kuleleri yukarı değil, aşağı doğruydu ama her şey öyleydi; ben de.

Bu yeniydi. Martin bizi gerçekten tuhaf bir yere getirmişti. Fillory bir harikalar diyarıydı ama burası ancak doğru değil diye tanımlanabilecek bir tuhaflıktaydı. Olmaması gereken, kutunun dışında, bir oyun taşını koymamanız gereken bir yerdi. Bu sıradan bir macera değildi; yepyeni bir efsane başlıyordu. Plover'ın burayı asla duymayacağını şimdiden biliyordum. Bu kayıt dışıydı.

Geri dönebilirdim fakat bunu yaparsam bir daha asla bir ağabeyim olmayacağını biliyordum. Ayrıca, ona olanların bana da olabileceğini de biliyordum. On yaşındaydım; iki, belki üç yılım daha vardı. Henüz oyunun sona ermesini istemiyordum. Martin'i güvenli bir mesafeden izleyecek ve ne yaptığını görecektim. Belki de labirentten çıkmanın bir yolunu bulmuştu.

Yükseklik korkusuna direnmeye çalışarak ayağa kalktım. Martin şatonun büyük kapısının önünde beni bekliyordu. Sırılsıklamdı ve gülümsüyordu ama sanırım biraz hüzünlüydü. Birikintilere basmamaya çalışarak ona doğru yürüdüm.

"İşte bu," dedi. "Tıpkı kitaplarda söyledikleri gibi fakat kendi gözlerinle gördüğünde her şey çok farklı."

"Kimin söylediği gibi? Martin, neresi burası?"

"Neye benziyor?" dedi Martin. "Siyahkule Kalesi'ne hoş geldin."

"Siyahkule."

Elbette. Taşı taşına tıpkı Beyazkule'ye benziyordu ama taşları siyah, pencereleri boş ve karanlıktı. Tersine dönmüş, baş aşağı ve gecenin ortasında bir Beyazkule'ydi; hepimiz uykuda rüya görürken kale böyle görünüyor olmalıydı. Martin sırılsıklam

bluzunu başının üzerinden çekip çıkardı ve pürüzsüz taşların üzerine şap diye bıraktı.

"Burada kim yaşıyor ki?"

"Emin değilim. Önce bizim tersine kopyalarımız olabileceğini düşündüm. Bilirsin, Nitram, Trepur, onun gibi. Fiona'nın tersi ne? Zihnimden bulamıyorum. Ve yansımalarımızla ölümüne savaşmamız gerekeceğini sanmıştım. Ancak hiç de öyle olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Eh, Tanrı'ya şükür. Nasılmış peki?"

"Bilmem," dedi. "Haydi öğrenelim!"

Büyük kapılardan birini itti ve kapı yağlı menteşelerinin üzerinde sessizce aralandı. İçerideki büyük salon meşale ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Duvarların dibinde siyah üniformalar giymiş sessiz piyadeler duruyordu.

"Peki." Martin hiç endişeli görünmüyordu. Sanırım artık korkusunu geride bırakmıştı. Sesini yükseltti; umutsuz bir tür cesaretle doluydu. "Efendiniz evde mi?"

Adamlar başlarını indirirken satranç taşları kadar sessizlerdi.

"Güzel. Ona Büyük Kral'ın ve kardeşinin geldiğini söyleyin. Onu taht salonunda bekliyoruz. Ve şu lanet olasıca ateşleri de yakın, burası çok soğuk."

Muhafızlardan ikisi olması gerektiği gibi saygılı bir şekilde geri çekildi. Belki de Siyahkule Kalesi'nde herkes geri geri yürüyordu.

Burada senaryonun tamamen dışındaydık ve doğaçlama yapıyorduk. Şimdiye kadar Fillory'de yaptığımız her şey kostümlü bir tiyatro, eğlence ve kahkahadan ibaretti. Oysa Martin şimdi daha karanlık bir oyuna başlıyordu. Bu iki yönlü bir oyundu: Çocukluğunu kurtarmaya ve korumaya çalışıyordu ama bunu yapmak için çocukluğu geride bırakan dünyaya ait, dokunuşuyla şimdi olduğundan daha az masum olmasına neden olacak şeyler yapması gerekiyordu. O zaman ne olacaktı? Ne bir çocuk ne bir yetişkindi; ne masum ne de bilgeydi. Belki de bir canavar böyle bir şeydir.

Onun peşinden gitmek istemiyordum. Geride kalmak ve bir süre daha çocuk olmak istiyordum. Ancak onu kaybetme düşüncesine de tahammül edemiyordum.

Beni şatonun derinliklerine doğru sürükledi; ikimiz de yolu biliyorduk. Benim ayaklarım geri geri gidiyordu fakat o kendi doğum günü partisine gidiyormuş gibi hızlı adımlarla yürüyordu. O ya da bu şekilde her şeyi bir sonuca ulaştıracaktı ve sabırsızlanıyordu. O kadar rahatlamıştı ki neredeyse parlıyordu.

"Bundan hoşlanmadım, Mart. Geri dönmek istiyorum."

"Git o zaman," dedi. "Ama benim için geri dönüş yok. Bu benim son savaşım. Kuralları yıkıyorum, Rupes. Ya ben onları çiğneyeceğim ya da onlar beni. Ember ve Umber beni bir hiç için cezalandırmaya karar verdiğinden beri artık umurumda bile değil."

"Hangi kurallar?" Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. "Anlamıyorum!"

Bizi taht salonunun bir tarafındaki giyinme odasına soktu; yüzeyde, Beyazkule Kalesi'nde, ışık ve havanın dünyasında, ziyarete gelen yabancı elçiler burada keyfimizi beklerdi. Şömine yanıyordu ve sıcaklık iyi gelmişti. Siyahkule renklerinde kuru giysiler de vardı ve Martin soyunmaya başladı. Ben ıslak giysilerimi çıkarmadım.

"Olayların nasıl geliştiğini sana söyleyeyim," dedi. "Burada krallar ve kraliçeler olmamız komik değil mi diye düşünüyordum. Biz çocuğuz. Buralı bile değiliz. Özel bir tarafımız yok; en azından ben göremiyorum. Fakat özel bir şeyimiz olmalı, değil mi? Fillory'de sahip olamayacağın bir şey?"

"Sanırım."

Artık çırılçıplak olmasına rağmen gayet rahat bir tavırla ateşin önünde çıplak tenini ısıttı. Aylardır görmediğim kadar mutluydu.

"Ne peki? Keşke bilseydim. İnsanlığım, sanırım. Ancak her neyse, benim için bir anlamı yok, dolayısıyla onlar için ne kadar

değeri olduğunu göreceğim. Serbest pazarda satışa çıkardım ve şimdi de bir alıcı buldum. Karşılığında ne kadar alabileceğimizi görmek için de buraya geldik."

"Anlamıyorum. Fillory'ye dönüş yolunu mu satın alacaksın?"

"Ah, o şekilde yapmıyorum. Ben iyilik filan istemiyorum. İstediğim şey güç; Ember ve Umber'in beni eve gönderemeyeceği kadar güçlü olmak istiyorum."

"İyi de, onlar tanrı."

"O zaman ben de biraz tanrı olurum."

"Ama ya..." Zorlukla yutkundum. "Ya kendinden bir parçayı satarsan, Martin olamazsan?"

"Ne olmuş?" dedi rahat bir tavırla. "Martin ne işe yarar ki? Herkes ondan nefret ediyor; kendim dahil. Başka biri olmayı tercih ederim. Herhangi biri. Hiç kimse olsa bile."

Bir sandalyenin üzerinde duran düzgün giysi katlarının arasından kuru bir bluz çıkardı.

"Sanırım şu teyzemizin partilerine katılan konuklar gibiydim; hani parti bittiğinde, teyzemiz ışıkları yaktığında bile eve dönmeyen tiplerden. Oysa benim gidecek bir evim yok; artık yok. Şimdi İngiltere'ye baktığımda ölü bir yer görüyorum, Rupert. Çorak bir alan. Ben öyle bir yerde yaşamak istemiyorum. Cennette ölmeyi tercih ederim."

Giysiler çok kaliteli görünüyordu ve üzerinde tahmin ettiğim kadar iyi durmuştu: Gölgeli renkler, siyah kadifeler, pastaları süslemek için kullandıkları küçük şeker toplarına benzeyen küçük gümüşi inciler. Tıpkı bir krala benziyordu.

"Mart, haydi," dedim, yalvarmanın onu sadece daha da kızdırdığını deneyimlerimden bilmeme rağmen. "Kes şunu. Nasılsa öyle olsun."

"Yapma!"

İşaretparmağını yüzüme doğru salladı. O anda kendimi ondan iki yaş değil daha küçük hissettim; daha güçlü olan yetişkin öfkesinin sırrını bir şekilde öğrenmiş olmalıydı.

"Önceden nasıl olduğu önemli değil! Bir daha asla öyle olmayacak! Bize karşı kuralları değiştirdilerse, benim gözümde bütün anlaşmalar sona erdi." Kemerini sıktı. "Onlar özür dilerse, pişmanlıklarını gösterirse, o zaman belki... Belki. Sadece nedenini söyleseler bile olabilir.

"Ama söylemezler. Onlar söylemez. Bu yüzden ben de babam gibi savaşa girdim. Fillory'yi bize verip sonra da hiçbir şey olmamış gibi elimizden alamazlar. Koçlar çok alçaldı ama ben onlardan daha da alçalacağım. Onlar kötüyse, ben daha kötü olacağım."

Taht salonunun iki kapısını da ardına kadar açtı.

"Mart, burada kim yaşıyor?" diye sordum. "Burası kimin evi?"

İçeri girdi; ben kapıda durdum. Taht salonunun duvarlarının dibine başka muhafızlar dizilmişti ve kurbağalarınki gibi yarı kapalı gözlerle hiç kıpırdamadan bakıyorlardı. Meşaleler tuhaf bir şekilde yanıyor, sarı sıcak bir ışık yaymak yerine havai fişek gibi patlıyorlardı.

"İşte buradayım!" diye bağırdı Martin.

Yüzünü göremiyordum fakat sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum; öfke ve utancın tadını çıkarıyordu. Sanırım onları uzun süredir bastırıyor, hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordu ve o kadar uzun süre uyuşmuşluktan sonra herhangi bir şey hissetmek iyi geliyordu; acı olsa bile.

"Hey, haydi!" Kollarını iki yana açtı. "İstediğin şey bende. Gel de al!"

Sanırım tanrıların bunu neden yaptığını anlamıştım; Ember ve Umber'in neden Fillory'de kalmamıza izin vermediğini. Sorun fazla küçük, fazla büyük ya da günahkâr filan olmamız değildi. Bilgilerini başka bir dünyaya, kendi dünyamıza yayabilecek olmamız değildi. Fillory'de olmak insanı mutlu ediyor filan değildi ve çok fazla mutluluk da çok fazla hüzün kadar tehlikeliydi. Bu, Ember ve Umber'in bile asla söylemediği bir yalandı.

Hayır, sorun Fillory'nin zalim olmasıydı; kendi tarzında, gerçek dünya kadar zalimdi. Hepimiz varmış gibi davransak

da, aslında arada hiçbir fark yoktu. Fillory'de adalet yoktu; insanların babalarının savaşa gitmesinde, annelerinin delirmesinde, Christopher Plover gibi adamların küçük çocukları tuzağa düşürmesinde ve bütün hayvanlar arasında sadece bizim daha iyi bir şeylerin, hiç var olmamış ve asla da var olmayacak bir yerin özlemini çekmemizde adalet olmadığı gibi. Fillory bizim dünyamızdan daha iyi filan değildi. Sadece daha güzeldi.

O anda bunların hiçbirini düşünmüyordum fakat Martin'in diğer tarafında duran büyük koç Umber'in altın rengi bilye gibi gözlerine bakarken hepsini hissettim. Gölge koç. Siyahkule Kalesi onun eviydi. Martin'in alıcısı Umber'di.

Hakkını vermek gerekirdi ki Martin bunu doğal karşıladı.

"Ah, demek sensin, öyle mi?" dedi. "Eh, haydi, seni yaşlı hilebaz. Hepsi burada ve sadece biraz kirli. Hazır mısın?"

"Evet," dedi koç güçlü bir sesle. Ember'in sesi gibi değildi: Daha tiz, sakin ve uygardı. "Hazırım."

"Haydi o zaman. Al. Hepsini al, seni lanet olasıca korkak. Ve bana istediğimi ver!"

O anda vazgeçtim. Martin'in fikrini değiştirmek için son bir çaba gösterebilirdim. Onu o salondan sürükleyerek götürmeye çalışabilirdim. Onun yerini almaya, bir ilahla savaşmaya kalkışabilirdim fakat bunların hiçbirini yapmadım. Korktum ve kaçtım. Gölge sarayının boş koridorlarında koştum ve Kuzey Bataklığı'nın kıyısındaki soğuk çamura yüzükoyun kapaklanana kadar da durmadım. Ağabeyimi bir daha asla görmedim.

Martin'in ortadan kayboluşu bütün İngiltere'de baş sayfalara manşet oldu ve savaş haberlerini bile geride bıraktı. İngilizler özellikle bir çocukla ilgili olduğunda trajedilere bayılırdı ve bu dokuz günlük bir sansasyondu. Fowey'den Penzance, Londra ve daha uzaklara detektifler gönderildi. Dockery Malikânesi'nin tavan arasından bodruma kadar altı üstüne getirildi; Plover'ın evi de bundan nasibini aldı. İlanlar dağıtılıp asıldı. Köpekler

salındı. Bahçeler kazıldı. Göletler ve süs havuzları tarandı. İnce yapılı adamlar terk edilmiş kuyulara indirildi.

İnanılmaz sayıda kayıp eşya bulundu: Bisikletler, evcil hayvanlar, anahtarlar, tuhaf gümüş eşyalar, bir iki önemsiz suçlu, hatta çalınmış ama satılamadığı için bir duvarın içine gizlenmiş bir fagot. Fagotçu o zamana kadar ölüp gitmişti. Bu yüzden enstrüman polis tarafından önce geçici, sonra kalıcı olarak Dockery Malikânesi'ne bırakıldı; bir türlü bulamadıkları çocuk için özür diler gibi. Jane kendi gizemli tarzıyla fagotu çalmayı gayet iyi öğrendi.

Christopher Plover zan altında kaldı fakat zamanla şüpheler de bulut gibi dağıldı ve tamamen yok olmadan önce yerel halktan birkaç kişiye daha takıldı fakat her seferinde sonuçsuz kaldı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Martin ortadan kaybolduğu için Plover biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Hiç kanıt yoktu ve kimse tutuklanmadı. Elbette biz çocuklar Martin'in nereye gittiğini aşağı yukarı biliyorduk ama ben diğerlerine bildiğim her şeyi anlatmamıştım. Onlara Martin'in teklifini kabul edenin Umber olduğunu asla söylemedim. Bunu yapmaya içim elvermedi. Onlara Martin'in peşinden Siyahkule Kalesi'ne girmediğimi söyledim.

Sanırım yetişkinler bir şeyler gizlediğimizi düşünüyorlardı ama bir türlü ne olduğunu bulamıyorlardı. Bu bizim ortak sırrımızdı.

Ne var ki hepimiz Martin'in yaptığı şeyle ilgili aynı şekilde düşünmüyorduk. Özellikle Helen –her zamanki baş Koçlarcı– Martin'in Ember ve Umber'in iradesine karşı geldiğini öne sürüyordu. Yine de bence hepimiz bunu anlıyorduk ve hatta bir açıdan hayranlık duyuyorduk. En azından ben duyuyordum. Umber'i bulmak, anlaşma yapmak, sonra da anlaşmayı yerine getirmek için inanılmaz bir irade gücü, cesaret ve beceri gerekmiş olmalıydı. Birçok şey olabilirdi ve şimdi ne olduğunu ancak Tanrı bilir fakat on iki yaşındaki Martin Chatwin kesinlikle aptal değildi; korkak olmadığı gibi.

Diğer yandan, Martin'in gerçek dünyada yarattığı hasarla Fillory'ye kaçtığını kabullenmek zordu. Martin'in Kuzey Bataklığı'nın derinliklerindeyken öğrendiği sırlardan biri, hiçbir şeyi umursamamak olmalıydı ve bu insana güç veriyordu; davranışlarının sonuçları yokmuş gibi yaşama gücü. Sonuçları izlemek bize kalmıştı ve açıkçası hiç de hoş değillerdi. Annemizin sinirleri zaten hep kırılgandı ve Martin'in ortadan kayboluşu nihayet onu mahvetmişti. Artık onu daha seyrek görüyorduk ve gördüğümüzde de bizi Martin'i ondan gizlemekle suçlamaktan asla geri kalmıyordu. Kendi çocukları bile ona kötücül ve sinsi geliyordu. Her nasılsa, bildiğimizi biliyordu. Ve haklıydı.

Ancak ben Martin'i bir daha hiç görmedim. Onu hep aradım ama zaman geçtikçe, bulduğumda neler olacağı konusunda giderek daha fazla endişelenir oldum. Kendini bana ya gösteremiyordu ya da göstermiyordu ama nedenini hiçbir zaman bilemedim.

Kesinlikle şansı olmuştu. Bizim için Fillory'de başka maceralar vardı ve çoğu Gizli Deniz *ve* Gezinen Kum Tepesi*'nde anlatıldı. Onları geri çevirmedim. O gün gördüklerimden sonra, hatta kalbim yarı yarıya kırık olmasına rağmen, Fillory'ye hâlâ hayır diyemiyordum.*

Sonunda Fillory bize hayır dedi. Gizli Deniz*'in sonunda on iki yaşındaydım ve sonrasında bir daha hiç çağrılmadım. Hepimiz bunun için fazla büyüdük. Helen, Jane'le birlikte son bir macera yaşadı ve iki kız geri döndüğünde, yanlarında sihirli düğmelerin olduğu bir kutu vardı; Jane onların sonsuza dek Fillory'ye serbest giriş imkânı verdiğini iddia etti ama Helen düğmeleri sapkın bir büyü gibi görüyor, onları kullanmanın koçlara karşı kâfirlik olacağını öne sürüyordu, bu yüzden hepsini sakladı. Sonrasında gizlediği yeri söylemesi için onu asla ikna edemedik. Argümanları gerçekten çok Koçlarcılar tarzındaydı ve herkes ona karşıydı; hatta Jane bile. Bu bir hizipçiliğe dönüştü, sonrasında bir daha asla eskisi kadar birbirimize yakın olmadık ve bir kabile olarak bütünlüğümüz daha da sarsıldı.*

Belki de Martin'in ortadan kayboluşunun en tuhaf sonucu, Plover'ın yazmaya başlaması oldu. Martin'le arasında ne geçtiyse, birlikte her ne yaptılarsa, sona erdiğinde yazmaya başladı ve bir gün bizi bir kitapla şaşırttı. Kendisi bastırmıştı ve Duvarlardaki Dünya *adını vermişti. Kendi çizdiği bir Martin portresini ve dolaplı saati kapak olarak kullanmıştı.*

Tuhaf gelebilir fakat ilk şaşkınlıktan sonra kitap o kadar da ilgimizi çekmedi. Sadece bir kez şöyle bir baktık, çizimlerle dalga geçtik –Plover'ın bir cücenin görünümüyle ilgili çok cahilce ve duygusal fikirleri vardı– ama içindeki her şeyi zaten biliyorduk. İnsanlar Fillory kitaplarının sihirli olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu fakat bize hiç de öyle gelmemişti. Sihri kendi gözlerinizle gördüğünüzde, Fillory kitapları ona kıyasla gerçekten çok zayıf taklitler olarak kalıyordu. Plover'ın kelimeleri solmuş çiçekler gibi kaskatı ve gevrekti; sayfaların arasına dümdüz ezilmişti. Oysa bizim her tarafımız rengârenk canlı çiçeklerle sarılıydı.

Artık görebildiğim tek şey, her şeyi ne kadar basite indirgediği. Fillory kitaplarını okurken kişinin yapması gereken tek şeyin onurlu ve cesur davranmak olduğunu, o zaman her şeyin güzel olacağını sanırsınız. Tam da küçük çocuklara öğretilecek türden bir ders. Onları hayatlarının geri kalanına hazırlamak için mükemmel bir yol.

Hepimiz Fillory olmadan hayata devam etmenin bir yolunu bulduk. Gerçek dünya Fillory kadar muhteşem ve parlak renkli değildi fakat yine de ilgi çekiciydi ve pegasus ya da devler olmasa bile, aynı ölçüde sihirli ve tehlikeli görünen kızlarla doluydu. Fillory tatlıydı ama bu dünya çok iştah açıcıydı. Her futbol maçı, burs sınavı ve kaçamak öpücük size savaşmayı bırakmanızı, unutmanızı, direnmekten vazgeçerek hepsini geride bırakmanızı söylerken Fillory'den vazgeçmek kolaydı. Kendi aramızda Fillory'den giderek daha seyrek söz ediyorduk ve Plover'ın evine de daha seyrek gidiyorduk. Dolayısıyla her şey giderek daha az gerçek gibi görünmeye başlamıştı.

Kitaplar artık iyi satıyordu ve üzerimize mucizevi bir para yağmuru yağıyordu. Bunu asla yüksek sesle söyleyemezdik –hatta kendimize bile itiraf edemezdik– ama Fillory'yi satmış gibiydik. Daha doğrusu, gerçekliğini satmış, onu bir çocuk masalına indirgemiş, karşılığında yirmi bir yaşına geldiğimizde kontrolünü elimize alacağımız hesaplara düzenli ve inanılmayacak kadar büyük miktarlarda ödemeler almıştık. On yedi yaşımda Oxford'un Merton Koleji'nin giriş sınavlarında otururken, artık Fillory'ye inandığımdan o kadar da emin değildim.

Jane inanıyordu. Helen'ın gizlediği düğmeleri aramaktan hiç vazgeçmedi ve on üç yaşında ortadan kaybolduğunda, onları bulduğuna inandım. Ancak beni yanında götürmemesi gerektiğini biliyordu ve hiçbirimiz onun peşinden gitmeye kalkışmadık. Jane geri dönmeyince, sadece Martin'in gittiği yoldan gittiğini tahmin ettim.

Helen, Fiona veya ben, yıllardır birbirimize Fillory'den söz etmedik; banka hesaplarımıza gelen para dışında. Martin veya Jane'den de söz etmiyorduk; onlar da bizim için kendi tarzlarında Rahat At kadar fantastik bir şeye dönüşmüşlerdi. Bunlar olmayınca konuşacak çok az konumuz vardı ve şahsen, Helen'ın İsa hakkında parlayan gözlerle ve yoğun Amerikan aksanıyla çektiği nutukları dinlememek için her şeyi yapardım. Üçümüz büyük bir felaketten –bir şehrin bombalanışı ya da şimdi Londra'nın bombardımana tutuluşu gibi– hayatta kalanlar gibiydik ve olanlardan söz etmek bile o uçakları bizi tekrar paramparça etmeleri için çağırmak gibi olurdu.

Son üç yıldır İngiltere'yi ve dünyayı etkisi altına alan olaylar olmasa, bu kadar çok yazmazdım. Bu olaylar beni mümkün olduğunu bile asla düşünmediğim bir çaresizliğe ve umutsuzluğa sürükledi. Süren çatışmalardan kimin galip çıkacağını söylemek mümkün değil ve her şey bitmeden önce Almanların İngiltere'nin tamamını ele geçirme olasılığı bile var.

Belki de yardım gelir. Belki Martin her neredeyse bu dünyadaki olayları görebiliyordur ve geri döner; o umursamasa bile en azından Jane'in umursayacağını düşünüyorum. Onlar bu dünyada olanlara müdahale edemese bile, belki Ember ya da Umber bunu yapabilir. Bu muhteşem bir manzara olurdu: Uzun zaman önce kaybettiğim ağabeyim ve kız kardeşim, Fillory'nin muazzam koçlarıyla, sahip oldukları muhteşem güçle, Hitler'i gizlendiği sığınağından çekip çıkarmak için Berlin'e yürüyor!

Ama hiç gelmediler. Ve artık gelmeyeceklerini düşünmeye başlıyorum.

İşte bu kelimeleri bu yüzden yazıyorum. Bu kitap bir anı, gizli bir geçmiş ama aynı zamanda da hesaplı bir provokasyon. Şu anda 7. Zırhlı Bölük'le birlikte Tobruk, Libya'dayım ve yarın panzerleriyle gelecek Rommel'le karşılaşmaya hazırlanıyorum. Ben, Rupert Chatwin, Fısıldayan Kral'ın ordularına karşı ejderha sürmüş, Batının Yaratığı'nı tek çatışmada yenerek omurgasını kırmış bir Fillory kralı, bit ve ter kokusu dolu, Kuzey Afrika'nın yarısına yağını sızdırmış isimsiz bir tankla Almanlara karşı savaşacağım.

Hayatta kalırsam, benden haber alamadıkları takdirde altı ay sonra yayınlanma talimatıyla bunu eve göndereceğim. Fillory'nin gerçek olduğu haberi İngiltere'deki bütün gazetelerde yayımlanacak; beni ve ailemi geri almayı kabul etmediğiniz takdirde. Evet, doğrudan size sesleniyorum: Ember ve Umber, Martin ve Jane. Beni değilse bile karımı ve çocuğumu, tek yeğeninizi kurtarın; tek istediğim bu. Bunu kesinlikle yapabileceğinizi biliyorum.

Bu da yetmezse, takas önerilerim var. Daha önce tamamen dürüst davranmadım: O gün Siyahkule Kalesi'nden çıkarken elim boş değildi. Siyahkule, Beyazkule'nin bir ikizi ve doğal olarak hazine odasının yerini biliyordum; kapısını nasıl açacağımı da. Korkuma ve kederime rağmen, hâlâ bulabildiğim her şeyi alacak kadar bencil ve öfkeliydim. Ben Martin gibi usta değildim ama

ben bile gücü gördüğümde tanırdım. Bir bıçak ve bir büyü aldım; onların gerçekten de çok güçlü olduğuna inanıyorum. Eski yazmalarda onlardan söz ediliyor. En güçlü türden şeylerden.

Gelip onları benden almaya çalışabilirsiniz fakat bunu yapacağınızı sanmıyorum. İşte: Bunu yaparsanız onları size direnmeden vereceğim.

Tanrı aşkına, Ember ve Umber, Martin ve Jane, kutsal saydığınız şey her neyse, onun aşkına, bu satırları gerçekten okuyorsanız bizi Fillory'ye geri alın. Bütün ihanetlerim için sizden af diliyorum. Günahlarımın bedelini siz nasıl uygun görürseniz öyle ödeyeceğim; sadece son bir kez kapıyı tekrar açın. Bir zamanlar Fillory'nin bir kralıydım ama şimdi sadece kapıyı açarsanız en aşağı seviyede bir hizmetkâr olmaya razıyım. Size yalvarıyorum. Bu sayfayı çevirdiğimde kapıyı açmanızı istiyorum.

Kitap burada sona eriyordu.

Plum kitabı kucağında açık bıraktı. Ağırlığı neredeyse bir ton gibiydi. Quentin'e bakamıyordu. Bu anı onunla paylaşmak istemiyordu. Belki biraz sonra bunu yapardı ama henüz değil.

Gelmemişlerdi. Onu kurtarmamışlardı ve Rupert'ın çalıntı eşyaları hep çalıntı kalmıştı. Kendisi orada, çölde ölmüştü. Ancak karısı ve çocuğu –Plum'ın büyükannesi– hayatta kalmıştı. Bıçak... Betsy'nin aldığı bıçak oydu. Plum ilk anda büyüyü düşündü ama o da oradaydı; kesilip sayfalardan biraz daha küçük bir parşömenin üzerinde defterin sonuna eklenmişti.

Sonra hepsi bulandı çünkü Plum'ın gözleri yaşlarla dolmuştu. Bütün hayatı boyunca bütün bunların gerçek olduğunu inkâr etmişti ama artık yapamazdı. Burada okuduklarından ve aynadaki kızın ona gösterdiklerinden sonra bunu yapamazdı. Gerçekten olmuştu. Sadece bir hikâye değildi; gerçekten yaşanmıştı. Plum'ı bulmuş, onu sayfalarına çekmişti ve artık kendi rolünü oynama zamanıydı. Fillory atalarını çiğneyip tükürmüştü. Şimdi yine acıkmıştı ve onu almaya geliyordu; Plum onu yenmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Başını ellerinin arasına aldı ve Amenia tren istasyonunun bekleme salonunda biraz daha ağladı. Beş dakika sonra ayağa kalktı ve burnunu sümküreceği birkaç peçete bulmak için büfeye gitti.

"Quentin," dedi geri döndüğünde. "Bence Fillory gerçekti." Bu fikri söze dökmek zordu. Dile gelmek istemiyorlardı. "Kulağa delice geldiğini biliyorum fakat bence doğruları anlatmış. Bence hepsi gerçek."

Quentin sadece başıyla onayladı. Şaşırmış gibi görünmüyordu. Hatta Plum kendisi bakmazken onun da bir iki damla yaş döktüğünü düşünüyordu.

"Gerçek, Plum," dedi Quentin. "Ben oraya gittim."

19. BÖLÜM

Ev, West Village'deki arka sokaklardan birindeydi; Manhattan'ın düzenli yapısının On Dördüncü Cadde'nin aşağısında bozulmaya başladığı yerdeki tuhaf açılı olanlardan birinde. Pek fazla işlek değildi ki amaç da kısmen buydu: Gözden uzak bir yerdi. Plum, orayı ailesinden kalan parayla, fona yatırdıkları Fillory teliflerinden payıyla aldığını, mezun olduktan sonra New York'taki görkemli kariyerini sürdürürken kullanmayı planladığını söyledi. Şimdiyse Quentin'le birlikte biraz erken kullanıyorlardı.

Dışarıdan bakınca karanlık ve boş görünüyordu. Bu görüntüyü korumaya dikkat ettiler. Quentin kuşun önce kimin peşinden gideceğini bilmiyordu. Kendileri mi, yoksa Betsy/Asmodeus mu? Fakat er ya da geç gelecekti ve muhtemelen önce kolay hedefe yönelecekti ki o da kesinlikle Asmodeus değildi. Şimdilik büyük bir şehirde izlerini kaybettirebilirlerdi.

Önceki sahibi taşındığından beri eve kimse dokunmamıştı. Hiç mobilya yoktu; bu yüzden ön salondaki tozlu ahşap zemine oturdular. Soygun felaketinden bitkin bir haldeydiler ve Rupert'ın günlüğünü okumak onları farklı bir şekilde daha fazla yıpratmıştı ama Quentin uykuya dalmadan önce etraflarına ince bir sihirli savunma alanı örmek için kendini zorladı. Gösterişli bir şey değil, sadece standart bir büyüydü ve çok enerji harcamamıştı ama evi ortalığı tarayan birinin gözünden uzak tutacak kadar matlaştırmaya yeterdi; yine de şüphe çekecek kadar değil. Üst katlarla uğraşmadı. Şimdilik oradan uzak duracaklardı.

Üzerlerinde palto ve şapkalarıyla salonun zeminine çöktüler. Buraya birkaç kanepe ya da en azından uyku tulumu getirmeliydiler. Ve yiyecek bir şeyler. Ve ısıtıcı. Ama henüz değil. Quentin önceki gece uyumamıştı ve düşüş

sırasında incittiği sırtı ciddi şekilde ağrımaya başlamıştı. Bu daha önce de birkaç kez olmuştu. Yirmi beş yaşındayken sırtını hiç düşünmezdi: Dengeli, sürtünmesiz, kendi kendine yürüyen bir sistemdi. Şimdiyse birinin bir avuç kum attığı bozuk bir dişli kutusuna benziyordu.

Sert zeminde yatmak ağrısını azaltıyordu. Quentin işlerin nasıl ters gittiğini düşündü. İşler sık sık ters gidiyordu. Sorun kendisi miydi? Tekrar tekrar aynı hatayı mı yapıyordu? Yoksa farklı hatalar mı yapıyordu? En azından farklı hatalar yaptığını düşünmek istiyordu.

Plum limuzinden aldığı siyah paltosuyla yerde yatarken uykuya dalmıştı bile. Ancak Quentin henüz uyumamıştı.

Günlük onları farklı şekillerde etkilemişti. Plum için Fillory'nin gerçek ve kendisinin de kaçışı olmayan bir şekilde onun bir parçası olduğunu nihayet anlamak zorunda bırakan bir ders olmuştu. Trende köprüler, istasyonlar, diğer trenler, bir sürü hareketsiz duran kar makineleri ve ters dönmüş oyuncaklarla dolu bahçeler pencerenin dışından hızla akarak geçerken, Quentin ona Fillory'de yaşadıklarını başından sonuna kadar anlatmıştı. Her şeyi; Alice, Julia ve geri kalanını.

Ne var ki onun için farklıydı ve Plum uyurken Quentin doğrulup oturarak sırtını duvara yasladı ve günlüğü tekrar okumaya başladı. İçinde haberler vardı: Rupert'e inanılırsa, Martin'i ne olduğu belli olmayan iğrenç bir fedakârlık karşılığında canavara dönüştüren Umber'di. Bu bilgi Quentin'in dengesini bozmuştu. Fillory'nin tanrılarından birinde ciddi bir terslik vardı; en azından daha önce öyleydi. Ve Umber Martin'e yardım ettiyse, neden Jane Chatwin'in dediği gibi Martin onu öldürmüştü ki? Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Ancak dahası da vardı. Rupert'ın hikâyesini okuduğunda, Quentin bir şeyi tanımıştı. Rupert birçok açıdan kendisi gibiydi; Quentin'in kendi hikâyesi, aslında Rupert'ınkinin bir yankısıydı. Fillory'de geçen çocukluğundan sonra Rupert asla tam bir yetişkin olmamıştı. Fillory onun gelişimini sonsuza dek durdurmuştu ve onu kaybedince yolunu da kaybetmiş, bir daha da hiç bulamamıştı. Quentin de Fillory'yi seviyordu ve onu kaybetmişti ama kendi hikâyesinin o şekilde sona ermesini istemiyordu.

Yeni bir plana, ileri uzanan bir yola, belki de başka bir işe ihtiyaçları vardı. Bir dahaki sefere hazır olacaklardı; kuş onlara ihanet etmiş, kurallara

göre oynamamıştı fakat Quentin hiçbir kural olmadığını artık anlamıştı. Önce dinlenip kendilerini toparlamaları gerekiyordu. Quentin sırtını iyileştirmeliydi. Ayrıca biraz düşünmesi de gerekiyordu.

Plum şafakta uyandığında yine enerji doluydu; o açıdan hiç yorulmak bilmiyordu. Dışarı çıkmak kötü bir fikir gibiydi çünkü kuşun yerini ve niyetini hâlâ bilmiyorlardı; bu yüzden içeride kaldılar. Dışarıdan bolca yiyecek ve ucuz mobilya sipariş ettiler. Siparişler gelince Plum evini düzenlemeye başladı.

Biri evi 1970'lerde diskovari bir hale getirmiş, sonra ev tekrar disko havasından uzaklaştırılmıştı fakat avokado renkli halı döşemesinin ve duvarlara yapıştırılmış aynalı karoların izleri hâlâ belli oluyordu. Sputnik'e benzeyen bir uzay çağı avizesi de hâlâ yerindeydi. Ancak evin iskeleti çok iyiydi ve geniş ahşap döşemeleri, enerji tasarruflu ahşap çerçeveli pencereleri ve güzel panjurları hâlâ sağlamdı. Tavanın etrafında bir sürü güzel süsleme vardı.

Plum bu tür büyüler konusunda Quentin'den daha fazlasını biliyordu ve Quentin ağrıyan sırtı yüzünden rahat hareket edemiyordu, dolayısıyla Plum üstün yetenekli bir iç mimar gibi çalışırken, Quentin yarı yetenekli bir büyü işçisi-danışman görevi görüyordu. Plum'ın yönlendirmeleriyle arka duvarın hafif çöküntüsünü düzelttiler ama yağmur suyu yüzünden sürekli işleri bozuluyordu çünkü su oluğu ezilmişti ve arka bahçedeki drenaj tıkanmıştı. 1930'lardan bu yana kimse elektrik ve su tesisatını yenilemediğinden, duvarlar antik bez sargılı elektrik kabloları ve neredeyse çürüyüp dağılmaya başlayacak kurşun borularla doluydu. Her şeyi ellerinden geldiğince desteklediler.

Akıllarına gelen bütün temizlik büyülerini yaptılar; sonunda duvar, zemin, lavabo ve küvetlerdeki toz toprağı, pisliği ve nikotin tortularını temizleyerek bambaşka bir ev ortaya çıkardılar. Ocağı çalıştırdılar; gazı ve suyu bağladılar. Ancak bütün bu süre boyunca Quentin elleriyle çalışırken, zihni başka şeyler üzerinde çalışıyordu. Bütün girişimleri berbat olmuştu. Bu durum onu ezmeli, dümdüz etmeliydi ama bunun yerine... her şey geride kalmışken, babası ölmüşken ve Mayakovski'nin paraları hâlâ cebindeyken, kendini tuhaf bir şekilde özgür hissediyordu.

Biri bir ara evin en üst katını elden geçirerek bütün iç duvarları yıkmış, geride sadece üzerlerinde hâlâ sıva parçaları olan dört tuğla sütun bırakmış, böylece evin önünden arkasına kadar uzun, geniş bir salon oluşturmuştu.

Plum üzerinde tulum ve ellerinde iş eldivenleriyle evde dolaşmaya devam ediyor, bulabildiği bütün bozuklukları onarıyordu; Quentin'in yardımına ihtiyacı yoktu ve ki zaten sırtı Quentin'i öldürüyordu. Bu yüzden Quentin kafasını toparlamak için üst kata çıktı.

Merdivenin altındaki bir dolaptan bulduğu tebeşir parçasıyla yere klasik bir labirent çizdi. Antik Yunan Lemnian kalıbına dayanarak bunu ezberinden yapmıştı ve geometriyi oturtabilmesi için birkaç kez denemesi gerekmişti fakat işin kendisi güçlü bir meditasyon egzersiziydi. Patika dört sütunun etrafında dönüyordu. Labirentler eski büyü işleriydi ve incelikliydi: Büyü enerjisi düşmeye başladığında insanın kaynaklarını tazelemesi için çok iyiydi.

İşi bitince pencerelere çarşaflar astı; ucuz ve pejmürde görünmüştü fakat loş bir ışık sağlamıştı. En baştan başladı ve topallayarak sonuna kadar gitti. Tekrar tekrar. Yürümek düşüncelerini serbest bırakıyor, aynı zamanda sırtına da iyi geliyordu.

Zihni Rupert'ın günlüğüne ve arkasındaki büyüye giderek daha sık dönüyordu. Quentin'in anladığı kadarıyla Rupert o büyüyü hiç yapmamıştı; ne işe yaradığını da anlayamamıştı. Quentin merak ediyordu. Fillory'nin karanlık ve siyah karnından çalınmış bir hazineydi. Değerli bir şey olmalıydı.

Ve ellerine geçişinde yazgının rolü var gibi görünüyordu. Rupert ne demişti? Eski işlerden biri mi? Belki bir savaş büyüsüydü ve kuş peşlerinden gelirse işlerine yarayabilirdi. Belki de Alice'e yardım edebilecek kadar derin, tuhaf ve güçlü bir şeydi.

Gidip büyüyü aldı ve labirentte yürürken okudu. Çok geçmeden başını parşömenden kaldırmak zorunda kalmadan bütün labirenti yürüyebiliyordu. Neonebu Diyarı'ndan aldığı sayfa üstünde yaptığı çalışmaların boşa gitmeyeceği kesindi; en azından pek fazla anlamadığı dillerde yazılmış büyüleri bile artık az çok algılayabiliyordu. Büyüyle ilgili notlar bir yana, arkaik Fillory dilini okumaya çalışmayalı uzun zaman olmuştu.

İçine daha fazla daldıkça, beklediği şeye giderek daha az benziyordu. Askeri bir şeyler hayal etmişti: Ya çok güçlü bir kalkan ya da çok ölümcül bir silah. Belki ikisi birden. Belki gizlenme, belki felaket yaratabilecek bir tür hava etkisi. Ancak bunlardan hiçbirine benzemiyordu. Nedense biçimi doğru değildi.

Her şeyden önce, büyü inanılmayacak kadar uzundu; çoğu büyü en fazla birkaç sayfaya sığardı çünkü içlerinde çok fazla şey olmazdı fakat bu, en azından yirmi sayfa filan olmalıydı. Girişte tamamen törensel gibi görünen çok fazla resmi şey vardı ama neyi dışarıda bırakacağını bilemeyeceği için hepsini yapmak zorundaydı.

Dahası, bir sürü malzeme gerektiriyordu ve aralarında gerçekten çok egzotik şeyler de vardı. Muazzam bir şeydi ve bunu yapmak için çok fazla zaman, çaba ve para gerekirdi. Bağ bozma büyüsünden de kötüydü ki lanet olasıca büyüyü yapmak zorunda kalmamışlardı zaten.

Yine de, zarif bir tarafı vardı. Darmadağınık, karmakarışık bir şeydi ama hepsinin altında, bütün o önemsiz detayların ve süslemelerin altında karmaşık bir yapı vardı. Büyünün ilerleyen aşamaları başlangıçtakilerin elementleriyle iç içe giriyor, etkiler birbirinin üzerine yığılıyor, her biri bir sonrakinin etkisini katlıyordu; aslında kendi tarzında gerçek bir güzelliği vardı. Bir süre bir çağrı büyüsü olup olmadığını merak etti; Fogg'un şeytanlarını toplamak için kullandığına veya Julia ile arkadaşlarının Murs'ta felaketle sonuçlanan girişimlerine benzer bir şey.

Ama sanmıyordu. Bu daha önce gördüğü hiçbir büyüye benzemiyordu. Büyüdeki bir şey içini kemiriyordu; sanki bir an önce yapılmayı bekliyor gibiydi. Labirentten ayrılarak parşömeni Plum'a götürdü.

"Şu büyüyü okuyordum," dedi. "Büyük büyükbabanın sana bıraktığı."

"Hı hı."

Plum bodrumda bir merdivenin tepesinde duruyor ve kirişlere bir şeyler yapıyordu ama Quentin onun ne yaptığını anlayamamıştı.

"İlginçmiş," dedi Quentin.

"Tahmin ederim."

"Gerçekten, hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Hı hı."

Plum avcunu devasa kirişlerden birine bastırdı ve kiriş gıcırdayarak homurdanırken bütün ev hafifçe kıpırdanmış gibi geldi. Plum sonuçları inceledi.

"Yapısal şeyler," diye açıkladı.

"Biraz daha incelememde senin için bir sakınca yok mu yani?"

"Sana iyi şanslar."

"Kendin bakmak istemiyor musun?"

Plum ona bakmadan başını iki yana salladı. Kendini tamamen işine kaptırmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla yazıları okuyamıyorum. Sen?"

"Aşağı yukarı."

"Eh, beni aydınlat."

"Aydınlatırım."

Quentin küçükten başlayarak hazırlıklar yaptı. Rupert'ın yazmalarından anlayabildiği kadarıyla, büyü bir yarı iletken fabrikasındaki bir temiz odanın büyüsel bir dengini gerektiriyordu; dolayısıyla en üst katı aklına gelen her şekilde temizleyip mühürledi. Duvarları, kalasları, kirişleri ve bulabildiği diğer her şeyi o kadar sert sarstı ki çatlaklardan toz fışkırdı. Sonra tozu da silkeledi.

Islak bir bez alarak isteksizce labirentine doğru yürüdü. Ancak labirent işlevini yerine getirmişti. İki tane büyük çalışma tezgâhının havada süzülmesini sağlayarak üst kata çıkarırken duvarlara çarptı ve bu arada sıvaları yer yer döktü. Plum bunu çatık kaşlarla izledi. Quentin ara katta onları sökmek zorunda kaldı çünkü boyutlarını yanlış tahmin etmişti ve kapıdan geçmiyorlardı.

Temeline inerek analiz ettiğinizde, büyü aslında tek bir büyü değil, daha çok bir araya getirilmiş on beş yirmi farklı büyü gibiydi; hepsinin üst üste binen bir sıralamayla ve bazı durumlarda aynı anda yapılması gerekiyordu. Bazıları önceden, bazıları bir önceki gün yapılabilirdi fakat çoğu, asıl önemli olanlar o anda yapılmalıydı. Hepsini bir seferde aklında tutmakta zorlanıyordu fakat Stoppard ne demişti? Bir ineğe kapayabileceği bir kapı ver.

Malzeme almak için temkinli bir şekilde şehre gidip geliyor, ortalıkta sihirli kamuflaj kubbeleri altında dolaşıyordu. En üst kattaki atölyenin duvarları sıra sıra eski kitaplarla dolmaya başlamıştı; referans kitapları, botanik kitapları, atlaslar, siyah ciltli dev kara büyü kitapları, çarptığınızda düşecekmiş gibi görünen yüksek yığınlar halinde duruyordu. Masaların üzeri tuhaf çelik ve bakır aletlerle, tuhaf, asimetrik cam kaplarla doluyordu.

Teknik kısımları çözmeye çalışırken bile, büyünün daha büyük fonksiyonu gözlerinin önünde giderek netleşiyor, ana hatları bin önemsiz uygulama detayından kendini gösteriyordu. Birçoğu alanla ilgiliydi. Burada özellikle

alan yaratmak için hazırlanmış büyüler vardı: Bir odayı baştan aşağı yaratmak ve yeni uzay-zaman örgüsüne işlemek. Bir diğeri, alanı balon gibi şişirerek genişletmekle ilgiliydi. Bir diğeri biçimlendiriyordu. Yine bir diğeri sınırları stabilize ediyor, oluştuğunda tekrar yaratıldığı malzeme olan hiçliğe çökmemesini sağlıyordu.

Ancak o noktadan sonra gerçekten esrarlı bir hal alıyordu ve izlemesi zordu. Madde tezahür ettirmek için büyüler vardı. Bu kısım sistemden entropiyi kaldırıyor, maddeleri düzene girmeye zorluyordu. Böylece bir dizi çok belirsiz dönüşüm geçiriyorlardı; bazıları hiçbir işe yaramıyor ya da daha öncekileri iptal ediyor gibi görünüyordu. Botanik büyülerden, hava, su ve rüzgâr büyülerinden kocaman bir liste ve canlı taşları biçimlendirmek için büyüler vardı. Evrenin temel fiziksel parametrelerini sıfırlamaya yönelik gibi görünen gerçekten akıl almaz girişimler de vardı: elementleri etkilemek, ışık hızı, yerçekimi. Diğer yandan, bütün zarif karmaşıklığına rağmen, büyüde bir ilkellik hissi de vardı. Eski bir çalışmaydı ve tuhaftı; başka bir dünyanın başka bir çağından kalma gibiydi. Bu büyü en azından bin yıldır yapılmamış gibiydi.

Kesin olan bir şey vardı: Bu büyük bir büyüydü. Quentin'in daha önce hiç kalkışmadığı ölçüde bir büyücülük örneğiydi ve onu ciddi şekilde sınayacağının farkındaydı. Şimdiye kadar kalfalık seviyesindeki becerikli bir büyücü olmuştu fakat başarabilirse, bu büyü onu ustalığa yükseltirdi çünkü büyü daha azını kabul etmezdi.

Bir sabah şafak vakti fırtına sesiyle uyandı ve yattığı yerde tekrar uykuya dönüp dönemeyeceğini düşünürken zihninde aniden bütün büyünün görüntüsü canlandı. Sanki Quentin'in kenara çekilip oluşmasına izin vermesini bekliyormuş gibi kendiliğinden oluvermişti. Loş ve parıltılı ama bütün parçaları çalışır şekilde karşısındaydı işte.

Bir savaş büyüsü değildi bu. Büyü kalkan filan sağlamıyordu ve kişiyi gizlemiyordu. Ne öldürüyor ne de kişinin adına birini öldürmesi için bir şey çağırıyordu. Alice'i de geri getirmeyecekti. Bu, bir şey yaratan bir büyüydü. Bir diyar yaratma büyüsü!

Yüksek sesle güldü. Bu çok komikti; fazlasıyla deliceydi. Ama şimdi ne olduğunu görmüşken, görmezden gelemezdi. Büyünün çeşitli kısımlarına, paragraflarına ve alt başlıklarına örülmüş bir hikâye gibi onu izleyebilirdi.

Bu şey, küçük bir dünya yaratma amacıyla tasarlanmıştı. İnanılmayacak kadar etkileyiciydi. Kozmik bir yaratma eylemi, Olimpos Dağı'ndan inen bir yıldırım değildi; ondan çok daha incelikliydi. Daha çok bir tohum, küçük bir dünyanın damla biçimli özü gibiydi; bir kaldırımdaki çatlaktan kayıp düşecek kadar küçük ama kum, yağmur, yıldız, fizik ve hayat dolu bir şey. Hepsi düzleştirilmiş, kurutulmuş ve bir sayfanın kelimelerine sıkıştırılmıştı. Eğer büyü doğru şekilde yapılırsa, genişleyerek bir alana dönüşecek, gerçek dünyadan gizli bir yer yaratacaktı. Gizli bir bahçe.

Quentin bunu zihninde taze, yeni ve hâlâ keşfedilmemiş bir şekilde şimdiden görebiliyordu. Yeşil çimenler, derin sessiz göller, bulut gölgeleri, hepsi bir Escher çizimi gibi önünde uzanıyordu; tıpkı bir kazken Dünya'nın göründüğü gibi. Kuşlar çalıların arasından kaçışıyor, ceylanlar ormanda kaskatı bacaklarla dolaşıyordu. Ona sahip olamaz, onu yönetemezdiniz fakat onunla ilgilenebilirdiniz. Kâhyası olabilirdiniz.

Loş ışıkta yatağında yatarken, kuşu ve parayı unutmuştu. Hepsi artık önemsiz geliyordu. Brakebills'i de unutmuştu. Hatta bir süreliğine Alice'i bile unuttu. Bu yeni bir büyüydü: Yarı büyü, yarı sanat eseri. Yeni krallıklar arayarak çok uzun zaman geçirmişti. Kendine ait bir tane yaratmak istiyordu; Fillory gibi sihirli bir yer.

Ama Fillory'de değil. Onu burada, Dünya'da yaratacaktı.

"Delirdiğini düşündüğümü sanmanı istemem," dedi Plum, "fakat az önce bir diyar yaratacağını söyledin gibi geldi."

"Yaratacağım. Daha doğrusu, yaratacağız. Bunu yapabiliriz. Rupert'ın büyüsü bu işe yarıyor."

Plum kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum," dedi. "İnsan bir diyar yaratamaz ki."

"Öyle söylemezsen sevinirim."

"Yani kayalar, ağaçlar filan, her şeyiyle mi?"

"Demek istediğim tam olarak bu."

"Vay canına." Plum gerindi, sonra dizlerine sarıldı. Yepyeni Ikea yemek masalarında kahvaltı ediyorlardı. "Vay canına. Eh, muhteşem bir büyü

olmalı. Büyük büyükbabam yazar olarak pek iyi değilmiş belki fakat çok iyi bir hırsız olduğunu itiraf etmek gerek. Sence bu gerçekten mümkün mü?"

"Bence öğrenmemiz gerek."

"Ama anlamıyorum. Neden? Yani hepsi iyi ama devasa bir baş belası gibi görünüyor."

Ancak Quentin bu konuyla ilgili yepyeni bir ciddiyete bürünmüştü. Yeni diyarda gerektiği takdirde kuştan bile gizlenebilirlerdi ama bu başka bir konuydu. Prospero'nun adası gibi olacaktı: Güvenli, huzurlu ve özel, model bir dünya. Bir büyücünün diyarı.

Algısı oldukça yüksek biri olan Plum, Quentin'in fikrini değiştirmeyeceğini görebiliyordu. İç çekti.

"Yani bir diyar yaratırsak bu bizi ne yapacak? Oranın tanrıları gibi filan mı olacağız?"

"Sanmam," dedi Quentin. "Söz konusu diyarın tanrıları olacağını sanmıyorum. Belki de olur. Ama onları da bizim yaratmamız gerekecek."

Plum'ı da yanına alınca –en azından kararlı bir direnişle karşılaşmayınca– işler daha çabuk ilerledi. Quentin, Güney Bronx'taki oldukça çekingen ve sevimsiz bir büyücüyle bağlantı kurarak, adamın içinde 119 atom numarasına sahip, sentetik bir element olan ununenyum numunesi olduğuna yemin ettiği, üzerinden buhar tüten, hafifçe vızıldayan metal bir kutu satın aldı. Bu maddenin varlığı hâlâ büyük ölçüde teorikti; laboratuvarlar bir kerede sadece birkaç atomu bir araya getirebiliyordu ve normalde bir milisaniye içinde çürüyüveriyordu. Ancak bu numunedeki atomlar kronolojik olarak dondurulmuş ya da en azından büyük ölçüde yavaşlatılmıştı. Daha doğrusu öyle olması gerekiyordu. Kuştan ilk gün aldıkları ödemeden kalan paranın büyük kısmına mal olmuştu.

"Sence gerçekten içinde mi?" Plum şüpheci gözlerle kutuyu inceledi.

"Bilmiyorum," dedi Quentin. "Öğreneceğiz."

"Nasıl?"

"Sanırım zor yoldan."

Quentin'in proje için kullanacağı çok pahalı, çok güzel bir asası vardı. Çello yaylarının yapıldığı yoğun, siyah ve neredeyse pürüzsüz bir ahşap olan pernambukodan yapılmış ve gümüşle süslenmişti. Quentin normalde asalarla

büyü yapmazdı fakat bu kez işler tamamen kontrolden çıkmaya başlarsa son çare, bir panik düğmesi olarak ihtiyaç duyabilirdi.

Kuşun dikkatini çekmemek için hepsini gizlemek zorunda kalmıştı ama dahası da vardı: Quentin, büyünün büyü toplumunun gözünde son derece yasadışı olacağından emindi. Büyücüler arasında pek kanun yoktu fakat koca bir diyar yaratıp onu Manhattan'daki bir evin içine gizlemek, hiç şüphesiz çoğunu çiğnemek anlamına gelirdi, dolayısıyla büyü enerjisi konusunda evin sızdırmaz olması gerekiyordu. Gereken güç seviyesi de muazzam olacaktı ve Mayakovski'nin paralarını bağ büyüsünü bozmak için kullanmadıklarına seviniyordu. Şimdi birini kullanması gerekecekti. Quentin adamın paraları bu amaçla hazırlamadığını biliyordu ama bu fikirden hoşlanacağını tahmin ediyordu.

Bir oyma kalemi ve tokmak kullanarak atölyenin sert ahşap zeminine yedi uzun satır Fillory yazısı oydu. Tavana da geçerek sıvaya uzun platin teller gömdü. Bazı yerlerde duvarların sıvasını kazıyarak başka teller çaktı. Bulmacanın eksik olan tek parçası, Neonebu Diyarı'ndan gelen sayfadaki lanet olasıca bitkiydi. İnanılmaz bir şekilde Rupert'ın büyüsünde de Quentin'in karşısına çıkmıştı. Quentin onun gerçekten gerekli olup olmadığından emin değildi ama ne olursa olsun onu hâlâ tanımlayamıyordu, dolayısıyla onsuz devam etmek zorunda kalacaklardı.

Bir gece, ikisi de kendilerini tüketecek kadar çalıştıktan sonra, Plum'la birlikte bir patlamanın ardından oraya savrulmuş gibi bitkin bir halde kanepelerde yatıyorlardı. Yatağa gidemeyecek kadar yorgunlardı.

"Şu diyarın ne kadar büyüklükte olması gerekiyor?" diye sordu Plum.

"Henüz bilmiyorum. Devasa bir şey olduğunu sanmıyorum. On hektar belki. *Winnie-the-Pooh*'taki Yüz Hektar Ormanı gibi."

"Ama on hektarlık."

"Evet. Birkaç yerde bunu belirlemeye çalışıyorum," dedi Quentin, "ancak neyin nereye gittiğini kestirmek zor."

"Yine de gerçek dünyada hiç yer kaplamayacak."

"Umarım hayır."

"Quentin, bunu neden yapıyorsun?"

Quentin sorunun önemini anlamıştı. Kanepede uykuya dalmak üzereydi ve eriyerek kanepenin döşemelerine karışıyormuş gibi hissediyordu. Ancak bu olmadan önce soruyu cevaplamaya çalıştı.

"Sence büyü ne içindir?"

"Bilmem. Soruya soruyla karşılık verme."

"Ben eskiden bunu çok düşünürdüm," dedi Quentin. "Yani, kitaplarda olduğu kadar belirgin ve net değil. Daha derin. Kitaplarda daima biri durup *hey*, der, *dünya tehlikede, kötülük yükselişte ama elini gerçekten çabuk tutar, bu yüzüğü alır ve şu yanardağın içine atarsan her şey yoluna girecek.*

"Gerçek hayattaysa o adam asla gelmiyor. Hiç yok. Herhalde komşu evrende tavsiye dağıtmakla filan meşgul. Bizim dünyamızda kimse ne yapması gerektiğini bilmiyor ve herkes diğer herkes kadar saçmalıklarla dolu. Her şeyi kendi başına çözmen gerekiyor. Üstelik meseleyi çözüp yapılması gerekeni yaptıktan sonra bile haklı olup olmadığını asla bilemezsin. Yüzüğü doğru yanardağın içine atıp atmadığını, atmasaydın her şeyin daha iyi olup olmayacağını bilemezsin. Kitabın arkasında soruların cevapları yoktur."

Plum o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Quentin konuşurken onun uyuyakalıp kalmadığını merak etti. Sonra Plum'ın sesi duyuldu:

"Eee... Ne yani? Yani sen meseleyi çözdün ve büyü, diyar yaratmak için mi var?"

"Hayır." Quentin gözlerini kapadı. "Büyünün ne işe yaradığı konusunda hâlâ bir fikrim yok. Belki de buna kendin karar vermen gerekiyor. Ancak kesinlikle karar vermek zorundasın. Kıçımın üstüne oturmam için değil, bunu biliyorum çünkü denedim. Söylediklerim mantıklı geliyor mu?"

"Bir süredir senden hiç mantıklı şeyler duymuyorum ki."

"Ben de bundan korkuyordum. Şey, benim yaşıma geldiğinde mantıklı bulacaksın. Şu an kaç yaşındasın, yirmi iki mi?"

"Yirmi bir."

"Pekâlâ, ben otuz yaşımdayım."

"O kadar da yaşlı değilsin," dedi Plum.

"Bana üstünlük taslama."

"Öyle olsun. Peki, bu diyarın nasıl bir yer olacağını düşünüyorsun?"

"Onu da bilmiyorum," dedi Quentin. "Bazen zihnimde canlandırmaya çalışıyorum ama her zaman farklı oluyor. Bazen çayırlık. Bazen bir meyve bahçesi, sadece sıra sıra elma ağaçları. Belki de sen ne istiyorsan ona benziyordur."

"Umarım Yüz Hektar Ormanı'na benzer," dedi Plum. "Bence ona odaklanmalısın."

20. BÖLÜM

Plum'ın bir gece ara vermeye ihtiyacı vardı. Manhattan'da nisan başlarıydı ve Brakebills'te kış tatili neredeyse bitiyordu fakat eski sınıf arkadaşlarından bazıları hâlâ şehirdeydi. Onların o kadar yakın olduğunu bilmek eski hayatını özlemesine yol açmıştı. Bu özlemi gidermeye karar verdi.

Brakebills'ten o şekilde ayrıldıktan sonra hâlâ iyi karşılanıp karşılanmayacağından bile emin değildi, dolayısıyla arkadaşlarıyla bir araya geldiğinde rahatladı. Buluştukları yer, Houston Caddesi'nde bir bodrum barıydı; alçak bir tavanı, çok sayıda eski kanepesi ve iyi bir müzik dolabı vardı. Karmaşık sanatsal kokteyllere duyulan yoğun ilgiden sıyrılabilmişti. Eski Birlik üyelerinin çoğu oradaydı ama birkaç yeni yüz de vardı ve Wharton aralarındaydı. Gerçek hayatlarına başlayışlarının yaklaşması onu ve Birlik'i bir araya getirmiş gibiydi; hem de hepsi aşağı yukarı aynı taraftaymış gibi. Plum, Birlik'in onun yokluğunda durağanlaştığını hissetti.

Eh, zaten artık çocukça şeyleri bir kenara atma zamanıydı. En azından iyi durumdaydılar.

Kupa kupa bira içerken, etraflarındaki siviller, büyüsüzler, sıradanlar ya da adları her ne haltsa onlarla ilgili esprili sohbetler yapmaya çalıştılar. İnsanların duygularıyla ilgili bahislere tutuştular, sonra Holly kimin haklı olduğunu anlamak için zihinleri okudu. Çok net şeyler, kelimeler ya da görüntüler alamazdı, sadece duyguları seçebilirdi ama genellikle bu kadarı yeterli olurdu. Barlar bunun için ideal yerlerdi. Alkolün tıpkı kâğıt üzerindeki yağ gibi insanların zihinlerini şeffaflaştırma etkisi oluyordu.

Plum, Brakebills hakkında konuşacaklarını ve canının yanacağını biliyordu. Aslında buraya gelmesinin bir nedeni de buydu; acı. Hepsini geride

bırakmış, gerçek dünyanın –sonradan kazanılan bir damak zevki gibi olsa bile– tadını almış biri olarak yeni benliğini sınamak niyetindeydi. Neyse ki acı kendini dayanılabilir sızılar şeklinde hissettiriyordu. Brakebills'in mum ışıklı dünyasından haber almak, bir zamanlar o dünyada yaşayan basit, umutlu Plum için yas tutmasını kolaylaştırıyordu. Bu gece diğer Plum, o aptalca şakayı hiç yapmamış Plum için bir veda olacaktı. Huzur içinde uyusun.

Plum arkadaşlarını yöntemsel bir şekilde sorguluyordu. Buna kesinlikle hevesliydiler: Mezuniyetin gelişiyle beşinci sınıf öğrencileri doğal bir hale bürünüyordu. Son beş yıldır nefesini tutan herkes şimdi bırakmaya başlıyordu. Sosyal açıdan utangaç, otoriteye saygı duyan öğrenciler bile riskli deneylere girişiyorlardı. Mum ışıklı köpük dünya gerçek dünyayla sert bir şekilde çarpışmaya doğru ilerliyordu ve çarptıklarında köpük patlıyordu.

Ve bunların hepsi Plum'sız oluyordu. Kendini fazla erken doğmuş gibi hissediyordu; zamanında doğmuş, sağlıklı, pembe tenli bebeklerin yanında hastalıklı bir prematüre gibi.

Çoğunun şimdiden mezuniyet sonrası planları vardı. Darcy, Büyücüler Mahkemesi'ndeki bir yargıcın yanında çalışan birinin yanında çalışacaktı. Lucy, şehrin üzerindeki gökyüzünde görünmez sihirli heykeller yaratan muhtemelen dolandırıcı ama yine de ünlü bir sanatçının yardımcısı olacaktı. Wharton çevreyle ilgilenecekti. Holly, siviller arasındaki şiddet içerikli suçları önceden hissedip engelleyen yarı resmi bir gruba katılacaktı.

Diğerleri kendilerini zevke ya da zevk değilse bile, en azından miskinliğe kaptırmayı planlamakla meşgullerdi. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, hayat onları sınıflara ayırmaya başlamıştı bile. Yapabildikleri tek şey, giderek açılan boşlukların arasından birbirlerine aptal aptal bakmaktı.

Plum kendisinin doğaçlama türde bir sınıfa girdiğini fark etti. Kariyerini ve –onların gözünde– hayatını sona erdiren felaketten sonra onun neler yaptığını sormaya kimse cesaret edemiyordu. Bu yüzden, gerçek içeriğini asla açıklayamayacağı Kesinlikle Nefes Kesici Bir Araştırma Projesi'nde eski Profesör Quentin Coldwater'la birlikte çalıştığını onlar sormadan kendisi söyledi.

Başlar ona döndü. İşte bu kesinlikle üzerinde konuşmaya değer bir dedikoduydu.

"Ah, Tanrım," dedi Darcy elini ağzına bastırarak. "Ah, Tanrım. Bana onunla yatmadığını söyle. Gerekiyorsa bana yalan söyle, sadece duymak istiyorum."

"Onunla yatmıyorum! Tanrım, fikre bak!" Neyse ki Plum'ın bu fikir karşısında afallamış gibi yapması gerekmedi. Quentin gerçekten de onun bilge ağabeyi gibiydi. "Beni ne sanıyorsunuz?"

"Sadece... Şu gizemli ve dalgın adamla yedi yirmi dört birliktesin," dedi Chelsea.

"Nedense aklıma 'Kızlar Cuması' ifadesi geliyor," dedi Wharton.

"Çocuklar. Aramızda sandığınız gibi bir yakınlık yok. Aynı evde kalıyoruz. Bir projede ona yardım ediyorum."

"Çünkü aranızda herhangi bir yakınlık, bilirsin, şey olurdu..." Chelsea gergin bir tavırla ellerini ovaladı. "Mide bulandırıcı."

"Bilmiyorum," dedi Lucy, geri tepmeye geri tepmeyle tepki vererek. "Yani, haydi ama, daha kaç yaşında, kırk mı?"

"Otuz," dedi Plum.

"Pardon. O saçlarla, biliyorsun, kestirmek zor. Sadece burada Humbert Humbert'lik bir durum olmadığını söylemek istedim. Hem de hiç."

"Herhangi bir durum yok zaten! Tanrım! Durum filan yok!"

"Tamam, tamam." Darcy ellerini havaya kaldırdı: *Teslim oluyoruz. Şimdilik.* "Sadece yaptığınız şeyle ilgili bize biraz ipucu vermeni isterdim."

Plum verdi. Artık canına yetmişti. İçinde bir şey onu kendini ve Quentin'i savunmaya zorluyordu. Ne zaman olduğunu anlayamamıştı ama bu konu Quentin'in tuhaf isteklerinden çıkıp onun da önem verdiği bir projeye dönüşmüştü. Gerçekten işe yaramasını istiyordu.

"Bakın," dedi, "kulağa tuhaf geleceğini biliyorum. Ve yaptığınız her şeye kesinlikle saygım var. Gerçekten. Yaptığınız tek şey kafayı bulmak ve tavanda ışık oyunları yapmak olsa bile."

Chelsea parmaklarıyla zafer işareti yaptı.

"Onlar sizin yolunuz ve hepsi harika. Ben sadece farklı bir yoldayım ve kesinlikle bu da bir yol ama farklı çünkü nereye gittiğini bilmiyorum. Quentin'in yaptığı şey... bakın, detaylara girmek istemiyorum fakat çok zekice ve gerçek bir şeyin peşinde. Bu çok farklı bir büyü seviyesi. Büyük,

yeni ve zor bir şey. Büyük bir risk alıyor. Bu hoşuma gidiyor. Bence bir gün ben de öyle bir şeyler yapmak isteyebilirim."

Birasını sessizce bitirdi. Plum'ın kendini aşağılamayan veya komik olmayan bir konuşma yapması herkesi biraz utandırmıştı. *Öyle olsun,* diye düşündü.

"Eee..." Sessizliği bozan Darcy oldu.

"Eee, ne yaptığımızı mı bilmek istiyorsunuz? Büyü yapıyoruz. Ve işe yararsa, lanet olasıca bir şaheser olacak."

Sizin için büyü buydu, değil mi? Size büyüyle ilgili bir şey söyleyeyim, büyü asla komik değildir.

Bu tamamen doğru değildi. Henüz hiç büyü yapmamışlardı. Ancak yakında yapacaklardı. Quentin'in dördüncü kattaki karmaşık ve detaylı hazırlıkları etkisini göstermeye başlıyordu. Plum bir sabah içeri girdi ve pencerelerden birinde bir tuhaflık fark etti; arka duvardaki küçük kare olanlardan birinde. Dışarıdan bir şey önünü kapatıyormuş gibi karanlık görünüyordu ama diğerleri Manhattan güneşinin ışığıyla doluydu. Pencerenin önünde bir şey yoktu ama görüntü değişmişti. Şimdi başka bir yere, hatta başka bir zamana bakıyordu: Batmaya başlamış bir güneşin ışığında sessizce uzanan çelik grisi bir bataklık. Ufuk çizgisine doğru suların içindeki çimenler hektarlarca uzanıyordu.

Plum cama dokundu. Diğer pencereler serinken bu beklenmedik ölçüde ılıktı.

"Tuhaf. Bu da ne böyle?"

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok," dedi Quentin.

Quentin'in sırtı iyiye gidiyordu ama hâlâ yardıma ihtiyacı vardı ve şimdi Plum'ı büyücü çırağı olarak almıştı. Plum başlangıçta ürkek bir şekilde mesafesini korumuştu: Fillory'nin gerçekten gerçek olduğunu öğrendiğinde kendini bunalıma hazırlamıştı. Böyle bir keşif, depresyonuna korkutucu bir güç ve maddesellik kazandırabilirdi. Oysa haber onu beklenmedik şekilde hafifletmişti ve özgür kaldığında, yıllar boyunca onu o kadar zorlayan şeyin belki de bir Chatwin olmasından değil, kendini sürekli hazır tutmaya çalışmasından kaynaklandığını anlamıştı.

Evin düz, katranlı çatısında büyüsel güvenliği tamamlamaya çalışırken uzun ve soğuk bir gün geçiriyorlardı. Üzerlerinden geçen bir uydu fotoğraf çekse, Google Earth'te gerçekten çok tuhaf bir şey görünürdü.

"Bana Alice'i anlatsana," dedi Plum. Siyah çatının üzerine siyah boyayla mühürler çiziyordu. "Yani, daha fazlasını."

Bu talebi üzerine Quentin uzunca bir an duraksadı ve Plum çizgiyi aşıp aşmadığını merak etti. Temel şeyleri biliyordu fakat Quentin çok fazla detay paylaşmaya asla hevesli olmamıştı; muhtemelen bu konuda konuşmak istemediği için. Ama Plum istiyordu.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Nasıl biriydi, nelerle ilgilenirdi, öyle şeyler. Yani, onun hayaletiyle, niffiniyle ya da her neyse, karşılaştım fakat onun normal yaşamda ilgilendiği şeyleri bilmiyorum."

Quentin durdu, ayağa kalktı ve beline masaj yaptı.

"Alice harika biriydi. Nazikti, komikti, tuhaftı. Akıllıydı; benden daha akıllıydı ve daha iyi bir büyücüydü. Hâlâ anlamadığım şeyler yapardı. Benliğinin bir parçasıydı; içinde başka hiç kimsede görmediğim türden bir güç vardı."

"Ona âşık mıydın? Yani, sevgili olduğunuzu biliyorum... Fakat..."

"Tamamen." Quentin gülümsedi. "Sırılsıklam âşıktım. Ancak ona hazır değildim. Benden daha yetişkindi ve benim kendimle ilgili çözmem gereken daha bir sürü şey vardı. Bazı hatalar yaptım. Aslında önemli olmayan bazı şeylerin önemli olduğunu sandım."

Plum da ayağa kalktı. Güneşten yanmış, yorulmuştu ve pantolonunun kumaşı çatıdan öyle bir şekilde ayrıldı ki Plum katranlı örtünün muhtemelen pantolonunu mahvettiğini anladı.

"Burada lafı dolaştırdığını hissediyorum."

"Evet. Muhtemelen sorun başka biriyle yatmış olmam." Ah, Plum böyle bir soru sorduğu için kendini kötü hissetti ama Quentin devam etti. "Sonra o da başka biriyle yattı. Kötüydü; neredeyse her şeyi mahvetmiştim. Sonra tam işleri düzeltmeye başladığımda... o zaman da öldü."

"Berbatmış. Gerçekten çok üzüldüm."

"Atlatabilmem uzun sürdü."

Plum'ın romantik geçmişi şimdiye kadar bir hayli sınırlı kalmış, çok az dram yaşamıştı. Bu, yaşıtlarından geride kalmaktan rahatlık duyduğu bir alandı. Ancak başkalarının ilişkileriyle ilgili güçlü felsefi yorumlar yapabilmekle övünürdü.

"Yani sonunda bir araya gelirseniz, biliyorsun, onu geri getirirsen, birlikte olacağınızı mı düşünüyorsun? Yani, hâlâ ona âşık mısın?"

"Onu artık tanımıyorum, Plum. Uzun zaman önceydi. Artık bambaşka biriyim veya en azından öyle olduğumu umuyorum. Bunu görmemiz gerekecek."

"O zaman en başından başlayacaksınız."

"O da isterse. Ancak ben sıfırdan başlayacakmışız gibi hissediyorum. Baştan başlamayız, sadece başlarız."

Turuncu güneş ışığı usul usul süzülüyor, havada süzülen toz zerrelerini ve zehirli dumanları aydınlatıyordu. Plum'ın dizleri ağrımıştı.

"Anlamadığım şey şu. Madem o kadar hazırlıksızdın, çözmen gereken o kadar çok şey vardı, neden seni sevdiğini düşünüyorsun?"

Quentin daha önce üzerinde çalıştığı kokulu karışımı yine karıştırmaya başladı.

"Bilmiyorum," dedi. "Hiç anlamadım."

"Bunu öğrenmek iyi olurdu. Belki de onu geri getirmeden önce."

Ertesi sabah kostümlü prova gibiydi. Büyüyü alt parçalarına ayırdılar, her birini ayrı ayrı denediler, sonra küçük gruplar halinde tekrarladılar ve bütün bu süre boyunca hiçbirini canlı ve patlayıcı bir şeyle birleştirmemeye çalıştılar. Büyünün sıradışı pahalı malzemeler içerdiği ya da fiziksel açıdan tehlikeli olduğu durumlarda, sadece büyüyü uyguluyormuş gibi yaptılar.

Bir noktada Plum atlaması gereken bir şeyi unutup söyledi ve oda aniden parlak bir ışıkla dolarak ısındı. Bir an dayanılmaz bir hal aldı; bir oditoryumda kötü bir geribildirim alıyormuş gibi.

"Lanet olsun!" Quentin hemen yerinden fırladı ve Plum banyoda akan suyu duydu. Quentin geri döndüğünde tırnaklarından hâlâ hafifçe buhar yükseliyordu.

"Affedersin!" dedi Plum. "Özür dilerim."

"Boş ver." Ancak Quentin'in rahatsız olduğu beliydi. "Baştan başlayalım. En başından."

Büyünün böylesine dağınık ve kusurlu olması komikti. İnsanlar bir şeyin sihir gibi işe yaradığını söylediklerinde, hiçbir şeye mal olmadığını ve tam olarak istedikleri sonuca ulaştıklarını kastederlerdi. Fakat büyünün yapamadığı bir sürü şey vardı. Örneğin, ölüleri diriltemezdi. Sizi mutlu edemezdi. Sizi yakışıklı ya da güzel yapamazdı. Hatta yapabildiği şeylerde bile her zaman doğru olmazdı. Ve daima ama daima bir bedeli vardı.

Üstelik yetersizdi. Sistem daima sızdırıyordu. Büyü daima fazladan enerji saçıyor, ses, sıcaklık, ışık ve rüzgâr olarak onu ziyan ediyordu. Daima vızıldayıp ötüyor, parıldıyor, amaçsız bir şekilde kıvılcımlar saçıyordu. Büyünün doğasında kusur vardı. Ama asıl komik olanı, mükemmel olsa, bu kadar güzel olmayacak olmasıydı.

Büyük gün geldiğinde öğle saatinde başlamaya karar verdiler fakat birden fazla kişiyi gerektiren ve bir sürü hareketli parça içeren diğer her şey gibi –grup provaları, beyzbol maçları, maket roket fırlatışı– hazırlanmak planladıklarından beş kat uzun sürdü. Kitapları ortadan kaldırarak düzenli bir şekilde köşelere yığdılar, bütün aletleri ve malzemeleri tepsilere dizdiler, ihtiyaç duyacakları sırayla sıralayıp güzelce etiketlediler. Quentin duvara bir büyü listesi astı; bir konserin şarkı listesi gibi. Kostümlü prova sırasında ortak kararla atladıkları bir sürü şey vardı ama eski kült ilahilerinden birini baştan aşağı on kez okumak gibi, bazılarının çok zaman alan şeyler olduğunu anladılar.

Ortam şartlarının ideal olduğundan ve öyle kalacağından emin olarak kolaydan başladılar. Sıcaklığın sabitlenmesi; biraz fazladan oksijen; avizenin ışığını kısmak; tuhaf büyüsel müdahalelerin engellenmesi. Tuhaf enerjileri savuşturmak ve tepki sürelerini biraz hızlandırmak için birbirlerine büyü yaptılar; bu büyülerin bazıları normal insan hızıyla yapılamazdı. Kafein de bu işe yaradığından, yanlarına bol miktarda kahve almışlardı.

Atölyedeki hava dingin, serindi ve çok hafif, tatlı bir koku vardı; *yasemin*, diye düşündü Plum ama pek emin değildi. Onu ne zaman ayarladıklarını hatırlayamıyordu.

Akşamüstü saat beş sularında, kendilerini kırılma noktasının ötesine taşıyacak her şeyi ertelediklerini fark ettiler; bu şeyi yarın ya da başka bir gün değil, şu anda ve burada, bu gece yapmalarını sağlayacak olan şeyi. Tren hâlâ istasyondaydı, hâlâ geciktirilebilirdi. Ancak saçma hazırlık işleri artık bitmişti. Ya hep ya hiç noktasındaydılar.

Plum aslında ne kadar gergin olduğunu şimdi fark ediyordu.

"Başlıyorum," dedi Quentin. "Eğer bu işi yapacaksak yapalım artık."

"Pekâlâ."

"Haydi, Berraklaştırıcı Işınım'ı yap."

"Tamam."

"Ben İskit Rüyası'nı hazırlamaya başlayacağım."

"Anlaşıldı."

"Şimdi, başla."

"Başlıyor."

Plum başladı. Raftaki ilk malzeme grubuna döndü: Dört küçük kaba konmuş siyah tozlar ve gümüş bir zil. Berraklaştırıcı Işınım. Quentin güç dolu bir kelime söylerken, odadaki ışık sararır gibi oldu; bir fırtınadan önceki güneş ışığı gibi. Her şey yankılıydı ve çok daha büyük bir salondaymış gibiydiler. Öylece Rubicon'u geçtiler. Tren istasyondan hareket etmişti.

O noktadan sonra her şey kontrollü bir kaostu. Bazen birlikte çalışıyorlardı; büyülerden bir iki tanesi dört el gerektiriyordu. Diğer zamanlarda akış bölünüyordu ve aynı anda bambaşka büyüler yapıyor, aynı anda bitirdiklerinden emin olmak için birbirlerinin büyüsüne sık sık göz atıyorlardı.

Sürekli konuşarak bilgi paylaşıyorlardı.

"Yavaşla, yavaşla. Üç deyince bitir, bir, iki..."

"Dikkat et, akıntılar çatallaşıyor. Çatallaşıyorlar!"

Tek bir İrlanda alevi kıvrımı önce ikiye, sonra dörde ayrılarak iki tarafa doğru kıvrıldı. Kıvrımlar endişe verici bir şekilde büyüyü yapan Plum'a dönmeye başlamıştı.

"Toparladım," dedi Plum. "Lanet olsun!"

Ateş söndü.

"Tekrar yap. Tekrar yap. Daha zamanımız var."

Üç dört saat boyunca böyle devam etti; geçen zamanı kestirmek zordu. O zamana kadar iyice derinlere ilerlemişlerdi ve odadaki atmosfer şimdiden rüya gibi olmaya başlamıştı. Duvarlarda dev gibi gölgeler vardı. Oda bir uçakmış gibi yanlara yatmaya başlamıştı. Plum bir tepsiyi Quentin'in önünde çalışma tezgâhına vurdu ve Quentin hiç bakmadan ihtiyacı olan şeyleri almaya başladı. Plum listedeki sondan ikinci büyüye ulaştıklarını fark edince şaşırdı. Neredeyse bitmişti.

Plum'ın yapacak işleri bittiği için şimdi sadece Quentin'i izliyor, ilk başladıklarında tezgâhın altına koyduğu ve her nasılsa çalışırken devirmemeyi başardığı bir bardaktan su içiyordu. Geri kalanı tamamen Quentin'in işiydi. Plum'ın başı dönüyor, kolları zayıf bir şekilde titriyordu. Kollarının titremesini bastırmak için göğsünde kavuşturdu.

O anda Quentin'i görseler, Plum arkadaşlarının dalga geçeceğini hiç sanmıyordu. Bir süreliğine onu kendi dengi gibi görmeye alışmıştı fakat geçen hafta boyunca olanlar, onun kendisinden on yaş daha büyük olduğunu ve bambaşka bir seviyede büyü yaptığını Plum'a hatırlatmıştı. Şu anda zirve dönemini yaşayan genç bir Prospero'ya benziyordu. Ceketini çıkarmış ve terden sırılsıklam olmuş beyaz gömleğinin kollarını sıvamıştı. Yorgun olmalıydı fakat sesi hâlâ net ve güçlüydü. Parmakları Plum'ın daha önce hiç görmediği pozisyonlara girip çıkıyor, ellerinin üzerindeki tendonlar belirgin bir şekilde geriliyordu. Plum'm büyüdüğünde yapacağı büyü işte böyle şeylerdi.

Odada muazzam enerji dalgaları dolaşıyordu. Plum, kontrolden çıktığı takdirde insanları niffine dönüştüren büyülerin işte böyle şeyler olduğunu düşündü. Şimdiye kadar sadece ayrı ayrı gördüğü dev parçalar ve büyü yapıları şimdi hava sistemleri gibi iç içe geçiyor ve çarpışıyordu. Yoğunluk sürekli katlanıyordu. Oda aniden titredi ve bir anda onları serbest düşüşe geçirir gibi oldu; gerçekten bir uçakta olsalardı, o anda oksijen maskeleri açılırdı. Quentin'in sesi derinden geliyordu ve her şeyi bir arada tutmaya çabalarken titremeye başlamıştı. Telaşlı bir tavırla koluyla alnını sildi.

"Asa," dedi. "Asa!"

İkinci kez bağırdığında Plum kendine geldi ve dönerek siyah ahşap asayı durduğu köşeden kaptı.

Quentin panik düğmesine basıyordu. Asayı körlemesine bir hareketle Plum'ın elinden kaptı ve ellerine alır almaz, asa diğer ucunda dev bir balık olan bir misinaya bağlıymış gibi titremeye ve sarsılmaya başladı.

Plum ona yardım etmek için atıldı fakat Quentin başını iki yana salladı.

"Bana dokunmasan iyi olur," diye tısladı dişlerini sıkarak. "Kötü olabilir."

Havada yanmış metal ve yorgun büyücülerin ter kokusu vardı. Plum diyarın kendisini şimdi yanlarında hissedebiliyordu: Canlanmaya çalışan, gerekirse onların canını almaya kararlı, öfkeli, susamış, aç bir bebek gibiydi. Quentin'in parmaklarının arasından altın sarısı bir ışık saçıldı: Mayakovski'nin paralarının işi olmalıydı. Şimdi gözle izlenemeyecek hızda bir hareketlilik vardı.

Uzay inanılmaz bir şekilde bozuldu ve bir an için oda balıkgözüyle görünüyormuş gibi perspektifini kaybetti. Plum olabileceklerden korkuyordu.

Quentin ya acıdan, ya zafer duygusundan, ya da çaresizlikten bağırdı. *"Nothung!"*

Asayı çevirerek gümüş ucunu silah patlaması gibi bir sesle zemine vurdu. Plum darbenin etkisini ayak tabanlarında hissetti. Tavandaki ve duvarlardaki teller kıpkırmızı olurken, zemindeki harfler magnezyumla yazılmış gibi bembeyaz parıldadı.

Sonra tekrar soldular ve her şey parça parça durdu. Zemin hareketsizleşti. Hava yine dinginleşti; mumlardan birkaçı sönmemişti ve alevleri bir an sallandıktan sonra düzleşti. Quentin masanın üzerine yığıldı. Tiz bir çınlama dışında odada hiç ses yoktu ama çınlayan Plum'ın kulakları da olabilirdi.

Pencerenin dışındaki dünya yine aşağı Manhattan'a dönüşmüştü; hatta köşedeki o tuhaf küçük pencere bile. Quentin başını kaldırarak doğruldu. Etrafına, tavana, odanın karanlık köşelerine merakla bakındı. Sonra Plum'a döndü.

Plum onun arkasını işaret ediyordu.

Duvarda kırmızı bir kapı belirmişti. Ahşaptan yapılmış, karmaşık kıvrımlı ve spiralli oymaları olan siyah demirle güçlendirilmişti. Quentin asayı bırakınca asa takırtıyla yere düştü.

21. BÖLÜM

Plum onun kapıya doğru birkaç yavaş, dikkatli, hayret dolu adım attığını ve sonra tekrar durduğunu gördü. Tozlar çöküyor, çınlama diniyordu. Plum kendini bitkin, boş mideyle uzun bir koşuya çıkmış gibi titrek hissediyordu ama gözünü kırmızı kapıdan ayıramıyordu.

"Başardık," dedi Quentin ciddi bir tavırla. "Gerçekten işe yaradı. Yeni bir diyar yarattık."

Kapının tam ortasında bakır bir tokmağı vardı. Quentin ona dokundu ve sonra bir elektrik şoku bekliyormuş ya da elinin kapının içinden geçeceğini sanıyormuş gibi tereddütle elini üzerine koydu. Oysa katıydı. Tokmağı çevirerek itti; olmadı. Bunun üzerine kapıyı kendine çekti. Kapı kolayca açıldı.

Odaya soğuk bir rüzgâr esti. Plum'ın ateşlenmiş gibi ısınan alnını serinletti fakat aynı zamanda benliğinin derinliklerinde bir şeyler buz kesti.

"Quentin," dedi.

Quentin kıpırdamıyordu. Plum ona yaklaşarak eşikte arkasında durdu.

"Girecek misin?"

Quentin bir rüyadan uyanıyormuş gibi dönerek ona baktı.

"Biraz sonra." Elini havaya kaldırdı. "Orada Mayakovski'nin parasından bir yara izi kalacağından emindim. Yanıyormuş gibi geldi. Oysa hiçbir şey yok."

Plum onun neden söz ettiğini bilmiyordu fakat bir şey söylemedi. Konuşmak o anda uygun gelmiyordu.

Diyar hiç de Yüz Hektar Ormanı'na benzemiyordu. Bir meyve bahçesi bile değildi. Hatta açık alan da değildi. Kapıdan bakmak, Brakebills'te Darcy'nin yansıması silindikten sonra o aynaya bakmak gibiydi: Tıpkı içinde durdukları oda gibiydi ama orada kendileri yoktu ve her şey tersineydi.

"Dürbünden bakar gibi," dedi Quentin.

Plum'ın beklediği bu değildi. Quentin tezgâhtan uzun saplı bir kaşık alarak kapıdan diğer tarafa fırlattı. Kaşık diğer odanın zemininde tangırdayarak kaydı. Yeterince güvenli görünüyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Plum.

"Sanırım diyarımız."

"Ama neden böyle görünüyor? Böyle mi görünmesi gerekiyor?"

"Bilmiyorum."

"Beklediğin bu muydu? Bir meyve bahçesi filan yaratacağını sanmıştım. Yapmaya çalıştığın şey bu muydu?"

"Hayır." Quentin kaşlarını çattı.

"Neden zaten içinde bulunduğuna benzer bir diyar yaratmak isteyesin ki?"

"Bu iyi bir soru."

Quentin kapıdan geçerek diğer odaya girdi. Plum onun etrafına bakındığını gördü. Hakkını vermeliydi; Quentin hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. Sadece ortamı kontrol ediyordu.

"Klasik," dedi Quentin. "Tam anlamıyla tersine. Ters-diyar. Geleneğe saygı duymak gerek."

Kollarını iki yana açtı.

"İstersen gelebilirsin, bence güvenli."

Plum da girdi. Aslında çok tuhaf bir şeydi. Evin, kapısına bağlı bir Siyam ikizi olmuş gibiydi. Hayal kırıklığı duygusuyla boğuşuyordu.

"Aslında işe yaramış sayılır," dedi Plum. "Yani, bir diyar yarattık, değil mi?"

Quentin başıyla onayladı.

"Ya da en azından bir ev. Dikkatli olalım, Plum, bu biraz tekinsiz görünüyor."

Ev çok ama çok sessizdi. Asıl ev büyüyle ses geçirmez hale getirildiği için elbette ki sessizdi ama bu farklıydı. Burada sanki hiç ses yoktu; duvarlar müzik stüdyolarının duvarlarında kullandıkları izolasyon malzemesiyle kaplanmış gibiydi.

Başka bir şey daha vardı. Ortama klostrofobik bir hava hâkimdi. Tam olarak görene kadar ne olduğunu anlayamadı.

"Pencerelere bak," dedi Plum. "Bütün pencerelere. Pencere değiller; hepsi ayna."

Evin gözleri kör olmuş gibiydi.

"Hah! Aynaların ne olduğunu merak ediyorum."

Evet. Güzel nokta. Sahanlığın yanında küçük bir yarım banyo vardı. Plum kendini korku filmlerindekine benzer bir şoka hazırlayarak başını içeri uzattı.

İşler giderek ilginçleşiyordu. Ayna hâlâ oradaydı ve hâlâ aynaydı fakat aynadaki odanın içinde kar yağıyordu; hem de tipi fırtınası halinde. Yerde, havlu raflarında, lavabonun kenarında birikmeye başlamıştı. Plum'ın saçlarına ve kirpiklerine konuyordu. Ama sadece aynada: Güdüsel bir şekilde saçlarına dokundu ama kuruydu. Kar gerçek değildi. Quentin arkasında belirdi.

"Iyk!" dedi, ruhsuzca.

Görünüşe bakılırsa bu durum onları farklı şekillerde etkiliyordu.

Ne olduğunu anlayamadıkları yeni diyarın efendileri olarak evin içinde dolaştılar. Aşağı yukarı her şey oradaydı; aslında olmaması dışında. Mobilyalar, perdeler, gümüş takımlar, cam takımlar. Kapılar sıradan kapılardı. Ancak bilgisayar ve telefon yoktu. Kitaplar oradaydı fakat sayfaları boştu. Banyoda kozmetik eşyalar, dolaplarda giysiler yoktu. Burada kimse yaşamıyordu. Musluklardan su akıyordu fakat sadece soğuktu. Doğu halılarından birinin sol-sağ şeklinde tersine olup olmadığı konusunda tartıştılar –Quentin öyle olduğundan emindi– ama Plum farklı hatırlıyordu ve ikisi de geri dönüp orijinalini kontrol etmek istemiyordu.

Yorgunluk ve hayal kırıklığı ikisini de isteriye sürüklemeye başlamıştı.

"Dev bir dolap gibi," dedi Plum. "Buraya bir şeyler koyabiliriz. New York'taki herhangi birinden daha fazla dolabımız var."

"Buraya hiçbir şey koymayacağız."

"İki tane düz ekran, Xbox, rahat bir koltuk: Hobi odası!"

Tekrar en üst kata çıktıklarında alt kattan gelen ağır bir gürültü duydular. Plum'm yatak odasından geliyordu.

"Sanırım o da diğer ayakkabı," dedi Quentin. "Asaları çıkar, Harry."

Plum güldü –kibarlıktan çünkü iyi biriydi– ama Quentin'in ne demek istediğini anlamıştı. Savunmaya geçerek sağlam bir kalkan büyüsü yaptı. Kalkanı doldurup ihtiyaç duyana kadar öyle tutmak mümkündü; enerjiyi

serbest bırakmak için tek kelime yeterliydi. Quentin her ne hazırlıyorsa, tiz bir ses çıkarıyordu.

Ancak odaya ulaştıklarında Plum'ın şimdi ters durumda duran ofis koltuğu dışında içerisi boştu. Ayakları yukarı kalkmış koltuk, *Ah, beni vurdular!* der gibi yatıyordu. Quentin onu yavaşça kaldırıp düzeltti.

"Koltuk düşmüş," dedi neşeyle.

"Tamam, tamam."

Önce kimin sakinliğini kaybedeceği konusunda birbirlerini sınar gibiydiler. Merdivenden ikinci kata indiler. Bir şey daha: Bütün fotoğraflar siyah beyaza dönüşmüştü.

"Acaba..." Ne var ki öncekine benzer bir gürültüyle Quentin'in sözü yarım kaldı. Bu kez ses yukarıdan gelmişti. Yine koltuk.

"Hah!" İkisi de bakmak istemiyordu. "Acaba dışarıda ne var?"

"Ben merak etmiyorum," dedi Plum. "Ve bence sen de etme."

Bir an için ikisi de Quentin'in yatağında bir şey olduğunu sandılar ama Quentin örtüleri aniden çekip açtığında sadece bir yastıkla karşılaştılar. Burası Plum'ı gerçekten ürkütmeye başlamıştı. Alt kattaki mutfakta bir şeyler parçalandı; biri bir şarap kadehi düşürmüş gibiydi.

İkisi de alt kata inerken Quentin öndeydi. Mutfağın ortasında, yerde, tek başına bir şarap kadehi paramparça olmuştu. *Bak sen şu işe.*

"Rüzgârdan olmalı," dedi Plum.

İşte şimdi başlıyordu. Psikologu olsa daha derin duyguları gizlemek için mizah duygusuna başvurduğunu söylerdi ve haklı olurdu.

Amaçsızca etrafı araştırdılar; ikisi de diyarı heyecanlı, sihirli ve romantik kılacak bir şey bulmayı umuyordu ama bulamadılar. Plum buradan hiç hoşlanmamıştı. Yanlış bir numara çevirmişler gibiydi. Sipariş ettikleri şey bu değildi.

"Acaba burada yemek varsa yenebilir mi?" dedi Quentin.

Plum cesaretini toplayarak buzdolabını açtı. Dolapta bir kâse yeşil üzüm vardı fakat üzümler yeşil cam misketlere dönüşmüştü.

Quentin kitapları birbiri ardına alıp açıyordu.

"Hey, hepsi boş olacak."

"Belki. Beklediğim bu değildi fakat neden beklediğim şey olmadığını anlamıyorum. Büyüyü yaparken her şey doğruydu ama bir terslik olmuş olmalı."

Kitabı bırakarak cesur adımlarla ön kapıya doğru yürüdü fakat kapıyı açamadan ikinci kattan boğuk bir gürültü duyuldu. Bir lamba halının üzerine düşmüş gibi. Quentin durarak elini kapının tokmağına uzattı.

"Quentin..."

"Biliyorum," dedi Quentin. "Burası kesinlikle bir diyar ama bizim diyarımız olduğundan o kadar da emin değilim."

"Kimin o halde?"

Quentin başını iki yana salladı. Bilmiyordu. Plum paniğe kapılmamak için bütün gücüyle direniyordu.

"Eh, biz yarattık," dedi Plum.

"Biliyorum, biliyorum. Lambayı kimin devirdiğini öğrenmek ister misin?"

"Haydi, bir bakalım."

Plum, Quentin'in peşinden üst kata çıktı fakat Quentin aniden durarak kulak kabarttı.

"Neden burada bir numaraya kurban gidiyormuşuz gibi hissediyorum?" Quentin olduğu yerde döndü ve Plum'ın yanından geçerek yine aşağı indi. "Hemen döneceğim."

"Ünlü son sözler."

Plum, Quentin'in merdivenin dibine ulaştığını ve orada durarak kendisinin göremediği bir şeye baktığını gördü.

"Lanet olsun!"

"Ne?"

Ancak Plum daha sorarken bile cevabı biliyordu. Quentin'in yanındaki cilalı tırabzandan mavi ışıklar yansıyordu. Plum o mavi ışıkları tanıyordu.

"Kaç!"

Quentin, Brakebills'te Plum'ı hayaletten kurtardığı ilk seferinde etkileyici ölçüde soğukkanlıydı ve uzun büyü sırasında da soğukkanlılığını kaybetmemişti fakat şimdi gerçekten paniğe kapılmıştı. Bembeyaz bir yüzle basamakları tırmanmaya başladı.

"Tanrım, kaç!"

Plum kendini toparlayıp yerinden fırlamış olmasaydı, Quentin genç kızı ezip geçebilirdi. Onun burada olmaması gerekirdi. Sanki rüyadan gelen bir şey peşlerinden gerçek dünyaya geçmiş gibiydi. Belki de tam tersiydi; kendileri bir rüyaya dalmışlardı. Quentin uzun bacaklarıyla hızlı koşuyordu; ikinci katta Plum'a yetişti ve onun yanından geçerek kendi yatak odasına daldı ama geçerken Plum'ın elini yakalayıp onu da sürükledi. Neredeyse kolunu omzundan çıkarıyordu. Quentin koşarken kaval kemiğini bir sehpaya çarptı; deli gibi acımış olmalıydı.

"Koş koş koş! Haydi!"

Üçüncü kata ulaştıklarında Quentin duraksadı ve Plum'ın omzunun üzerinden, merdivenden aşağı bir büyü enerjisi gönderdi; Plum yüzüne çarpan sıcaklığı hissetti. Sonra omuz omza koşarak yine yukarı yöneldiler ve atölyeye dalıp kapıdan geçerek gerçek dünyaya ulaştılar.

Plum kapıyı arkalarından çarparak kapadıktan sonra hazırladığı kalkan büyüsünü kapıya yerleştirdi. O ana kadar aklımdan uçup gitmişti. Kapının önündeki hava titredi.

Nefes nefese bir halde birbirlerine baktılar.

"Ben," dedi Quentin nefes nefese, "onun. Geçebileceğini. Sanmıyorum."

Plum şimdi dikkatli gözlerle bakınca, Quentin'in korkmaktan çok şoka girmiş gibi göründüğünü gördü. Her an gözyaşlarına boğulabilir ya da kusabilir veya ikisini birden yapabilirmiş gibiydi. Plum onun ikisini de yapmamasını umuyordu. Bu büyüyü yapmamalıydılar. Tanrım, insan ne kadar aptal olabilirdi ki; antik büyülerin inanılmaz dehşetleri ayağa kaldırdığını herkes bilirdi. Kibir. İkisi de bu kadar aptaldı işte.

"O buraya nasıl geldi be?" dedi Plum soluklanmaya çalışırken.

Quentin cevap vermedi. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı: Mutluluk, hüzün ve dehşet bir aradaydı.

22. BÖLÜM

Quentin o gece hiç uyumadı. Denedi çünkü önemli görünüyordu, zira insan geceleri uyurdu fakat uyuyamamıştı. Birkaç saat boyunca titreyen bir vücut, hızla düşünceler geçen ve içine ayakkabı atılmış kurutucu gibi sarsılan bir zihinle tavana baktıktan sonra vazgeçti, giyindi ve en üst kata çıktı. Saat sabahın üçüydü. Kırmızı kapının önünde titreyen dizler ve sıktığı için ağrıyan dişlerle yarım saat kadar durdu.

Sonra kendi üstünü mühürlerle kaplamaya, reflekslerini esnetmeye ve işine yarayabileceğini düşündüğü ne varsa yapmaya başladı. Tekrar diğer tarafa geçecekti.

Önlemleri muhtemelen işe yaramayacaktı. Alice insanken bile ondan güçlüydü ve şimdi bambaşka bir güç ölçeğindeydi. Artık ana akım kaynağına bağlanmıştı. Yine de Quentin'in ona yaklaşması gerekiyordu. Büyüyü yaparken bir şekilde onu mu çağırmıştı? Onu o tuhaf, aynalı eve mi hapsetmişti? Büyü çok ters gitmişti ama aynı zamanda da tuhaf bir şekilde doğru gitmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama istediği şey buydu. Bir diyar yarattığını sanmıştı, oysa bu daha iyiydi. Alice geri dönmüştü; hem de bu kez onun cennetinin yılanı olarak. İşte şimdi zamanı gelmişti.

Alice'in onunla savaşacağını biliyordu. İstediğinin bu olmadığını da biliyordu. Peki, Alice gerçekte ne istiyordu? Başına musallat olmak, ona gülmek, işkence etmek ya da onu öldürmek mi? Oysa ihtiyacı olan şey, tekrar insan olmaktı. Ve Quentin'in de ona ihtiyacı vardı: Onu tekrar görmeye ihtiyacı vardı. Kendini yanındayken tamamen evinde gibi hissettiği tek kişi oydu. Beklemesi, bir şeyler yemesi, uyuması ve konuyu Plum'la konuşması gerektiğini biliyordu fakat –en azından kendine böyle diyordu– ne kadar

zamanı olduğunu bilmek zordu. Bir niffinin kaprisleri, tam anlamıyla sapıklığın tanımıydı. Şimdi giderse, Quentin onu bir daha asla göremeyebilirdi. Buna bir son verecekti.

Hem Plum onu vazgeçirmeye çalışırdı.

Ev sessizdi. Quentin yorgun bile değildi. Kırmızı kapıya bakarken tanıdığı Alice'i hatırlamaya çalıştı. Nasıl biri olduğunu gerçekten hatırlıyor muydu? Belki de gerçekten bir hayaletin, bir hayaletin hayaletinin, kendi hafızasının bir parçasının peşinden gidiyordu. Aradan yedi yıl geçmişti: Quentin'in onu insan olarak tanıdığından daha uzun bir süreydi. Belki de ondan geri kalan tek şey, kendi hayalinde canlandırdığı Alice'ti. Onu geri getirebilirse nasıl biri olurdu?

Quentin bunu öğrenecekti. Kırmızı kapıyı açtı ama eşiği geçmedi. Diğer oda, ayna oda, ayna pencereleriyle birlikte oradaydı. Bağdaş kurarak yere oturup bekledi.

On dakika kadar oturduktan sonra Alice yavaşça süzülerek, bacaklarını arkasından sürükleyerek, akvaryumdaki bir köpekbalığı kadar sessiz ve tehlikeli bir şekilde geldi. Quentin'i görmüyordu ya da orada olduğunu biliyorsa bile başını çevirme zahmetine girmiyordu.

Alice gözden kaybolunca Quentin beş dakika daha bekledi, sonra ayağa kalkarak eşikten geçti. Her şey daha önce olduğu gibiydi. Aynı derin ve boğuk sessizlik vardı. Dışarıda esen bir rüzgâr ayna pencereleri sallamıyordu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Neredeyse hiçbir şey: Göz ucuyla gördüğü, sesi kısılmış bir televizyon ekranı gibi küçük bir hareketlilik vardı. Kar tanelerinin hâlâ hızla yağdığı banyodaki aynaydı bu.

Quentin merdivenin tepesinde durarak kollarını sallarken ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Bir planı bile yoktu. Bir canavarı insana geri dönüştürmek için ne yapılırdı ki? Alice'in tekrar ortaya çıkması uzun zaman aldı ve Quentin ona seslenmesi gerekip gerekmediğini merak ederken, alt kattaki odadan boğuk bir gürültü duydu; biri bir halının üzerinde küçük ve ağır bir şeyi tekmeliyormuş gibi. Bir dakika sonra ince mavi ışık merdivene süzülmeye başladı. Quentin'in yapmayı, söylemeyi düşündüğü şey ya da hazırlamayı düşündüğü büyü her neyse, şimdi aklından uçup gitmişti. Kas-

katı bacaklarla kapıya geri döndü. Kendini durduramıyordu. Sanki bacakları biyonikti ve başka biri tarafından kontrol ediliyordu.

İnsanın ölümden korkması böyle bir şeydi. Kapının önünde dururken zorlukla nefes alabiliyordu. Ne yapacaktı? Ona bağırmak istiyordu: *Uyan! Kim olduğunu hatırla! Alice'le konuşmam gerek!* Ancak canavarlarla ilgili sorun şuydu ki onlarla böyle konuşamazdınız çünkü canavar olduklarını asla itiraf etmezlerdi.

Alice yerden yükseldi. Quentin kapıdan uzaklaşarak odadan çıktı ve bir sporcu gibi hızlı hareketlerle merdivenden indi. Ürkütücü şekilde tanıdık gelen kahkahayı duydu. Alice'in kahkahasıydı ama soğuk, melodik, mekanikti; biri bir şarap kadehine vuruyormuş gibiydi. Alice onun peşinden süzülerek merdivenden indi ve Quentin, Plum'ın yatak odasının aynadaki kopyasına doğru geri çekildi. Onu görmüştü; tam olarak Alice değildi. Kendisinin düşük çözünürlüklü hologramı gibi bir an için bulandı. Saçları başının etrafında ağırlıksız bir şekilde süzülüyordu.

Ve hep gülümsüyordu. Sürekli. Mavi dudaklar, mavi dişler. Belki de niffin olmak eğlenceli bir şeydi. Belki de bu konuda herkes yanılıyordu.

Quentin'in peşinden birinci kata indi, yemek salonundan geçti, tekrar merdivenden çıktı, tekrar aşağı indi, tekrar çıktı ve sonra üçüncü kata ulaştılar. Alice acele etmiyordu fakat Quentin adımlarını hızlandırınca, bu da oyunun kurallarından biriymiş gibi o da hızlanıyordu. Sadece dokunarak –hatta belki de dokunmadan– kendisini yok edebilecek mavi bir iblis tarafından kovalanıyor olmasa, durum Quentin'i güldürebilirdi bile. Alice bazen duvarlara, zeminlere, tavanlara dikkat ediyor, bazense hiç zorlanmadan içlerinden geçiyordu.

Belki de bu gerçekdışı düellonun en tuhaf tarafı, Quentin'in zevk almaya başlamış olmasıydı. Ne kadar bozulmuş, çarpılmış olursa olsun, o hâlâ Alice'ti. Şimdi saf büyü, saf öfke ve güçtü fakat Quentin onun öfkesini ve gücünü daima sevmişti. Onunla ilgili en harika şeylerden ikisi bunlardı. Alice değildi ama Alice'ten çok uzak da değildi.

Bu şekilde giderse, çıkmaza girmediği sürece sonsuza dek önde kalabilirdi. Sanki kendisi hayalet, Alice de Pac-Man'di. (Hayır, hayaletler mavi olduğunda Pac-Man onları yiyebiliyordu. Neyse, boş ver. Odaklan.) Alice'in

sabrının ne zaman taşacağını ve ona ne zaman saldıracağını merak ediyordu. Köpekbalıklarıyla yüzmek gibiydi ama insan bir köpekbalığının ne istediğini bilirdi. Alice'in ne istediğini tahmin etmesiyse kesinlikle mümkün değildi.

Bazen kendini onun kollarına atmak ve kendisini bir anda yakmasına izin vermek istiyordu. Ne inanılmayacak kadar aptalca bir fikirdi!

Bu oyun yarım saat kadar sürdükten sonra kırmızı kapıdan tekrar geçerek asıl eve geri döndü. Bu onları hiçbir yere götürmüyordu. Tezgâhın kenarına otururken defalarca merdiven inip çıktığı için biraz nefes nefeseydi. Hâlâ yaşıyordu ama bir ilerleme kaydedememişti. O ya da bu şekilde, bu işi yanlış yapıyordu.

Saat yedi sularında Plum elinde kahveyle geldiğinde Quentin hâlâ oradaydı.

"Tanrım," dedi Plum. "O şeyle kovalamaca mı oynuyorsun?"

"Alice'le," diye düzeltti Quentin refleksle. "Sanırım öyle."

"Nasıl gidiyor peki?"

"Oldukça iyi," dedi Quentin. "Ölmedim."

"Ya Alice?"

"O hâlâ ölü."

Plum başıyla onayladı.

"Eleştirel görünmek istemiyorum," dedi, "ama belki de bu işin peşini bıraksan iyi olur. Kadere meydan okumaktan vazgeçsen? O şeyle aynı evde olmak bile bana tuhaf geliyor. Onunla yani."

"Onun hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Şimdiye kadar ne öğrendin?"

"Pek bir şey öğrenmedim. Oyun oynamayı seviyor. Beni şimdiye kadar öldürebilirdi ama bunu yapmadı."

"Tanrım! Quentin!"

İkisi de kapıya bir televizyon ya da buzdan balık tuttukları bir delikmiş gibi baktılar.

"Büyük büyük amcam Martin'i onun öldürdüğünü düşünmek tuhaf," dedi Plum. "Ancak anlaşılan nedenleri varmış. Orada gerçekten canlı mı?"

"Bilmiyorum. Öyleymiş gibi."

"Pekâlâ. Seni rahat bırakıyorum." Plum kapıda duraksadı. "Sadece... Bu konuda saplantılı hale geleceğini biliyorum, dolayısıyla lütfen büyük resmi unutmamaya çalış. Umut yoksa, peşini bırakacağına dair bana söz vereceksin."

Plum elbette ki haklıydı. Daha yirmi bir yaşındayken nasıl Quentin'den daha bilge olabilmişti?

"Bırakacağım. Söz veriyorum. Ama henüz değil."

"Seni yalnız bırakıyorum."

"Yalnız değilim ki," dedi Quentin. "Alice burada."

O gün daha sonra onunla savaşmayı denedi. Alice'in Martin Chatwin'le nasıl karşılaştığını, daha önce hiç görmediği türden büyüler kullandığını izlemişti fakat bu uzun zaman önceydi. Şimdi kendisi de bir iki kalkan numarası biliyordu. Bir ateş ya da buz topunu savuşturabilirdi. Tek başına bir sihirli füze kriziydi.

Ve Alice onunla oynuyordu. Bunların hepsi onun gözünde bir oyundu. Quentin'in en azından böyle bir avantajı vardı: Kendisi oyun oynamıyordu. Sevmek istediği biriyle savaşmak zorunda kalmak midesini bulandırıyordu fakat şimdilik Alice kimseyi sevebilecek durumda değildi.

Bildiği en güçlü savunma kalkanı büyüsünü yaptı ve birkaç destek büyüsü ekledi. Derin bir nefes alarak kapıdan geçti ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde altı kez üst üste kalkan büyüsü yaptı. Şimdi altı sihirli kalkan görünmez bir şekilde önünde havada asılı duruyordu. Aynı anda altısının birden arkasından bakmak havayı biraz pembemsi gösteriyordu.

Altıdan fazla yaparsa birbirlerine müdahale etmeye başlar ve birbirlerini zayıflatırlardı. Zaten şu anda bir tane daha yapabileceğini sanmıyordu.

Ve füzeler. Onları önceden oluşturmuştu: Hafif, elektrik yüklü, zırh delici, büyük ölçüde zehirli. Evin kendisi böylesine iyi kalkanlanmış olmasa, bu büyüleri yapmak bir yana, Dünya'da onları hazırlamaya bile cesaret edemezdi. Iskalarsa duvardan kâğıt gibi geçerlerdi ve hepsi kesinlikle yasadışıydı. Teknik açıdan onları başka bir boyutta yapıyor olacaktı, dolayısıyla belki de mahkemede yargılanmaktan kurtulabilirdi.

Alice karşısına dikildi: Yemek zamanıydı. Quentin onun hiç tam olarak yere değmediğini fark etti ama Alice onun bunu fark ettiğini görünce şaka

yapar gibi neredeyse balemsi bir hareketle bacaklarını çırptı; sanki, *bu şeylerle yürüdüğüm zamanları hatırlıyor musun?* der gibiydi. *Elbette hatırlıyorsun. Onları senin için iki yana açtığım zamanları hatırlıyor musun, sevgilim?*

Quentin onu öldürmeye çalıştı. Bunu yapamayacağını biliyordu fakat onun hissedebileceğini düşünmüştü ve bir niffin olarak kaldığı sürece aralarında olabilecek tek paylaşım buydu. Sihirli füzeleri olanca gücüyle savurdu, sonra daha fazlasını gönderdi; neredeyse parmakları kopacaktı. Alice'in üzerine küçük balıklar gibi uçan yeşil şeylerdi.

Ancak Alice'e üç metre kala aniden yavaşladılar. Quentin ona kurabiye hazırlamış gibi, Alice füzelere keyifle baktı. *Niye zahmet ettin?* Onun bakışları altında füzeler kararlılıklarını kaybettiler. Tek bir sıra oluşturdular ve parıltılar saçan yeşil boncuklar gibi Alice'in belinin etrafına dizildiler.

Sonra da patlayarak her yöne saçıldılar. Füzelerden ikisi Quentin'in altı katlı kalkanından şiddetle sekti. Quentin yüzünü buruşturdu. Normalde birinden bile sağ kalamazdı.

Alice aniden odayı geçti ve Quentin'in önünde havada asılı durdu. Quentin onun kendini ışınladığını mı, yoksa sadece hızla süzüldüğünü mü anlayamadı. İlk kez öfkeli görünüyordu. Safir dişlerini gösterdi. Onu bu kadar kızdıran şey niffin olması mıydı? Yoksa başından beri mi bu kadar kızgındı? Belki de öfke zaten içindeydi ve niffine dönüşmek onu ortaya çıkarmıştı; koruyucu kalkanı yakıp eriterek.

Ne olursa olsun, Quentin'in hayattayken tanıdığı Alice'ti; canlıdan da öte, enerjiyle dolu bir şekilde uğulduyordu. Gözleri Quentin'in hayatında gördüğü en muhteşem, en öfkeli, en parlak gözlerdi. Alice uzandı, bir elini kalkanlardan ilkinin üzerine koydu, iki mavi parmak ucuyla bastırdı ve parmaklarını kalkanın içinden geçirdi. Kalkan parıldayarak söndü.

İkinci kalkana dokunduğunda kalkan öfkeyle uğuldadı. Bu onu öldürmeliydi; Quentin kalkana sadece bir kitapta okuduğu bir büyü enerjisi yüklemişti ve o büyüyü okumaması gereken bir kitaptan öğrenmişti. Alice parmaklarını zevkle oynattı. *Harika!* İki eliyle üçüncü kalkanı tutarak *kaldırdı* ve fiziksel bir nesneymiş, eski bir fotoğraf çerçevesiymiş gibi kenara koyarak duvara dayadı. Şaka gibiydi, büyü böyle işlemezdi ama bir niffinsen, istediğin şekilde

işlerdi. Bir sonrakiyle ve ondan sonrakiyle de aynı şeyi yaparak katlanan sandalye gibi düzgün bir şekilde dizdi.

Quentin sonunu beklemedi. İşin nereye varacağını görebiliyordu. Savaş alanından geri çekilerek kapıdan geçti. Alice peşinden gelebilirdi ama yapamadı. Onun için cam kadar pürüzsüz ve sertti. Alice yüzünü ve göğüslerini bir pencere camına yaslanır gibi engele yasladı ve mavi gözlerinden biriyle Quentin'e baktı.

Quentin'e meydan okuyor, yem atıyordu. Haydi! Ödlekliği bırak! Eğlenmek istemiyor musun? Ağzını açtığında, bir fotoğraf negatifi gibi parlaktı.

"Alice," dedi Quentin. "*Alice.*"

Kırmızı kapıyı kapadı. Yeterince şey görmüştü.

O tavan arasındaki deli kadındı. Bu tek taraflı düello tuhaf bir şekilde mahremdi; sadece ikisi, teke tek. Seks gibi değil ama mahrem. Quentin daha derin noktalara ulaşmaya çalışan bir balıkadam gibiydi; ciğerlerinin zorlanmasına aldırmadan kendini zorluyor, sonra peşinde dişlerini açıp kapayarak kovalayan mavi yaratıkla gülünç insan yüzgeçlerini çılgınca çırparak yüzeye yükseliyordu.

Quentin bu olayların kaydını spiralli bir defterde tutuyordu: Kendisinin gittiği yerler, onun gittiği yerler, kendisinin yaptığı şeyler, onun yaptığı şeyler. Pek anlamı yoktu çünkü olay her seferinde aşağı yukarı aynı şekilde tekrarlanıyordu ama hüznü savuşturmasına yardımcı oluyordu. Ve fark ettiği bir şey vardı: Alice açmaya teşvik eder gibi onu evin ön kapısına doğru sürmeyi seviyordu. Ancak Quentin bu yemi yutmaması gerektiğini hissediyordu.

Fakat önerecek başka bir şey yoksa? Küçük dansları kanlı bir satranç karşılaşmasının bitirme hamlesi gibiydi; sanki bir vezir, savunmasız kalmış bir şahı tahtanın üzerinde kovalıyor ancak mat etmeyi sadistçe bir şekilde erteliyordu. Vezirin aklından geçenleri kestirmek zordu ama kesin olan bir şey vardı: Alice bu oyunda ondan daha iyiydi. Her şey bir yana, Quentin'i kendini tanıdığından daha iyi tanıyordu. Her zaman öyle olmuştu.

Dolayısıyla o gece, gece yarısına doğru, Plum güvenli bir şekilde yatağındayken, Quentin taktikleri bir kez daha tersine çevirdi. Alice onun ön kapıyı açmasını mı istiyordu? Quentin doğruca oraya gidecekti. Ona istediğini

verecek, onunla ne yaptığını görecekti. Ne aradığını hâlâ bilmiyordu fakat Alice'in neyin peşinde olduğunu öğrenebilirdi.

Önceden birkaç büyü hazırladı ve kapıdan geçer geçmez ilkini yaptı. Bu büyü, evin bütün odalarında Quentin'in canlı gibi birer kopyasını yarattı.

Bu Alice'i şaşırtmadı ama kızdırmış olabilirdi çünkü Quentin merdivene ulaştığında Alice illüzyonu öyle sert dağıttı ki Quentin biri bulaşık teliyle beynini ovalamış gibi hissetti. İlerlemeli mi, geri mi dönmeli? Paniğe kapılmamaya çalışarak merdivene yöneliyormuş gibi yaptı, vücudunu bir matador gibi bükerek Alice'in yanından geçti ve kendini ara kattaki yarı banyoya kilitledi.

Kapana kısılmıştı ama sorun değildi. Elini cebine atarak acil durumlar için sakladığı bir kalem çıkardı. Kapının üzerine hızlı hareketlerle Swahili dilinde bir şeyler yazdıkta sonra kapının pervazına, çizgiyi hiç bölmeden ve köşelerine süslemeler ekleyerek kocaman bir dikdörtgen çizdi. Bu büyü yalıtımı yapmaya yarayan bir mühürdü çünkü Alice'in artık büyüden yaratıldığını umuyordu. Aklına sadece bu gelmişti.

Kapı bir darbenin etkisiyle sarsıldı, görünür bir şekilde içeri büküldü ve arkasında bir el bombası patlamış gibi kenarlardan hava püskürdü. Kapı dayanmıştı ama hemen ardından bükülmeye, boyası kabarmaya başladı. Uzun süre dayanmayacaktı. Bir büyü engeli olarak tasarlanmamıştı; sadece bir banyo kapısı olmak istiyordu.

Quentin arkasını döndü ve gözüne ilaç dolabının aynası ilişti; orada hâlâ kar yağıyordu. Deneysel bir şekilde elini uzattı; herhangi bir dirençle karşılaşmadı. Bu da başka bir geçitti. Bir ayağını klozetin üzerine koydu, dizini lavaboya dayadı ve dar boşluktan girdi.

Diğer banyo soğuktu; diğer-diğer banyo yani. Umutsuzca lavabodan inerken neredeyse banyonun ıslak zeminine düşüyordu. Şimdi neredeydi? Gerçeklikten iki dünya uzakta, bir diyarın içindeki başka bir diyardaydı. Bir seviye daha aşağıda.

Kapı kırıldığında ne yapacaktı? Yine Alice'in yanından geçip kaçabilirdi fakat bu ona ne kazandırırdı ki? Bir kez daha eli boş dönmek istemiyordu. Bu dalgıç dibe ulaşacaktı; bir daha yukarı çıkamasa bile. Burada ilginç bir şeyler olmalıydı. Bu derinlikte bazı kurallar yıkılmaya başlayabilirdi.

Kayan ayaklarına rağmen doğrulmaya çalışırken yarı yürüyüp yarı kayarak koridora çıktı ve atölyenin aynadaki yansımasının aynadaki yansımasına girdi. Burası karanlıktı. Hemen ışık oluşturdu; avuçları fener gibi parıldadı. Burada bir şey farklıydı. Üzerindeki gerçeklik katmanlarının artan baskısını neredeyse hissedebiliyordu. Bu gerçeklik nedense daha ağırdı: Sanki renkleri doyuran, siyah çizgileri daha kalın ve daha koyu yapan bir fotoğraf filtresinden geçirilmiş gibi. Quentin'in gözlerine ve kulaklarına dolmaya çalışıyordu. Burada uzun süre kalamazdı.

Ama nereye gidecekti? Pencerelere doğru yürüdü ve birini kaldırıp açtı.

Sokak onların sokağıydı; neredeyse: Bir yol ve sokak lambaları vardı fakat başka ev yoktu. İnşaat başladıktan sonra finansal felaket yaşadığı için terk edilmiş bir konut projesini hatırlatıyordu. Uzağa baktığında her yerde soğuk kumlar tıslayarak başka kumların üzerine kayıyordu. Geceydi, çok soğuktu ve sokak lambaları ışık yaymak yerine ağlıyormuş gibi yağmur yağdırıyordu. Gökyüzü simsiyah, yıldızsızdı ve ay dümdüz bir gümüş tabak gibi görünüyordu: Hayalet bir dünyayı yansıtan bir ayna. Bu görmemesi gereken bir şeydi. Tamamlanmamış bir dünya taslağı, düzgün hazırlanmamış bir sahne dekoru.

Pencereyi kapadı. Bu atölyede de kırmızı bir kapı vardı. Onu açarak geçti.

Şimdi bir şeyin özüne daha da yaklaştığını hissedebiliyordu. Üç seviye aşağıda, en içteki oda, en küçük matruşka; daha doğrusu, belirsiz hatları olan küçük ahşap bir kukla. Bu oda, asıl evdeki hiçbir şeye benzemiyordu ama Quentin yine de tanımıştı. Halı, o sıcak meyve kokusu; bir yabancının evi. Buraya daha önce sadece bir kez yaklaşık on beş dakikalığına gelmişti fakat buradan hiç ayrılmamış gibi hissediyordu. On üç yıl önce, Brooklyn'de, Princeton görüşmesi için geldiği evdeydi.

Kendi zihninde, zamanda, anılarında giderek daha derinlere ilerliyordu. Burası her şeyin başladığı yerdi. Belki burada oyalanırsa, sonunda görüşmeyi bile görebilirdi. Geri dönüp yükseklisans diplomasını alabilirdi. Bu gerçekten o muydu, yoksa bir tür simülasyon muydu? Kapının önünde bekleyen ve yağmurda durdukça her zamankinden daha çok umutsuzluğa kapılan genç bir Quentin var mıydı? Ve arkadaşı genç, güçlü ve daha cesur James?

Halkalar giderek tuhaflaşıyor, zaman çizgileri bir kördüğüme dönüşüyor, tanınmayacak ölçüde sıkılıyordu.

Yoksa bu bir ikinci şans mıydı? Alice'i böyle mi kurtaracaktı? Her şeyi değiştirecek, dolayısıyla hiçbir şeyin yaşanmamış olmasını mı sağlayacaktı; zarfı yırtacak ve yürüyüp gidecek miydi? Başka bir gerçeklikte gıcırdayan ahşabın sesini duydu. İki gerçeklik yukarıda. Oraya son gelişinde alkol dolabına gitmişti. Dersini almıştı. Etrafına bakındı; evet, bir dolaplı saat, tıpkı Christopher Plover'ın kitabındaki gibi. Artık çok netti. Kapıyı açtı.

İçerisi parıltılı altın para doluydu. Vegas'taki bir kumar makinesiymiş gibi dışarı döküldüler. Mayakovski'nin paralarına benziyorlardı ama yüzlercesi olmalıydı. Tanrım, buradaki gücün miktarı hayal bile edilemezdi. Bunlarla neler yapılmazdı ki? Artık yükseklisansını bitirmiş, usta bir büyücü olmuştu. Alice'i düzeltebilirdi. Her şeyi düzeltebilirdi. Ceplerini onlarla doldurdu.

İti an, çomağı hazırla: Alice, Quentin'in arkasındaki kapıdan yarı süzülerek, yarı yuvarlanarak geldi. Gitme zamanıydı. Alice'in yanından geçerek kapıdan diğer tarafa atladı.

Atölyede kar yağmura dönüşüyordu ve parkenin üzerinde iki santim kalınlığında gri bir birikinti vardı. Hazineden ağırlaşmış ceplerle koşarken neredeyse düşüyordu. Banyo kapısını sertçe kapadı ama kalemi çıkarmaya çalışırken düşürdü. Zaman yoktu. Hızını iki katına çıkaracak bir büyü yaptı ve lavabonun üzerine tırmanıp diğer tarafa atlarken ayak bileğine çok yakın gelen büyü enerjisinin sıcaklığını hissetti. Alice arkasında mavi bir bulanıklık halinde görünüyordu ve Quentin ondan daha hızlı değildi ama yeterince hızlıydı; ara kattan, atölyeden ve kırmızı kapıdan geçerek gerçek dünyaya geri dönecek kadar.

Alice onu yakalayamamıştı. Bugün değil. Bugün değil. Quentin bir an için orada nefes nefese durdu ve ellerini dizlerine koyarak kendini toparlamaya çalıştı. Sonra ellerini ceplerine soktu ve altını masanın üzerine boşalttı. *Onlara kazandıklarını göster.*

Tahmin etmeliydi. Bu da hikâyelerdeki gibi peri altınıydı; güneş doğduğunda kuru yapraklara ve çiçeklere dönüşen türden. Bulduğu şey buydu. Paralar sıradan bozuk paralara dönüşmüştü.

Asla o kadar kolay olmayacaktı. Bu işe yaramıyordu. Başka bir yolu olmalıydı. Biraz uyuması gerekiyordu.

"Quentin."

Eliot kapıda durmuş, üzerinde Fillory saray giysileriyle az önce bir Hans Holbein tablosundan inmiş gibi ona bakıyordu. Bir elinde mutfaktan aldığı viski dolu bir kadeh vardı. Eliot kadehini kaldırarak arkadaşını selamladı.

"Hayalet görmüş gibisin," dedi.

23. BÖLÜM

Quentin ona o kadar sıkı sarıldı ki Eliot neredeyse viskisini dökecekti. Bunun için yüksek sesle söylendi ama Quentin'in umurunda bile değildi. Eliot'ın gerçek olduğundan emin olmak zorundaydı. Burada olması hiç mantıklı değildi ama Tanrı'ya şükür, buradaydı işte. Quentin bir güne yetecek kadar hüzün, dehşet ve çaresizlik yaşamıştı. Bir dosta ihtiyacı vardı; onu eski günlerden tanıyan birine.

Ve aniden Eliot'ı burada, karşısında görmek –nedeni ne olursa olsun– imkânsız şeylerin mümkün olabileceğini gösteren bir kanıt gibiydi. Buna da ihtiyacı vardı.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi.

"Ben de."

"Plum'la tanıştın mı?"

"Evet, tatlı bir kız. Sanırım siz..."

"Hayır," dedi Quentin.

"Yani hiç..."

"Hayır!"

Eliot üzgün bir tavırla başını iki yana salladı.

"Kesinlikle fazla erken gelmediğimi görebiliyorum."

Gece geç saate kadar birbirlerine olup biten her şeyi anlattılar, geç saate kadar uyudular, çok fazla kahve içtiler ve sonra hepsini baştan yaptılar. Eliot'ın haberleri Quentin'i olduğu yere mıhlamıştı: İçinde olsun ya da olmasın, görebilsin ya da göremesin, dokunabilsin ya da dokunamasın, oralarda bir yerde bir Fillory'nin daima var olacağını sanmıştı. Onun var olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Mutluluk duygusuna güç veriyordu; uzaklardaki bir altın

yığınının bir kâğıt paraya değer kazandırdığı gibi. Onun sona ereceğini, yok olacağını düşünmek inanılmayacak kadar üzücüydü.

"Burada onu kurtarabilecek bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi. "Rupert'ın sahip olduğu bir şey?"

Eliot salonda yürüyerek daireler çiziyordu. Plum ve Quentin ayrı kanepelere oturmuş, onu izliyorlardı. Onlar uyurken Eliot bir süre daha ayakta kalmış ve Rupert'ın defterini okumuştu. Araştırmasının onlarınkiyle birleştiğini anlayınca ilk anda heyecanlanmış ama sonra yine sıkıntılı haline geri dönmüştü.

"Belki de bıçaktır. Ama onunla ne yapılabilir ki? Kime saplayacağım? Bunu kesinlikle bilmiyorum. Ancak büyüyle ne yapacağımı da bilmiyorum."

"Büyü ölen bir yeri kurtarmak için değil," dedi Quentin. "Yeni bir yer yaratmak için."

"O halde defterde başka bir şey olmalı; bir ipucu filan. Bir şifre."

Bu konu çok acil ve önemli olmasına rağmen, Quentin'in aklı hâlâ üst kattaki Alice'teydi. Bir parçası kahraman moduna geçerek Fillory'nin savunmasına koşmak istiyordu ama Fillory'yi kurtarmak artık Eliot'ın işiydi. İtiraf etmek zor olsa da, bu doğruydu. Elinden geleni yapacaktı fakat şimdi onun işi Alice'ti.

"Yani Martin, Umber'le bu anlaşmayı mı yapmış?" dedi Eliot sonunda. "Umber'in iyi niyetli olduğunu sanıyordum. Hem Martin, Umber'i öldürmemiş miydi?"

"Öldürmüş olabilir," dedi Quentin. "Klasik aldatmaca."

"Belki de Umber hâlâ bir yerlerde yaşıyor. Belki de bizim onun öldüğünü düşünmemiz gerekiyor."

"Ahh, bu hoşuma gitti işte," dedi Plum. "Martin'in Umber'i öldürdüğünü nereden biliyorsunuz ki? Tanrım, onlardan gerçek insanlarmış gibi söz ettiğime hâlâ inanamıyorum. Ya da hayvanlar, tanrılar, her neyse."

"Ember, Jane Chatwin'e söylemiş," dedi Quentin. "Jane de bana söylemişti. Ama haklısın, belki de bütün bunlar Umber'in suçudur. Belki de felaketin ardındaki gizli el, gizli toynak, her neyse, odur."

"Ama neden?" Eliot iki eliyle yüzünü ovaladı. "Bunu neden yapsın ki? Nasıl hayatta olabilir? Bütün bu süre boyunca nerede saklanıyordu? Nasıl

kötü olabilir? Ne yani, Ember'in kötü ikizi mi? Bu biraz fazla klişe, Fillory için bile."

Pencerelerden bolca güneş ışığı içeri süzülüyordu. Evin içi insana kasvet veriyordu; Quentin günlerdir dışarı çıkmamıştı. Çok yorgun olmasına rağmen, önceki gece iyi uyumamıştı da. Alice'in orada, aralarında incecik bir dünya parçasıyla sürekli yandığını bilmek zordu. Acaba Alice hiç uyuyor muydu? Sanmıyordu.

"Ya Siyahkule Kalesi?" Eliot giderek daha da hareketleniyordu. "O neyin nesi? Bütün yapıyı altüst ediyor! Nerede bitiyor? Her ne şekilde olursa olsun, anahtar Umber olmalı. Öyle olmalı. Jane'in bulmamızı istediği ipucunun bu olduğundan eminim." Kafein enerjisini tüketen Eliot, yorgun bir tavırla deri koltuklardan birine çöktü. "Janet'a bir mesaj göndereceğim. Bunu bilmesi gerek."

"Bunu yapabilir misin? Fillory'ye mesaj gönderebilir misin?"

"Kolay değil. Çok pahalı bir telgraf gibi. Ama evet. Konuyu değiştirelim. Ölen kız arkadaşınla ilgili neler öğrendin?"

"O ölü değil," dedi Quentin.

"*Bzzt!*" Eliot koltuğun kolçağındaki hayali bir televizyon yarışması düğmesine bastı. "Beklediğim cevap şuydu: 'O benim kız arkadaşım değil, manyak bir sihirli öfke iblisi.' Belki de o diyarı paramparça etmeli, kayıplarını sınırlamalısın."

"Ne, içinde Alice'le mi?"

"Eh, muhtemelen o kurtulacaktır. O şeyler öldürülemez. Geldiği yere geri döner."

"Ama o hâlâ yaşıyor, Eliot. Ve orada. Tam orada! Onu geri getirmek için minicik bir şans varsa, şu anda önümde!"

"Quentin..."

"Bana Quentin filan deme." Şimdi heyecanlanan Quentin'di. "Yapacağım şey bu. Yapmam gereken bu. Sen Fillory'yi kurtaracaksın, ben de bunu yapacağım."

"Quentin, yüzüme bak." Eliot oturduğu yerde doğrularak öne eğildi. "Haklısın. Bir şans olsaydı, bu olurdu. Ama yok. O Alice değil. Alice çoktan öldü. O yedi yıl önce öldü ve onu geri getiremezsin."

"Ben Yeraltı'na gittim. Orada değildi."

"Onu görmedin ama bu orada olmadığı anlamına gelmez. Bunu daha önce konuşmuştuk. Quentin, gerçekten yardımına ihtiyacım var. Fillory'nin senin yardımına ihtiyacı var. Ve kalpsiz gibi görünmek istemem, gerçekten ancak Alice tek bir kişi. Burada bütün Fillory'den, bütün bir diyardan, binlerce insandan söz ediyoruz. Bir sürü şirin hayvan da var tabii."

"Biliyorum." Zamanı boşa harcıyorlardı; Quentin'in üst kata dönmesi gerekiyordu. "Biliyorum. Yine de denemek zorundayım. Bana sadece birkaç gün ver."

"Orada ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Plum.

"Bilmiyorum. Ortalıkta biraz daha dolaşmak, biraz daha büyü yapmak. Belki bir şeyler bulurum. Deneme-yanılma."

Plum bir parmağıyla dudaklarına vurdu.

"Bunu söylemek bana düşmez fakat biraz sıkışmışsın gibi geldi."

"Sıkıştım."

"Bana kalırsa," dedi Plum, "aylaklık ediyorsun. Sıvışıyorsun, kaçıyorsun, yüzleşmekten kaçınıyorsun."

"Bunlara itiraz edemem ama başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Aslında yaptığım belki yanlış," dedi Plum, "ama bu konuda sana bir kadının bakış açısıyla yaklaşmaya çalışacağım."

"Bütün bunların nereye varacağını çok merak ediyorum," dedi Eliot, "tahmin bile edemezsiniz. Devam et."

"Demek istediğim şu ki... onunla doğrudan yüzleş. Dur ve savaş. Kaçmayı kes. Bakalım o zaman neler olacak."

"Bunu denedim. Yenildim."

"Bence sen daha çok doksan tane kalkanın arkasına gizlenmeyi denedin," dedi Plum. "Bu da onu muhtemelen daha da kızdırdı ve görebildiğim kadarıyla zaten fazlasıyla kızgın. İnsanları neyin kızdırdığını bilir misin? Sana bir şey söylemeye çalıştıklarında onları dinlememen. O zaman seslerini giderek daha da çok yükseltmeleri gerektiğini hissederler ama sen yine dinlemezsin. Senin yaptığın da bu. Korkuyorsun."

"Çok korkunç olduğu için olabilir mi?"

"Durup onunla yüzleşmeni istiyor, Quentin. Oraya girip onunla iletişim kurmandan söz ediyorum. Ona bir insan gibi davranmandan."

Quentin başını iki yana salladı.

"Bu intihar olur."

"Öyle mi? Bana daha çok ilişki gibi geldi."

"Dilbazlık ediyorsun," dedi Quentin.

"Öyle mi? Neden seni hâlâ öldürmedi?"

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Sorun, Plum'ın haklı olmasıydı. Alice'in buraya gelişi tesadüf değildi. Quentin bir diyar yaratmaya çalışmıştı ve işe yaramamıştı. Bir şey, yeni bir şey yaratmak, yeni biri olmak istemişti fakat eski bir şeyle başa çıkabilene kadar bunun olamayacağını görmüştü. Önce borçlarını ödemesi ve hayaletlerini huzura kavuşturması gerekiyordu.

Diğer yandan, Plum'ın haklı olduğunu bilmesinin asıl nedeni, Alice'in bunu yapacağını bilmesiydi.

"Ben hâlâ konuyu kapaman gerektiğini düşünüyorum," dedi Eliot, hayal kırıklığına uğradığı belli bir şekilde. "Yeni bir başlangıç. En baştan."

"Bana kalırsa," dedi Plum, "her şeye baştan başlamak için biraz geç."

Dördüncü kattaki atölyeye dönen Quentin kırmızı kapıyı tekrar açtı. Yarattığı diyarı görmekten nefret etmeye başlıyordu. Ölü doğmuş bir şeydi: Yeni, taze bir şey yaratmak istemişti ve bunun yerine bu soğuk, steril gerçeklik fotokopisini yaratmıştı. Bir şey ters gitmişti ve giderek sorunun kendisi olduğunu düşünüyordu. Bir diyar yaratmaya hazırdı ama öyle olmamıştı. Bunun kanıtı da tam karşısında duruyordu.

Tezgâhın başına oturarak notlarına bakarken Plum'ın söylediklerini düşünüyor, bilgi gürültüsünün arasından bir tür işaret çıkmasını bekliyordu. Oraya öylece girip durmalı ve Alice'in gözlerinin içine mi bakmalıydı? Belki de öyle yapmalıydı.

Alice orada, kapının önünde durmuş, ne düşündüğünü biliyormuş gibi onu izliyordu.

"Buradayım," dedi Quentin. "Alice. Konuşma zamanımız geldi. Artık bunu çözmemiz gerekiyor."

Alice havada süzülüyor, Quentin'e içini görüyormuş gibi bakıyordu. Bir eksiklik vardı: Konuşacaklarsa ve gerçekten işe yarayacaksa, kopyasında değil, burada, gerçek dünyada olmalıydı. Quentin onu bu tarafa geçirmek, açığa, kendi sahasına çekmek istiyordu. Korkunç bir risk olacaktı. Aşağı Manhattan'da bir niffin; kontrolünü kaybederse, karşısında 11 Eylül'ün sihirli bir karşılığını bulurdu. Ama her zaman bir durumdan konuşarak sıyrılmak mümkündü.

"Buraya gelsene." Gelebilir miydi? "Buraya gel. Bu işi bitirelim."

Hafif bir gülümseme, o kadar. Alice kendi başına ya gelemiyordu ya da gelmiyordu. Dolayısıyla Quentin'in yardımı gerekiyordu.

Bir dizi silme, kovma, anti-büyü saldırılarıyla başladı; her biri diğerinden daha güçlü ve şiddetliydi fakat diyar göründüğünden daha zorluydu. Yüzeyini bile çizemedi. O kadar kolay teslim olmayacaktı.

Taktik değiştirdi: Asasını, güzel siyah ahşap ve gümüş sopasını aldı. Atölyenin tuğla sütunlarına beş kez vurması gerekti ama sonunda ortadan ikiye böldü ve iki yarıyı birbirinden ayırdı.

O zaman bile diyar inat etti. Alice gösteriden zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Belki de çözüm kaba güç değildi.

Quentin eşiğe yürüdü ve on beş santim ötede durdu. Gözlerini kapayarak diyarın yok olmasını diledi. Vazgeçtiğini, teslim olduğunu, hiç var olmamış gibi soğuk özünün çözülmesine izin verdiğini hayal etti. Zaten hiç var olmamalıydı. Var olmak istemiyordu. Bırak.

Evet. Gözlerini açtı.

"Sön, kısa mum," dedi ve tek bir nefesle üfledi.

Ayna ev dıştan içe çöktü. Bir anlık sessizlik oldu; Quentin dışarıdaki soğuk kumulların dağıldığını, yağmur yağdıran sokak lambalarının yok olduğunu hayal etti. Alt katlar akordeon gibi büzülmeye başlarken uzaktan bir gümbürtü duyuldu. Quentin kapıdan olabildiğince uzaklaştı. Alice omzunun üzerinden baktı; bir niffinin hayrete kapılması mümkünse, yüzünde hayret ifadesi vardı. Sonra gümbürtüler daha da yaklaştı ve sonunda Alice'in arkasındaki oda bir çöp ezici gibi kapandı. Aynı anda Alice şiddetli bir şekilde kapıdan gerçekliğe itildi.

Alice kendisine döndüğünde, yüzünde yeni bir amaç ciddiyeti vardı. Artık o da oyun oynamıyordu. Quentin alt kata seslendi.

"Çocuklar! Plum!"

Alice gülümserken konuşur gibiydi: *Tabii, haydi, küçük kız arkadaşını çağır.*

"Öyle değil."

Masanın yanından geçerken Alice'in parmakları süründü ve masa yanmaya başladı. Quentin bakışlarını ondan ayırmadan merdivene doğru hafifçe geriledi. Alice vahşi bir hayvan gibiydi.

"Plum?" diye seslendi Quentin. "Eliot? Alice dışarı çıktı. Diyarı yıktım ve o da bu tarafa geçti."

Plum'ın kendi odasında kıpırdandığını duydu.

"Ne?" Plum üzerinde bir bluzla, saçları darmadağınık bir halde kapısını açtı ve Alice'i merdivenin tepesinde gördü. Uykudan uyanmış olmalıydı. "Ah. Bu iyi bir fikir miydi?"

"Muhtemelen? Eliot!" Lanet olasıca Büyük Kral hangi cehennemdeydi?

Asıl tuhaf olan, Quentin'in korkmamasıydı. Genellikle kriz anlarında kendini bir sürü seçenek arasında kaybeder, yanlış bir şey yapabileceği olasılığıyla felç olurdu; yapabileceği bir sürü yanlış, çok az doğru şey vardı! Ancak bu kez değil. Bu kez izlemesi gereken yol önünde gayet net bir şekilde belliydi. Tek bir doğru seçenek vardı ve o da ölümcül olacaktı fakat bütün hayatı boyunca yanlış şeyi yapmaktan ya da hiçbir şey yapmamaktansa, ölümü tercih ederdi.

"Plum, arkama geç."

Plum kendisine söyleneni yaptı ve ikisi birlikte alt kata çekilip salona girdiklerinde, Quentin kapıyı bloke ederek Alice'i durdurmaya çalıştı. Kinetik büyü: Kaba bir şeydi ama denemek zorundaydı. Kitaplardan, mutfaktan aldığı tabaklardan, kanepeden aldığı minderlerden ve bulabildiği diğer şeylerden bir bariyer oluşturuyordu. Bazen Alice'i durdurabiliyorlardı ama Alice içlerinden geçiyordu ve dokunduğu yerler yanıyordu.

"Quentin!" dedi Plum. "Burası benim evim! Sahibi benim! Sakın yıkma!"

Plum ateşleri söndürüyordu fakat havada yanmış yalıtım kokusu vardı.

"Plum, buradan gitmek zorundasın," dedi Quentin sakince. "Eliot'ı bul ve buradan gidin."

Plum tereddüt etti ama Quentin'i dinledi. Her ne yapacaksa, Plum için de endişelenirken yapamazdı. Gücünü engellememesi gerekiyordu ve kontrolü pek iyi olmayacaktı. Aslında, eğer şanslıysa, kontrolü gerçekten ama gerçekten kötü olurdu. O ya da bu şekilde bu iş burada sona erecekti: Alice'i kurtaracak ya da bunu yapmaya çalışırken ölecekti. Alice bir kez onun için ölmüştü; Quentin ondan aşağı kalamazdı.

Bir deney: Quentin ellerini birleştirdi, parmaklarını birbirine kenetledi ve salondaki bütün elektrik kabloları saldıran yılanlar gibi Alice'e doğru yöneldi. Bu, babası ölmeden önce yapamadığı bir numaraydı fakat şimdi ihtiyacı olan fazladan güce sahipti. Akım iletildi, ışıklar karardı ve Alice'in mavi aurası titredi. Quentin'in burnuna erimiş plastik kokusu geliyordu. Alice zevkle gözlerini kıstı.

Şimdi ne yapacaktı? Sihirli füzeleri zaten denemişti. Belki manyetik bir kafes. Hayır mı? O halde sadece güç: Mühürler, kalkanlar, birbiri ardına kalın ve görünmez güç tabakaları... Hepsini Alice'in etrafına sarıyor, bir sonrakini sararken öncekini büzüyordu. Alice'in etrafında ışık kırılıyor, anlık gökkuşakları ve ışık oyunları yaratıyordu. Büyülerden küresel kıvılcımlar saçılıyordu. Alice'in gücünün çok küçük bir parçasını kullanarak onları ittiğini hissediyordu ama Alice henüz onları patlatıp kendini kurtarmamıştı. Alice'in bir direnç hissetmesi bile gelişmeydi.

Belki nedeni sevgi, belki cesaret, belki de plastik kokularıydı ama Quentin içinde yükselen gücü hissediyordu. Daha önce Fillory'de, Benedict Adası'ndayken de böyle hissetmişti. Ondan da önce, Brakebills'teki ilk gecesinde her şey ilk kez içinden taşarken. Ancak şimdi daha güçlüydü.

Ve çok iyi gelmişti.

Çok fazla zamanı kalmamıştı. Tanrı'ya şükür, bina önceden sıkıca sarmalanmıştı çünkü ortamdaki enerjinin duvarları zorladığını, onları dışarı doğru ittiğini, pencereleri patlatabileceğini hissediyordu. Alice kaşlarını çatarak kendisini saran güçlere daha da fazla direndi. Quentin etrafa bakınarak metal bir şeyler aradı, kanepenin çıplak çelik iskeletini buldu ve manyetik bir

büyüyle onu kendine çekti. Gücünü toplayarak, ellerini sertleştirerek, onu yarım metrelik ayaklı bir kemere dönüştürdü: Bir omega simgesi.

Neredeyse çok geç kalmıştı. Alice bir kâğıt peçeteyi yırtar gibi tutsaklığından kurtularak ona yöneldi. Mavi elleri Quentin'inkilerin hemen üzerindeki mührü yakaladı ama onu aşamadı. Şimdi yüzleri birbirine çok yakındı. Alice mükemmel safir dişlerini göstererek her zamanki gibi gülümsüyor, kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Quentin de gülümseyerek karşılık verdi.

Nihayet doğruyu bulmuştu. Plum'ın söylediği gibi onunla yüz yüze gelmişti. Güçleri karşılaşmıştı. Bir bacağını arkaya doğru uzatarak kendini destekledi. Artık gölgeler dünyasında dolaşmak yoktu; bu gerçekti. Alice'in vızıldayan ve çıtırdayan gücünü hissedebiliyordu. Alice de onu hissedebiliyor muydu? Tanrım, nihayet kendini bırakmak, paniğe kapılmak, bütün gücünü harcamak ve yeterli olup olmadığını nihayet anlayacak olmak çok rahatlatıcıydı.

"Hepsi bu mu, Alice?" dedi. "Hepsi bu mu? Daha fazlasını istiyorum. Bana her şeyini ver."

Şimdi metal ellerinin etrafında kırmızı ve beyaz renkte parıldıyordu. Quentin kendi ellerini sertleştirmek yerine onları da metale dönüştürdü: Kanepe iskeletinin çeliğini ödünç alarak elleriyle birleştirdi. Mührü ayakta tutma ve kendini tutuşmaktan koruma çabasıyla değerli gücünü boşaltırken elleri parıldamaya başladı. Bu şeyi, Alice'i içine hapseden bu lanet olasıca sihirli yaratığı yenecek, içini açacak ve Alice'i dışarı çekecekti.

Denge değişirken büyücülere has sezgileri onu uyardı: Bu iş kritikleşiyordu. Omegası çeliktendi fakat sonuçta sadece bir kanepe iskeletiydi ve Quentin ondan verebileceğinden fazlasını istiyordu. Bu kez kendi çevresinde son bir kalkan oluşturmayı başardı ve bıraktı. Metal nesne Alice'in ellerinde patlayarak buharlaştı.

Patlama onları ayırdı; Quentin salonun zemininde bir iki metre geri kaydı. Hepsini indirdi. Kalkanı yok oldu. Elleri ve kolları tekrar ete dönüştü. Sadece kendisi ve Alice vardı; aralarında havadan, sessizlikten ve kaybedilmiş yedi yıldan başka bir şey yoktu.

Bütün çatışma boyunca paniğe kapılacağını sanmıştı fakat hiç kapılmamıştı ve nedenini şimdi anlıyordu. Eski Quentin paniğe kapılabilirdi fakat artık korku duymayan, kendi gölgesinden ürkmeyen biriydi, kim olduğunu bilmeyen biri değil. Daha gençken korkmadığı tek zaman öfkeli olduğu zamanlardı. O kadar korku ve şüphe doluydu ki güçlü olmayı düşünebilmesinin tek yolu, etrafındaki dünyaya saldırmaktı.

Oysa o gerçek güç değildi. Bunu şimdi anlıyordu. İkisi de burada olmak için çok uzun yolları aşmıştı. Alice'le ilk tanıştığında, ona ilk kez âşık olduğunda, Quentin henüz ona hazır değildi ama şimdi hazırdı. Önünde ikinci bir şans vardı ve bu kez kaçırmayacaktı. Alice'in hak ettiği erkek olmaya hazırdı ve bunu Alice'e gösterecekti.

"Sen," dedi Alice.

"Artık eskiden tanıdığın çocuk değilim, Alice," dedi Quentin. "Artık değilim. O çocuk gitti. Artık kim olduğumu biliyorum. Ama sen beni tanımıyorsun."

İçinde derin, sıcak bir sükûnet vardı ve bunca zamandır bekleyen gizli bir kaynaktan geliyordu. Alice'in gözleri kısıldı. Şüpheci bir tavırla bir an duraksayarak ona baktı. Quentin gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı, sonra gömleğini çekip çıkardı. Artık tamamen dalma zamanıydı.

Şansını neredeyse kaçırmıştı. Quentin'in blöf yaptığına karar veren Alice ona saldırdı ve bu kez gerçekten öldürmek için geliyordu. Quentin başka tarafa döndü ve yirmi bir yaşından beri duymadığı bir kelimeyi haykırdı. Alice'in teknik olarak bir iblis olup olmadığını bilmiyordu fakat ne olursa olsun, sırtında boş bir iblis kapanı dövmesi vardı ve onu kullanacaktı. Elinde kalan tek şey oydu.

Quentin nasıl olduğunu görmedi ama muazzam bir hava akımı hissetti ve Alice'in öfkeyle haykırdığını duydu...

"Hayır. *Hayır!*"

Haykırış bir oktav tizleştikten sonra aniden kesildi.

Ortam sessizliğe gömüldü ve Quentin havada süzülen kanepe tüyleri dışında yapayalnız kaldı. Aynı anda dövmesi soğuk bir ateşle aydınlandı; biri sırtına sıvı nitrojen dökmüş gibiydi. Mezuniyetinden önceki gece Fogg onun sırtına bir iblis kapanı kurduğunda Quentin hiçbir şey hissetmemişti fakat bu hiçbir şey değildi. Canı yanıyordu. Ve içinde inanılmaz bir baskı vardı.

Nefes alamıyordu. Doğum yapan bir kadın gibi homurdanıyor, birazını dışarı atmaya çalışıyordu ama çabaladıkça daha da kötüleşiyordu.

Alice'in orada olduğunu hissedebiliyordu. Onun öfkesini, onun gücünü hissediyor ve mutluluk duyuyordu. Quentin yanma hissini hafifletmek için sırtını duvarın serinliğine dayadı ama hiçbir işe yaramadı. Göğüs kafesi çatlıyormuş gibiydi. Ellerinin üzerinde damarları parıldıyordu.

Ön kapı çarpılarak açıldı.

"Ne yaptın sen? Alice nerede?"

Plum ve Eliot ona bakıyorlardı. Canlarını korumak için savaşmaya hazır bir şekilde içeri dalmışlardı.

"Sen gömleğini çıkarmışsın," diye ekledi Plum.

"Sırtımda," diye fısıldadı Quentin. Daha yüksek sesle konuşamıyordu. "Biliyorum."

Nazik bir şekilde kendini duvardan ayırdı ve kaskatı bir şekilde merdivenden çıkmaya başladı. Alnından ter damlaları süzülüyor, göğsünden aşağı akıyordu.

"Gitmelisiniz," diye fısıldadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Plum ama Quentin ona cevap veremedi. Alice'in lambanın içindeki bir cin gibi içinde kıvrandığını hissedebiliyordu. Bulabileceği ya da açabileceği bir delikten çıkmak istiyordu. Quentin zihninde parçaları birleştiriyor, hesaplamalar yapıyor ve güven verici bulmadığı cevapların üzerini karalıyordu. Cevaplara zaman yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Plum, Quentin'in peşinden.

"Haydi," dedi Eliot. "Ona yardım etmemiz gerek."

Quentin'in peşinden yukarı çıktılar. Quentin onları durduramazdı ve Eliot haklıydı; yardımlarına ihtiyacı vardı. En üst kattaki atölyeye ulaşırken sırtı üçüncü derece güneş yanığı varmış gibi acıyor ve geriliyordu.

"Paralar," diye fısıldadı. "Mayakovski."

Burada yeterince alan vardı. İlk kez yapmasına rağmen, ortasından derin bir kanal geçiyormuş gibi büyü kolayca gerçekleşti. Zihninde sayfayı önünde görebiliyordu: Sayı sütunları, birbirlerinin etrafında dönen halkalar, çerçevenin dışından bir yerden gelen rüzgârla salınan uzun yapraklarıyla o bitki. Hepsini ezbere biliyordu. Şimdiye kadar nedenini anlayamamıştı.

Amacı buydu. Bu yüzden sayfayı havadan kapıp saklamıştı. Madde ve büyü. Şimdiye kadar herhangi bir maddeyi sihirli yapma amacı taşıdığını sanmıştı fakat artık elinde saf büyü olan bir şey vardı ve onu maddeleştirecekti. Akışı tersine çevirecekti. Alice'i fiziksel dünyaya geri getirecekti.

Emirler yağdırıyordu –şimdi kibar olma zamanı değildi–, Plum'la Eliot da istediği şeyleri ona vermeye başladı: Tozlar, sıvılar, kitapların şu şu sayfaları, altın paralardan biri. Onları kollarını dirseklerine kadar hastanın içine sokmuş bir cerrah gibi bakmadan alıyordu.

Farkında olmadan parçaları birleştiriyor gibiydi. Yeni kazandığı güç ve küçük onarımlar olmadan bunu yapamazdı: Kırılmış parçaları birleştirmek her zaman bildiği bir şey olmuştu. Büyü gücünün en son kırıntılarını kendi içinden kazıyordu. Ateşi yükselmişti –vücudu alev alev yanıyordu– ve dizleri her an bükülebilirdi ama zihni netti. Ne yapması gerektiğini biliyordu; sadece yeterince uzun süre ayakta kalması gerekiyordu. Bir diyar yaratmanın onu ustalığa ulaştıracağını sanmıştı ama yanılmıştı. Çok yanılmıştı. Onu asıl ustalığa ulaştıracak şey, Alice'i tekrar insan yapmaktı. Onun başyapıtı buydu.

Her şey tamamlanınca, büyü patlamak üzere olan bir gök gürültüsü gibi havada asılı kaldığında, sırtını odaya dönerek kapanı açtı.

Bu, çok uzun süredir tuttuğu nefesini aniden salmak gibiydi. Oda mavi bir ışıkla doldu; tıpkı bir yaz akşamüstü yüzme havuzuna vuran ışık gibi. Quentin hissettiği rahatlamayla neredeyse bayılacaktı. Daha sonra dövmesine baktığında, yıldızın ortasında kabartılı, kararmış bir yara izi bulacaktı.

Alice'in mavi vücudu odanın ortasında havada sırtüstü asılı duruyor, cansız bir şekilde kıpırdanıyordu. Artık gülümsemiyordu; hem de hiç. Yüz ifadesi, özellikle Quentin'e döndüğünde karanlıktı. Kavanoza tıkıldıktan sonra şiddetle sallanmış bir eşekarısı gibi öfkeli ve sokmaya hazırdı. Quentin'in hayatı boyunca gördüğü en güzel ve en korkunç şeydi; asetilen alevi ya da tam önüne düşmüş bir yıldız gibi.

Quentin onun gözlerine baktı ve o kadar eski bir dille konuştu ki dünyanın bütün dil uzmanları duysa, kesinlikle kaybolmuş ve sonsuza dek unutulmuş bir dil olduğunu sanırdı. Oysa büyücüler unutmamıştı.

Mayakovski'nin parası –ikinci parası– elinde parıldıyordu ve bir avuç erimiş altın veya kuru buz gibi olsa bile Quentin kendini zorlayarak onu

daha sıkı tuttu; parmakları eriyor ya da kararıyor gibi hissetti. Alice bir ses duymuş gibi irkildi. Quentin'in sesi değil, başka bir şey; uzaklardan gelen bir şey. Şafak vakti uzakta çalan bir kilise çanı.

Sonra etrafındaki hava kardı ve dünya Alice'in içine akmaya başladı. Başlamıştı: Büyü odadaki atomları çekiyordu. Teni kararıyor, donuklaşıyor ve matlaşıyordu. Partiküller böcekler gibi etrafına doluşarak vücuduna gömülürken Alice kıvranıyordu. Madde ona akıyor, dolduruyor, parlak ve şeffaf mavi etinin yerini alıyordu.

Quentin arkaya doğru sendelerken Plum ile Eliot onu yakaladılar ve hepsi sersemlemiş bir halde kapıdan çıktılar; çok yakında durmak ve kendi atomlarının Alice'in içine çekilmesine neden olmak iyi olmazdı. Büyü gerekirse bunu da yapardı ve hiç ayırmazdı. Alice şimdi kasılıyor, ağırlaşıyor, yoğunlaşıyor, beden buluyordu. Çoktan yarı yarıya insana dönüşmüş bir halde derin bir acıyla inledi. Niffin ışığı sönüyordu. Ölüyormuş gibi sesler çıkarıyordu ve Quentin bir an için yanlış yapıp yapmadığını, kurtarmak yerine onu öldürüp öldürmediğini merak etti. Yine de artık geri dönmek için çok geçti.

Hepsi bitince, bütün mavilik yok olunca, Alice boğuk bir sesle ahşap zemine düştü ve bir kez sekerek hareketsiz kaldı. Quentin'in burnuna tuhaf gaz kokuları geliyordu.

Alice kapalı gözlerle sırtüstü yerde yatıyor ve çok sığ nefes alıp veriyordu. Bir kez daha ete bürünmüştü. Eski Alice, insan Alice olmuştu; beyaz, gerçek ve çıplak.

Quentin onun yanına çömeldi. Alice gözlerini hafifçe aralayarak ona baktı.

"Quentin," dedi boğuk bir sesle. "Saçlarını değiştirmişsin."

24. BÖLÜM

"Dinleyin, millet. Eliot'tan bir mektup aldım."

Janet, Beyazkule Kalesi'nin toplantı salonundaki Eliot'ın koltuğunda kendini rahat hissediyordu. İşini kendi resmi koltuğundan da yapabilirdi ama Eliot'ınkini seviyordu. Diğer tahtlardan farklı görünmüyordu fakat biraz daha... rahattı sanki. Keyifliydi.

Nedeninin güç olduğunu tahmin ediyordu. *Bana yakışıyor.*

"Gündem konusu," dedi Josh. "Şimdi Büyük Kraliçe misin? Yani Eliot gitti ya?"

Öyle miydi?

"Tabii. Neden olmasın?"

"Sadece..."

"Anayasal tartışmalar şu an biraz *gereksiz*, Josh. Ayrıca, anayasanın büyük bölümünü ben yazdım, dolayısıyla itirazlarını hemen keseceksin. Hepsini." Josh ağzını açtı. "I-ı-ıh! Mektubu dinlemek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Evet," dedi Josh ve Poppy aynı anda. Sonra birbirlerine mide bulandırıcı bir şekilde evlilik gülümsemesiyle baktılar.

"Tabii," diye ekledi Poppy.

Ölümleri muhteşem olurdu –yani sonuçta balkon *hemen şuradaydı*– ama politik açıdan haklı çıkarmak zordu. Janet devam etti. Şimdilik.

"Şöyle diyor." Janet küçük kâğıt şeridi bir dilek kurabiyesi kâğıdı gibi kaldırdı. "İNANILMAZ KOMPLO STOP UMBER KÖTÜYMÜŞ BELKİ HÂLÂ KÖTÜ VE HAYATTA STOP NE TUHAF DEĞİL Mİ STOP ONU HEMEN BULUN STOP DÜNYAYI KURTARABİLİR STOP KUZEY BATAKLIKLIĞI-

NIN ALTINI DENEYEBİLİRSİNİZ STOP EN KISA SÜREDE DÖNECEĞİM ÖPTÜM STOP."

Ortama sessizlik çöktü.

"Hepsi bu mu?" dedi Poppy.

"Ne bekliyordunuz..."

"Bilmiyorum. Biraz daha resmi bir şey belki?"

"Bize selam bile söylememiş mi?" dedi Josh.

"Hayır. Başka sorusu olan?"

"Gerçekten böyle yapmak zorunda mı? Bir telgraf gibi?"

"Hayır, aslında değil. Sanırım sadece eğleniyor. Daha önemli bir sorusu olan?"

Josh ve Poppy yine birbirlerine karıkoca bakışı attılar.

"Bunu tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ama bu ne be?" dedi Josh. "Umber kötü filan değil. Ya da değildi. O Ember'in kardeşiydi. Ayrıca öleli bir milyon yıl filan oluyor. Onu Martin Chatwin öldürmüştü."

"Ya da," dedi Janet, "belki de öldürmedi. Belki de ölümden döndü."

"Eliot neden geri dönmedi?" diye sordu Poppy.

"Onu ben de bilmiyorum. Bu nokta beni de şaşırttı. Biraz endişelendirdi de. Büyük Kral'ımıza bir hayli bağlandım. Belki de Dünya'da daha ilginç şeyler oluyordur fakat ne olduğunu bilemiyorum. Josh?"

"Eliot sana nasıl mektup gönderiyor?"

"Ah. O gitmeden önce planladık. Yatak odamın önündeki avlunun küçük süs havuzunun yüzeyinde beliriyor; bu kâğıt şeritlerde. Çok pitoresk. Sonra onları kurutuyorSun ve kelimeler bir Polaroid fotoğraf gibi ortaya çıkıyor. Poppy?"

"Bunu yapmalı mıyız? Ember'i bulmaya çalışmalı mıyız? Yani, Umber'i? Pardon, onları karıştırıyorum. Gerçekten, harekete geçmemiz gerek çünkü neredeyse ikinci üç ayıma giriyorum. Altı ayımız var."

Poppy'nin en önemli özelliklerinden biri, her şeyi yapabileceğine inanmasıydı. Janet'ın onda en sevdiği şeylerden biri buydu. Belki de sevdiği tek şey. Gerçi Poppy'nin saçları da güzeldi.

"Bir dakika," dedi Josh. "Ya Umber'i bulursak? Onunla ne yapacağız ki? Yani, güç ölçeğinin çok yukarısında. Onu korkutmamız mümkün değil."

"Şey, ben de bunu düşünüyordum," dedi Janet. "Belki onu Ember'in Mezarı'na sokabiliriz. Martin bir defasında Ember'i oraya kapamayı başarmıştı ve Ember dışarı çıkamamıştı. Bana kalırsa orası koç ilah hapsetmek için özellikle yapılmış gibi."

"Ama çok riskli," dedi Poppy. "Onu oraya nasıl götüreceğiz ki? Belki de bütün bunlarda biraz aceleci davranıyoruzdur."

Janet o anda çok tuhaf bir hisse kapıldı. Dengesini kaybediyormuş gibi bütün vücudunun bir yana doğru hafifçe çekildiğini hissetti. Sonra oda hafifçe sarsıldı ve o his silindi. Diğerlerini de etkilediğini görebiliyordu.

İlk tahmin eden Josh oldu.

"Oda durdu," dedi.

Beyazkule Kalesi, kulelerini hiç durmadan ve çok yavaşça döndüren, gerçekten yavaş ve sıkıcı atlıkarıncaları hatırlatan dişli temelleri üzerine kurulmuştu. Yel değirmenleri tarafından hareket ettiriliyordu. Normalde fark etmek kolay değildi ama şimdi fark etmişlerdi çünkü durmuştu. Karanlık zamanlarda, en kötü zamanlarda bile Beyazkule'nin kuleleri asla hareketsiz kalmazdı.

"Bu, sorunuzu cevapladı mı?" dedi Janet. "Bu dünya parçalanıyor. Bir şeyler yapmamız gerek ve elimizdeki tek ipucu bu. Bence kullansak iyi olur."

"Sadece... Burada bir ilahı avlamaktan söz ediyoruz," dedi Poppy. "Kolay olmayacak."

"Kolay olsaydı herkes yapardı."

Kulenin hareketi kesilir kesilmez, Josh balkona çıkmış ve taş korkuluğun üzerinden uzanarak aşağı bakmıştı. Janet ve Poppy de peşinden gittiler. Aşağıda minicik görünen insanlar kapılardan dışarı, sokaklara ve avlulara dökülüyor, kararsızca etraflarına bakınıyor, gözlerini kırpıştırıyorlardı. Tek tek durarak başlarını kaldırıp ellerini gözlerine siper ederek yukarı, balkonda duran üçüne baktılar ve kralları ile kraliçelerinin bir cevabı olabilirmiş gibi beklediler.

"Aptallar," dedi Janet, kısık sesle ama bunu sadece imajını korumak için yapmıştı. Prensip meselesiydi. Belki de Beyazkule'nin hiç durmayan kuleleri durduysa, gökyüzündeki küreler de artık zamanın müziğiyle dans etmeyi bırakmış olabilirdi. Kim nereden bilecekti ki? Belki de hayatı boyunca

mutlu olduğu tek yer parçalanıyordu. Ancak dünyanın sonu gelse bile, Janet kaltaklık etmekten vazgeçmezdi.

Hepsi gittiler; üçü de. Bebek de sayılırsa, dördü. Josh ve Poppy, Poppy'nin de gelmesi konusunda tartışmışlardı –pek kavga seviyesine yükselmemişti– fakat Poppy kazanmıştı.

"Çok fazla endişeleniyorsun," demişti. "Ben bebekle ilgilenirim. Sen sadece benimle ilgilen."

Kuzey Bataklığı'na yaptıkları yolculuk bu kez daha kısa sürdü. Ormanlarda cesurca ama amaçsızca dolaşmaya gerek yoktu. Bu kez doğrudan rotayı, ekspres treni seçebilirlerdi: Filodaki en hızlı uçucular olan hipogrifler.

Onları sürekli kullanmak mümkün değildi. Özgürlüklerine çok önem veren, bağımsız yaratıklardı ve her seferinde mutlaka kopan –koparmamak imkânsızdı– tüyleriyle ilgili de çok huysuzlardı. Yine de, böyle umutsuz zamanlarda safkan grifinlerden iyiydiler; o yaratıklar tam anlamıyla anarşistti. Tepeden tırnağa kaotik.

Janet'ın bindiği hipogrifin kulaklarının arasında komik kırmızı bir ibiği vardı; Janet daha önce böyle bir özellik görmemişti. Janet sadık bir hizmetkârın yardımıyla yaratığın sırtına binerken, hipogrif ona aldırmıyormuş gibi davranmıştı. Dünyanın sonu yaklaşırken bu yaratıklardan biraz olsun saygı görmek isterdi. Ah, neyse.

Fillory'yi hipogrif bakışı görmek güzeldi çünkü en azından Beyazkule'nin durmasının tek başına bir fenomen olmadığını doğrulamıştı. Her yerde ciddi terslik belirtileri vardı. Birkaç gün önce Eliot'la birlikte yolculuğa çıktıklarında olduğu gibi değildi ve o zamanı düşünürken bile Janet nostaljiye kapıldığını hissetti. Şimdi açık alanlardaki çimenler tuhaf, düzensiz şekillerde kıvrılıp salınıyor, daireler ve çizgiler çiziyordu; böyle yukarıdan bakınca, eski moda analog televizyonların titreşen görüntüsünü hatırlatıyordu.

Sonra Fillory'de günlük bir olay olan güneş tutulması gerçekleşmedi. Janet önce neyin eksik olduğunu anlayamadı fakat başını kaldırınca gördü: Ay ve güneş eğriydi. Gün ortasında aynı hizaya gelmeleri gerekirken birbirlerini ıskalamışlar, ayın boynuzu sadece güneşin aylasına değerek partnerini tutamamış trapezci gibi devam etmişti.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Josh. "Tebeşir Adam düşmüş!"

Doğruydu: Tebeşir Adam tepenin yamacında dizüstü çökmüş, yerçekimi ya da umutsuzluk yüzünden bitkin düşmüş gibi başı eğilmişti. Asası yuvarlak ellerinden düşmüştü. Tepenin ortasında, yanında süzülüyordu. İnanılmayacak kadar acıklı bir manzaraydı.

Ve bir de şu sonu gelmek bilmeyen lanet olasıca yaz vardı. Janet sıcaktan çok bunalmıştı. Josh ve Poppy bütün bunlara ondan da çok şaşırmıştı. Bütün bu süre boyunca Beyazkule Kalesi'nde rahatları yerindeydi ve üremekle meşguldüler. Janet'ın gördüklerine oranla çok daha azını görmüşlerdi...

Hipogrifler onları doğrudan bataklığa indirmedi çünkü dünyanın sonu geliyor olsa bile, değerli pençelerini çamura bulamaları için bir neden yoktu. Yakın çevrede helikopter pisti gibi dümdüz bir açıklık buldular ve doğaüstü bir zarafetle indiler.

"Burada bekleyin," dedi Janet yaratıklara. "Bize yirmi dört saat verin. O zamana kadar dönmezsek gidebilirsiniz."

Hipogrifler ona sarı renkli öfkeli gözleriyle baktılar ama kendisine yirmi dört saat zaman verip vermeyeceklerini gösteren bir işaret göstermediler. Janet, arkasında Poppy ve Josh'la birlikte çamurlara daldı.

"Eleştiriyor gibi olmak istemem ama," dedi Josh, "Büyük Kral ya da Büyük Kraliçe olsaydım, yanıma en azından bir bölük asker alırdım. Destek olarak. Belki şu katılması çok zor olan Beyazkule muhafızlarından. O adamların talimlerini hiç izlediniz mi? Yapabildikleri şeyler inanılmaz."

Janet derin bir nefes aldı. Sabır.

"Burada bir ilahı avlıyoruz, Josh. Hikâye klasik. Şok birliklerini, gerçekten yenilmez olan adamları önden gönderirsin ve ne olur? Hemen katledilirler. Ve o zaman da, *vay canına, bu adamların yenilmez olması gerekiyordu!* dersin. Sonra kahramanlar içeri dalıp asıl işi yapar. Hepsi sadece gerilimi artırmak içindir. O kısmı atlayıp doğrudan hedefe yönelebileceğimizi düşündüm."

"Ama ben o filmlere bayılırım," dedi Josh özlemle.

"Bu da iyi bir noktayı önümüze getiriyor, Janet," dedi Poppy. "Doğrudan hedefe yöneldik madem. Bir ilahla nasıl savaşmayı düşünüyorsun?"

"Savaşmayacağız," dedi Janet. "Onu avlayacağız."

Yaptığı ayrımın kendisi de pek farkında değildi ama birkaç dakika çenelerini kapamalarını ve düşünmesine fırsat vermelerini sağlamasını umuyordu. Birinin bunu yapması gerekiyordu.

"Ve biz değil," dedi Josh. "Sen savaşmıyorsun. Sen bebekle ilgileniyorsun."

"Ben bebekle ilgileneceğim," dedi Poppy, "savaşarak."

Hava sıcak ve nemliydi fakat bastıkları sırılsıklam çimenlerin arasından fışkırıp duran çamurlu su buz gibiydi. Burada güneşin ulaşamadığı yerler vardı. Neyse ki Janet'ın çizmeleri çok iyiydi.

"Her neyse," dedi, "Martin Chatwin, Ember'i yendi. Dolayısıyla yapılabilir. Martin Chatwin'in elinde bizde olmayan ne vardı?"

"Fazladan altı parmak," dedi Josh. "Başlangıç olarak."

Şartlar ne olursa olsun, yine sahada olmak iyiydi. Dizginleri elinde tutmak da öyle. Çöle gitmeden önce bir şeylere tüm emeğini vermiyordu; en azından yanında başkaları varken. Bir açıdan, her şeyini vermek istememişti. Diğerlerinin onu olması gerektiği kadar ciddiye almamasına şaşmamak gerekirdi. Ayrıca, bazı şeyleri batırmıştı da. O gece kendisini baştan çıkardığı için Quentin'in hâlâ ona kızgın olup olmadığını merak ediyordu. Sanki Alice'le onu ayıran kendisiymiş gibi! Bunu sadece alışkanlıktan yapmıştı. Eğer evinde bir keş varsa, ortalıkta kullanabileceği ilaçlar bırakmazdın.

Ve Quentin'in o zamanlar nasıl bir ezik olduğu düşünülürse, ilişkileri zaten iki haftadan uzun sürmezdi. İşin asıl komik tarafı, Quentin kendini toparladıkça, Janet'm ona duyduğu arzu da azalmıştı. Bu tuhaftı.

Tahtaları bulduklarında Janet hemen üzerlerinden ilerlemeye başladı. Poppy onun arkasından koşturuyordu fakat Josh, "Hey, bekleyin!" diye seslendi ve beklemediklerini görünce tombul vücudunu harekete geçirmeye çalıştı. Adam abur cuburların, arabaların, yapay yağların, televizyonun olmadığı bir hayal dünyasında yaşıyordu ama hâlâ şişmandı. Davasına olan bağlılığını takdir etmemek mümkün değildi.

Janet yoluna devam ederken bir kayanın üzerinde terk edilmiş, çok eski ve hırpalanmış bir çift çocuk ayakkabısı gördü. Acınacak ölçüde küçük görünüyorlardı. O kadar küçük bir çocuğu –ayakkabılara bakılırsa erkek çocuğuydu– buraya, Kuzey Bataklığı'nın derinliklerine getiren şeyin ne olduğunu ve başına neler geldiğini merak etti. İyi bir şey olamazdı.

İskeleyi görünce sırtından baltalarını aldı.

"Muhteşem baltalar," dedi Josh. "Onları nereden..."

"Anandan," dedi Janet. "Onu düzdükten sonra."

"Neden..."

"Çünkü çok hoşuna gitti."

En iyi performansı olmayabilirdi ama insan her zaman kazanamazdı. Ve o hikâyeyi baştan anlatmayı gerçekten istemiyordu.

Janet iskelenin tam ucunda durup ellerini beline koyarak etrafına bakındı. Her şey normal görünüyordu. Burada kıyamet gününe dair bir iz yoktu. Ancak bataklık zaten kıyamet gününe benziyordu. Azami ölçüde entropi, toprak ve su düzensiz bir halde birbirine karışıyordu. Bundan daha fazla inebilecekleri bir yer yoktu.

Bataklığın yüzeyi çerçöple sertleşmişti. Tam ortasında yıldırım düşmüş iki ağaç vardı. *Buraya gelmiştim,* diye düşündü. *Yaklaşık bir hafta önce.* Aniden hayatın nafileliğini ve döngüselliğini güçlü bir şekilde hissetti.

Eliot, Umber'in bataklığın altında olduğunu söylemişti; bu hem çok net hem de çok belirsizdi. Eliot ve onun istihbarat toplama yeteneğine güvenerek körlemesine dalmayı düşündü. Ancak Poppy onun yanından geçerek merdivenden inmeye başladı. Bu biraz saygısızlık olmuştu fakat Janet bu kez umursamayacaktı. Poppy zarif ayağının ucunu suya daldırdı, sonra bütün ayağını soktu.

"Hah," dedi.

"Dikkat et."

Poppy dikkatli değildi. Avustralyalıların kuruluk ve zehirli sualtı yırtıcılarına karşı geleneksel kaygısızlığıyla doğruca suya atladı. Bataklık onu bir kerede yuttu.

"Poppy!" diye bağırdı Josh, gözden kaybolan karısının ve çocuğunun arkasından bakarken. "Poppy! Tanrım!"

Hiçbir şey yoktu. Sonra Poppy'nin eli yüzeye çıktı ve hevesli bir tavırla başparmağını kaldırdı.

"Ah, Tanrı'ya şükür."

Josh deneyimli bir şekilde iskeleden çivileme suya atladı. Sessizlik buraya kadardı. Janet saygın bir tavırla, normal bir insan gibi eski ahşap

merdivenden indi ve dizlerine kadar suya girdi. Poppy'nin ne demek istediğini anlamıştı; burası tuhaftı. Islak değildi ve sanki bir şey onu dışarı itmeye çalışıyordu. Eğilerek başını suya soktu.

Ve aniden ıslak zeminde baş aşağı dönüverdi. Midesinin bulandığını hissetti; içkulağı duyularının geri kalanından aldığı verilerle itiraz ediyordu. Az önce ciddi şekilde sersemletici bir şey olmuştu.

"Lanet olsun!" Kusmamak için tükürdü. Josh ayağa kalkmış, olduğu yerde zıplamaya başlamıştı.

"Bir daha! Bir daha!"

En azından birileri eğleniyordu.

Üçü de suyun altındaydı ama tersine dönmüşlerdi; olan buydu. Bataklığın yüzeyinin altında ayakta duruyorlardı ve bastıkları zemin sertti. Aşağısı karanlıktı fakat karşılarındaki şeyin ne olduğu gayet açıktı; Beyazkule'nin aynısı ama çok daha ürkütücü bir kopyası olan kocaman bir şato. Surları beyaz meşalelerle aydınlanıyordu. Gökyüzü –daha doğrusu göl yatağı ya da her neyse– simsiyahtı.

"Sualtında, baş aşağı bir Beyazkule Kalesi," dedi Josh. "İtiraf etmeliyim ki ilk tahminim bu olmazdı."

"Bir yansıma."

"Aynalar solu sağa çevirir, yukarıyı aşağıya değil," dedi Poppy. "Ayrıca, siyah beyaz..."

"Tamam, tamam, anladım."

Herhangi bir direnişle karşılaşmadılar ama asma köprü kalkık olduğundan, üçü birlikte duvarın üzerinden uçarak avluya indiler. Ortalıkta kimse yoktu. Josh dış salonun kalın kapısını tıklattı. Cevap yoktu. Yine de kapı kolayca açıldı. İçerisi boş görünüyordu ama terk edilmişe benzemiyordu; düzenli ve temizdi. Üstelik duvarlarda başka meşaleler yanıyordu.

"Ürkütücü," dedi Poppy.

Yaklaşık bir dakika kadar oldukları yerde durarak etraflarına bakındıktan sonra, salonun karşı ucunda donmuş halde dikilen iki muhafızı gördüler. Gözleri ölüydü; ancak bir çift süs eşyası kadar canlı görünüyorlardı.

"Ah," dedi Josh. Onlara seslendi. "Hey, beyler! Burası neresi?"

Muhafızlar cevap vermedi. Beyazkule üniformalarının cenaze ciddiliğindeki kopyalarını giymişlerdi ve gözlerindeki şey de oydu: Uyuşturucu almış gibi gözbebekleri gerçekten genişlemişti. Burada çalıştıkları düşünülürse, onları suçlayamazdınız. Josh onlara yaklaştığında ne selamladılar ne de bir tepki gösterdiler fakat kıpırdadılar: Uzun saplı mızraklarını çaprazlama kapının önüne uzatarak önünü kestiler.

"Ah, haydi," dedi Josh.

Silahlarını ona doğru indirdiler. Josh geri adım attı.

"Soldaki benim!"

Janet'ın elindeki buz baltalarından biri soldakinin alnının ortasına indi ve miğferini yarıp kafatasını ağaç kütüğü gibi ikiye böldü. Güzel bir fırlatıştı. Adamın silahı takırdayarak yere düştü ve adam dizlerinin üzerine çöktü ama nedense devrilmedi. Kafasından simsiyah kan akıyor, taş zemine yayılıyordu.

"Ya da," dedi Poppy, "diplomasiyi deneyebilirdik."

Josh ve Poppy, sağdakine aynı anda kinetik büyü yaparak bir doğum günü partisinden kalmış bir balon gibi tavanın köşesine yapıştırdılar. Adam mızrağını düşürdü ve mızrak takırdayarak yerden sekti. Janet onun adına biraz utandı.

"Kendininkini öldürdüğüne inanamıyorum, Janet," dedi Josh.

"Lütfen. Bu adamların insan olduğunu bile sanmıyorum. Hiç sesleri çıkmıyordu, fark etmediniz mi?"

"Ama kanları akıyor."

"Anan da kanamıştı..."

"Şişşt!" Poppy muhafızların koruduğu karanlığa bakarak bir elini kaldırdı.

"...testisini kırdığımda," diye bitirdi Janet fısıldayarak.

"Bu hiç mantıklı değil!" diye tısladı Josh.

"*Şişşt!*"

Sustular. O sessizlikte, taşların üzerinde dolaşan toynak sesleri duydular. Janet ayağını öldürdüğü muhafızın parçalanmış başına dayayarak baltasını çıkarana kadar ileri geri salladı.

Yarım saat boyunca pek de saygın denemeyecek bir saklambaç oyunu oynadılar. Bazen sesin nereden geldiğini tam kestirmek zor oluyordu. Ellerinden

geldiğince sessizce ilerleyerek onu izlemeye çalışıyorlardı; başlarını yana yatırarak dinliyor, biri çok gürültü çıkardığında diğerleri onun omzuna vuruyor, öfkeli fısıltılarla tartışıyorlardı. Arada bir toynakların yanında başka bir ses duyuyorlardı; biri sanki kendi kendine mırıldanıyor gibiydi:

"Evet, evet, tam buraya. Haydi bakalım. Buradan. Dikkatli ol."

Kimle konuşuyordu? Sinir bozucuydu.

Ses Ember'in ilahi bariton tonuna hiç benzemiyordu. Bir ara kestirmeden gidebileceklerini anladılar ve neredeyse onunla burun burna geliyorlardı; hatta dönerek yukarı uzanan bir merdivende gözden kaybolan kalçasını bile gördüler.

"Kıl payı!" dediklerini duydular. "Neredeyse yakalanıyordum!"

Bunun ardından tuhaf ve tiz bir inilti duydular.

Üçü, Beyazkule Kalesi'nden tanıdıkları kemerli bir galeride durdular. Yukarısı güneş ışığıyla aydınlanıyor olmalıydı. Buradaysa pencereler dipsiz bir karanlığa bakıyordu. Çok aşağılarda altlarındaki parlak suyu, tersine dönmüş bataklığın yüzeyini ve gümüş rengi bir yumurtanın ortasındaki sarısı gibi görünen donuk güneşi görebiliyorlardı. Arada bir pencerelerden baş aşağı balıklar geçiyordu.

Toynaklar tekrar başladı. Bu kez daha yakındı.

"Bunu anlamıyorum," dedi Josh. "O bir ilah. Bizden gerçekten kaçmak istiyorsa, görünmez filan olabilir. Ya yakalanmak istiyor ya da bizi bir tuzağa sürüklüyor."

"Hadi öğrenelim," dedi Janet.

Şimdi liderlik zamanıydı.

"Sanırım tepedeki aydınlık salona gidiyor," dedi Poppy.

"Harika, o halde sıkışıp kalacak. Oradan başka çıkış yok."

"Yani onu kapana kıstıracağız."

"Burada bile kalabiliriz," dedi Josh, "yukarı çıkmamıza gerek yok."

"Ne, onu açlıktan öldürmeyi mi bekleyelim?"

Poppy bile gözlerini devirdi.

"Şu işi bitirip buradan gidelim. Burası tüylerimi ürpertiyor."

"Evet." Janet, Poppy'den hoşlanmaya başlıyordu. Birkaç onyıl daha geçse, belki anlaşmaya bile başlayabilirlerdi. Janet baltalarını ellerine alarak hızla

merdivenden yukarı koşmaya başladı. İnsan böyle merdivenlerle dolu bir kalede yaşarken çelikten bacak kasları geliştirmesi kaçınılmazdı. Poppy'nin çığlık atarak peşinden harekete geçtiğini duydu.

Yine zayıf iniltiler duyuldu.

"Amanın!" dedi ses ileride. Nazik bir İngiliz tenoru, ergenlik çağının sonlarında, hafifçe kıkırdayan bir sesti. Çok eski bir komedi dizisindeki gibi. "İnanılmaz, filhakika!"

Janet kızmıştı. Lanet olasıca Tebeşir Adam dizüstü çökmüştü. Bunun şaka olduğunu mu sanıyordu? Filhakika mı? Lanet olasıca filhakikayı gösteririm ben sana! Şimdi tam arkasında koşarak basamaklardan hızla çıkarken, Janet onun ilahi yünlü postunun kokusunu aldı. Bacaklarındaki yanmayı da hissediyordu.

"Dur! Tanrım! Konuşmamız gerek!"

Seni öldürdükten sonra ne kadar ölü olacağın konusunda konuşmak istiyoruz!

Yukarıda kalenin aydınlık salonu güzel bir kubbeli odaydı fakat buradaki duvarlarda yanan dört meşaleye rağmen son derece karanlıktı. Umber yeterince uzun süre duraksayınca, Janet onu ilk kez net bir şekilde görebildi: Kardeşine benzediği çok açıktı; dev gibiydi ve kıvrımlı kocaman boynuzları briyantinli gibi alnından arkaya uzanıyordu. Fakat Ember altın rengindeyken, Umber koyu fırtına grisiydi.

"Gidelim!" diye bağırdı Umber.

Pencerelerden biri güneş ışığıyla aydınlandı; bir saat boyunca bataklığın altında kaldıktan sonra, bu bir kaynak makinesine çıplak gözle bakmak gibiydi. Umber yukarıdaki dünyaya bir büyülü kapı açmıştı.

Hızlı bir koşuyla ileri atıldı ve pencereden atlayarak havada yarım takla atıp baş aşağı bir şekilde... gökyüzüne mi indi? Tavana mı? Hayır, sadece çimendi. Orada yerçekimi normale dönüyordu.

"Uzun zamandır buraya çıkmamıştım," dedi Umber koşarak uzaklaşırken. "Sandığınızdan daha yakın!"

Janet'ın omuzları sarktı. Lanet olsun! *Bu yaratığı sonsuza dek kovalasak da, yakalayamayabiliriz.* Oysa Poppy yanma gelirken hiç tereddütlü değildi. Hiç hızını kesmeden – hatta hızlanarak– doğruca büyülü kapıya

koştu, pencerenin pervazına yerleştirdiği ellerinin üzerinde amuda kalktı, yerçekiminin onu çekmesine izin verdi ve Janet'ın gözünde baş aşağı dönerek çimenlerin üzerine inip ona döndü.

Onu izlemek bile Janet'ın midesini bulandırmıştı. Üstelik hamile bile değildi.

"Haydi!" dedi Poppy neşeyle.

Olduğu yerde hızla dönerek uzaklaşan koça baktı. Umber bile onun hevesinden ürkmüştü. Uzaktan gelen silah sesi duymuş bir dağ keçisi gibi sıçradı.

"Hoşça kalın!" diye bağırdı ve yıldırım hızıyla uzaklaşırken büyülü kapı gözden kayboldu.

Janet pencereye doğru yarım adım attı ama çok geç kalmıştı.

"Lanet olasıca bir ilah!" dedi.

Josh yüzme havuzundan çıkmaya çalışır gibi nihayet yanına geldiğinde, Janet kollarını kavuşturmuş halde hâlâ orada duruyordu.

"O lanet olasıca şeyin cevizlerini koparacağım!" diye homurdandı Josh.

Janet kaçan ilahı, gözden kaybolan karısını kısaca anlattı. Josh bu kez tuhaf bir şekilde rahat görünüyordu.

"Bu arada, karın gerçekten etkileyici. Sanırım onu küçümsemişim. Bunun için tebrikler."

"Teşekkürler, Janet." Josh memnun olmuştu. Olması gerektiği gibi. "Beni tebrik edeceğin hiç aklıma gelmezdi."

"Sayılmaz çünkü sualtındayız."

"Demek büyülü kapı açtı, ha?" dedi Josh. "Yakından görebildin mi?"

"Tepeler," dedi Janet. "Çimenler. Gökyüzü."

Josh bir şey söylemeden başıyla onayladı fakat bakışları düşünceliydi. Kalın parmaklarıyla havada görünmez mühürler ve başka şeyler çizdi.

"Doğu sahili. Kuzeydoğu."

"Ne yapıyorsun? Ah." Josh'un geçitler hakkında herkesten üç kat daha fazla şey bildiğini unutmuştu.

Josh iyice odaklanmış ve kendini sihirli parmak boyasına kaptırmıştı ki kendi kendine homurdanıyordu. Janet onun hakkını vermeliydi: Bir şeyi anladığında, gerçekten çok iyi anlıyordu.

"Hah," dedi Josh. "Dalga geçiyor olmalısın."

Yerinden kalkarak odada dolaşmaya, başka birinin göremediği bir sivrisineği izliyormuş gibi etrafa bakınmaya başladı.

"Bir şeyler çevirdiğini tahmin etmiştim; ölümlü doğamız gereği bizi kabul etmeyen bir ulaşım ızgarası gibi. Anladın mı? Ama ilgisi yok! Peki, kapıyı açtığında tam olarak nerede duruyordu?"

Janet belli belirsiz işaret etti.

"Göster bana," dedi Josh. "Görmem gerek, yoksa işe yaramaz."

Janet iç çekti.

"Kıçıma bakarsan Poppy'ye söylerim."

Dizüstünde durarak Umber gibi emekledi ve olayı canlandırmaya çalıştı. Josh onun kıçına bakarak asık yüzle başıyla onayladı.

Sonra kapının açıldığı pencereye yaklaştı ve avuçlarını dayadı. Yavaş daireler çizdi: Elleri nereye gitse, büyülü kapının hayali bir görüntüsü veya kapıdan görünen manzara ortaya çıkıyordu. Tuhaf bir şekilde sıralanmış alçak tepeler. Tepelerin her biri mükemmel bir şekilde pürüzsüzdü ve diğerleriyle aşağı yukarı aynı yükseklikteydi. Mükemmel düz sıralar halinde dizilmişlerdi. Her tepenin üzerinde tek bir ağaç yükseliyordu; görünüşlerine bakılırsa meşe olmalıydı.

"Neresi burası?" dedi Josh.

"Kutur Tepeler," dedi Janet. Orası olmalıydı. Eşsiz bir yerdi. "Kırık Körfez'in hemen kuzeyinde."

"Tuhaf." Josh incelemek için kapıya doğru eğildi ve burnunu cama dayadı. "Kutur Tepeler. Bu bir sıfat filan mı?"

"Bazı gizemleri deşmemek daha iyidir. Josh, bizi oraya götürebilir misin?"

"Götürebilir miyim?" Josh parmaklarını bir, sonra iki kez şaklattı. "Neredeyse götürdüm." Şak. Üçüncü denemesinde hayali görüntü yüksek çözünürlüklü renklere dönüşerek canlandı. "Geldin bile, Kraliçem."

Janet alçak pencere pervazından önce ayaklarını, sonra poposunu, bembeyaz olmuş yüzünü sokarken ve yerçekiminin onu Josh'un karşıladığı yere çekmesine izin verirken midesi ağzındaydı. Yerçekimi pek de anlayabildiği bir kavram değildi. Yarı yolda donup bakarken, tavşan deliğinden çıkmaya

çalışırken sıkışıp kalmış Winnie-the-Pooh'a benziyordu. Sonunda Josh onu çekmek zorunda kaldı.

Janet, kaçak ilah Umber'i aramaya çıkışından dört saat kadar sonra nihayet bir kez daha Fillory topraklarında duruyordu. İnsanlık tarihine hükmeder gibi görünen sonsuz döngüyü bir kez daha düşünmekten kendini alamadı. İnsan işlerinde belirgin bir düzen vardı. Çerçöpü, pisliği, çürümüş yosunları alıp bir kedinin kapınıza avladığı sıçanı bıraktığı gibi kumsala atan bir dalga. Sonra daha fazlasını aramak için geri çekiliyordu.

Çok yaklaşmışlardı. Her şeyi çözebilirlerdi. Ve artık bunu yapamayacaklardı. Kaçmıştı.

Ne olursa olsun, Kutur Tepeler görülecek bir manzaraydı. Tepeler sıra sıra ufuk çizgisine doğru uzanıyordu ve o kadar düzenli olmadıklarını Janet şimdi görebiliyordu fakat daha çok kaymaz kilimlerin lastik tabanına benziyordu. Bir küçük kekin tepesine konmuş doğum günü mumu gibi her birinin tepesinde bir ağaç vardı ve her ağaç birbirinden farklıydı. Bazı yerlerde tepelerin etekleri sonu gelmek bilmeyen sıcak yaz yüzünden altın sarısına bürünmüştü.

Poppy orada, yarım kilometre kadar ötede onları bekliyordu. Bir şeyi işaret ediyordu; bir dakika, belki de her şeyi kaybetmemişlerdi. Umber gizlenmiyordu, orada durmuş, onlara bakıyordu. Tepelerden birinin üzerinde; bir içeri sıradaki üçüncü tepede. Kıpırdamıyordu bile! Onu açıkça görebiliyorlardı!

Janet ona doğru koşmaya başladı.

"Kaçma!" diye bağırdı, sadece sesiyle onu orada tutabilirmiş gibi neredeyse yalvararak. "Sakın kaçma! Lütfen! Orada kal!"

Umber kaçmadı. Onları bekledi.

İkisi kraliçe, biri kral olan üç insan, rahimdeki kraliyet vârisiyle birlikte yamacı çıkmaya çalışırken, Umber endişeli gibi bile görünmüyordu. Dünyayı sarsan olaylar için bir fon olarak, Kutur Tepeler muhteşemdi. Manzara huşu uyandırıyordu. Janet tepelerin üzerindeki ağaçları birinin mi diktiğini, yoksa doğal olarak mı büyüdüklerini merak etti.

Aslında, bu sorunun cevabını çok büyük olasılıkla bilebilecek olan varlığın kendisinden on metre ötede olduğu aklına geldi. Koça yaklaşırken

yavaşladı; iyice yaklaştığında kaçmayacağına inanmakta zorlanıyordu. Aptal aptal bakan yünlü yüzü ifadesizdi.

"Eh," dedi Janet, tırmanış yüzünden nefes nefese kalmış bir halde ellerini dizlerine koyarak, "bu ağaçları biri mi dikti, yoksa kendi kendilerine mi büyüdüler?"

"Hoşuna mı gitti?" dedi Umber. "Elbette hepsi benim. Tepeleri kardeşim yarattı ama onları bu şekilde bırakmayı planladığını sanmıyorum. Eminim daha sonra onları oraya buraya sanatsal bir estetikle serpiştirecekti. Derin jeolojik geçmiş görüntüsü yaratmayı sever. Ancak ben, 'Hayır, hayır,' dedim, 'hepsi oldukları yerde çok güzel.' Ve her birinin üzerine birer tane ağaç koydum. O zamandan beri de böyle duruyorlar. İlk Gün'den beri.

"Bir tanesi saat-ağaç." Yine kısaca titrek bir şekilde inledi; anlaşılan böyle gülüyordu. Ne inanılmaz şekilde sinir bozucu ve sevimliydi. "Nasıl yaptığını bilmiyorum. Muhteşem bir şey, şu cadı yani."

Tavırları Ember'inkinden çok farklıydı. Biraz dalgın, nazik, keyifli ve hafifçe efemineydi. Üzerinde giysi olsa, muhtemelen mor bir yelek giyer ve fular bağlardı. Janet onun kibirli mi, yoksa salak mı olduğuna karar veremedi.

Diğer yandan, bu hiç fark etmezdi çünkü her iki şekilde de an gelmişti. Şimdi yüzleşme zamanıydı. Umber onlara her şeyi anlatacak, eksik parçaları tamamlayacaktı ve onlar da Fillory'yi tekrar canlandırmak için ne yapmaları gerektiğini anlayacaktı. *Ah, Tanrım,* diye düşündü Janet, yaşamasını o kadar istiyordu ki! Geri dönmek istemiyordu. Kraliçe olarak kalmak istiyordu!

Onca kovalamacadan sonra, Janet aniden dünyadaki bütün zaman onunmuş gibi hissetti. Ufuk çizgisi üzerinde kıpkırmızı bir güneş batıyor, belirmeye başlayan koyu renk bir çürüğü hatırlatıyordu.

"İkiz kardeşinden farklı görünüyorsun," dedi Janet.

"Kimden?"

"Kardeşin? Ember? İkizin?"

"Ah! Ah." Koçun bilinçli bir sağırlığı vardı. "Biz sadece kardeş gibiyiz."

"Senin öldüğünü sanıyorduk."

"Ah, biliyorum!" Kişner gibi güldü. Umber kuyruğunu kovalayan bir kedi gibi daire çizerek koşturdu. "Sadece numara yapıyordum. Anlaşmanın bir parçası olarak Martin böyle olmasını istemişti. Ne tuhaf bir çocuk. Ge-

dipal aşamayı hiç atlatamadı sanırım. Uykusunda hep annesini sayıklıyor, babasının hayatta olup olmadığını merak ediyordu filan.

"Ama elbette herkes öldüğünü sanırken bir sürü şey yapabilirsin. Kimsenin müdahalesi olmadan. Kimse ölü bir tanrıya dua etmez, neden etsinler ki? Ancak Yeraltı'nda bir hayli uzun zaman geçirdim. Mecbur olduğum için değil, rolün ruhuna girebilmek için. Oranın efendisi olmamı istiyorlardı, ölüler yani. Fakat olmadım. Düşünsenize; ben, Yeraltı tanrısı! Daha alçakgönüllü bir şeyi tercih ederim. Örneğin, gezgin bir araştırmacı gibi.

"Yine de orada geçirdiğim zamandan zevk aldım. Çok sessizdi. Ve oyunlar da çok eğlenceliydi! Orada sonsuza dek kalabilirdim; gerçekten!

"Ve sonra Ember'in gölgesinde birkaç yıl geçirdim; onun gittiği her yere giderek, ayaklarının altında koşturarak. Farkına bile varmadı! Adım yüzünden belli olacağını sanıyordum ama biliyor musunuz, Ember öyle düşünmüyor. Hiç düşünmedi. Mecazdan hiç anlamaz."

"Ama neden böyle bir şey yapmaya gerek duydun ki?" Poppy kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Yani, gölge olayından söz etmiyorum, neden Martin'i Canavar'a dönüştürdün?"

Umber derin bir iç çekti. Altın sarısı gözlerini çimenlere dikti.

"O işin sonu kötü oldu. Çok kötü. Çok istiyordu ve ben de onun için iyi olacağını sanmıştım ama sonunda Martin beni büyük hayal kırıklığına uğrattı. Utanç verici. Martin'in sorunu neydi, biliyor musunuz? Hiç özdenetimi yoktu. Hiç!"

"Bence de öyle, sonu çok kötü oldu," dedi Josh. "Kimse kazanamadı."

"Sonunda Martin bile," dedi Umber üzgün bir tavırla. "Zavallı çocuk. Burada kalmayı çok istiyordu. Bu konuda konuşmaktan hiç vazgeçmiyordu. Ve çok da akıllıydı. Hayır diyemezdim, değil mi? Ona istediğini vermek istedim. Ben sadece herkese istediğini vermek istiyorum! Ama sonra yaptığı şeyler. Burada, Fillory'de kalabilmek için insanlığından vazgeçti. Onu bana kurban etti ki böyle bir şeyde muazzam bir güç vardır. Gücün büyüklüğüne ben bile şaşırdım.

"Fakat, inanabiliyor musunuz, kişiliğinin en iyi parçasıydı! Geri kalanı tam bir pislikti. Ben de gizlendim; beni bulabilseydi gerçekten öldürebilirdi.

Sonra öldürdüğünü söyledi ve ben de durumu değiştirmedim. Hayal kırıklığı yaratıyor." Umber iç çekti ve çimenlerin üzerine rahatça yerleşti. "Çok hem de."

"Nasıl aldın?" diye sordu Josh. "İnsanlığını yani."

"Şey..." Koç bu kez çekingen bir şekilde yine bakışlarını yere indirdi. Ön toynaklarından biriyle çimenleri eşeledi. "Sanırım, Martin'in insanlığına sahip olursam, Fillory'nin kralı olabileceğimi düşündüm. Hem de tanrısı. Bir tanrı kral. Öylesine bir fikirdi. Ancak ölü olmak o kadar hoşuma gitti ki denemedim bile!"

Bu sohbet, hiç de Janet'ın sandığı şekilde gitmiyordu. Umber'den hoşlanacağını sanmıyordu fakat ondan bu kadar nefret edeceğini de düşünmemişti. Daha çok etkileyici bir süper kötü kahraman karakteriyle karşılaşacağını ummuştu. Belki bir ortak noktaları olurdu. Oysa Umber etkileyici filan değildi. Yaptığı şeylerin sorumluluğunu almama eğilimindeydi. Kendisi bir kaltak olabilirdi ama en azından bunu kabulleniyordu.

"Bütün bunlar nefes kesici," dedi Janet. "Gerçekten. Ancak seninle konuşmak istememizin nedeni bu değil."

"Değil mi?"

"Bu arada," dedi Josh, "artık konuştuğumuza göre, neden daha önce kaçtın da, şimdi durup bizimle konuşuyorsun?"

"Ah!" Umber şaşkın gözlerle baktı. "Hoşunuza gittiğini sanmıştım! Kovalamaca. İstediğiniz bu değil miydi?"

"Pek sayılmaz, hayır," dedi Janet.

"Yine de her şeyi kurtardığım kısmı sevmiştim," dedi Josh. "O güzeldi. Biliyorsun, şu büyülü kapıyla."

"İşte!" dedi Umber. "Gördün mü? Ve egzersize de ihtiyacın vardı."

Bu Josh'un neşesini sildi. Poppy kocasının koluna vurdu.

"Ah, her neyse," dedi Josh. "Bak, şu kıyamet günü muhabbeti nedir? Dünyanın sonu? Onu nasıl durduracağız? Bu senin uzmanlık alanın, değil mi?"

Umber kırgın gözlerle baktı.

"Kıyamet günü mü? Ah, hayır. Benim işim değil."

"Değil mi?" dedi Janet.

"Hayır. Böyle bir şeyi neden yapayım ki?"

İki kraliçe ve kral birbirlerine baktılar. Janet'ın içinde bir şeyler ölmeye başlamıştı. Ah, evet, umut. İnsanlar böyle diyordu.

"Ama sen değilsen..." dedi Poppy. "O halde biz nasıl..."

Umber'in insanlık dışı yüzündeki şaşkınlık bile çok belirgindi.

"Durduracaksınız? Benim bildiğimi düşünmediniz herhalde? *Durdurabileceğinizi* sanmıyorum. Bir kıyamet gününü nasıl durdurabilirsiniz ki? Doğa bu. Kendi kendine olur."

"Yani sen..." dedi Josh ama sözünü tamamlayamadı.

"Ama o zaman..." dedi Janet. O da cümlesini tamamlayamadı. Çözüme ulaştıklarından o kadar emindi ki. Cevap, arayışın sonu. Çok emindi.

Aniden Janet bir dürtü hissetti; son günlerde en iyi sezgileri onu son anlarda buluyordu. Her şey bir anda zihninde birleşmişti: Umber, Martin'in insanlığını almıştı ve hepsini basit bir muziplik gibi anlatmıştı. Oysa Martin, Canavar'a dönüşmüş, Penny'nin ellerini ısırmış, Quentin'in köprücükkemiğini ezmiş, Alice'i kendini bir niffine dönüştürmeye zorlamıştı. Sonra da okuldaki şu kızı yemişti, adı neydi?

Sırtındaki baltalardan birini kaparken hareketini hiç kesmeden Umber'in kafasına indirdi. Ucuna buz bıçağı koymaya bile zamanı olmamıştı; koçun kafasına inen saf metaldi.

"Ah!"

Umber'in gözleri iri iri açıldı. Janet hareketini bu kez çok daha güçlü bir şekilde tekrarladı ve Umber'in dizleri kıvrıldı.

Şu çılgın baltalar. Baş'ın hakkını vermeliydi; onları abartmamıştı. Aynen söylediği gibiydiler; hatta daha fazlası. Onlarla vurduğunuz bir tanrı bile olsa etkisini hissediyordu.

Umber uzun burnunu titreterek kalkmaya çalışırken her şeyden çok afallamıştı. Janet ona tekrar tekrar vurdu ve sonunda Umber'in bacakları atında kıvrıldı ve koç ilah baygın bir şekilde yere yığıldı. Sonra bir kez daha vurarak sağ kulağının üzerini yardı ve o kocaman boynuzlardan minik bir parçayı biçti.

"Bu yaptığın şeyler için! Ve yapmadığın her şey için! Seni lanet olasıca piç!"

"Janet!" dedi Poppy, ilk kez soğukkanlılığını kaybederek. "Tanrım!"

"Kimin umurunda? Cevap onda değil. Bize yardım edemez. Hiçbir şey bilmiyor." Ayrıca, bir daha ne zaman bir tanrıyı dövme fırsatı bulacağını kim bilebilirdi ki? Özellikle de böylesine açıkça hak etmiş birini? Umber baygın bir şekilde yanlamasına devrilirken, kalın dilinin ucu gevşek ağzından dışarı sarktı.

"Ezik!" Janet üstüne tükürdü. "Sen kral filan olamazdın. Ödleğin tekisin!"

Diğerleri şaşkın gözlerle ona ve yemyeşil çimenlerin üzerinde yatan tanrıya bakıyorlardı.

"Bu Alice içindi," dedi Janet. "Ve biliyorsunuz, Penny'nin elleri için. Hepsi için."

"Hayır, anlıyoruz," dedi Josh. "Mesaj alındı."

"Sanırım bunun için kaşındığını söyleyebilirsiniz."

"Gitmemiz gerek," dedi Poppy.

Ama gitmediler; henüz. Uzakta, İsimsiz Dağlar'ın arasındaki bir boşluktan, güneşin neredeyse dünyanın kenarına ulaşmış olduğunu görebiliyorlardı. Batışını izlediler.

Ne var ki güneş tam olarak batmadı. Batamadı. Ufuk çizgisinin altına inmek yerine çizgiye dayanmış gibi duruyordu. Parça parça, azar azar, alt kenarı düzleşti ve üzerinden yayılan alev parlamaları günbatımı manzarasını karmakarışık hale getirdi. Uzaktan bir bombardıman gibi bir ışık patlaması, sonra bir ışık patlaması daha oldu. Patlama sesi birkaç saniye sonra onlara ulaştı ve birkaç saniye ardından sarsıntıyı hissettiler; biri dünyanın kenarına matkap dayamış gibi zemin sarsılıyordu. Arkalarındaki ağaçtan birkaç yaprak döküldü.

"Bu da neydi böyle?" dedi Josh.

Janet anlamamış olmayı diliyordu ama anlamıştı.

"Başlıyor," dedi. Kutur Tepeler'de bir tepenin yamacına oturarak dizlerine sarıldı. "Çok geç kaldık. Kıyamet başladı."

25. BÖLÜM

Alice uyuyordu. Quentin'in yatağında sırtüstü yatarak, ağzı açık bir halde, ince örtünün altında hiç kıpırdamadan, bir kez bile dönmeden yaklaşık yirmi dört saat uyudu. Quentin elinden geldiğince uzun süre uyanık kalarak onu izledi ve hafif hırıltılı nefesini dinledi. Saçları uzun, dümdüz ve matlaşmıştı. Teni solgundu. Tırnaklarının kesilmesi gerekiyordu ve yere düştüğünde vurduğu yerde kolu çürümüştü. Ancak genel olarak sağlıklıydı. Yine kendisi olmuştu.

Quentin ona baktı, baktı, baktı: Nihayet buradaydı. Geri dönmüştü. Artık hayatının geri kalanının başlayabileceğini hissediyordu. Hâlâ Alice'e âşık olup olmadığını bilmiyordu fakat onunla aynı odada olmanın kendisini gerçek, bütün ve canlı hissettirdiğini biliyordu; hem de hiç olmadığı kadar. Daha fazla uyanık kalamadığında nöbeti diğerleri devraldı.

Alice uyandığında Quentin alt katta öğle saatinde kahvaltı ediyor, yeni bir nöbete hazırlanıyordu.

"Aç olduğunu söyledi," dedi Plum.

Quentin başını önündeki Cheerios paketinden kaldırınca Alice'i kapıda, Plum'ın açık mavi bornozuna sarınmış halde gördü; son derece solgun, bitkin, değerli ve savunmasız görünüyordu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı.

Quentin ayağa kalktı fakat Alice'in yanına gitmedi. Bunu yapması gayret gerektirmişti ama on boğmak istemiyordu. Yavaş yavaş ilerlemek istiyordu. Bu anı düşünüp zihninde canlandırmak için bolca zamanı olmuştu ve fazla heyecanlanmamaya kesinlikle kararlıydı. Alice'in ihtiyacı olan şey sükûnetti. Uzun, çok zorlu bir yolculuktan sonra onu geliş kapısında karşılıyormuş gibi davranıyordu.

Sandığından daha kolaydı. Quentin onu gördüğüne mutlu olmuştu. Bunun için bir yol haritası yoktu ama bir yolunu bulacaklardı. Artık istedikleri kadar zamanları vardı.

"Alice," dedi Quentin. "Acıkmışsındır. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Alice cevap vermedi; sadece masaya yaklaştı ve bu aletin ne işe yaradığını anlayamamış gibi kararsız gözlerle baktı. Quentin ona rehberlik etmek için elini uzattı fakat Alice geri çekildi. Kendisine dokunulmasını istemiyordu.

Temkinli bir tavırla bir sandalyeye oturdu. Quentin ona biraz Cheerios verdi. Bunu seviyor muydu? Quentin hatırlayamıyordu. Ellerinde başka bir şey yoktu. Kâseyi onun önüne koydu ve Alice kusmuk dolu bir kâseymiş gibi baktı.

Niffinler muhtemelen bir şey yemezdi. Muhtemelen yedi yıldır ilk kez önünde yiyecek vardı çünkü yedi yıldır ilk kez etten kemikten bir bedeni oluyordu. Bir dakika daha geçtikten sonra, beceriksiz bir hareketle kaşığı içine daldırdı. Herkes ona bakmamaya çalışıyormuş gibiydi. Birkaç saniye robot gibi lokmasını çiğnedi; bir lokmayı çiğnemenin nasıl bir şey olduğunu gösteren kaba çizimler görmüş ama kendisi daha önce hiç denememiş biri gibi. Ve tükürdü.

"Sana Honey Nut almamız gerektiğini söylemiştim," dedi Plum.

"Ona biraz zaman ver," dedi Quentin. "Ben dışarı çıkıp taze meyve alacağım. Taze ekmek. Belki bu işini kolaylaştırır."

"Susamış olabilir."

Doğru. Quentin ona bir bardak su verdi. Alice uzun bir yudum aldı, sonra bir daha içti ve yüksek sesle geğirerek yerinden kalktı.

"İyi misin?" diye sordu Plum. "Quentin, neden konuşmuyor?"

"Çünkü hepiniz siktirip gidin," dedi Alice boğuk bir fısıltıyla. Üst kata çıkarak tekrar yatağına döndü.

Quentin, Eliot ve Plum, mutfak masasının etrafına oturdular. Buzdolabı sinir bozucu bir şekilde ötmeye başlayınca sonunda biri yerinden kalkıp uyurken horlayan birini dürter gibi dolabı itti fakat dolap yarım saat sessiz kaldıktan sonra tekrar uğuldamaya başladı.

"Bir şeyler yemesi gerek," dedi Quentin. Ayağa kalktı. Oturduğu yerde duramıyordu; sandalyeye oturur oturmaz tekrar kalktı. Alice iyileştiğinde kendisi de oturabilecekti. "En azından aç olması gerek. Belki de hastadır; belki vücudu bir araya gelirken bir terslik olmuştur. Belki karaciğerinde delik filan vardır."

"Muhtemelen sadece karnı tok," dedi Eliot. "Muhtemelen onu dönüştürmemizden hemen önce birkaç kişiyi yemiştir ve sadece biraz dinlenip hazmetmesi gerekiyordur."

Quentin bunun komik olup olmadığını bile bilmiyordu. Artık ayıramıyordu. Ve Eliot ne derse desin, o da Alice'in yatağının yanında Quentin kadar zaman geçirmişti.

"İyileşecek," dedi Plum. "Surat asmayı bırak. Yani, onu canavar olmaktan kurtardığımız için bize minnettar olacağını filan sanıyordum ama sorun değil. Teşekküre ihtiyacım yok."

"En azından iyi görünüyor. Bir gün bile yaşlanmamış."

"Niffin olmanın nasıl bir şey olduğunu merak edip duruyorum," dedi Quentin.

"Muhtemelen hatırlamıyordur."

"Her şeyi hatırlıyorum."

Alice merdivenin dibinde duruyordu. Çok fazla uyuduğu için yüzü şişmişti. İçeri girip tekrar masaya otururken, şimdi daha kendinden emin hareket ediyordu fakat hâlâ Dünya'nın yerçekimine alışamamış gibiydi. Sanki bir şeyler bekliyordu.

"Meyvemiz var," dedi Quentin. "Elma. Üzüm. İtalyan jambonu." Köşedeki gösterişli markette bulabildiği lezzetli ve makul ölçüde taze her şeyi almıştı.

"İçinde kocaman bir buzla bir duble viskiyi tercih ederim," dedi Alice.

Ah!

"Tabii. Hemen geliyor."

Alice hâlâ kimseyle göz teması kurmuyordu ama bu bile bir ilerleme gibiydi. Belki de biraz rahatlardı; içki şoku atlatmasına yardımcı olurdu. Tabii karaciğerinde gerçekten delik olmadığı sürece.

Quentin şişeyi indirirken sürekli doğaçlama bir şeyler uydurduğunun farkındaydı. Kadehe bir buz küpü atarak üzerine viski doldurdu. İşin püf

noktası, ondan korkmamaktı. Sevildiğini hissetmesini istiyordu. Belki bu kadarı yüksek bir beklentiydi ama en azından kendini güvende hissetmeliydi.

"Başka isteyen?" diye seslendi Quentin mutfaktan.

Odadaki sessizlik buz gibiydi.

"Peki."

Kendine de bir kadeh koydu. Yeni hayata döndürdüğü eski kız arkadaşının yedi yıldır ağzına koyduğu ilk içkiyi yalnız içmesine izin vermeyecekti. Plum ve Eliot ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Quentin fikirlerini değiştirebileceklerini düşünerek onlara da birer kadeh hazırladı.

Alice viskiyi iştahla içtikten sonra Plum'ınkini alıp onu da içti. İkincisi de bitince boş kadehlere hayal kırıklığıyla baktı. Eliot çaktırmadan kendi kadehini onun ulaşamayacağı bir yere doğru itti. Quentin, Alice'e şişeyi getirmeyi düşündü ama sonra bunu yapmaması gerekebileceğine karar verdi. Alice'in daha fazla su içmesi gerekiyordu.

"Acaba sen..." diye başladı.

"Acıttı," dedi Alice. Titrek bir şekilde nefesini üfledi. "Bilmek istiyorsan. Hiç merak ettin mi, Quentin? Nasıl olduğunu hayal etmeyi gerçekten denedin mi? Hiç denedin mi? Belki de acıtmayacağını, kolayca kurtulabileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Bilemezsin sonuçta, belki sihirli ateş farklıdır. Sana bir şey söyleyeyim: Farklı filan değil. Cehennem gibiydi. Normal ateşle yanmak kadar acı vericiydi sanırım. Komik, o zamana kadar hissettiğim en büyük acı, parmağımı katlanan sandalyeye sıkıştırdığım zamandı. Sanırım o zaman şanslıymışım."

Olanları düşünürken duraksayarak, bir şey kaçırmadığından emin olmak ister gibi yine kadehine baktı.

"Sinirlerinin bir yerden sonra hissetmeyeceğini sanıyorsun ama hissediliyor. Bir üst sınır olduğunu sanıyorsun. İnsanın o kadar acı duyması neden mümkün olsun ki? Gereksiz olacağını sanıyorsun."

Kimsenin cevabı yoktu.

"Ve sonra hiç acı duymamaya başladım. Bedenimin son parçalarının gidişini hatırlıyorum –aynı anda hem ayak parmaklarım hem de başımın tepesiydi– ve sonra acı tamamen kesildi. Bittiği için rahatlıktan ağlamak

istedim. Bedenim yok olduğu için inanılmayacak kadar rahatlamıştım. Artık canım yanamazdı.

"Fakat ağlamadım, değil mi? Güldüm. Yedi yıl boyunca da gülmeye devam ettim. İşte asla anlamayacağın şey bu. Asla, asla, asla anlamayacaksın." Alice masanın üzerine baktı. "Hepsi bir şakaydı; asla ama asla eskimeyen bir şaka."

"Şaka filan değildi," dedi Quentin sakince. "Hepimizin hayatımızda gördüğümüz en korkunç şeydi. Penny ellerini kaybetmişti, ben köprücükkemiğimin yarısını kaybetmiştim ve Fen öldürülmüştü. Sonra seni de kaybettik. Şaka filan değildi."

"*Kapasiktiğiminçeneni!*" diye bağırdı Alice. "Seni ağlamaklı pislik! Asla bir boku anlamayacaksın!"

Quentin onu inceledi. Püf noktası korkmamaktı.

"Üzgünüm, Alice. Hepimiz çok ama çok üzgünüz. Ama artık geçti ve bunu anlamak istiyoruz. Dene. Bana açıklamaya çalış."

Alice gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı.

"Anlamıyorsunuz ve asla da anlamayacaksınız. Sen beni insanken bile anlamıyordun, Quentin çünkü senin kadar bencil biri başka birini asla anlayamaz. Sen kendini bile anlamıyorsun. Bu yüzden, sakın şimdi beni anlayabileceğini sanma."

Eliot bir şey söylemek için ağzını açtı fakat Alice onun sözünü kesti.

"Onu savunma! Hayatın boyunca gerçek bir duygu hissedecek cesaretin olmadı, sürekli zilzurna sarhoşsun. Bu yüzden bir kez olsun sana gerçeği söyleyen birini dinle."

Dinlediler. Quentin nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bu kadın Alice'e benziyordu –Alice'ti– fakat bir terslik vardı.

"Bedenim yok olunca, tamamen bir niffine dönüştüğümde... şu eski diş macunu reklamını düşünüp durduğumu biliyor musunuz? Neden düşündüğümü bilmiyorum fakat slogan diş macunun 'dişçiden yeni çıkmış duygusu verdiğini' söylüyordu. Benim hissettiğim de buydu; tam olarak. Bütün pislik temizlenmişti. Kendimi taze, hafif ve tertemiz hissediyordum. Saftım. Mükemmeldim.

"Oysa hepiniz etrafımda durmuş, dehşetle bana bakıyordunuz! Komik olan ne, biliyor musunuz? O zaman ne düşündüğümü hatırlıyorum. Martin'i,

Penny'yi, seni ya da başka bir şey düşünmedim. Sadece *nihayet* diye düşündüm. *Sonunda!* Bu anı farkında olmadan bütün hayatım boyunca beklemiştim.

"Bu olduğunda, büyüyü yaptığımda, belki de gücü Martin'i öldürecek kadar uzun süre kontrol edebileceğimi düşünmüştüm. Ancak güce sahip olunca, bir niffine dönüştüğümde, daha fazla kontrol etmek istemedim. Hiç umursamadım. Onu öldürdüğüm için şanslısınız, çok şanslısınız. Sizin gibi insanları kurtarmak için parmağımı bile kıpırdatmazdım.

"Ama bunu yapıp yapamayacağımı anlamak istedim. Başını çekip kopardığımda, bir şişenin mantarını patlatmak gibiydi. Yeni hayatıma kadeh kaldırmak gibi! Bir niffin olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek ister misiniz? Daima ve sonsuza dek kendinizin haklı ve doğru, diğer herkesin haksız, her şeyin yanlış olduğunu hayal edin."

Anılarını hatırlayarak gülümsedi.

"Hepinizi kolayca öldürebilirdim. İnanılmayacak kadar kolayca."

"Neden yapmadın?" Quentin bunu gerçekten bilmek istiyordu.

"Neden yapacaktım ki?" diye tersledi Alice. "Neden zahmet edecektim? Yapacak daha o kadar çok şey vardı ki!"

Quentin, Alice'in kendisini incitmeye çalıştığının farkındaydı. Bu konuda gerçekten iyi iş çıkarıyordu. İşler ters gitmişti ve Quentin bunun olacağını tahmin etmeliydi. Alice'in bedeni geri dönmüştü ama zihni... Yedi yılınızı iblis olarak geçirdikten sonra sonuçlarının olmaması beklenemezdi. Alice travma geçirmişti. Quentin onu geri getirdiğinde her şeyi silip atacağını sanmıştı fakat öyle olmamıştı; henüz. Alice buradaydı ama henüz geri dönmemişti.

"Dolayısıyla da gittin."

Onu konuşturmaya devam et. Belki kendi kendini ikna edebilir.

"Gittim. Duvardan geçip gittim. Hissetmedim bile; benim için sis gibiydi. Her şey bir sisti. Taştan geçerek kara toprağa girdim. Gözlerimi bile kapamadığımı hatırlıyorum. Gece tropik bir okyanusta yüzmek gibiydi; ılık, tuzlu, karanlık ve yoğun."

Alice duraksadı ve tam bir dakika hiç konuşmadı. Quentin ona su getirdi. Alice konuşmaya devam etme isteğini kaybetmiş gibiydi fakat sonra tekrar buldu.

"Toprağın içini sevmiştim. Karanlık ve yoğundu. Ne kadar iyi bir kız olduğumu hatırlıyor musun? Herkese nasıl dost canlısı davrandığımı? Hayatımda ilk kez sadece kendimdim. Sorunun bir parçası daima buydu, Quentin. Sürekli seninle ilgilenmem gerektiğini hissediyordum. Sevilmeyi umutsuzca istiyordun ve bunu sana vermenin görevim olduğunu sanıyordum. Zavallı, kaybolmuş küçük çocuk! Bu sevgi değil, cehennem. Ve şimdi cennetin tadını almaya başlamıştım. Artık mavi bir melektim.

"Aylar boyunca toprağın içinde yüzdüm. Fillory'nin içinde ne olduğunu hiç merak ettiniz mi? İskelet dolu. Kilometrelerce uzunlukta sihirli dinozorlarla. Onlar için bir altın çağ olmuş olmalı. Bütün bir gün boyunca tek bir tanesinin omurgasını takip ettim. Mağaralar da vardı. Kadim koridorlar, bir sürü cüce tüneli. Bir defasında koca bir yer altı şehri buldum; çatısı uzun zaman önce çökmüştü. Her yer ceset doluydu. Yüz bin cüce canlı canlı gömülmüştü.

"Daha derinlerde hiç menfezi olmayan simsiyah denizler, karanlıkta üreyip geberen kör köpekbalıklarıyla dolu okyanuslar vardı. Orada yıldızlar da vardı; yer altı yıldızları. Toprağın derinliklerine gömülmüş halde kimseye görünmeden yanıyorlardı. Orada sonsuza dek kalabilirdim fakat sonunda diğer tarafa geçtim."

"Uzak Taraf'ı biliyoruz," dedi Quentin.

"Ama oraya gitmediniz. Bunu biliyorum. Bazen sizi izliyordum. Dünyanın Sonu'nda seni geri çevirdikleri zaman duvarın içinden izliyordum. *Antik Denizci*'deki hayalet gibi dokuz kulaç derinlikten küçük geminizi takip ediyordum. Adada arkadaşının ölümünü izledim. Kız arkadaşını düzüşünü izledim. Cehenneme gidişini izledim."

"Bize yardım edebilirdin."

"Hayır, edemezdim. Hayır, edemezdim!" Alice'in yüzünde çılgınca bir zevk vardı. "Mesele de bu! Ve nedenini biliyor musunuz? *Çünkü umursamıyordum.*"

Durup burnunu çekti.

"Komik. Bir niffinken koku alamıyordum."

Fakat gülmedi.

"Sonra diğer yöne gittim. Fillory göklerinin ötesinde, dış karanlığın derinliklerinde, bir balon gibi yüksele alçala süzüldüm. Yükselirken yıldız-

larla didiştim. Güneşe girdim, içinde bir hafta geçirdim, orasında burasında dolaşıp durdum. Zarar göremezdim, hiçbir şey bana dokunamazdı; o bile.

"Daha da ileri gittim. Fillory'nin evreninin bizimkine benzeyip benzemediğini hiç merak ettin mi, Quentin? Ne kadar uzaklara uzandığını, başka yıldızlar ve dünyalar olup olmadığını? Yok. Fillory tek başına. Oraya gittim, güneşi ve ayı geçtim, yıldızların dış tabakasına ulaştım. Niffin olarak geçirdiğim süre boyunca içinden geçemediğim tek şey yıldızlardı. Ve sonra hiçlik. Günlerce uçtum durdum. Hiç yorulmuyor, hiç sıkılmıyordum ve sonra dönüp arkama baktığımda Fillory'yi gördüm. Uzaktan ne kadar muhteşem göründüğünü tahmin bile edemezsin: Bir grup yıldızın arasında, Dr. Seuss'taki gibi kaplumbağalardan bir kulenin üzerinde, düz, helezonik bir disk. Beyaz yıldızların arasında duran küçük oyuncak bir dünya. Uzun süre onu izledim. Geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyordum. Bu, üzüntüye en yakın hissettiğim şeydi."

Alice sustu. Buzdolabının sesi duyuldu. Eliot yerinden kalkarak buzdolabını itti.

"Ama geri döndün," dedi Quentin.

"Döndüm. Ne istersem yapıyordum. Bir defasında bir gölü içindeki her şeyle birlikte kaynattım. Kuşları ve hayvanları kovalayıp yaktım. Herkes benden korkuyordu; mutsuz, mavi bir kuştum. Bazen çığlık atıyor, bağırıyor, bana yalvarıyorlardı. Bir defasında..."

Alice soğuk bir şey tenine değmiş gibi aniden irkildi.

"Ah, Tanrım. Bir avcıyı öldürdüm." Öksürür gibi şiddetle hıçkırdı. "Bunu şimdiye kadar unutmuştum. Bir ceylanı öldürecekti. Bunu yapmasını istemiyordum. Onu yakarak yok ettim. Hiç zaman almadı. Beni görmedi bile."

Bir elini göğsüne bastırmış halde, bayılmamaya ya da kusmamaya çalışıyormuş gibi nefes nefeseydi. Bakışları odada dolaştı.

"Artık hepsi geçti, Alice," dedi Quentin yumuşak bir sesle. "Senin hatan değil."

Bu onu tekrar canlandırmış gibiydi. Alice avuçlarını masaya vurdu. Yüzünde yine öfkeli bir ifade vardı.

"Benim hatam!" Sahip olduğu en değerli şeyi korumaya çalışır gibi bağırmıştı. "Onu ben öldürdüm, ben! Bunu ben yaptım! Başka kimse değil!"

Başını kollarına dayadı. Omuzları gergindi. Quentin ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

"Ondan nefret ettim. Ama herkesten nefret ediyordum. Ve herkesten çok senden nefret ediyordum, Quentin. Nefret, sevgi gibi değil; bitmiyor. Sonsuza dek sürüyor. Asla sonuna ulaşamıyorsun. Ve o kadar saf, o kadar koşulsuz ki! Size baktığımda ne gördüğümü biliyor musunuz? Duygusal çöplerle dolu, donuk, aptal ve çirkin yaratıklar. Duygularınız yozlaşmış ve kirlenmiş. Çoğu zaman ne hissettiğinizi bile bilmiyorsunuz. Fazlasıyla aptal ve uyuşmuşsunuz. Seviyorsunuz, nefret ediyorsunuz, acı çekiyorsunuz ama fark etmiyorsunuz bile."

Quentin hiç kıpırdamadan oturuyordu. Alice yanılmıyordu. Söyledikleri doğruydu; insanlar böyleydi. Ancak Quentin'in de bunu bildiğini ve bir zamanlar bu bilginin onları bir araya getiren şeyin bir parçası olduğunu unutmuştu.

Bunu söylemedi. Henüz değil. Alice susup tekrar oturduğu yerde doğruldu.

"Tuhaf açlıklar hissediyorum. Mango istiyorum. Badem ezmesi istiyorum." Alice kaşlarını çattı. "Ve... neydi adı? Rezene mi? Sonra siliniyor. Herhangi bir şey tatmayalı çok uzun zaman oldu."

Bu sonuncusunu söylediğinde sesi, uyandığından beri eski Alice'e en yakın şeydi.

"O kadar güçlüydüm ki Quentin. Çok. Bir süre sonra zamanda bile geri gidebildiğimi anladım. Kolaydı. Aslında düşünürsen sürekli zamanda yolculuk yapıyorsun; saniye saniye. Ama buna gerek yok. Durabilirsin. Neredeyse şimdi bile yapabiliyorum; bir ipin üzerinde, bir kayak pistinde yürürken aniden sopalarını ya da ipi bırakıyorsun ve yavaşlayarak duruyorsun. Şimdi seni içine almadan kayıp gidiyor ve böylece geçmişte kalıyorsun. Harika bir his.

"Ancak hiçbir şeyi değiştiremiyorsun, sadece izleyebiliyorsun. Chatwin'lerin Fillory'ye gelişini izledim. İnsanların doğup ölüşlerini izledim. Jane Chatwin'in bir faunla seks yapışını izledim!" Alice alaycı bir tavırla güldü. "Sanırım kendini çok yalnız hissediyordu. Bazen insanların kitap okuyuşunu veya uyuyuşunu izliyordum. Fark etmiyordu, hepsi çok komikti. Hep komikti.

"Bir defasında en başına kadar geri gittim; Fillory'nin başlangıcına kadar. Her şeyin başlangıcına. Yani bu her şeyin. Ancak o kadar gidebiliyorsun. İpinin sonuna ulaşmış gibi bir anda takılıp kalıyorsun.

"Yaratılışın şafağının hoş bir manzara olduğu söylenemez. Daha çok daha öncesinin cesedi gibiydi. Büyük bir çöl, sığ ve ölü gibi görünen bir deniz vardı. Hava yoktu, rüzgâr yoktu, sadece soğuk hissediliyordu. Güneş kıpırdamıyordu. Güneş ışığı... sevimsizdi. İçinde bir sürü sinek ölmüş eski bir floresan lambası gibi. Şimdi geri dönüp bakınca, sanırım güneş ve ay çarpışmış, birbirinin içinde eriyerek tek bir gök cismine dönüşmüştü.

"Uzun süre denizi izledim. O kadar büyük bir su birikintisinin o kadar hareketsiz olacağını tahmin edemezsin. Sonunda büyük yaşlı bir dişi kaplan sallanarak su kıyısına geldi. Kulakları çentikliydi, bir gözünü kaybetmişti ve iyileşirken kapanmıştı. Topallayışını bir kilometre öteden görmek mümkündü. Bir tanrıça olmalıydı; daha önce ne varsa ona ait bir tanrıça.

"Su kıyısına geldi. Kısa bir süre kendi yansımasına baktıktan sonra koşarak suya girdi; omuzlarına kadar. Sonra durdu, ürperdi ve bir kez hapşırdı.

"Hoşuna gitmediği belliydi ama yine de yapıyordu. Bana çok cesur görünmüştü. Tamamen suyun altına gömülene kadar ilerlemeye devam etti. Ve sonra kayboldu. Kendini boğmuştu. Cesedinin yan yatmış halde yüzeye çıktığını, suyun hafif akıntısıyla yavaş yavaş döndüğünü gördüm. Sonra tekrar dibe inerek gözden kayboldu.

"Uzun süre hiçbir şey olmadı. Sonra su sanki kendini bir dalgaya dönüştürdü ve dalga iki büyük sarmal deniz kabuğunu kıyıya fırlattı. Bir süre yan yana durdular, sonra başka bir dalga gelerek arkasında köpükten bir örtü bıraktı. Altlarındaki kum kıpırdandı, titredi, doğrulup oturdu ve ortaya Ember çıktı. Köpükler onun postuydu. Kabuklar da boynuzlarıydı.

"Ember kumsalda koşturdu ve bir süre sonra başka sarmal kabuklar buldu. Onları yan yana getirene kadar burnuyla dürttü ve tepelerinde durarak gölgesini üzerlerine vurdurdu. Gölge ayağa kalkarak Umber'e dönüştü. Birbirlerini selamladıktan sonra koşarak gökyüzüne yükseldiler.

"Büyük ay-güneşi sırayla yalayarak sonunda tekrar iki ayrı şeye dönüştürdüler. Sonra Ember güneşi bir yöne itti, güneş harekete devam etti ve Umber de ayı bir yöne itti. Her şey tekrar başladı. Bu, Fillory'nin başlangıcıydı.

"Ancak çoğunlukla umurumda bile değildi. Geçmişte en sevdiğim kısım hangisiydi, biliyor musun? Kendi yanışımı izlemek. Sık sık öldüğüm zamana gidiyor, duvarların içine gizleniyor ve olayı izliyordum. Tekrar tekrar."

"Geleceği görebiliyor muydun?" diye sordu Eliot.

"Hayır," dedi Alice, aynı kayıtsız ve rahat ses tonuyla. Anlattığı şeylerin hangisini dinlemenin zor olduğunu ve olmadığını bilmiyordu. Onun için hepsi aynıydı. "Sanırım zaman sıralaması ve bilgi akışıyla ilgili bir şey."

"Belki de böylesi daha iyidir," dedi Quentin.

"Elimden gelseydi, eminim buraya geri dönmezdim."

"Demek istediğim de bu."

"Önce Dünya'ya bile gidemiyordum fakat sonra bir şey değişti. Bariyer yumuşadı ve gidebildim. Bunu kazayla keşfettim: Aynaları seviyordum. Bedensiz halime bakmak hoşuma gidiyordu, bir gün birine dokununca doğruca içindeki tuhaf yere geçtim. Neonebu Diyarı gibi, arada bir yerdi. Aynalar içindeki aynalar insanı daha derinlere sürüklüyordu ve bir noktada başka dünyaların ayna boyutlarıyla birleşiyordu. Orası soğuk, boş, yani neredeyse boş... Bir defasında kaybolmuş bir kuşla karşılaştım; çırpınarak çıkmaya çalışıyordu. Geri döndüğümde de bu dünyadaydım, Fillory'de değil.

"Aldırmadım. Brakebills ilginç bir yerdi. Bolca büyü ve bolca ayna vardı; çok karmaşık bir ayna boyutuydu. Orada ağabeyimi bulabileceğimi sandım ama bulamadım. Onun yerine seni buldum, Quentin. Kaldırmak istediğim bir yara kabuğuydun. O zaman bile canımı yakıyordun ve acı zevk aldığım bir şeydi.

"Ve insanlar da ilginçti. Plum'ın Fillory'yle bağlantılı olduğunu görebiliyordum fakat nasıl olduğundan hâlâ emin değilim. Onu düzeceğinden de çok emindim."

"Neden herkes böyle düşünüyor?" diye homurdandı Plum.

"Sonra bir diyar yaratmaya çalıştınız!" Alice birkaç saniye sessizce güldü. "Ah, Tanrım, çok zavallı bir girişimdi! Sen... Quentin, sen hayatın boyunca bir şey yaratamadın ki! Anlamıyor musun? Senin gibi biri nasıl canlı bir şey yaratabilir ki? Sen boş birisin! İçinde hiçbir şey yok! Yaratabildiğin tek şey, soğuk, ölü bir aynalar evi oldu!

"Nedenini biliyor musun? Çünkü her zaman insanların senden yapmalarını beklediğini sandığın şeyleri yapıyorsun ve sonra da senden nefret ettiklerinde kendine acıyorsun."

"Ben artık değiştim, Alice," dedi Quentin. "Belki bu bir zamanlar doğruydu, bilmiyorum. Ancak yedi yılda çok değiştim."

"Hayır. Hiç değişmedin."

"O zaman şunu düşün: Tanıdığın Quentin seni tekrar insana dönüştürebilir miydi?"

Alice ilk kez birkaç saniye sessiz kaldı; bu Plum'ın araya girmesine fırsat verecek kadar uzun bir süreydi.

"Bütün bunları bize neden anlatıyorsun ki?" Plum, Alice'ten artık çok sıkılmış gibiydi. "Yani, hepsi nefes kesici filan ama pek de beklediğimiz şeyler değil."

"Bunları anlatıyorum ki," diye tısladı Alice, "o *ne yaptığını* anlasın." Plum'a cevap veriyordu fakat Quentin'e bakıyordu.

"Ne yaptığımı söyle." Quentin de düz düz ona baktı. Alice'in gözleri değişmişti; daha önceki gözlerine benzemiyordu. "Bilmek istiyorum."

"O zaman dinle: Beni mahrum ettin." Alice öfkeliydi fakat ya yumuşamaya başlamıştı ya da artık öfkesini sürdürecek enerjisi kalmamıştı. "Ben mükemmeldim. Ölümsüzdüm. Mutluydum. Sen hepsini benden çaldın. Minnettar olmamı mı bekliyordun? Öyle mi? Ben bir daha insan olmak istemiyordum ama sen beni bu bedene geri sürükledin." Ellerini düşük kalite etmiş, kasap çöpleriymiş gibi kaldırdı. "Her şeyimi kaybettim; iki kez. İlkinde ben vazgeçmiştim. Ama ikincisinde sen çaldın."

26. BÖLÜM

Bir sarsıntı daha. Umber uyanarak gözlerini açtı.

"Kalbim," diye fısıldadı.

Ancak Janet bakışlarını günbatımından ayırdığında, ilah çoktan gitmişti bile.

Yapacak çok iş vardı. Dünyanın sonu geliyordu. Oyalanmanın sırası değildi. Umber'e hakkını vermeliydi; dayağın etkisinden çabuk kurtulup toparlanmıştı. Janet belki de onun numara yapmış olabileceğini düşündü; fazla kolay düşmüştü. Bu tam ondan beklenecek bir şeydi.

Ne olursa olsun, Umber gittiği için rahatlamıştı. Dünyanın sonunu onun yanında karşılamak istemiyordu.

Bu arada, dünyanın kıyısındaki hareket son derece korkunçtu. Güneş orada çürümüş bir balkabağı gibi eziliyordu; sadece Fillory'nin ufuk çizgisini sıyırmakla kalmamış, acı verici bir şekilde kendini ezmeye başlamıştı. Son termal ve kinetik enerjisini kendini yok etmeye harcıyor, bu arada havaya muazzam alev topları gönderiyor, gökyüzüne devasa bir buhar bulutu yükseliyordu.

Janet dünyanın kıyısını hiç görmemişti. Diğerleri görmüştü fakat kendisi artık asla göremeyecekti. Görse bile aynı olmayacaktı: Artık üzerinde kocaman bir sigara söndürülmüş gibiydi. Omzunun üzerinden ufuk çizgisine baktı ve her zamanki gibi ayın yükseldiğini gördü. Sevgili eski ay. Öğlen güneş tutulmasına yol açtığı ve akşam tekrar yükseldiği düşünülürse, yörüngesinde güneşin iki katı hızla dönüyor olmalıydı. Hayır, ondan da hızlı gitmesi gerekiyordu. Değişken bir hızı mı, yoksa birden fazla mı ay vardı? Bunu tahmin etmeye çalışırken durdu. Artık hiçbir önemi yoktu.

"Burada olmamamız gerek," dedi Poppy. "Kalede olmalıyız."

"Artık ne fark eder ki?" dedi Janet, bu kez yüksek sesle.

Keşke Eliot da burada olsaydı. Ya da Quentin. Josh ve Poppy iyiydi fakat hey, onlar henüz çaylaktı. Kendisi gibi eskilerden birini tercih ederdi. Hatta Julia'yı bile.

"Yani sonuncuyuz," dedi. "Fillory'nin son kralları ve kraliçeleri. Sanırım bu büyük bir onur."

"Henüz bitmedi. Beyazkule'ye dönmeliyiz. Halkın bize ihtiyacı var."

İşte ruh diye buna denirdi.

"Siz gidin," dedi Janet. "Haklısın, onlarla ilgilenin. Ben size yetişirim. Burada biraz daha kalacağım."

Nedenini bilmiyordu ama burada olmak iyi gelmişti. Ölmekte olan güneşin titrek ışığıyla aydınlanan, uzun gölgeler vurduran tuhaf, eşit aralıklı tepeler... burası sakinleştiriciydi. Beyazkule'dekileri merak etmeye gerek yoktu. Kendisinin oradaki varlığı neyi değiştirecekti ki? Son nöbetini burada, Kutur Tepeler'de tutacaktı.

Josh bir şey söyleyecek oldu ama Poppy onun koluna dokundu ve kocası çenesini kapadı. Anlamıştı: Kendilerini yetersiz hissediyorlardı. Josh sakin bir iş ciddiyetiyle kapı açma büyüsüne başladı.

"Sonrasında açık bırakacağım," dedi.

"Tamam."

"İşler çok kötüleştiğinde," dedi Josh, "seni almaya geliriz. Düğmeyle."

"Tamam. Ben burada olacağım."

Ve gittiler. Gökyüzü kararıyordu; tepelerin yeşili, dağların grisi ve ufuk çizgisindeki alevli kızıl-turuncu tonlar inanılmaz bir manzara yaratıyordu. Yanında bir fotoğraf makinesi –ya da bir tuval; tabii çok gelişmiş bir estetik duyarlılıkla birlikte– olaması çok kötüydü. Janet huşu duymaya pek eğilimli değildi. Tepenin zirvesindeki meşe ağacına sırtını dayayarak nemli çimenlerin üzerine oturdu. Belki de güneş gözlüğü takıyor olmalıydı; ilk atom denemelerini izlemek için çöle gidenler gibi.

Janet ürperdi. Hepsi arasında buna tanık olacak olanın kendisi olması yanlış geliyordu. O; alaycı olan. Hiçbir şeyi umursamayan. Eh, belki de böylesi daha iyiydi; ağlamaklı davranmaya eğilimi olan birinden çok daha iyi.

Quentin olsa şimdi bir gözyaşı pınarına dönerdi. Oturduğu yerin batısında biri ya da bir şey bas sesli bir boruyu üfledi. Birkaç saniye sessizlikten sonra sağır edici tizlikte bir gümüş borazan güneyden karşılık verdi; aynı notaydı ama oktavlarca inceydi. Sonra aynı anda pusulanın bütün yönlerinden altı-yedi nota aynı anda duyuldu; majör akorlarla tritonlar arasında değişiyordu.

Bu aptal şeyi kim çalıyor ki, diye düşündü Janet. Hangi notaları çalacaklarını nereden biliyorlardı? Muhtemelen bir yerlerde yazılmış olmalıydı; muhtemelen bir yerlerde cam fanusun altında büyük bir boru, önünde bir plaketle birlikte duruyor olmalıydı: *Kıyamet durumunda camı kırın ve Mi majör çalın.*

Benim borum nerede? En azından bir borum olması güzel olurdu, diye düşündü, hem öfkelenip hem de biraz kendine acıyarak. Sonuçta bunu şimdi yapmayacaksa ne zaman yapacaktı ki? En azından yapacak bir şeyi olurdu. Etrafındaki bütün saat-ağaçlar aynı anda çalmaya başladılar. Janet bunu yapabildiklerini bilmiyordu.

Ayağa kalktı. Bu iş böyle olmayacaktı. Üzgündü ve bu işe yaramazdı. Olaya müdahale etmeli, neler olduğunu öğrenmeliydi. Ayakta dururken önündeki çimenler neredeyse patladı ve bir hipogrif hızla üzerlerine inip pençelerinin üzerinde kayarak durdu. Bunu yaparken yamacın neredeyse yarısını kazmıştı.

Kendini toparladıktan sonra koşarak Janet'ın yanına geldi. Onu bulmaya gelmişti.

"Majesteleri, Kraliçe Janet, Fillory'nin hükümdarı. Bu hipogrif emirlerinizi bekliyor."

Saygı. Hem de bir hipogriften. Gerçekten dünyanın sonu geliyordu. Janet ona yaklaşarak bir ayağını yaratığın bacağına koydu ve diğer ayağını geniş, tüylü sırtından aşırdı. Yamacın üst kısmında olması da işine yaramıştı.

Bunu tanıdığını fark etti; kırmızı ibikli olandı. Daha önce batakhğa giderken onun sırtına binmişti.

"O halde birlikte uçalım, cesur yaratık," dedi Janet. "Son günde, son kez olsa bile."

Her neyse, diye düşündü. *Yargılama.* Bu türde konuşmalar için bir zaman varsa, şimdi tam sırasıydı. Gözyaşları mıydı, rüzgârdan mı kaynak-

lanmıştı, yoksa ikisi birden miydi, bilmiyordu fakat havalanırken gözleri sulandı ve elbisesinin koluyla sildi.

Janet hipogrifi kendi haline bırakınca Kutur Tepeler'in üzerine yükseldiler ve güneye yöneldiler. Işık tarifsiz bir şekilde tuhaftı: Batıda ölmekte olan güneşin titrek ışığı, sağında ve solunda yükselen ayın ışığı birleşerek, Janet'ın daha önce görmediği türden gümüşi-altın sarısı bir ışık yaratıyordu.

"Daha yükseğe, daha yükseğe!" diye bağırdı ve yaratık itaat etti. O bunu yaparken Janet kendi üzerine, özellikle gözlerine birkaç büyü yaptı: Mesafe, odak, çözünürlük, gece görüşü. Buna tanık olacaksa, her şeyi görmek, hiçbir şeyden mahrum kalmamak istiyordu. Kulaklarına da büyü yaparak işitme duyusunu güçlendirdi. Bu gece yazıcı melek olacaktı.

Etkisi muhteşemdi; beyninin işleyemeyeceği kadar çok veri geliyordu ve görüşü detaylarla patlayınca gerçekten başını geri attı. Ancak hepsini görmek zorundaydı. Artık her şey ona kalmıştı; başka kimseye değil.

Fillory'nin her yerinde hareket vardı; sihirli diyar için huzursuz bir geceydi ve herkes dışarıdaydı. Ağaçlar bile hareket ediyordu: Batıdaki Karanlık Orman'ın devasa siyah ağaçları artık her zamanki gibi durmuyordu. Ağaçlar ya da en azından hareket edebilenler köklerini toplamış, Beyazkule Kalesi'ne doğru yürümeye başlamıştı. Boğum boğum dallarını gıcırdatıyor, sanki *Ah, evet, nihayet bu işi bitireceğiz,* diyorlardı. Kraliçe Ormanı'yla eski bir anlaşmazlıkları olmalıydı ve şimdi işi bitireceklerdi. Ağaçlar arkalarındaki hareketsiz olanların üzerinde uzun gölgeler bırakıyordu.

Evet: Kraliçe Ormanı sanki savunma pozisyonuna geçiyor, Beyazkule'nin sınırlarının etrafında koruyucu bir hilal oluşturuyordu. Güneyden Karanlık'ın önünü kesecekmiş gibi gelenler daha küçüktü fakat Corian'ın Diyarı'nın av ağaçlarıydı; Güney Bahçeleri'nin küçük elma ve armut ağaçları da onları destekliyordu.

Dunsinane'deki Birnam Ormanı gibi. *Tam* Macbeth. *Ya da* Hamlet *miydi? Unuttum.*

Beyazkule'nin bütün pencerelerinde ışık vardı; bütün gece çalışan yüksek maaşlı avukatlarla dolu bir Manhattan gökdelenini andırıyordu. Avlu zırhlarını kuşanmış adamlarla doluydu. Kimle savaşacaklardı ki? Neler olduğu konusunda hiçbir fikirleri yok gibi görünüyordu. Belki de neler olduğunu

bilmeyen kendisiydi. Bu adamlar muhtemelen bir sürü kehanet okumuş olmalıydı. Kendisinin bir borusu bile yoktu, değil mi?

Gözleri iki görünmez spot ışığı gibi acımasızca etrafı tarıyor, Fillory'nin loş, çimenli tepelerine bakmıyordu. Hareket eden sadece ağaçlar değildi; hayvanlar da koşuyor, kaçışıyor, sendeliyordu. Ceylanlar, atlar, ayılar, yarasalar, tilki ya da gelincik olabilecek daha küçük şeyler. Kurtlar ve büyük kediler yan yana ilerliyordu; birkaç saat daha yöneteceği bu kalabalık bir hayli çeşitliydi. Hepsi ama hepsi kalabalık gruplar halinde farklı yönlerden Beyazkule Kalesi'ne akıyordu.

Bazıları oraya çoktan ulaşmıştı bile. Beyazkule'de başka hayvanlar onlarla karşılaşmak için toplanıyordu. Sonunda anladı. Bu muhteşem ve tuhaf yerin bütün gizli gerilimi bu gece boşalacaktı. Beyazkule'dekiler Konuşan Hayvanlar olmalıydı ve normal hayvanlar onlara karşı savaşa gidiyordu. Janet onların birbirlerinden daima uzak durduklarını biliyordu fakat aslında birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini hiç anlamamıştı. Bu geceyi asırlardır planlıyor olmalıydılar.

Konuşmayan hayvanlar gürültücü bir kalabalıktı; konuşanlar Beyazkule'nin dışındaki tarlalarda düzgün sıralar halinde duruyor, zamanın başlangıcından beri bütün orduların ekinleri ezdiği gibi ekinleri eziyorlardı. Tam bir karnaval havasıydı ve kuralları olmayan bir geceydi. Konuşmayanların önünde en hızlı hayvanlardan bazıları alçak taş duvarları aşıyor, neredeyse gösterişçi bir çeviklikle atlıyorlardı: Çitalar ve antiloplar ilk kez birbirlerine aldırmıyorlardı; belki arada ceylanlar da vardı. Ayrıca birkaç aslan, vahşi at, Afrika antilobuna benzeyen yaratıklar. O serserilerin öyle koşabildiği kimin aklına gelirdi ki? Aslında gerçekten muhteşemdi. Arkalarında, ikinci dalganın hemen önünde, çok büyük, hırslı, enerjik köpekler geliyordu.

Kusursuz biçimde sıralanmış Konuşan Hayvanlar'ın saflarına şiddetle çarparken birkaçı bu kadar mesafeden bile mide bulandıran bir hırsla kafa kafaya çarpıştı. O korkunç ses her şeyi on kat daha gerçek kıldı; hatta güneşten bile. Bu ölümün sesiydi; geri dönüşü olmaz bir şekilde. Bunlar gerçekten oluyordu ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ancak hayvanlar daha çok tırmalayarak ve ısırarak birbirlerine giriyor, bunu konuşan konuşmayana karşı şeklinde kendi türdeşleriyle yapıyorlardı.

Kediler hırlayıp tıslayarak birbirlerine pençe atarken bir toz bulutu halinde hemen yere yuvarlanıyordu. Kedileri köpeklere karşı göremiyordunuz; henüz değil.

Konuşan Hayvanlar tıpkı insan askerlerin yapacağı gibi o kargaşada birbirlerine sesleniyordu:

"Bana! Bana!"

"Sağımda! Sağ kanattan, sağ kanattan!"

"Dayanın, lanet olasıcalar! Safları koruyun! Dayanın! Dayanın!"

Bir hayli denk bir karşılaşmaydı. Konuşan Hayvanlar daha akıllı ve düzenliydi; ortalama olarak diğerlerinden iriydiler de. Fakat konuşmayan hayvanlar sayıca üstündü. Janet güdüsel bir şekilde konuşanları desteklediğini fark etti ama sonra bunun nedenini sorguladı. Ahlâki açıdan aptallardan daha mı iyilerdi? Kazanmayı hak ediyorlar mıydı? Belki de sadece önyargılı davranıyordu. Konuşanlar en azından konuşma yetisine sahipti. Belki de aptallara bu kadarını vermeli, önemi olmayanlar en azından son savaşta kazanmalıydı.

Janet, tembelhayvanları düşündü. Muhtemelen buradan elli kilometre mesafede iki tembelhayvan ordusu kapışmış olmalıydı çünkü buraya gelmeleri bir ay sürerdi ve onlar gelene kadar her şey biterdi. Belki de çatışma tembelhayvanların umurunda bile değildi. Ulu Tanrım, şu etrafım dümdüz eden ayı Mütevazıfıçı mıydı? O çok zor öfkelenirdi ama ne canavardı! Boynunu koruyan çelik bir tasması vardı ve hiç şüphesiz bir iki varil alkolle alevlenmiş bir şekilde katliama dalmıştı.

Janet onun hayatta kalmasını umdu. Ancak sonuçta hiçbiri hayatta kalamayacaktı, dolayısıyla belki de böyle, savaşın ortasında ölmesi, dünyasının ayaklarının altında paramparça oluşunu izlemesinden daha iyi olabilirdi. Hipogrif yoluna devam etti ve Janet o kargaşada Mütevazıfıçı'yı gözden kaybetti. Sonunu asla öğrenemeyecekti.

Şimdi havada da çatışma olduğunu belli belirsiz hissediyordu; kuşlar karmaşık bir it dalaşı halinde birbirine giriyor, kan ve tüyler etrafa saçılıyordu. Bazen bir çift birbirine giriyor, döne döne aşağı düşüyor, ikisi de kendini kurtarmak için diğerini bırakmak istemiyordu. Janet yere çarpmadan ayrılıp

ayrılmayacaklarını merak ediyordu ama çiftlerden hiçbirini sonunu görecek kadar uzun süre izleyemiyordu.

Şimdi şatonun etrafında insanlar da çarpışıyordu. Sihirli teleskopik bakışlarını odaklayarak kısık gözlerle onlara baktı. Kimle savaşacaklardı? Lorialılar mı? Maymunlar mı? Hayır, sadece yarı insan yarı hayvan şu canavar adamlarla; Ember'in Mezarı onlarla doluydu ve parlak siyah kabuğumsu zırhlarıyla kara elfler de vardı. Onca zamandır neredeydiler? Josh ve Poppy savunma yapıyordu; Josh surlarda savaşıyor, Poppy bir Valkyrie gibi havada uçuyor, üzerine gelen mızraklar ve oklar yüzünden büyü kalkanı zorlanıyordu.

Poppy gerileyerek daha yükseğe çıkıp menzilden çıktı. Ona bir şey olmayacaktı. Olmasa iyi olurdu çünkü Janet'ın bu cehennemden çıkış bileti o ve Josh'tı. Sihirli Saygon'dan kalkacak son helikopter.

Janet etrafı taradı ve başka kötü haber aradı. Röntgencilik yapıyormuş, porno izliyormuş gibi hissediyordu. Daha! Daha fazla kıyamet! Ve vardı. Hem de inanılmayacak kadar.

Kentaurlar gizlendikleri yerlerden aşağı süzülüyordu. Ne kadar katı bir formasyon izlediklerine bakılırsa, bu işi kuşaklardır çalışıyor olmalıydılar. Hepsi kargaşaya katıldılar –çoğu iki elle, ağır kısa kılıçlarla savaşıyor ya da ok ve yay kullanıyordu– ve... Lanet olsun! Konuşan Hayvanları mı hedef almışlardı? İşte; şu yaratık az önce bir Konuşan Geyik'in kafasını tek hamleyle koparmıştı. Boğuşan savaşçıların başlarının üzerinde fıskiye gibi kan fışkırdı; sonra zayıflayarak yatıştı.

Ah, şu lanet olasıca sersemler. Onları kimse sevmezdi ve nedenini şimdi anlıyordu. Muhtemelen tam anlamıyla Nazi gibiydiler; diğer özbilinçli varlıkları kontrol altına alabilir ya da yok edebilirlerse, her şeyi sapkın felsefelerine uygun şekilde yönetebileceklerini sanıyorlardı. Janet bile arkasına yaslanıp buna seyirci kalamazdı. Birliğin ortasına iki tane yıldırım topu gönderdi ve üzerine oklar yağdı ama hipogrif çevik bir şekilde manevra yaparak sıyrıldıktan sonra başını arkaya yatırarak bir an için *Hey, ben böyle bir şeye gönüllü olmadım*, der gibi baktı.

"Pardon," dedi Janet ve yaratığın boynunu okşadı. "Sadece şu yaratıklara tahammül edemiyorum."

Kısa bir süre için kentaurlar bir fark yaratacakmış gibi göründü ama sonra beklenmedik bir şey oldu: Bir tekboynuz sürüsü yandan formasyonlarına dalıverdi. Tanrım. Janet görmemek için başını çevirdi. Bir tekboynuzun bir kentaurun yan tarafını delerek göğüs kafesini, bembeyaz parıldayan kemikleri ve kanlar içindeki kırmızı etleriyle gözler önüne serişini izledikten sonra, bir daha onlardan birine bulaşmamaya, hatta bir tekboynuza bakmamaya yemin ederdiniz. *Tanrım. Ben yavaşça geri çekiliyorum. Burada bela istemiyorum. Bütün gökkuşakları sizin olsun.*

Uzaktan, araya mesafe koyarak bakıldığında, Fillory kendi kendine satranç oynuyormuş gibiydi. Bir grup minotor, onlarla aynı tarafta olan ama geride bırakılan kentaurlarla omuz omza çarpışıyordu. Ancak aynı anda hipogrif ve pegasus sürüleri savaş alanının üzerinde zikzaklar çizmeye, tekmelemeye, tırmalamaya ve ısırmaya başlamıştı. Aslında saldırı açısından bakıldığında bir pegasus işe yaramaz görünüyordu: Küçük toynakları çok fazla hasar veremeyecek kadar zarif ve hafifti; üstelik kanatları bir kuğunun yapacağı gibi birini dövmeye yarayacak biçimde de değildi. Yine de geldikleri için saygı duymak gerekirdi. Gerçi ne önemi vardı ki? Çünkü ortalığı temizleyenler hipogriflerdi. O yaratıklar uçan tanklar gibiydi. Gagadan ve pençelerden oluşuyorlardı. Tam savaşmak için yaratılmışlardı.

"Hey!" dedi Janet, altındaki yaratığa. "Sen de katılmak ister misin? Savaşmak ister misin?"

Ancak yaratık başını iki yana salladı. Kraliçe Janet'ı oradan oraya dolaştırmak onun için yeterliydi. Hırsı daha öteye geçmiyordu. Janet bunu çok iyi anlıyordu. Onun savaşa katkısı bu kadar olacaktı.

"Adın ne?"

"Kışkanat!" diye haykırdı yaratık. Janet yine onun boynunu okşadı.

"İyi uçuyorsun, Kışkanat. İyi uçuyorsun. Fillory bu gece sana minnettar. Şimdi bizi daha yukarı taşı."

Fillory'de çatışmaların ulaşmadığı yer yoktu. Nehir ve dere kenarlarında nymphalar yüzeye çıkmıştı, etraflarındaki su tuhaf ışığı yansıtıyordu fakat minik periler şimdilik izlemekle yetiniyordu. Janet çıkarları tehlikeye girmediği sürece savaşa katılmayacaklarını tahmin ediyordu. Dryadların bazıları da aynı şekilde duruyor, ağaçlarının başında dikiliyordu.

Tanrım! Janet ormanları neredeyse unutuyordu. Şimdi neredeyse iç içe girmişlerdi. Corian'ın Diyarı'ndan (Corian kimdi ki? Asla öğrenemeyeceği bir şey daha.) karaağaçlar ve huşlar, Karanlık Orman'dan gelen büyük bir meşenin üzerine çullanmışlardı bile. Meşe ağacı canavar gibiydi; iki tane daha hafif ağacı köklerinden sökmüş, bir ahtapot gibi başının üzerinde sallıyordu fakat sayı üstünlüğü karşı taraftaydı. Dallarından birkaçı şimdiden çatlamıştı ve yaprakları havada uçuşuyordu. Anlaşılan ağaçlar bir çatışmada tam bir akıl hastası oluyorlardı.

Janet başını kaldırınca gökyüzündeki ayı gördü. Hâlâ oradaydı ama yörüngesinden çok uzaklaşmış, anlamsız, amaçsız, uzayda kaybolmuş bir şekilde dönüp duruyordu. Nedense son damla bu oldu. Janet kollarını hipogrifin boynuna sardı. Yüzünü yumuşak tüylerin arasına gömerek hıçkırdı ve sümüğünü onlara da bulaştırdı. Neyse ne, muhtemelen kuş da asalak kaynıyordu. Hepsi buraya kadar, diye düşündü. Bu sahip olduğum en iyi şeydi. En iyi şeyim. Daima sahip olacağımı sanmıştım ama yanılmışım.

Hipogrifin boynu kaskatı ve mağrurdu. Yaratık dönüp ona bakmadı. Belki de duygu gösterilerinden hoşlanmıyordu. Eh, neyse.

Janet derin bir gümbürtü duyup hissetti ve ağlarken başını kaldırdı. Kuzey Set Dağları'nın yarısı az önce patlamış, zirveleri sivilce gibi yarılmıştı. Janet o dağların volkanik olduğunu bilmiyordu fakat şimdi hepsinin yamaçlarından yoğun lavlar akıyor, elbisesine kusan sarhoş mezuniyet balosu kraliçelerine benziyorlardı. İşler jeolojik bir boyut kazanıyordu. Fillory'nin sıcak şahdamarı kanıyordu.

Sahil şeridini inceledi. Kırık Körfez taşmış, Kutur Tepeler'in alçak kısımlarını sular altında bırakmıştı; tepelerden bir kısmı yok olmuştu, sadece sudan yükselen ağaçlar görünüyordu. Denizin açıklarında fırtınayı geride bırakmaya çalışan birkaç özbilinçli tekne gördü. Güneyde engin çöllerden savrulan muazzam miktardaki kumul, Bakır Dağları'na çarpıyor, yemyeşil güney düzlüklerini kuma gömmeye çalışıyordu. Hayır! Geri durun! Janet ellerini uzatıp çölü geri itmek, parmağını hendeğe daldırmak istiyordu. Baş'ın çetesindeki herkes buz mağaralarında titriyor olmalıydı.

Fillory kuşatma altındaydı ve bütün sınırları çöküyordu. Merkez kısmı uzun süre dayanamazdı ve dış kısımlar da berbat durumdaydı. Bir yarık iki

açık tarladan zikzaklar çizerek, kıpkırmızı ve alev alev parıldayarak, değdiği yerde çimenleri kavurarak ilerledi. Janet kollarını Fillory'ye dolamak, ona sarılmak ve sıkıştırarak hepsini tekrar bir araya getirmek istiyordu. Oysa yapamıyordu. Kimse yapamazdı.

Şimdi bir şey arkadan Karanlık Orman'ı yakıp yıkıyordu. Janet oraya odaklandı... *Jane Chatwin, haydi bakalım!* Eski Gözcükadın öfkeden deliye dönmüş gibi görünüyor, uzun beyaz saçları etrafa savruluyordu ve ne zaman parmağıyla işaret etse, hareket halindeki bir ağaç duruyor, omuzları sarkıyor, kökleri tekrar toprağa yayılıyordu. Görünüşe bakılırsa işe el atmaya karar vermişti.

Şimdi bütün ağır sıkletler geliyordu. Set Dağları'nın üzerinde devler –kendi boyutlarında başka kimse olmadığı ve zaten öleceklerini bildikleri için– birbirleriyle dövüşüyor, bir yandan iri gözyaşları döküyorlardı. Beyazkule'deki savaş safları, Hayvanlar Savaşı'nın iki tarafının ortasında görkemli bir şekilde ilerleyen büyük ve uçmayan bir kuşa yol açıyordu. Bu ancak Büyük Barış Kuşu olabilirdi; Eşsiz Yaratıklar'dan biri. Tepeli devekuşu gibi yürüyordu veya Janet en azından devekuşlarının öyle yürüdüğünü hayal ediyordu; tersine bacaklarının ucundaki ayaklarını dikkatle kaldırıyor, her adımında başını ileri geri sallıyordu.

Alanın ortasına ulaştığında duraksadı ve *eh, pekâlâ, güzellerim, artık bu saçmalığa son verme zamanı gelmedi mi?* der gibi etrafına baktı. *Kalbimdeki sevgiyi, kendi kalbinizdeki sevgiyi hissetmiyor musunuz?* Sonra iki büyük kedi –bir panter ve bir leopar– onun üzerine atıldı ve büyük kuş çıtım bile çıkaramadan devrildi. Kalbinde sevgi olabilir, diye düşündü Janet, ama inanılmayacak kadar çok kan da varmış.

Kendi dehşet eylemlerine rağmen, Janet ürperdiğini hissetti. Eşsiz Yaratıklar'a güçlerini veren büyü, Fillory'nin temeli, her şeyi bir arada tutan bağdı. Bu gece Derin Büyü bile işe yaramıyordu. O bile etkisiz kalıyorsa, artık hiçbir umut yok demekti.

Kuzey Bataklığı yaratıklarını kusuyordu. Bazıları gerçekten iğrençti ve aralarında en önemlisi ısıran kaplumbağa, Çamurların Prensi'ydi. Sarı-siyah şeritli, ezilmiş gibi düz ve geniş vücutlu, ıslak kertenkele benzeri bir şey daha.

İnanılmayacak büyüklükte bir semender. Janet izlerken, yaratık durarak iri gözlerini tam önünde duran minik –görece minik– bir şeye dikti.

Bu bir beyaz geyikti. Yakalanamayan Varlık onun önünde tek başına korkusuzca durmuştu. Ah, Tanrı'ya şükür, diye düşündü Janet. Duyamıyordu ama yaratığın bir şey söylediğini gördü. Sonra tekrar konuştu. Ve bir daha. Biri ıslak bir kibriti çakmaya çalışıyormuş gibi. Semender dev gibi gözlerini kapayarak karnının üzerine uzandı. Ölmüştü. Yakalanamayan Varlık onun ölmesini dilemişti.

Üç kez denemesi gerekmişti ve görünüşe bakılırsa Yakalanamayan Varlık'ın bile sadece üç şansı vardı. Onca yıl, onsa asır boyunca dileklerini saklamıştı ve artık bitmişti. Omuz silkti –bir geyik omuz silkebilirse– ve sonra ısıran kaplumbağa ısırdı. Güzel geyiğin beyaz bacakları bir an için kaplumbağanın dudaklarından sarktı, sonra tamamen gözden kayboldu.

Bu haksızlık, diye düşündü Janet. Kötü bir takas. Yakalanamayan Varlık'a karşılık daha önce adını bile duymadığım dev bir semender. Bir ata karşılık bir kale.

Tekrar güneşi kontrol etti. Ufuk çizgisi üzerinde hâlâ çırpınarak kaynıyor, yatay bir şekilde genişliyor, sıcak kaldırıma düşmüş bir dondurmayı hatırlatıyordu; bütün enerjisini harcayıp sönmesi muhtemelen bir milyon yıl veya başka bir kozmik zaman dilimini gerektirecekti. Yine Josh ve Poppy'ye baktı. Poppy, Beyazkule'nin şimdiye kadar etkili şekilde savunmayı başardıkları surlarından birinin üzerinde dinleniyordu. Janet işler kötü giderse kapıları açacaklarını ve iç surlara çekileceklerini düşünüyordu ama henüz o noktaya varmamışlardı. Josh'u bir an göremedi ama sonra onu surların üzerinde buldu. Sımsıkı kapalı bir büyü zırhı kuşanmıştı –Janet o şeyin içinde Josh'un nefes alabilmesine bile şaşırdı–, elindeki gürzü sallayıp duruyor (nedense şişmanlar hep gürz kullanırdı), karşısına çıkanı biçiyordu. Öfkeli bir fil ayağını onun üzerine koydu ve Janet'ın nefesi kesildi fakat Josh'un zırhı dayandı. Hatta o kadar sürtünmesiz ve pürüzsüzdü ki bir kabak çekirdeği gibi filin ayağının altından fırlayarak yirmi metre öteye uçtu.

Josh kendini toparladı. Gürzünü düşürmüştü ama zaten savunması tamdı. Janet onun ne yaptığını sandığını ve bir sopayla bir antiloba vurmanın kendini iyi hissettirip hissettirmediğini merak etti.

Kargaşaya katılabilirlerdi. İstedikleri kadar eğlenebilirlerdi. O sadece bebeğin güvende olmasını umuyordu. Tam o anda, Janet aniden hiç çocuk sahibi olamayacağını anladı. Muhtemelen bir süredir biliyordu fakat ilk kez bunu kendi kendine itiraf ediyordu. Diğerleri üreyebilirdi. Tanrı yardımcıları olsun. Her şeyin kırıldığını görecek ve kendisi kırılmayacak kadar sağlamdı. Aynı zamanda insanlar hipogriflerin sırtında uçarak izleyenlere hizmet ediyordu.

İzleyecek çok şey vardı. Fillory gerçekten altüst durumdaydı ve her şey lanet olasıca bir bar kavgası gibiydi. Muhtemelen sinekler bile birbirleriyle savaşıyordu. Cüceler neredeydi acaba? Yer altında oturup bekliyorlar mıydı? Uzun boylu ve heybetli bir adam, üzerinde smokiniyle çatışmaya katılmış, çıplak ellerle dövüşüyordu ve Janet onu Quentin'in Dünyanın Uzak Tarafı'yla ilgili hikâyelerinden tanıdığını düşündü. Savaş daha önce hiç görmediği türde tuhaflıklara bürünmeye başlamıştı: Yanan bir zırh, ipten örülmüş gibi görünen bir adam, çakıllardan yapılmış bir başkası. Güneyde yüksek bir kumul nihayet Bakır Dağları'na tırmanmıştı ve bir şey üzerinde çılgınca sörf yapıyordu; tavşanlar mı? Gerçekten mi? Bu kitaplarda olan bir şey miydi? Çok uzun zaman olmuştu. Dik yamaçtan akarak aşağı indiler.

Heyecan verici olmalıydı; tavşanlar! Sihirli bir yelkenli! Hem de karada gidiyordu! Ancak bütün bunlar Janet'ı yormuştu. Sırada ne vardı? Sör Çekicibenek mi? Canı cehenneme, diye düşündü ve bir dakika için gözlerini kapadı. Fillory'nin sonu, güzelliğin ve tuhaflığın sonu yoktu ama oysa vardı ve gelmişti işte. Kendini vazgeçmeye zorlarken kendi etini parçalıyormuş gibi hissetti. Her şey gibi bu da çok erken bitiyordu; ebola virüsü ve psikopatlar gibi gerçekten kötü insanlar dışında her şey. O şeyler asla sona ermiyordu. Bu ne kadar adildi ki? Lanet olsun, aptalcaydı. Hayatla ilgili teoriler daima saçmaydı.

Kargaşanın kendisi bir an için beklenmedik ölçüde güzeldi. Çırpınan güneş, dönen ve yalpalayan ay, yarı aydınlıkta yarı gölgede olan Fillory, kıpkırmızı parıldayarak akan lavlar, alevler ve sihirli varlıkların büyülü saldırıları. Geceleri çarpışan cahil ordular. Ve uzaklarda ama hâlâ Janet'ın uzakları görebilen gözleriyle gördüğü şekilde, Saat Düzlükleri alevler ve havai fişekler arasında parıldıyordu. Yani en azından bunu görmüştü.

O anda Janet belki de hayatında gördüğü veya göreceği en muhteşem şeyi gördü. Başlarının üzerinde, gevşek eklemli, cılız bir siluet halinde bir takımyıldız gökyüzünden ayrıldı, bir eliyle bir an için asılı kaldı, sonra kendini bıraktı. Uzun bir dakika boyunca düştükten sonra kıvılcımlar saçarak sırtüstü yere çarptı ve yıldız küreleri çayırlığa gömüldüler. Savaş alanındaki diğer iki boyutlu savaşçı olan Tebeşir Adam moralini toplamış ve asasını onarmıştı; hemen onunla kapışmaya başladı. Kireçtaşı bulutları havalandı ve etrafa ışık saçıldı.

"Kışkanat," dedi Janet. "Beyazkule'ye. Zamanı geldi."

Hipogrif onları Beyazkule'nin geniş duvarının üzerine indirdi. Görünüşe bakılırsa dayanmak üzere inşa edildiği savaş nihayet gerçekleşecekti çünkü insanlar ve Konuşan Hayvanlar şimdi geri çekiliyor, Janet'ın daha önce hiç açık görmediği büyük kapılara yaklaşıyordu.

Janet yaratığın sırtından inerek Poppy'nin durduğu yere yürüdü. İkisi de tek kelime etmiyordu. Fillory'nin son kraliçeleri.

Genel gürültünün altında bir süredir yükselmekte olan neredeyse sesaltı bir gümbürtü duyulur hale gelirken aynı zamanda hissedildi de. Savaş alanındaki savaşçılar birbirlerine olan ilgilerini kaybetmiş, şimdi sesin kaynağını arıyorlardı. Sonra açıkça gördüler çünkü şatonun önündeki zemin kamburlaşmaya başlamıştı ve açıkta yakalananlar olanca hızlarıyla –görünüşe bakılırsa tam zamanında– kaçmaya başlamışlardı.

Kamburun tepesindeki toprak yarılınca tuhaf ve anlaşılmadık bir şey dışarı fırladı. Kökler, diye düşündü Janet. Sonsuz sayıda kök yığınlar halinde ve gıcırtılar arasında kıvranıyordu ve ortalarında iki buçuk metre boyundaki vücudu, baş döndürücü güzelliği ve kendi sihirli parıltısıyla Julia duruyordu.

"Bak," dedi Janet. "Bu Lorax."

Aptal bir panter üzerine atılınca Julia tek eliyle tuttuğu asasıyla ona havada vuruverdi ve döne döne karanlığa gönderdi.

"**Yeter,**" dedi.

Sesi yıkılmakta olan bütün ülkede duyulmuş olmalıydı. O anda Fillory'deki en parlak şey oydu.

"**Zamanı geldi.**"

Bu kelime bir sahilden diğerine kadar yankılandı. Savaş alanındaki herkes, yaratıklar, insanlar ve diğer her şey hareketsiz kaldı. Julia iki tarafa da hükmediyordu.

Janet ve Poppy'ye doğru yürüdü; o yürürken köklerden biri uzanarak düzleşti ve iki kraliçenin durduğu duvara doğru bir köprü oluşturdu. Başka bir kök Josh'u bitkin bir halde oturduğu yerden –kapıların önündeki toprağın üzerinden– aldı ve yanlarına bıraktı.

"Şakanın tam sırası," dedi Julia normal, yankılanmayan sesiyle, "sizi beş dakika yalnız bırakıyorum ve Fillory tımarhaneye dönüyor."

Janet ne diyeceğini bilemiyordu. Elinde hiçbir şey kalmamıştı. Julia'ya sarıldı. Böylesine uzun boylu ve dev gibi olması biraz tuhaftı; Janet neredeyse kollarını Julia'nın beline dolamak zorunda kalmıştı. Ancak yine de harikaydı. Cüppesi son derece yumuşaktı. Janet bir ölümlünün kendisine sarılmasının Julia'ya uymayabileceğini düşündü ama yine de izin vermişti.

"Fillory'nin kraliçeleri," dedi Julia. "Ve Fillory'nin kralı. Buraya kadar. Artık gitme zamanı."

"Nereye gidiyoruz?" Kaybolmuş bir çocuk gibi soran Josh'tu. "Bizi Dünya'nın Uzak Ucu'na götürebilir misin?"

Julia başını iki yana salladı.

"Orası da sona eriyor. Güneşi soğutuyoruz, suları donduruyoruz ve yıldızları gökyüzünden aşağı indiriyoruz."

"O halde nereye gidiyoruz?" diye tekrar sordu.

"Bilmiyorum," dedi Julia. "Fakat burada kalamazsınız."

Onlara ellerini uzattı. Janet, Julia'nın elini tuttu; büyünün işe yaraması için birbirlerine dokunmaları gerekiyordu. Poppy bir eliyle Janet'ın, diğeriyle Julia'nın elini tuttu.

Janet başını eğerek gözyaşlarını serbest bıraktı. Yüzü yaşlarla ıslanmıştı. Onu öldürmezdi ya. Yaşayacaktı. Elbette, Tanrı aşkına, vücudunda çizik bile yoktu. Her şey yoluna girecekti. Sadece bir daha asla bir yuvası olmayacaktı.

27. BÖLÜM

"Üzgünüm," dedi Quentin, Alice bitirince.

"Hayır, değilsin. Bunu söyleyip durma."

"Seni geri getirdiğim için üzgün değilim. Bütün bunlar olduğu için üzgünüm. Keşke sen olmasaydın. Ama başka hiç kimse senin yaptığın şeyi yapacak cesarete, fedakârlığa ve akla sahip değildi."

"Cesaretine sokayım; diğerlerine de. Yaptığım için memnunum. Sadece mahvettiğin için üzgünüm."

Alice ona bir insanın yapabileceği kadar insanlıkdışı bir küçümsemeyle bakmaya devam ediyordu.

"Geri dönmek zor. Bunu şimdi anlıyorum. Ne kadar zor olacağını anlamamıştım." Quentin zayıflayan ateşin altında ilerlemeye devam etti. "İnsan olmak zor fakat dahası var, çok daha fazlası. Bunu daha önce biliyordun. Henüz hatırlamıyorsun ama hatırlayacaksın."

Quentin onun gerçekten hatırlayıp hatırlamayacağını bilmiyordu ama şimdi teslim olacak değildi. Kendisini ne kadar incittiğini Alice'e gösterirse, yüzünü bile buruşturursa, bunu haklı olduğuna dair kanıt olarak alacağını biliyordu. Ve haklı değildi... değil mi?

Eliot nazik bir tavırla boğazını temizledi.

"Bunu söylemek için iyi bir zaman yok zaten," dedi, "ancak benim gitmem gerekiyor." Ellerini dizlerine vurdu. "Dünyanın sonu yaklaşıyor ve bunun için gerçekten orada olmalıyım."

"Tabii," dedi Quentin. "Sorun değil."

"Muhtemelen durdurmaya çalışmalıyım. Muhtemelen bu kadar uzun süre kalmamalıydım."

"Biliyorum. Gitmelisin."

Eliot kendisinden beklenmeyecek kadar tereddütlü davranıyordu. Quentin elinden gelen en kısa sürede geri dönmesi ve Josh'la Poppy'ye sevgilerini iletmesi için ona söz verdirdi... Ah, Tanrım, evli miydiler? Bunu bana söylemedin mi? İnanılmaz. Üstelik hamile mi? Onlar adına çok sevindim. Tamam, şimdi gerçekten git buradan.

"Sadece eşyalarımı alacağım."

"Anlıyorum."

"Aslında hiçbir şeyim yok."

Ancak nezaket konuşmaları bittikten sonra bile Eliot hâlâ bir türlü gidemiyordu. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Yine boğazını temizledi.

"Benimle gelir misin?" diye patladı. "Bunu çözebilecek biri varsa, o da sensin. Ya da Julia. Ama Julia aramalarıma cevap vermiyor. Sana ihtiyacımız var, Quentin. Geri dön."

"Fillory'ye." Bu Quentin'in aklından bile geçmemişti. "Fakat geri dönemeyeceğimi biliyorsun. Şimdi Alice'i bırakamam ve Ember de geçmeme asla izin vermez."

"Şu ikinci kısmı düşünüyordum. Normalde yapamamaları gerekmesine rağmen Lorialıların bize nasıl saldırdığını sana anlatmıştım. Sonra Alice de aynalardan geçerek buraya dönmeyi başardı... Fillory'nin ilerleyen yaşında biraz geçirgen olmaya başladığını düşünüyorum. Sınır güvenliği eskiden olduğu gibi değil. Geçebileceğin bir zaman varsa, şimdi olabilir."

Bir zamanlar Quentin bu fırsata boğulmakta olan bir adamın can yeleğine sarılacağı gibi sarılırdı. Şimdiyse içini sızlatıyordu; eski bir yaranın sızısı gibi. Fakat hepsi buydu. O günler artık geride kalmıştı. Başını iki yana salladı.

"Yapamam, Eliot. Şimdi olmaz. Burada bana ihtiyaç var."

Alice herhangi bir yerde birinin Quentin'e ihtiyaç duyabileceği fikrine alaycı bir tavırla güldü.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Eliot. "Şey, bak, sadece Neonebu Diyarı'na kadar benimle gel. İstediğim sadece bu. Bildiğim kadarıyla şimdi Fillory'nin olduğu yerde üzerinden dumanı tüten bir krater var. Onunla tek başıma yüzleşmek istemiyorum."

"Ahhh," dedi Plum. Gözleri iri iri açıldı. "Hemohembu Diyarı'na gitmeyi çok isterim."

"Neonebu Diyarı," dedi Eliot aniden asabileşerek. "Ve stajyerlere uygun bir saha gezisi değil."

Ön kapıdaki bir eşeleme sesiyle konuşmaları bölündü. Oda sessizleşti. Ziyaretçi beklemiyorlardı. Burada olduklarını kimse bilmiyordu; daha doğrusu kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Quentin bir parmağını dudaklarına bastırdı: Sessizlik.

Yine hışırtılar. Durdu ve sonra tekrar başladı. Quentin yerinden kalkarak elinden geldiğince sessiz bir şekilde kapıya doğru yürüdü ve delikten baktı. Sokak boştu. Dışarıda kimse yoktu. Diğerlerine baktı. Eliot omuz silkti.

Zinciri çıkarmadan kapıyı birkaç santim araladı ve küçük bir şey çılgınca yanından geçti. Bu siyah kuştu.

Otuz saniye boyunca, kapalı alanda kuşların kapıldığı dehşete kapılarak odada delirmiş gibi kanat çırptı, sonunda avizenin üzerine kondu. O zaman bile bakışları her yerde dolaşıyordu ve sanki her yönden bir tehlike bekliyor gibiydi. Farklı görünüyordu: Daha zayıf, daha hırpaniydi. Tüyleri seyrelmişti ve hâlâ vücudunda olanların da parıltısı silinmişti.

"Beni öldürmeyin!" dedi.

Plum ve Eliot ayağa kalkmışlardı. Yerinden kıpırdamayan tek kişi Alice'ti.

"Burada ne işin var?" diye sordu Quentin. "Yalnız mısın?"

"Yalnızım!"

"Sana neden inanalım?" diye sordu Plum. "Seni lanet olasıca pislik. Bize ihanet ettin. Ve muhtemelen Pushkar'ı da öldürdün. Bir ailesi vardı, biliyor musun? Quentin, onu öldürelim mi?"

"Belki. Henüz değil." Bu bir tuzak, bir numara, bir yanıltmacaysa tuhaftı çünkü kuşun fiziksel açıdan ödleğin teki olduğunu düşünüyordu. Ön saftan yönetmek onun tarzı değildi. "Plum, sen gözünü ondan ayırma. Ben gidip başka biri olup olmadığına bakacağım."

Ancak başka biri yoktu; ne ön tarafta, ne arka tarafta, ne çatıda, ne bitişik varlık boyutlarında... Quentin hiçbir şey algılayamıyordu. Belki de kuş gerçekten yalnızdı.

"Anlaşılan bu malum kuş," dedi Eliot. "Size iş teklif eden."

"O kuş. Burada ne işin var?"

"Artık param kalmadı," dedi kuş. "Başka büyücüler tutmaya çalıştım fakat Lionel olmadan işler iyi gitmedi."

"Para yoksa büyücü de olmaz," dedi Quentin. "Kural böyle. Bence artık gitsen iyi olur."

"Lionel'ın Pushkar'ı öldürmesini istemedim! Ona yapmamasını söyledim. Neden yaptığını bilmiyorum. Ondan korkuyordum."

Siyah kuştan o kadar korkmaları şimdi inanılmaz geliyordu. Artık o kadar korkunç gelmiyordu. İşi sahnelerken bütün kaynaklarını tüketmiş olmalıydı ve Lionel'la kiralık adamları olmadan sadece konuşan bir kuştu, o kadar.

Gitmek istiyor gibi görünmüyordu.

"Bana yardım etmek zorundasınız."

"Hayır," dedi Plum kuşa bakarak. "Aslında değiliz."

"Buradaki kuşlar benden nefret ediyor. Karnım çok aç. Çöp yiyorum."

"Ne yediğin umurumda bile değil," dedi Quentin. "Bizim düşünecek daha önemli konularımız var. Git buradan, yoksa seni biz atarız."

Ancak kuşu nasıl yakalayıp kovacakları konusunda bir fikri yoktu. Kovalamaca için sabırsızlandığını söyleyemezdi.

"Lütfen," diye tekrarladı kuş. "Beni öldürecek!"

"Kim?"

Siyah kuş cevap vermedi; sadece endişeli bir tavırla etrafa, bir birine, bir diğerine baktı. Quentin ona zerre kadar acımıyordu.

"Ember'den bahsediyor."

Alice'in konuşabildiğini daha önce fark etmemiş gibi kuş bile yerinde sıçradı. Alice'in yüz ifadesi değişmemişti. Bu olayla ilgili bütün duygusal katılımının bir hiç olduğunu herkesin bilmesini istiyordu.

"Ne dedin sen?"

"Bu Ember'in kuşu. Aynalarda onunla karşılaşmıştım. Kendisini öldürmemem için bana yalvarmıştı. Neden öldürmediğimi ben de bilmiyorum. Ben yatmaya gidiyorum."

Alice dışarı çıkarken alışkanlıktan dolayı neredeyse duvara tosluyordu; niffinken duvarlardan geçebiliyordu. Arkasında huzursuz bir sessizlik bırak-

mıştı. Çekilmiş perdelerin arkasından dar sokakta bir kamyonun sallanarak yaklaştığını duydular. Quentin kamyonun gelip geçmesini bekledi.

"Bu doğru mu? Seni Ember mi gönderdi?"

"Lütfen." Kuş artık bütün görkemini kaybetmişti. Titriyordu. "Beni öldürecek."

"Öldürmeyecek," dedi Plum, "çünkü seni önce biz öldüreceğiz."

"Beni çantayı almaya gönderdi. Nedenini bilmiyorum. Daha büyük bir hayvan gönderebilirdi," diye ekledi, özür dileyen bir tavırla, "fakat uçabilen birine ihtiyacı vardı. Aynalardan geçebilen birine. Buraya geldiğimde bana biraz para verdi ve Lionel'ı yaratan büyüyü yaptı."

"Çantayı neden istiyordu? Nedeni bıçak mıydı, kitap mıydı? Yoksa ikisi de mi?"

"Bilmiyorum!" diye uludu siyah kuş. "Bilmiyorum! İçinde ne olduğunu bilmiyordum! Gerçekten!"

Ve ağlamaya başladı. Quentin hayatında bundan daha acıklı bir ses duyduğunu sanmıyordu. Kuş mermi yemiş sülün gibi avizenin üzerinde tünediği yerden aşağı yuvarlandı. Sehpanın üzerine kondu ve hıçkırıklar arasında büzüldü.

Quentin'in bitkin zihninde bir şeyler biçimleniyordu; bulanık bir sıvının içinde bir kristal biçimleniyormuş gibi. O kadar uzun süredir karmaşa görmeye alışmıştı ki bir düzenin nasıl göründüğünü bile hatırlamıyordu fakat şimdi en azından bir parçasını gördüğünü sanıyordu.

"Dur," dedi yavaşça. "Şunu bir düşünelim. Çantadaki şeyi Rupert çaldı ve Ember de geri istiyor. Onu geri almak için Dünya'ya bir kuş gönderdi. Kuş da çantayı bulmamız için bizi tuttu."

Plum anlamaya başlıyordu. "Rupert'a göre çantanın içindeki şey Ember'e değil, Umber'e aitti ama sanırım kardeş oldukları için her şey aileye ait. Fakat Ember onu neden istiyor ki?"

"Neden istemesin ki? Güzel bir bıçak? Sihirli bir diyar yaratmak için bir büyü? Bunu kim istemez ki?"

"Bir tanrı?" dedi Eliot. "Zaten sihirli bir dünyası olan bir ilah?"

"Oysa yok." Quentin'in zihnindeki bütün ampuller aynı anda yandı. "Bir diyarı yok. Fillory ölüyor ve Ember'in gidecek yeri yok. Yeni bir dünya

yaratmakta kullanmak için büyüyü istiyor! Fillory'den vazgeçecek; onu terk edip her şeye en baştan başlayacak!"

Bütün bunları çok hızlı söylemişti ve peşinden bir sessizlik geldi. Plum şüpheci gözlerle baktı.

"Bence çok tutarlı!" dedi Quentin. "Fillory'yi kurtarmaya bile çalışmıyor! Gemisiyle birlikte batmayacak bir sıçan!"

"Bu," dedi Eliot, "biraz karışık bir metafor oldu. Ve beni dinleyin: Ember'i sevmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum ama bu senaryo biraz fazla korkakça."

"Evet çünkü o da korkağın teki!"

"Ayrıca, büyünün bütün bir dünya yaratmadığını da biliyorsunuz, değil mi?" dedi Plum. "Sadece bir alan yaratıyor hani?"

"Belki bizim için öyledir. Belki bir ilah onunla daha fazlasını yapabilir."

Plum düşünceli gözlerle tavana baktı. Siyah kuş üçünü de çaresizce izliyordu.

"Bu doğru olsa bile," dedi Eliot, "bu konuda biz ne yapabiliriz? Aslını isterseniz biraz moralimi bozuyor. Bu, herhangi bir çıkış yolu olmadığını gösteren diğer bir kanıt."

Quentin oturdu. Belki de abartıyordu.

"Büyü hâlâ bizde," dedi.

"Onu yok et," dedi Eliot.

"Hayır." Quentin bunu yapamazdı.

"Kuş elimizde," dedi Eliot. "Kozları tersine çevirebiliriz. Onu rehin alabiliriz."

"Ah, haydi. Ember kuşu umursamıyor bile; kuş harcanabilir." Kuş buna itiraz etmedi; itiraz etmesi zordu. "Fillory'ye gitmeli, onunla yüzleşmeli, orada kalıp Fillory'yi kurtarmaya çalışmaya zorlamalıyız. Oranın ilahı o. Ve büyü de bizde. Tanrım, ne alçak!"

"Ya da," dedi Eliot temkinli bir tavırla, "belki de onunla aynı safta olmak isteriz. Belki de doğru düşünüyordur. Belki ona büyüyü veririz ve ona yeni bir dünya yaratıp bizi de yanına almasını söyleriz."

"Eliot," dedi Quentin.

"Biliyorum, biliyorum. Ama çok daha kolay olurdu." Eliot yorgun bir tavırla ayağa kalktı. "Pekâlâ. Haydi, gidip bir tanrıyı azarlayalım. Hiçbir şey olmasa bile, itiraf ettiğini duymak istiyorum. Yüzüme söylemesini istiyorum."

"Ben de geliyorum," dedi Plum.

"Birinin burada Alice'le kalması gerek," dedi Quentin.

"Genç ve sahada deneyimsiz birinin," dedi Eliot.

"Hayır." Plum geri adım atmadan ona dik dik baktı. "Hayatta olmaz. Huysuz Şirret'e bakıcılık yapmayacağım."

"Belki Alice de bizimle gelir. Belki yardım da edebilir. Alice!" diye bağırdı Quentin, üst kata doğru. Cevap yoktu. "Ben gidip onunla konuşayım."

"Sana iyi şanslar."

"Bir planım var. Bana bir saat verin."

"Yardım edebilirim!" dedi kuş.

Quentin'in refleksleri iyiydi fakat sadece sürpriz unsuru kendi tarafında olduğu için işine yarıyordu. Elini aniden uzatarak kuşu boynundan yakaladı. Onun isterik çırpınışlarına aldırmadan bir pencereye doğru yürüyerek kuşu dışarı fırlattı.

Alice gözleri açık halde sırtüstü yatakta yatıyordu. Aşağıdan gelen sesleri – yürüyüş, konuşma, bağırış– duyabiliyordu ama hepsi çok uzaktan geliyordu. Açık gözlerle tavana bakarak yatıyordu. Bir mezara, kendi mezarına kazınmış mermer bir figüre benziyordu. Bu beden onun tabutuydu. Nefesleri sığdı; bu bile zorlukla tahammül edebildiği bir külfetti.

Bu bedenden hoşlanmıyordu. Ona hiçbir şey borçlu değildi. Onu olabildiğince az hissetmek istiyordu.

Merdivende yaklaşan ayak sesleri duydu ve bir an sonra kapı açıldı.

"Alice."

Elbette ki gelen Quentin'di. Alice başını çevirmedi. Quentin'in bir tabure çekerek oturduğunu duydu.

"Alice. Neonebu Diyarı'na gideceğiz. Olan bitenler konusunda bir teorimiz var. Ember'i bulup onunla konuşmayı deneyeceğiz."

"İyi." Ağzının içinde solucan gibi hareket eden dili hissetti.

Artık öfkeli değildi. Onca öfkenin, onca konuşmanın nedenini merak ediyordu. Bir şey onu etkisi altına almıştı ama şimdi öfkesi silinmişti ve denize doğru esen bir fırtına gibi arkasında derin bir huzur bırakmıştı. Dalgalarla dövülmüş dümdüz bir kumsal, denizin derinliklerinden gelen enkaz ve çöpler. Umurunda bile değildi.

"Seni burada bırakmak istemiyorum. Bizimle gelmeni istiyorum. Bize yardım edebileceğini düşünüyorum."

Alice hafifçe başını iki yana salladı. Gözlerini kapadı. Bazen gözlerini kapadığında kendini yine ağırlıksızmış gibi hissediyordu. Viskinin de yardımı oluyordu; sarhoş olmak daha iyiydi. Ve bu bedeni zehirlemekten zevk alıyordu.

"Sanmıyorum."

Yedi yıl önce kendi etini mavi bir ateşe dönüştürürken Quentin onu izlemişti. Yedi uzun yıl boyunca insan benliği uyumuş, kendisi öfke ve güçten oluşan bir hayal gibi Fillory'de dolaşmıştı. Quentin bunu sona erdirmiş, onu uyandırmış, bedenine geri dönmeye zorlamıştı. Ancak ruhunu, benliğini zorlayamazdı. Quentin ondan gerçekten nefret ediyor muydu? O kadar çok mu? Bir defasında Quentin onu sevdiğini söylemişti. Hem yedi yıl önce hem de dün.

Quentin'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Alice tekrar yanıp yanamayacağını merak ediyordu. Belki de yanıp sönmüş bir kibrit gibiydi fakat sanmıyordu. Hazırlanması, becerileri yeniden öğrenmesi zaman alacaktı ama bunu yapacaktı. Başarmaya çalışırken ölmek umurunda bile değildi. Şimdi yaptığı ve düşündüğü her şeyde zaten intihar vardı. İntihar onun eviydi: Başka bir şey bulamazsa, intihar daima elinde olacaktı.

İşe yararsa, onu bir daha yakalayamazlardı da. Bir daha asla.

"Şimdi eline dokunacağım." Quentin'in parmaklarını parmaklarında hissetti ama tepki göstermedi. Geri döndüğünden beri ilk kez biri ona dokunuyordu ve tüyleri diken diken olmuştu. "Bunu atlatacaksın. Sandığın kadar kötü değil. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım ama sen de çabalamak zorundasın."

"Hayır," diye fısıldadı Alice. "Değilim."

Ardından gelen sessizlikte bir şey oldu. Alice'in gözleri tekrar açıldı. Bir şey onu geri çekiyordu. Havadaki bir şey; burnuna dolarak zihnine nüfuz eden bir şey. Ona bir şey yapıyordu. Büyü mü? Hayır, büyü değildi.

"Nedir bu?" diye sordu Alice.

"Ne?"

"Şu koku."

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Quentin. "Düşün."

Alice bir an için savunmasını indirerek savaşmayı unuttu ve o anda vücudu doğrulup otururak derin derin nefes aldı. Beyninde yedi yıldır ateşlenmemiş nöronlar ateşleniyordu. Asırlar boyunca kullanılmadıktan sonra zihinsel mobilyaların üstü açılıyor, naylonları indiriliyordu. Zihinsel pencereler güneş ışığını içeri almak için açılıyordu.

"Jambon," dedi Alice.

Quentin'in yanında bir tepsi vardı. Bir tabağı kaldırarak Alice'in burnuna doğru uzattı. Bir santim kalınlığında şeritler halinde kesilmiş, kaliteli bir jambondu ve kızartılırken büzülmüştü; bir ucu hafifçe yanmıştı çünkü Quentin onun böyle sevdiğini biliyordu.

Eh, anlaşılan Quentin bu yedi yılda bir şeyler yapmıştı. Eskiden hiçbir şey pişiremezdi.

Alice yorgundu ve açlıktan ölüyordu. Kendisi değil, zihni değil, orası kesindi ama bu beden açtı; bu etten yapılmış oyuncak bebek. Zayıftı; uzanarak yiyeceği alıp ağzına attı. Et, öteki eti yedi ve Tanrı aşkına, inanılmayacak kadar güzel, tuzlu, yağlı ve lezzetliydi. İşi bitince başparmaklarını yaladı ve yağlı ellerini çarşaflara sildi. Midesi bulandı –kendisinden tiksiniyordu– fakat aynı zamanda çok büyük bir zevk de vardı. Vücudunu kötü bir organ transferi gibi reddetmeye çalışıyordu ama kendini onun içinde hapsolmuş hissediyordu. Beden ona yapışmaya çalışıyor, Quentin de sürece yardım ediyordu. Bedenle aynı taraftaydı.

"Umarım," dedi Alice, "beni burada jambonla tutabileceğini sanmıyorsundur."

"Sadece jambon değil."

Quentin bu kez içinde taze mango dilimleri olan bir tabak uzattı; güzel, minik bir güneşten kesilmiş küçük kemerler gibi turuncu şeylerdi. Alice vahşi bir hayvan gibi onlara saldırdı. Bir *hayvandı* zaten.

Hayır, değildi. Saf, güzel ve mavi bir enerjiydi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu dolu ağzıyla. "Bunu bana neden yaptın?"

"Çünkü gerçekte sen busun. Çünkü bir insansın. Bir kişisin; bir iblis değilsin."

"Kanıtla."

"Kanıtlıyorum ya."

Alice ona baktı; geri döndüğünden beri ilk kez baktı. Quentin yaşlanmıştı ama hâlâ eskisi kadar yakışıklıydı: Biraz fazla büyük bir burunla ve fazla geniş bir ağızla ilginçleşmiş dar, güzel bir yüzü vardı. Kendisi yakışıklılığının farkında olmadığı için o tarz kibirli yakışıklılar gibi olmamıştı ama yakışıklıydı. Ve hâlâ öyleydi.

Ama aynı zamanda farklıydı da. Eskiden yaptığı gibi kekelemiyor, bakışlarını kaçırmıyordu. Haklıydı; değişmişti.

"İstiridye getirebilirdin," dedi Alice.

"İstiridyeden nefret edersin."

"Öyle mi?"

"Soğuk sümüğe benzediklerini söylerdin."

"Hatırlamıyorum. Başka ne severim?"

"Bunu."

Quentin ona bir parça çikolata –kaliteli çikolata– verdi ve Alice çikolatayı tattığında gerçekten gözlerinden yaşlar süzüldü. Kontrolünü kaybediyordu. Bütün kontrolünü. Et mi kazanacaktı? Kendini etten bedenden ayırmak giderek zorlaşıyordu. İçindeki kibirli niffin öfkeli bir çığlık attı. Alice uçmayı, toprağa dalmayı, sonra tekrar uçmayı, önüne çıkan her şeyi yakmayı, kendisinin incindiği gibi onları incitmeyi, acının ne kadar güzel olduğunu herkese göstermeyi düşünüyordu. Ürperdi.

"Buraya neden geldin?" diye sordu Quentin.

"Seni öldürmeye." Alice bunu hiç tereddüt etmeden söylemişti çünkü doğruydu.

"Hayır. Buraya seni kurtarabilmem için geldin."

Alice güldü; evet, o hastalıklı, kötücül niffin kahkahası. Hâlâ içindeydi. Onu seviyordu. Fakat yiyecekten de uzak duramıyordu.

"Yeni bedenimi şişmanlatacağım," dedi Alice. "Hastalıklı ölçüde şişmanlayana kadar yiyeceğim ve sonra da öleceğim."

"İstersen bunu yapabilirsin. Al."

Bir ses. Neydi bu? Vücudu büyük bir zevk almıştı. Quentin soğuk, üzerinden damlalar süzülen bir şampanya şişesini açmıştı ve bir kadehe dolduruyordu.

"Bu haksızlık," dedi Alice.

"Olmadığını söylemedim."

"Şarap kadehinden şampanya içmemi mi istiyorsun? Çaptan düşmüşsün, Quentin Coldwater."

"Önceliklerimi değiştirdim."

Alice ilacım içen küçük bir çocuk gibi yatağında oturarak hızlı ve küçük yudumlar halinde şampanyasını içtikten sonra yüksek sesle geğirdi.

"En sevdiğim kısım bu olabilir," dedi. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar."

"Hayır, değil," dedi Alice.

Aniden, sarsak bir hareketle, deneyimsiz bir kız gibi Quentin'i öptü. Bunu kabaca ve sertçe yaptı. Öne eğildi, dudaklarını onunkilere bastırdı, dudağını kesen bir dişi hissetti ve ağzına kan tadı geldi. Aynı anda bacaklarının arasında ılık bir ıslaklık hissetti. Dilini Quentin'in ağzına sokarak şampanyanın tadını hissettirdi. Zihnini bedeninden ayrı tutan hendek her yerinden sızdırıyordu. Uzaklarda bir yerde kadeh elinden yere düştü.

Onu istiyordu. Belki bu işe yarardı. Belki yeterli olurdu.

"Göster bana, Quentin," diye emretti. "Bana bedenlerin ne işe yaradığını göster."

Beceriksiz parmaklarla Quentin'in gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Nasıl yapıldığını unutmuştu. Quentin onun ellerini yakaladı.

"Hayır," dedi. "Henüz değil. Çok erken."

"Çok mu erken?" Alice, Quentin'in gömleğinin önünü yakaladı ve onu tekrar öptü. Tenine değen kirli sakallarını hissetti. Kokusunu içine çekti; jambon gibi değildi ama yine de çok güzeldi. "Bana bunu yapıyorsun ve sonra da çok erken olduğunu mu söylüyorsun? Bu senin sorumluluğun, Quentin. Bana göstermek zorundasın."

Quentin kalkmaya çalışıyordu! Küçük piç! Öfke çok kolay geliyordu ama eskiye oranla çok zayıftı. Zevkle birleşiyordu fakat dağılmıyordu.

"Dur. Alice. Bu iş böyle olmaz."

"O zaman nasıl olduğunu göster bana." Alice de yataktan kalkarak Quentin'in üzerine yürüdü. "Bedenim beni tiksindirdiği kadar seni de tiksindiriyor mu? Çok yazık. Beni geri getirdiysen, buna değdiğini göstereceksin. Yoksa yeterince erkek değil misin?"

Üzerinde Quentin'in gömleklerinden biri vardı ve yeterince büyük olduğu için tek bir öfkeli hareketle başından çekip çıkararak yere fırlattı. Şimdi külotu dışında çırılçıplak kalmıştı. Alice onu tekrar öptü, vücudunu onunkine bastırdı, göğüslerine değen kumaşın sertliğini hissetti. Quentin geri çekilirken başı kapıya çarptı. Alice elini onun kasıklarına uzatarak yoğurdu. Evet, işte böyle oluyordu. Quentin bunu severdi.

Hâlâ seviyordu. Elinin altında sertleşmeye başladığını hissedebiliyordu.

"Beni bu yüzden geri getirmedin mi? Eskiden olduğu gibi beni düzebilmek için?"

Buna kendisi bile inanmıyordu fakat aklına gelen en acımasızca şey buydu. Quentin'in kendisine yaptığı gibi ona tecavüz etmek istiyordu fakat Quentin tereddüt bile etmedi.

"Seni kendim için geri getirmedim," dedi.

Ama sonra o da Alice'i öptü. Sertçe değil; nazikçe ama kararlı bir tavırla. Böyle de yapılabiliyordu. Alice onunla, herhangi biriyle bağlantı kurmak için çırpınıyordu. Quentin onun elini tutarak yatağa götürdü.

"Gitme, Quentin," dedi Alice. "Gitme."

Henüz değil. Alice çok yakındı. Buna ihtiyacı vardı. İhtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Quentin gömleğini çıkardı. Göğsü sertti. Kemerinin tokasını çözmeye başladı.

"Gitmeyeceğim."

Sonrasında yatakta yan yana yattılar. Şimdilik işe yaramış, vücudu istediğini almıştı. Bir değil, iki kez; doğru hatırlıyorsa, eski günlerde bu ender bir şeydi. Ancak sonuçta Quentin o zamandan beri biraz deneyim kazanmış olmalıydı.

Poppy. Neden onu Poppy'yleyken izlemişti ki? O zaman çok eğlenceli gelmişti ama şimdi canını yakıyordu. Keşke unutabilseydi.

Alice yatakta ondan uzaklaştı. Yine çekip gitmek istiyordu. Uçma hayalleri kurarak derinlere dalmaya başladı. Dev bir kabuğun içine çekilen ürkek bir yengeç gibi kendi içine çekildi. Daha önce kendini çok insan, çok eskisi gibi hissetmişti ama şimdi kaybediyordu ve fazla direnmedi. Bir an için basit olduğunu sanmıştı ama öyle olmadığını hatırlıyordu.

Quentin doğrulup oturarak giyinmeye başladı.

"Gitmem gerek," dedi. "Neonebu Diyarı'na. Ember'i bulmak için. Sen de benimle gel."

Alice başını iki yana salladı. Quentin'in gitmesini istiyordu. Böylesi çok daha kolaydı. Quentin onun giysilerini de topluyordu.

"Alice." Alice tepki vermedi. Artık uyuyacaktı. "Alice. Böylesine inanılmaz bir korkak olduğunu söylerken bunu olabilecek en nazik anlamda kastettiğimi bilmeni istiyorum."

Quentin yine onun elini tuttu ve ikisi birlikte gözden kayboldular.

28. BÖLÜM

Hepsi birlikte gidiyorlardı ve taktiksel açıdan bakıldığında Plum bunun daha iyi bir fikir olacağını düşünüyordu fakat Eliot sabırsızlanıyordu ve bir de sesler vardı. Üst kattan geliyordu. Quentin ve Alice. Plum ve Eliot birbirlerine bakarak başlarıyla onayladılar; kelimelere ihtiyaç yoktu. Muhtemelen oradaki herkes için iyi bir gelişmeydi ama gerçekten de burada kalıp dinleyecek değillerdi.

Eliot, boyutlararası yolculuğun kendisi için artık büyük bir şey olmadığı konusunda hava atmıştı fakat Plum bunu kendisi için mahvetmesine izin vermeyecekti. Bu dünyayı genişleten türden radikal bir büyüydü ve mevcut karamsar şartlar altında bile Plum sabırsızlanıyordu. Eliot züppece bir tavırla elini uzattı ve Plum tuttu. Sonra Eliot diğer elini cebine soktu ve... *Ah!*

Berrak soğuk su. Suyun içinde yukarı doğru süzülüyorlardı. Plum kendini tutamayarak zevkle gülünce neredeyse sihirli suyla boğuluyordu. Işığa doğru yükseldiler. Tepelerinde görünen ışık başlangıçta bulanıktı ama giderek netleşiyordu, sonra nihayet başları yüzeye çıktı.

Duyduklarına dayanarak, beklediği bu değildi. Bir şeyin içindeydiler; süs havuzundan çok kapalı bir yüzme havuzuna benzer bir suyun içinde yüzüyorlardı ve büyük, eski salon iki avizeyle aydınlanıyordu.

"Bu da ne?" dedi Eliot. Eliot, Plum'dan çok şaşırmış gibi görünüyordu.

Havuz, mermer zeminli, batmış bir kattı. Bir ucundaki öfkeli bir yüzün açık ağzından su akıyordu; diğer taraftan antik bir Roma banyosu gibi basamaklar çıkıyor, mavi sular yavaş yavaş aşağıda kalıyordu. Birlikte oraya doğru yüzdüler.

"Bir terslik var," dedi Eliot. "Burası Neonebu Diyarı değil. Sanmıyorum. Kaçırıldık. Düğme bizi kaçırdı."

Havuzdan çıktıklarında sihirli su üzerlerinden aktı ve bir anda kurudular. Harika. Odanın duvarları kitap raflarıyla kaplıydı.

"Bir kütüphanenin ortasına kim bir havuz koyar ki?" dedi Plum. "Kitaplar için iyi olamaz."

"Hayır. Olamaz."

Bir kütüphaneydi; belki de Plum'ın gördüğü en büyük kütüphane. Gözleri kapalı olsa bile bir kütüphane olduğunu anlardı: Dikkatle uzandığı kadife bir yatak gibi sessizliği yeterliydi; yavaş yavaş, fark edilmeden çürüyen derinin ve kâğıdın, yüzlerce ton kurumuş mürekkebin kokusu da öyle. Duvarların her metrekaresi kitap rafıydı ve rafların her yeri doluydu. Kaygan sırtlar, deri sırtlar, şişkin sırtlar, çıplak ve kılıflı, yaldızlı ve sade, boş sırtlar, yazı ve süslemelerle dolu sırtlar. Bazıları dergi kadar ince, bazılarıysa yüksekliğinden daha kalındı.

Okşadığı dev ve dost canlısı bir omurganın parçalarıymış gibi parmaklarını peş peşe üzerlerinde dolaştırdı. Üç dört yerde bir kitap yerinden alınmıştı ve yanındaki kitaplar hafifçe yatık duruyor, giden komşusunun ardından yas tutuyormuş gibi diğerine yaslanıyordu.

Kirişler ve payandalar bile raflarla doluydu; sayısız kitapla. Odanın köşelerinde, tavana yakın bir yerde, duvarlarda kedi kapıları gibi kitap büyüklüğünde küçük kapılar vardı. Plum izlerken biri gıcırdayarak açıldı ve bir kitap havada süzülerek odayı aştıktan sonra diğer taraftaki küçük kapılardan birinden çıkıp gitti.

"Sözümü geri alıyorum," dedi Eliot. "Sanırım burası Neonebu Diyarı'ndaki kütüphanelerden biri. Onlardan birinin içine hiç girmemiştim."

"Normal insanların girmesine izin verildiğini bilmiyordum."

"Verilmiyor."

Ses arkalarındaki bir kapıdan gelmişti. Tuhaf görünüşlü bir adama aitti: Otuzlu yaşlarda, başı tıraşlı, yuvarlak ve etli yüzlü bir adam. Top sakaldan başka bir şeye dönüşecekmiş gibi görünen bir top sakalı vardı ve bu da onu başarılı bir senarist olma hayali geçen her saat zayıflayan öfkeli bir barista gibi gösteriyordu. Üzerinde bir keşiş cüppesi, ayaklarında sandaletler vardı

fakat en tuhaf tarafı elleriydi. Altın ve şeffaf görünüşlerine bakılırsa sihirli oldukları belliydi ve sıcak bal rengi bir ışık yayıyorlardı. Adam ellerini önünde birleştirmişti.

"Penny," dedi Eliot. Bu selamlamadan çok bir gerçeğin ifadesi gibiydi.

"Grubun geri kalanı birazdan gelir."

Gerçekten de Quentin ve Alice ortaya çıktı; Alice üfleyip püflüyor, çılgınca tükürüyordu, ne şaşırtıcı. Quentin'e öldürecekmiş gibi baktıktan sonra basamaklara doğru yüzdü ve çırılçıplak olduğu o zaman anlaşıldı. Ne yani, işin ortasında düğmeye mi sürtünmüşlerdi?

Üzerinde düşünmemek daha iyiydi. Alice hiç de utanıyormuş gibi görünmüyordu. Quentin onun peşinden çıkarak giysilerini verdi ve Alice sarsak hareketlerle giyindi.

"Selam, Penny," dedi Quentin. "Seni gördüğüme sevindim. Az önce bizi kaçırdın mı sen?"

"Benim sorum da buydu," dedi Eliot.

"Yolunuzu saptırdım. Artık Neonebu Diyarı'nın bütün yollarına ben hükmediyorum. Buraya özel konuklarım olarak geldiniz."

"Su kitaplara zarar vermiyor mu?" diye sordu Plum.

"Önlem aldık. Raf kapasitesi burada çok değerli bir kaynak. Hiçbir şey boşa harcanmıyor."

"Bu harika, Penny," dedi Quentin, "ama aslını istersen biraz acelemiz var. Önemli bir iş. Zamanımız kısıtlı."

"Burada olmanız gerek. Açıklayacağım."

"Eh, teşekkürler," dedi Quentin. "Ancak çabuk ol. Ellerin güzel olmuş."

"Teşekkür ederim. Kendim yaptım."

Plum birbirlerini önceden tanıdıklarını anlamaya başlıyordu.

"Bu arkadaşımız Plum," dedi Quentin. "Plum, bu da Penny. Ve Eliot'ı hatırlarsın. Bu da Alice."

"Selam," dedi Plum. Alice ses çıkarmadı.

"Tanıştığımıza sevindim." Penny onun elini sıkmaya kalkışmadığı için Plum biraz rahatlamıştı. "Aramıza döndüğünü görmek güzel, Alice."

Bu konuda bir şey söylemiş olmasa da, Penny bir defasında Alice'le yattığını belli etmeyi bir şekilde başarmıştı.

"Penny," dedi Eliot, "bilmelisin ki biz gerçekten..."

"Biraz yürüyelim."

Penny döndü ve kendisini takip edip etmeyeceklerine bakmaya gerek duymadan yan odaya doğru yürüdü.

"Bu adam kim?" diye fısıldadı Plum, Quentin'e doğru eğilerek.

"Üniversiteye birlikte gitmiştik."

Penny'nin arkasından yürüdüler. Yan oda daha büyüktü: Kemerli tavanlı bir salondu ve burası da kitaplarla doluydu fakat karanlık ve hafif yağmurla ıslanmış yüksek pencereleri vardı. Plum pencerelerin alçak kısımlarından Neonebu Diyarı'na ilk kez baktı; geniş meydanlar, dar yollar ve İtalyan tarzı binalarla dolu bir yerdi. Ve geceydi.

Penny sihirli ellerini arkasında birleştirmiş halde yürüyordu. Birden bir şeyi hatırladı: Connecticut'ta onları tuzağa düşüren rahiplerin de altın elleri vardı; aynıydılar. Belki bir tesadüftü, belki de bir yerlerde indirim vardı ama Plum bundan şüpheliydi. Dolayısıyla bu Penny denen adamla görülecek bir hesabı vardı; hatta birkaç hesap da olabilirdi.

"Geçen yıl benim için iyi geçti," diyordu Penny; kibar tur rehberi. "Neonebu Diyarı'nı savunma ve büyü akışını koruma görevim tarikattaki üstlerimin dikkatini üzerime çekti; sana söylememiş olabilirler diye söylüyorum, Plum, biz Neonebu Diyarı'yla ilgileniyoruz. Aynı zamanda ciddi personel kayıplarımız oldu ve bu da liderlik hiyerarşisinde boşluklar yarattı. Çabucak ilerledim.

"Terfi elbette ki tatmin ediciydi fakat sorunlarla başa çıkmak da kolay değildi. Son felakette Neonebu Diyarı geri dönüşü olmayan bir şekilde değişti. Eski büyünün çoğu artık işe yaramıyor veya farklı etki ediyor. Burada artık bir şeyler yetişiyor. Burada *zaman* var."

Tahtakurusu dolu bir şilteden söz ediyormuş gibi bunu tiksintiyle söylemişti.

"Ne kadar zorluk yarattığını tahmin bile edemezsiniz. Ancak bunun iyi tarafı şu ki beni Kütüphaneci pozisyonuna atadılar. Bu, tarikatımızda birinin alabileceği en prestijli unvanlardan biri."

"Tebrikler," dedi Quentin. "Ejderhalara ne olduğunu hep merak ettim. En son tanrılara karşı savaşmak için birleştiklerini görmüştüm."

"Ejderhalar başarılı oldu. Olamasalardı, krizde kendi rolünüzü oynayabilecek kadar hayatta kalamazdınız. Eski tanrılarla savaşmak, hatta onları oyalamak, elbette yüksek riskli bir şey. İncelikli bir sanatı var: Karşı saldırıları sizi gerçeklikten silmek şeklinde oluyor. Ancak ejderhalar arasında bazıları hayatta kaldı. Nasıl yapacaklarını hatırlayabilirlerse tekrar üreyecekler. Sanırım herhangi biri seks yapmayalı binlerce yıl olmuş. Bizler araştırmalarında onlara yardımcı oluyoruz."

Plum bütün bu milyarlarca kitaptan en azından birinin ejderha pornosu olmasının mantıklı olduğunu düşündü.

Büyük salondan çıkarak alçak tavanlı labirente girdiler. Orada bile duvarlarda, hatta tavanda kitaplar vardı; başlarının üzerinde, tıpkı bir mağaradaki yarasalar gibi sırtları aşağı bakacak şekilde asılı duruyorlardı. Arada bir büyük kitap grupları kalabalık bir yatakta uyuyanlar gibi kıpırdanıyor, yeni gelenlere yer açıyorlardı. Şu Penny denen adam biraz sıkıcı bir tipti fakat Plum onun kütüphanesini sevdiğini itiraf etmek zorundaydı. Quentin burayı kesinlikle abartmamıştı.

Acaba Fillory de anlattıkları gibi miydi? Şimdi kendini Fillory'ye çok yakın, sadece bir havuz ötede, hiç olmadığı kadar yakın hissediyordu. Brakebills'ten kovulduğunda hayatının raydan çıktığını, rayların kenarındaki çamurlu kanalizasyon hendeğine yuvarlandığını sanmıştı ve belki de gerçekten öyle olmuştu; Quentin'in dediği gibi, sana neler olacağını söyleyebilecek kimse yoktu. Ancak aynı zamanda onu buraya, Fillory'nin eşiğine de getirmişti. Orayı görmek istiyordu. Zamanı gelmişti.

Başının üzerinde gümüş yazılı sırtıyla dar, zeytin yeşili bir cildin durduğunu gördü. Olgun bir meyve kadar çekici görünüyordu...

"Hey hey!"

Penny elini itti. O kadar kendinden beklenmeyecek şekilde davranıyordu ki gerçekten kızardığını hissetti. Fakat Penny yine uzaklaşmıştı.

"Yaptığım bazı geliştirmeler çok iyi karşılandı. Fark ettiniz mi bilmiyorum..."

Kitapların düzensiz aralıklarla girip çıktığı kedi kapılarından birini işaret etti.

"Evet, çok iyi," dedi Eliot.

"En iyi çalışmalarından biri," diye katıldı Quentin.

Plum, Quentin ile Penny'nin dost gibi görünmesine rağmen düşman olduklarını hissediyordu.

"Daha birçok kütüphane tarafından uygulamaya kondu."

"Kediler için de iyi," dedi Plum. "Yine de uçan kediler olması gerekiyor."

"Evcil ya da değil, hiçbir hayvanın binaya girmesine izin verilmiyor," dedi Penny ciddi bir tavırla.

"Gerçekten gitmemiz gerek," dedi Eliot. "Gerçekten."

"Burada sorunlu boyutları olanlar için özel bir oda ayırdım."

Kendini tutamayan Plum, açık kapıdan merakla başını uzattı. Bu hayatında gördüğü en tuhaf kaynakça düzenlemesiydi. Kitaplar öylesine yüksek ve dardı ki sopaya benziyorlardı; yılanlar, oklar ya da sopalar için resimli rehberler olmalıydılar. Kitaplardan biri cam bir teraryum –libraryum?– içindeydi çünkü karınca gibi dışarı sürünen kelimeleri kontrol altında tutmaya yarıyordu. Bir kitap bir masanın üzerinde hafif açık halde duruyordu ama sadece hafif açıktı, sayfalarının müthiş bir şekilde parıldadığı görülüyordu; yanında bir kaynak gözlüğü duruyordu. Bir kitabın bütün kenarları sırttı. Açılması imkânsız olduğundan, sayfalar içinde mühürlenmişti.

"Açıkçası, bu şeyleri kimin yayımladığını merak ediyorsunuz." Penny başını iki yana salladı ve yürümeye devam ettiler.

Sanki çikolata fabrikasını dolaşıyorlardı ama çikolatalar yerine kitaplar vardı da Penny de biraz cansız bir Willy Wonka'ydı. Oradaki diğerleri Penny'ninkine benzer cüppeler giyiyorlardı fakat onunki kadar gösterişli değillerdi ve ona başlarıyla selam veriyorlardı. Bazılarının da elleri altındandı.

"Kütüphanenin altında katakomplar var," dedi Penny. "O da başka bir özel koleksiyon: Hepsi insanların yazmak istediği ama bir türlü yazmadığı romanlar."

"Ahhh!" Eliot neşelendi. "Gidip benimkini görebilir miyim? Dürüst olacağım, inanılmaz olacağından eminim."

"İstersen deneyebilirsin. Ben kendiminkini arayarak çok fazla zaman geçirdim. Aşağıda hiçbir şey bulmak mümkün değil!" Penny'nin sesi bıkkın gibiydi. "İşte insanların hep görmek istediği bir şey."

Bu odada sadece bir tane kitaplık vardı ve o da arka duvardaydı ama bu aldatıcı bir görünüştü çünkü istendiği kadar genişletilebiliyordu: Penny raflardan birini tutarak yana doğru itti ve inanılmaz bir hızla, bir montaj bandıymış gibi sorunsuzca yana kaydı; bu arada yukarıdaki ve aşağıdaki diğer raflar hiç kıpırdamamıştı. Plum'a kuru temizlemecilerdeki motorlu askıları hatırlatmıştı. Sonra Penny rafı durdurdu ve çok hafifçe, sadece dokunarak yukarı itti; bütün kitaplık, odanın ötesinde her yöne uzanıyormuş gibi raf raf yukarı kaymaya başladı.

"Nedir bu?" diye sordu Plum.

"Bunlar herkesin kitapları. Daha doğrusu, herkese dair kitaplar."

"Anlayamadım."

"Durun, bizimkini arıyorum." Binlercesi dönüp durdu ve sonunda Penny bir eliyle kitaplığı durdurdu. "Bunlar hayatlarımızın kitapları. Herkesin bir tane var. Bakın, işte buradayız. Hepsi birlikte; her birimiz için bir kitap."

"Dalga geçiyor olmalısın," dedi Quentin sakince.

Plum, Penny'nin asla şaka yapmadığını görebiliyordu.

"Hiç de değil. İşte bu da Plum'ınki."

Bir parmağını birinin sırtına dayadı. Kitabın kapağı Plum'ın ismine gönderme yaparcasına erik renkliydi.

"Benimki."

Penny'ninki uzun, inceydi ve pürüzsüz, açık renkli bir deri cildi vardı; sırtına siyah ve ciddi harflerle adı yazılmıştı. Eski bir kullanma kılavuzuna benziyordu.

"Yan yana mı duruyorlar?" dedi Plum. "Lütfen bana bunun evleneceğimiz anlamına gelmediğini söyle."

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu şeylerle ilgili kimse pek fazla şey bilmiyor."

"Göbek adın gerçekten Schroeder mi?" dedi Eliot, buradaki asıl şaşırtıcı şey buymuş gibi.

"Sakın yaşamış herkesin böyle bir kitabı olduğunu söyleme," dedi Quentin.

"Sadece hayatta olanların kitapları var. İnsanlar doğup öldükçe onlar da gelip gidiyorlar. Bu raf her yönde kilometrelerce uzanıyor; ayrı alt boyut-

lara giriyor olmalılar. Kişi öldüğünde kitabının nereye gittiğini bilmiyorum. Mirasçılarına herhalde."

Kendi şakasına kıs kıs güldü.

"İçlerinde ne var?"

"Tahmin edeceğiniz şeyler. Hayatımızın hikâyesi. Eliot'ınki iki cilt. Bu da seninki."

Penny elini eşanlamlı kelimeler sözlüğü kadar kalın ve tıknaz lacivert bir kitabın üzerine koydu; kitabın sırtında altın yaldızlı harflerle Quentin'in adı yazıyordu. Quentin tereddüt etti.

"Biliyorum," dedi Penny daha sessizce. "Sandığın kadar cazip değil, değil mi? Ben kendiminkini hiç açmadım. Tarikatta kendi kitaplarına bakanlar oldu ve yüzlerini gördüm."

Plum raftan kendi kitabını aldı ve bir bebekmiş gibi kucağında tuttu. Kitabı okuma dürtüsü neredeyse eziciydi. Neredeyse ama tam olarak değil.

"Hayatını, kendini ve hikâyenin neyle ilgili olduğunu anlamaya çalışarak geçiriyorsun," dedi Penny, "ve sonra aniden hepsini karşında buluyorsun. Bütün cevaplar tek tek cümleye dökülmüş. Hatta bazıları indeksli. Quentin'inkine bakın; alfabetik sıraya konmuş." Doğruydu: Sayfaların kenarlarında küçük yarımaylar vardı ve üzerlerine çaprazlamasına A-B, C-D diye etiketler konmuştu.

Quentin yavaşça, isteksizce kitabını Penny'ye geri verdi.

"Sanırım bunu benim yazıyor olmam gerek," dedi. "Okumam değil."

Penny kitabı tekrar rafa koydu. Biraz şövalyevari, diye düşündü Plum. Kendisininkini de aynı titizlikle geri koydu. Bakmak için ölüyordu ama hayatını olması gerektiği gibi yaşarsa, sonunda içinde ne olduğunu aşağı yukarı bileceğini tahmin ediyordu.

"Bir dakika," dedi Eliot, "bu bir sürü soru doğuruyor. Yani özgür irademiz yok mu? Ve birinin kitabını yakarsan ölür mü?"

"Haydi, devam edelim!" Penny onları salona doğru çıkardı. "Görecek çok şey var! Aceleniz olduğunu sanıyordum."

Onları üzerinde hiçbir işaret olmayan sade bir kapıya kadar götürdü ve kapıyı açtı. Buraya geldiklerinden beri ilk kez kitapların olmadığı bir oda görüyorlardı. Duvarlarda hiçbir şey yoktu; hatta bir resim bile. Penceresi

de yoktu; sadece arkasında bir deri sandalyesi olan tek bir çalışma masası. Aslında bir hayli kasvetliydi.

"Tahmin edeyim," dedi Plum. "Görünmez kitaplar. Hayır, mikroskobik kitaplar. Havadalar ve onları soluyoruz."

"Burası benim ofisim."

Penny onlara dönerek masanın arkasına oturdu ve iki elinin parmak uçlarını birbirine dayadı.

"Siz Neonebu Diyarı'na ulaşır ulaşmaz sistem bana haber verdi. Sizi buraya getirmemin bir nedeni var."

"Tam olarak üç dakikan var," dedi Eliot.

"Sende bana ait bir şey var," dedi Penny. "Quentin."

"Öyle mi?"

"Bir sayfa. Kitaplarımın birinden."

"Ah."

Herkes Quentin'e baktı. Plum bunu tahmin edememişti ama mantıklı olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen teknik olarak Quentin o sayfayı Neonebu Diyarı'ndan *çalmıştı*. Ancak öyle olsa bile, Penny bu konuda biraz fazla azarlar gibi davranıyordu.

"Öyle olsun." Quentin sayfayı ceket cebinden çıkardı. "Ona iyi baktım, yemin ederim."

Plum'a duygusallıktan yoksun gelen bir şekilde sayfa Quentin'in elinden kaydı ve havada süzülerek Penny'nin masasına, annesine koşan bir çocuk gibi kondu.

"Teşekkür ederim."

Aynı anda bir kapı açıldı ve pozisyonunun yüksekliğinden dolayı Penny'ye doğrudan bakamıyormuş gibi gözlerini yere dikmiş cüppeli bir kadın içeri girdi. Hemen yerine yerleştirilmesi gereken bir organmış gibi iki eliyle nazikçe tutarak sayfayı Penny'den aldı. Plum bir açıdan öyle olduğunu düşünüyordu.

Penny öne eğilerek sandalyesinin yanındaki zemin karolarından birini kaldırdı; aslında bir karo değil, büyük bir kitabın kapağı olduğu o zaman anlaşıldı. Yere gömülmüştü. Plum etrafına bakındı: Kitapların üzerinde duruyorlardı. Büyük, tozlu, kalın, birbirine dayanacak şekilde yere dizilmiş

ciltler. Penny kâğıt mendil inceliğindeki sayfaları karıştırdı, başıyla onayladı, sonra kapağı gürültüyle kapadı.

"Şimdi," dedi, "bir ceza konusu var."

"Ceza mı?" dedi Quentin. "Yani gecikme bedeli filan gibi mi?"

"Aynen. Borcun ödenene kadar burada kalıp bir yıl süreyle kütüphanelerde çalışacaksın."

Ah, Tanrım, ne pislik!

"Adilik etme," dedi Plum.

"Beni burada zorla tutamazsın," dedi Quentin. "Penny, Fillory ölüyor. Ben kurtarabileceğimizi düşünüyorum fakat bekleyemez. Gitmemiz gerek."

"Binlerce dünya var. Hepsi yaşayıp ölüyor. Ama bilgi güçtür, Quentin. Bilgelik ölümsüzdür." Penny gerçekten böyle konuşuyordu. "Bize ait bir şey aldın."

"Geri verdim ya."

"Ama bir yıl sende kaldı. *Arcana arcanorum*'dan bir sayfa; Zwei Vögel'in kaleminden. O süreçte onunla neler yapabilecek olduğumuzu bir düşün."

"Neredeyse hiçbir şey. Burada trilyonlarca kitabınız var, muhtemelen kimse ona bakmazdı bile."

Penny ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşırken parlak ellerini kaldırdı. Parmakları... Hey, büyü yapmaya hazırlanıyorlardı.

"Kitapların dengelenmesi gerekir, Quentin. Sen bunu kabullenmekte hep zorlandın. Ayrıca zihninden okuduklarının anılarını da silmemiz gerekecek..."

Şimdi Quentin'in zihnine mi girecekti? Hayır. Plum bir adım geriledi ve o da ellerini kaldırdı. Herkes kaldırdı; bir saniye içinde, birbirleriyle ilgili karmaşık duyguları olan bir gruptan tek bir savunma birliğine dönüşmüşlerdi. En hızlı hareket eden Quentin oldu: Bir elini kaldırdı ve avcundan süzülen kör edici bir ışık doğruca Penny'nin yüzüne vurdu.

Ancak ışık Penny'nin yüzüne ulaşamadı. Tuhaf bir büyülü elle Penny ışığı durdurdu; eli ışığı yutuyor gibiydi. Diğer eliyle ışığı katı bir şeymiş gibi yakaladı ve zararsızca yere vuracak şekilde 90 derece büktü. Öylece kaldı. Eliot bir tür yıldırımla araya girmekte çok geç kaldı; o altın eller hepsini havadan topladı: Bir, iki, üç, dört, beş tane. İnsanüstü bir hız ve tutarlılıkla. Bir sahne sihirbazı mermileri yakalıyormuş gibiydi.

Plum çılgınca bir çabayla Quentin'in önüne bir kalkan örüyordu. Bu türde büyülerde hâlâ zayıftı, Brakebills'te kimse bunları öğretmiyordu ama Quentin ona bir iki şey öğretmişti ve Plum kesinlikle hızlı öğrenen biriydi. Ancak zamanında hazır olmayacağını yine de biliyordu.

"Bunun için uzun zaman bekledim," dedi Penny.

"O halde bu senin için bir hayal kırıklığı olacak," dedi Alice ve Penny'nin yüzünün tam ortasına bir yumruk indirdi.

Bam! Ah, Tanrım. Tıpkı bir film sahnesi gibiydi: Ayakları yere sağlam basarak atılan, tam omuzdan çıkan bir yumruk. Penny nereden geldiğini bile anlamamıştı. İnsanlar gerçekten böyle şeyler yapabiliyor muydu?

Alice gibiler yapıyordu anlaşılan. Penny düşmedi fakat iki eliyle yüzünü tutarak öne eğildi.

"Ahhhhh!"

Bunu kısık sesle ama gerçekten hissederek söylemişti.

"İşimiz bitti," dedi Alice. "Gidelim."

Quentin yüzünde daha önce Plum'ın hiç görmediği bir ifadeyle Alice'e baktı. Plum bu ifadenin aşk olduğunu tahmin etti. Quentin'in avcundan süzülen ışık kadar parlaktı.

"Penny," dedi Quentin, "o sayfayla ne yapacaktın, bilmiyorum. Ancak ben ne yaptığımı söyleyeyim: Alice'i tekrar insana dönüştürdüm. Nasıl olduğunu merak ediyorsan diye söylüyorum. Sen büyük bir büyücüsün, her zaman öyleydin ve gerçekten harika bir kütüphaneci olduğundan da eminim. Büyü ve kitaplar: Bundan daha önemli çok fazla şey yoktur. Ama bir iki tane var.

"Alice'i kurtardık ve şimdi de Fillory'yi kurtaracağız. Lütfen yolumuza çıkma, istediğim tek şey bu."

Penny öne eğilmiş, iki elini yanaklarına bastırmış halde çenesini esnetiyordu. Alice öne geçip diğerlerini odadan çıkarırken Penny onlara baktı. Alice sağ elinin yumruk boğumlarını inceliyordu.

"Az önce bir an için," dedi, "canlı olmanın anlamını hissettim."

"Buna sevindim," dedi Quentin. "Oldukça da iyisin."

"Artık buradan çıkabilir miyiz?" dedi Eliot.

Ama Plum'ın aklında bir şey vardı.

"Durun," dedi. "Bu binanın bir yerinde Fillory'yle ilgili her türlü bilgi olmalı, değil mi? Belki de gitmeden önce küçük bir araştırma yapabiliriz."

Penny elmacıkkemiğinin üzerinde bir kızarıklıkla koşarak arkalarından geldi ama onun dışında ayakta sağlam duruyordu. Plum onun için şunu söyleyebilirdi: Bu adamın kesinlikle utanması yoktu.

"Sakın bir şey söyleme," dedi Eliot, Penny ağzını açamadan. "Sadece dinle. Bilgiye ihtiyacımız var. Sen de o bilgiye sahipsin. Fillory'yle ilgili kitaplar nerede?"

"Bir oda dolusu var!" Plum fiziksel şiddetten prensip olarak hoşlanmazdı ama Penny üzerinde belirgin ölçüde olumlu bir etki yapmış gibiydi. "Büyük bir oda. Haydi, diğer kanatta!"

O odayı kendi başlarına asla bulamazlardı; Penny öne geçse bile oraya kadar yürümeleri on dakikalarını aldı çünkü merdivenlerden inip çıktılar ve labirent gibi koridorlardan geçtiler. Penny yolda ellerinin durumunu açıkladı: Bir tür tayfsal protezdiler ve kendi tarzında aslında çığır açan bir şeydi; teori çok gelişkindi ve açıklamak isterdi ama söz konusu kavramları onların –Alice dışında– anlaması mümkün değildi. Parmak uçları doğal insan hızından katbekat hızlı hareket edebiliyordu ve bir sürü fazladan duyusu vardı; manyetik alanları hissetmek, ışığı kırmak, sıcaklığı son derece detaylı bir şekilde ölçmek gibi.

Penny kütüphaneciler arasında bir tür birey kültü yaratmıştı ve birçoğu kendi ellerini kestirmiş –acısız ve hijyenik yöntemlerle–, yerlerine onunki gibi sihirli protezler yerleştirmişti. Plum tam ona Connecticut'taki saldırıyı soracakken, Versailles'ın balo salonu olabilecek bir odaya geldiler. Burası bir duvarında pencereler uzanan, diğer panelli duvarında iki kat yüksekliğinde kitaplar sıralanan çok geniş bir yerdi.

Penny yine ev sahibi rolü oynuyordu. Zevk aldığı bir rol olduğu da belliydi.

"Pencerelere doğru çekilin. Etkiyi tam olarak almak istersiniz."

Söyleneni yaptılar ve söylenen oldu. Fillory'yle ilgili kitapların sırtlarına bir bütün olarak bakınca, Plum'ın Fillory haritası olduğunu anladığı çizgiler ortaya çıktı; bütün duvar büyüklüğündeydi. Kitapların her birinin kendi yeri vardı; maviler okyanus, açık yeşil ve kahverengiler karaydı. Plum

yakından bakınca asla göremezdi fakat şimdi hep birlikte bakınca başka bir şey göremiyordu.

"Güzel," dedi Quentin.

"Yani kitaplara bakabilir miyiz?" diye sordu Plum.

Penny'nin memnuniyetsizce dudaklarını büzmesi ama sonra isteksizce başıyla onaylaması, Alice onu yumrukladığından beri güç dengesinin ne kadar değiştiğini gösteriyordu.

"Sadece... onları tekrar yerlerine koymayın. Lütfen. Profesyonellere bırakın."

Nereden başlamaları gerektiğini bilmek zordu. Eliot kıpırdamadı bile.

"Penny," dedi, "sen Neonebu Diyarı konusunda uzmansın. Bir dünya sona erdiğinde ne olur?"

"Büyük ölçüde bekleyeceğin gibi olur. Diyar ölür. Zaman içinde dünya çözülür ve yok olur."

"Burada ne olur? Yani, havuzuna ne olur?"

"Ah, kurur. Onarılmaz hale gelir. Çok gizemli bir süreç fakat bir bütün olarak Neonebu Diyarı'yla tutarlı, dolayısıyla olmasına izin veriyoruz."

"Merak ettiğim şu: Kuyruk köpeği sallayabilir mi yani? Havuzu onarırsan ne olur? Onu tekrar inşa edersen, suyunu tazelersen ya da her neyse? Bu ölmüş bir dünyayı tekrar hayata döndürür mü?"

Penny bir an düşünürken dudakları sessizce hareket ediyordu. Sonra odanın uzun duvarı boyunca yürüdü ve diğerlerinin durduğu yere geri döndü.

"Göründüğü kadar aptalca bir fikir değil aslında," dedi. "Ama hayır. O şekilde geri getiremezsiniz. Kuyruğu sallayabilirsiniz ama köpek yine de ölü olur."

Eliot sessizce başıyla onayladı.

"İşe yaramasını gerçekten beklemiyorum." Her nedense, hevesi sönüvermişti. "Bak, bu iş çok uzun sürecek. Sadece doğruca havuza gidelim."

"Önce yapmam gereken bir şey var," dedi Plum. "Şunu izleyin: Bir büyü numarası."

Neredeyse içeri girer girmez görmüştü ama sadece doğru zamanı bekliyordu. Plum kitaplarla dolu muazzam duvara yaklaşırken kendini küçücük

hissediyordu. Ciltlerden birinin eksik olduğu yerde dar bir boşluk vardı. Büyük büyükbabasının anı defterini çantasından çıkardı.

Ne olduğunu görünce Penny'nin ağzı açık kaldı.

"*Sayfadaki Kapı*," dedi, çocuksu bir sesle. "Bu Fillory kitaplarının Kutsal Kâse'sidir. Sonuncusu ve en nadiridir. Çok uzun zamandır onu arıyordum."

Plum kitabı yerine kaydırmak için yaklaştı, duraksadı, düşündü, kitabı baş aşağı çevirdi ve rafa yerleştirdi. Mükemmel bir şekilde yerine oturdu; sadece ölçüsü değil, deseni de: Sırtı mükemmel bir yeşil tonundaydı ve açık mavi şeridi, Aşağı Cıvık'ın son parçasını dolduruyor, Yanmış Nehir'in bir dilimini de içine alıyordu. Devasa bir yapbozun son parçasını yerleştirmek gibi o kadar tatmin ediciydi ki parmakları karıncalanıyordu ve istemsiz bir hareketle nefesini üfledi.

Artık Chatwin hikâyesindeki kendi rolünü oynuyordu. Artık kuliste beklemiyordu; sahneye çıkmış, hikâyenin ortasına dalmıştı. Yapabileceği şeyi yapmıştı: Rupert'ı evine ya da en azından olabildiğince yakınına getirmişti. Kendini çok güçlü hissediyordu. İnsan geçmişinin kâbusuyla yüzleşebildiğinde, geleceğiyle yapabileceklerinin sınırı yoktu.

"Hey, adın Penny'ydi değil mi?" dedi Plum. "Bu, Quentin'in kütüphane cezasını öder herhalde, ne dersin? Ya da istersen Alice seni yine yumruklayabilir."

Ancak Penny'nin dikkati yeni koleksiyon parçasına odaklanmıştı. Odanın parlak zemininde koşarak Plum'ın yanına geldi ve kitabı nazikçe çekerek sayfalarının üstünde parmaklarını gezdirdi. Sonra açarak kâğıdını kokladı.

"Bunu nereden buldun?"

"Çaldık."

"Çalmayı biz de denemiştik."

"Biliyorum," dedi Plum. "Bizden. Bir daha sefere daha sıkı çalışın."

Penny başarısızlığı umursamıyordu. Yeni köpek yavrusu almış küçük bir oğlan çocuğu gibiydi. Tuhaftı: Tam anlamıyla pisliğin tekiydi ama sosyopat değildi. Duyguları vardı; aslında kitaba sarılışına bakılırsa, muazzam bir sevgi kapasitesi vardı. Sadece kendisi dışında insanları sevmek konusunda pek başarılı değildi.

Üzgün görünen tek kişi Eliot'tı.

"Aklıma bir şey geldi," dedi. "Bu son kitaptı. Duvar doldu. Harita tamamlandı. Bu da hikâyenin bittiği anlamına geliyor olmalı; yani Fillory'nin tarihi yazıldı. Artık kıyamet başlamış olmalı."

"Bunu bilemezsin," dedi Quentin refleksle.

"Evet, biliyorum," diye çıkıştı Eliot. "Ve bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışma."

Bu doğru olabilir miydi? Fikir Plum'ı ürpertti. Bütün bu süre boyunca, bütün hayatı boyunca Fillory'yi düşünmüş, ondan gizlenmeye, kaçmaya çalışmıştı. Fillory, Chatwin'ler ve temsil ettikleri acı verici özlem, onun karanlık tarafı olmuştu ve yoklarmış gibi davranmaya çalışmıştı. Bir Möbius şeridi gibi sadece tek bir tarafının olmasını istemişti. Bir Möbius kişisi gibi.

Ama gerçekti; hepsi gerçekti, bunu artık biliyordu. Yüzleşmeye hazırdı. Hatta bu hoşuna bile gidebilirdi. Sadece tehlike değil, mutluluk ve zevk de olabilirdi. Oysa şimdi sonsuza dek kaybetmişti. Quentin'e Alice'le ilgili yapmasını söylediği şeyi yapmalıydı: Onunla tam anlamıyla yüz yüze gelmeli ve fırsatı varken barışmalıydı. Şimdiyse hiç şansı olmayacaktı. Aniden karşısındaki kitaplar biraz farklı göründü. Sanki şimdiki zamandan çıkarak geçmişle ilgili hale gelmişlerdi.

Öyle miydi? Belki. Ama belki de fazla kolay vazgeçiyorlardı. Fillory ona hiç de ölü gelmiyordu ve mesele de buydu. Onu hâlâ orada, bu gerçeklikle diğeri arasında duran ince bölmede hissedebiliyordu. Kulağını dayarsa, Fillory'nin hafifçe de olsa hâlâ ona şarkı söylediğini duyabiliyordu.

"Duvar aslında dolu değil, biliyor musunuz?" Plum boğazını temizledi; bu lanet olasıca kütüphane çok tozluydu. "Öyle olmak zorunda değil. Şuraya, zemin boyunca bir sıra daha kitap dizilebilir."

İşaret etti. En alttaki rafta gerçekten de hâlâ yer vardı.

"Bunu kesinlikle yapamazsın," dedi Penny.

"Eh, aslında yapabilirsin, eğer istersen."

Fillory! diye düşündü Plum. Geliyoruz! Sadece biraz daha dayan! Sanki sadece Penny'yi ikna ederek Fillory'nin yaşamasını sağlayabilirmiş gibi geliyordu.

"Bence fazla kelimesi kelimesine bakıyorsun," dedi Eliot.

"Belki de siz yeterince kelimesi kelimesine bakmıyorsunuzdur," dedi Alice, kendisi dahil herkesi şaşırtarak. "Şu iki duvar boş. Ve pencerelerin arasında da yer var."

"Fazla düzensiz olur." Penny parlayan yaldızlı elleriyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama daha da önemlisi, hiç anlamı yok. Harita tamam. Fillory'nin başka bir yeri yok."

"Bu pek doğru değil," dedi Quentin. "Dış kısımlarda bir sürü ada var. Örneğin Dış Ada'nın şurada olması gerekir," işaret etti, "odanın köşesine yuvarlarsanız."

"Ve Benedict Adası, sanırım," dedi Eliot, isteksizce Quentin'e katılarak. "Şu tarafta, bir hayli uzakta. Ayrıca, kim bilir diğer tarafta, batıda daha neler var?"

Plum sadece tartışmış olmak için mi tartıştıklarını, yoksa bir şeyler mi yakaladıklarını bilemiyordu ama Penny duvarlarda böcekler dolaşıyormuş gibi odaya kararsız gözlerle bakınıyordu. Plum ona biraz acıyordu.

Ancak çenesini kapamasını gerektirecek kadar değil. Fillory'nin ölmesine izin veremezdi. O kadar kolay kurtulamazdı. Artık kaçmak ya da gizlenmek yoktu. Hayatının iki yarısı artık bir bütün olacaktı.

"Gece gökyüzünü yapabilirsiniz!" dedi. "Yıldızları! Üzerlerinde gümüş noktalar olan bir sürü lacivert kitabınız var. Tavandan sarkıtarak onları yapabilirsiniz!" Penny'ye zafer edasıyla sırıttı. "O şeye bayılırsın!"

Penny kendisine sırıtılmasına alışkın bir adam değildi ve dolayısıyla etkilendi.

"Tamamlanmamış," dedi kendi kendine konuşarak. "Hatta tamamlanmış olmaktan çok uzak. Daha fazla kitaba ihtiyacımız olacak, hem de bir sürü." Kaşlarını çattı. "Quentin, Fillory'yi kurtarmak zorundasınız."

"Ben de bunu söyleyip duruyorum," dedi Quentin. "Ve nasıl yapacağımızı da bildiğime inanıyorum. Sanırım nihayet her şeyi onarmayı öğrendim."

29. BÖLÜM

"Tarihsel açıdan konuşmak gerekirse," dedi Alice, "insanlar bunu söylediğinde neredeyse daima yanılırlar."

Quentin, Alice'i tekrar canlı görmeye bayılmıştı. Kesinlikle şimdiye kadar olan en iyi şeydi. Alice onu sevsin ya da sevmesin, onu görmeye tahammül edebilsin ya da edemesin, dünya, herhangi bir dünya, içinde o varken çok daha iyiydi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Eliot.

"Yapmam gerekeni. Penny, Fillory'nin havuzuna nasıl gidebilirim?"

Yavaş yavaş anlamıştı ama artık bir süredir hayli emindi. Alice'in söylediği bir şeyden yola çıkmıştı. Fillory'yi düşünüyor, ölüm acılarını zihninde canlandırmaya çalışıyordu ama ölmekte olan bir Fillory'nin nasıl görüneceğini elbette biliyordu. Alice onlara anlatmıştı. Alice, Fillory'nin başlangıcını ve ondan önce gelen dünyanın sonunu görmüştü. Ölü okyanus, ölü kara, ölen tanrı. Nasıl yapacağından tam emin olmasa bile, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Elbette Alice'in her şeyi onarabileceklerini düşünen insanlarla ilgili söyledikleri de doğruydu ve kendini bir hiç uğruna öldürecek olması da mümkündü fakat deneyecekti ve şimdi zamanıydı. Kütüphaneden Fillory'nin havuzuna kadar olan mesafe altı Neonebu Diyarı bloğuydu ve bu mesafeyi koşarak geçtiler. Küçük ve tuhaf bir şekilde, eski moda bir televizyon ekranı gibi karemsi olan Neonebu Diyarı'nın ayı, gökyüzünde alçak görünüyordu. Quentin koşarken kendini muazzam bir kozmik dramın ortasında gibi hissediyordu; sanki evren çok kısa bir süre için onun etrafında dönmeye karar vermiş gibi. Her şey aynı anda gerçekleşiyordu fakat zaman aynı anda hem

hızlanıyor hem de yavaşlıyormuş gibi çok ağır bir şekilde geçiyordu. Küçük detayları fark ediyordu: Her şeyin dış hatları, taşların dokusu, kanallardaki su, pencerelerdeki gölgeler. Her şey bu işi doğru yapmasına dayanıyordu.

Fillory havuzu, bir kürenin ağırlığı altında zorlanan dev Atlas biçimindeydi ve Fillory'nin küre değil, dümdüz olduğu düşünülürse, bu biraz serbest atışa giriyordu. Quentin adımlarını yavaşlatmadan diğer tarafa atlamayı planlamış ve Fillory'nin güvenliğinin şimdiye kadar çökmüş olduğunu ummuştu ama aniden durdu çünkü havuza yaklaşırken içinden birinin çıktığını gördü.

Bu Janet'tı ve arkasında Josh'la Poppy vardı. Janet ve Poppy az önce bir Olimpik atlayış gerçekleştirmiş gibi hızlı bir şekilde kendilerini yukarı çektiler; Josh bir kolunu, sonra bir bacağını kenardan attıktan sonra, dışarı yuvarlanır gibi çıktı. Giysileri hemen kurudu fakat yüzleri hâlâ şaşkın ve hırpani haldeydi.

"Bitti," dedi Janet. "Fillory öldü."

Sözler Quentin'in zihninden zararsızca sekti. Onları içeri almayacaktı.

"Quentin, az önce hepsini izledik," dedi Josh. "Korkunçtu."

Diğerleri meydanın karanlığında onun arkasından geldiler. Yedi yıldır ilk kez beş orijinal Fiziksel Çocuk –Eliot, Janet, Josh, Alice ve Quentin– aynı zamanda aynı yerdeydiler ama hiç kutlama havası yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Eliot. "Ne gördünüz?"

Josh ve Janet, Alice'e bakıyorlardı.

Janet onun elini tuttu. Josh ona sarıldı. Kendini anın ruhuna kaptırmış olan Poppy, daha önce hiç karşılaşmamış olmamalarına rağmen diğer elini tuttu.

"Ah, Tanrım," dedi Janet. "Ah, aman Tanrım, Alice."

"Biliyorum," dedi Alice ciddi bir tavırla. "Ama anlatın."

"Tamam. Tamam." Janet onun elini bırakmadı; bir can simidine tutunmaya ihtiyacı varmış gibiydi. "Güneş battı. Her şey başka şeylerle savaşmaya başladı; hatta ağaçlar bile. Korkunçtu. Sonra Uzak Taraf'tan Julia geldi ve bizi buraya gönderdi."

"Lanet olsun." Eliot karanlık gökyüzüne bakarak bağırdı: "Lanet olsun!"

Sesi şehirde hafif bir şekilde yankılandı.

"Yani hepsi bu mu?" dedi Plum. O da diğerleri kadar şaşkın görünüyordu. Quentin, havuzun kenarına geldi. Eğer deneyecekse, şimdi denese iyi olurdu.

"Quentin, dur," dedi Janet. "Öldü."

"O zaman cesedi görmek istiyorum."

"Orada bir şey yok."

"Havuz hâlâ burada. Bir şeyler kalmış olmalı."

"Hayır," dedi Janet, "kalmadı."

O bunu söylerken, havuzdaki Atlas heykeli hareket etmeye başladı. Yavaşça öne eğildi ve tek omzunda desteklediği devasa siyah mermer küreye uzandı. Çok uzun bir zamandan sonra nihayet yükünü bırakmaya hazırlanıyordu.

"Hey!" dedi Quentin. "Acele etme!"

Fillory ölüyse, bunu ona bizzat kanıtlaması gerekecekti. Kenarın üzerinden kayarak suya atladı; soğuk olmalıydı fakat sıcaktı ve giderek ısınıyordu. Birkaç dakika içinde kaynamaya başlayacaktı. Josh onun kolunu yakaladı fakat Quentin silkeledi. Atlas ona öfkeli gözlerle baktı ama Quentin'in iki katı boyunda ve taştan yapılmış olmasına rağmen, Quentin'in yüzünde gerçekten ölümcül bir şeyler görmüş olmalıydı çünkü hafifçe doğruldu ve küreyi tekrar düzeltti.

Herkes ona bağırıyordu.

"Aptallık etme, Quentin!" diye bağırdı Janet. "Bir kez olsun!"

"Quentin, yapma," dedi Eliot. "Buna mecbur değilsin."

"Mecburum."

Quentin aynı anda suda ilerlemeye çalışırken bir yandan da ceket cebini karıştırıyordu. Biri yine kolunu çekiştirdi ve Quentin kolunu kurtarmaya çalıştı fakat aynı anda parmağı düğmeye değdi ve dip açıldı.

Bir kez daha Fillory'nin sihirli diyarına doğru düşüyordu. Orayı bir daha göreceğini hiç sanmamıştı. Bütün ülke önünde uzanıyordu ve yörüngeden çıkmış bir uzay kapsülü gibi düşüyordu.

Fillory'yi böyle göreceğini kesinlikle hiç düşünmemişti. Batıda, uzaklarda, bir tavadaki yumurta sarısı gibi ezilip bükülmüş bir güneş dikkatini çekti; eriyor, yanıyor, dünyanın ucundaki denizi buharlaştırıyordu. Bir şey yanından hızla uçarak geçiyordu ve ancak ortadan kaybolduktan sonra Quentin onun yörüngesinden çıkmış olan ay olduğunu anladı. Alevler, karanlık

ordular dünyanın yüzeyine yayılıyordu. Devasa bir şey yavaşça Fillory'nin kenarından aşıyor, meraklı, devasa yüzüyle aşağı bakıyordu: Dünyanın temelini oluşturan büyük kaplumbağalardan biri, nihayet binlerce yıldır sırtlarında ne taşıdıklarına bakmak için yukarı çıkıyordu. Fillory, güzel Fillory perişan haldeydi ve ölüyordu; bunu görmenin acısı boğazında bir şeyleri düğümlemişti.

Ama ölmemişti. Henüz değil. Geride hiçbir şey kalmayana kadar umut vardı.

Ve Quentin indi. Zemin ayaklarının altında sarsılıyordu, hava gümbürtüler, yırtılmalar, uzaktan gelen çığlıklar ve duman kokusuyla doluydu. Bir yerlerden yükselen yanmış kül sıcak bir rüzgârla savruluyordu.

Kolu... Biri hâlâ onu tutuyordu. Bu Alice'ti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Quentin gürültünün arasında.

"Aptallık ediyorum," dedi Alice.

Ve gerçekten gülümsedi; geri döndüğünden beri ilk kez gülümsemişti. Quentin de gülümsedi ve hemen Alice'e sarıldı.

"Haydi o zaman. Ember'i bulmamız gerek."

Düğme onları Beyazkule'nin şehir kapılarının dışına indirmişti. Şehri saran duvar yarı yarıya çökmüştü ve büyük kapının yarısı yamuk duruyordu. Kalenin kulelerinden bazıları şimdilik ayaktaydı fakat onlar da sallanıyordu. Quentin onları işaret etti; Alice başıyla onayladı. Kendisi bulunmak istemiyorsa, bütün bunların arasında Ember'i bulmaları mümkün değildi ama bulunmak istiyorsa, olacağı yer orasıydı.

"Ben kalkanları yapacağım, sen hızı ayarla," diye bağırdı Alice.

Kendilerine ve birbirlerine yoğun bir şekilde büyü yağdırdıktan sonra el ele tutuştular ve kapıdan birlikte koşarak geçtiler.

Sokaklar boştu. Kasaba bombalanmış gibi görünüyordu ve kasaba sakinleri ya ölmüş, ya gitmiş ya da kilerlerde birbirlerine sokulmuşlardı. Quentin ve Alice umursamazca koşuyor, abartılı bir sihir gücüyle sıçrıyorlardı. Bazen zaman kazanmak ve moloz dolu sokaklardan uzak durmak için harabelerin arasından ve dümdüz olmuş arsalardan geçiyorlardı; bir sarsıntı bir taş duvarı üzerlerine doğru eğdi ve Alice'in kalkanları bu kadar güçlü olmasa, onları öldürebilirdi. Onun yerine, sadece onları yüzükoyun tozun

içine devirdi ve ağır blokları üzerlerinden atıp ayağa fırlayarak soluklandıktan sonra koşmaya devam ettiler.

Kale kapısının altından ve Beyazkule Kalesi'nin kalın dış duvarından geçene kadar yavaşlamadılar, sonra temkinli bir yürüyüş tutturdular; buraya Alice'le birlikte ilk kez geliyorlardı. Avluya çıktılar. Ember'in burada onları beklediğini düşünmek çok uçuk bir tahmin olmuştu.

Ve orada değildi. Orada olan Umber'di.

Quentin onu daha önce hiç görmemişti ve bir hafta öncesine kadar Umber'in öldüğünü sanıyordu ama başka biri olamazdı. Bir çayırdaki evcil bir koç gibi hiç kıpırdamadan, başını eğmiş halde duruyor ve ölmekte olan dünyanın alacakaranlığında iki taşın arasından fırlamış otları kemiriyordu. Doğruldu.

"Sizi bekliyordum," dedi lokmasını çiğnerken. "Asırlardır. Geleceğinize dair kendi kendime bahse girdim ve bakın, kazandım."

Quentin bunu planlamamıştı fakat birinin diğeri kadar iyi olduğunu düşünüyordu. Ancak Umber, Quentin'in ne düşündüğünü biliyor gibiydi.

"Eh, haydi. Ben tek başıma işe yaramam. İkimize birden ihtiyacın var."

Umber boynuzlu başını onlara doğru sallayarak ikisini çağırdı. Başka şartlar altında olsa Quentin tereddüt ederdi ama bugün kastettiği anlam çok açıktı. Quentin onun yanma koştu ve binlerce kez hayal ettiği gibi, bir koluyla bir bacağını onun yumuşak sırtına atarak üzerine çıktı. Alice arkasından tırmandı ve kollarını Quentin'in beline doladı. Quentin'in parmakları Umber'in gri yününe daldığı anda, koç ilah ileri doğru atıldı ve yola çıktılar.

Quentin bunu yapmayı hep istemişti –aslında hepsi istemişti– ve şimdi nedenini anlıyordu. Umber hızlanmak için birkaç hızlı adımı attıktan sonra dört bacağını altında topladı ve ayın üzerinden atlayan sığır gibi kale duvarının üzerinden atladı. Hız inanılmazdı. Parçalanmış şehirden geçerken daha da hızlandı; şimdi yere daha hafif ve daha geniş aralıklarla değiyor, ağaçlar, çayırlar, tepeler, duvarlar ve nehirler iki yanlarından hızla akarak geçiyordu.

Bunda tuhaf bir zevk vardı. Sahne felaketti, görevi bundan daha zorlu olamazdı fakat Quentin Coldwater, Alice'le birlikte Fillory'ye geri dönmüştü ve birlikte bir tanrıya biniyorlardı.

"Heyya!" dedi Umber. Quentin karşılık verdi:

"Heyya!"

Fillory'nin gerçek olduğunu öğrenmeden öncesinden beri iki koça karşı duyduğu çocuksu sevgiyi hatırlıyordu. Uzun sürmemişti: Ember'le yüz yüze geldiğinde, Plover'ın kitaplarındaki kadar güçlü, nazik ya da bilge olmadığını anlamıştı. Sonra Ember onu Fillory'den kovduğunda, hayal kırıklığı öfkeye dönüşmüştü. O zamandan beri kabullenmeyle ilgili birkaç şey öğrenmişti ve sevgisi geri dönmüş olmasa bile öfkesi yatışmıştı. Şimdi koçları oldukları gibi görüyordu: Tuhaf, insanlıkdışı ve tanrısallıkları sayesinde güç kazanırken bir yandan da aynı nedenden dolayı sınırlanan, bir ölçüde gülünç varlıklar. Ancak ilahiydiler ve inkâr edilemez bir görkemleri vardı.

Quentin, Umber'in gücünü altında hissederken, Fillory gücünün son damlalarını da kaybediyordu. Görkemli yeşillikleri gözlerinin önünde solup gidiyordu. İnsanlar ve hayvanlar, artık savaşmaya bile mecalleri kalmamış bir halde soğuktan titreyerek birbirlerine sokulmuşlardı ve kontrolden çıkıp polis tarafından dağıtılmış bir partiden kalanlara benziyorlardı. Hektarlar dolusu ağaç devrilmiş ve köklerinden sökülmüş halde duruyordu. Yıldızlar tek tek düşmeye başlamıştı; bazıları göktaşları gibi hızlı kavisler çiziyor, diğerleri daha yavaş ve zarif bir şekilde dönerek ve parıldayarak düşüyordu.

Alice, Quentin'e sımsıkı sarıldı. Uzaktan top ateşi açılmış gibi gelen bir dizi gümbürtü, toprağın da parçalanmaya başladığını belli ediyordu. Artık kendi kendini bir arada tutamıyordu. Fillory'nin yüzeyinde büyük yarıklar açılıyor, genişleyerek kanyonlara dönüşüyor ve Quentin en derinlerinin derinliklerinde Yeraltı'nın çürümüş bir kütüğün içinde kıvranan larvalar gibi kıvranan beyaz ölülerini görüyordu. Umber'in koşusu onları toprakta giderek genişleyen muazzam boşlukların üzerinden atlatıyor, bazı yerlerde Fillory'nin parçalarını hiçbir şey birleştiremiyordu ve Quentin o boşluklardan yıldızları görmeye başlamıştı. Karanlık uzay boşluğunda adadan adaya sıçrıyor, zıpladıkları kadar uçuyorlardı da.

Nereye yöneldiklerini görebiliyordu. Küçük bir kara parçası önlerinde cansız yatıyor, köklerinden sökülmüş bir sihirli alanın üzerinde felaketten kurtulmuş, artık hiçbir şeye bağlı değilmiş gibi görünen bir alan, bir gölet ve bir ağaç görünüyordu. Ember orada tek başına duruyordu.

Umber hafifçe yere değerek inanılmaz hızıyla kayarak durdu. Quentin ve Alice koçun sırtından kaydı. Alice'in yanında olması Quentin'e kendini iyi hissettiriyordu. Alice ona inanıyordu veya en azından bir zamanlar inanmıştı; bu da, sonrasında gelecekler için kendine inanmasını kolaylaştırıyordu.

Ember durduğu yerde gölete –etrafı sazlarla sarılı parlak ve yuvarlak bir su birikintisiydi– bakıyor, gözünü kendi yansımasından ayırmıyordu. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ama dünyası etrafında paramparça olurken onda yalnızlığı, umutsuzluğu, çaresizliği, terk edilmişliği çağrıştıran bir şey vardı. Quentin ilk kez yaşlı koça biraz acıdığını hissetti.

"Ember," dedi.

Cevap yoktu.

"Ember, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bence başından beri hep biliyordun."

Quentin biliyordu. Kütüphanedeki son anlarına kadar her şeyi bir araya getirememişti ama ondan çok daha uzun zamandır yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Ebeveynleri, çocukları, gücü ve ölümü düşünüyordu. Babası öldükten sonra Quentin yeni bir güç kazanmıştı ve Mayakovski de ona yeni bir güç kazandırmıştı. Sonra Alice, Fillory'nin başlangıcının hikâyesini anlatmıştı. Ölümle başlamıştı; bir tanrının ölümüyle.

Bu anlatılmış en eski hikâye, derin büyülerin en deriniydi. Fillory'nin ölmesine gerek yoktu, yenilenip varlığını sürdürebilirdi fakat bir bedeli vardı ve o bedel de kutsal kandı. Bütün mitolojilerdeki gibiydi: Ölmekte olan bir diyarın yeniden doğması için bir tanrının ölmesi gerekiyordu. O ilahi paradoksta, bir ölümsüzün ölümünde, bir dünyanın durmuş kalbini yeniden başlatmaya yetecek bir güç vardı.

"Zamanı geldi, Ember. Kuş gelmiyor. Büyü yok oldu. Geri kalan tek yol bu."

Yaşlı koç gözlerini kırpıştırdı. Quentin'i duyabiliyordu.

"Kolay olduğunu söylemiyorum ama Fillory öldüğünde zaten öleceksin. Bunu biliyorsun. Birkaç dakikası kalmış olmalı. Çok geç olmadan kendi canını şimdi ver. Hâlâ bir fark yaratabilecekken."

Asıl üzücü olan, Ember'in bunu gerçekten yapmayı istiyor olmasıydı. Quentin bunu da görüyordu: Kendisinden önceki tanrının yaptığı gibi, buraya

kendini boğmaya gelmişti ama yapamamıştı. Bunu isteyecek kadar cesurdu fakat yapabilecek kadar cesur değildi. Cesaretini toplamaya çalışıyor, cesaret bulmak için çabalıyordu ama olmuyordu ve o utanç içinde, tek başına, korkuya kapılmış bir halde bunun olmasını beklerken etrafındaki her şey paramparça oluyordu.

Quentin, kendisinin yeterince cesur olup olamayacağını merak etti. Bunu asla bilemezdi. Ancak Ember kendini feda edemiyorsa, Quentin bunu onun yerine yapmak zorunda kalacaktı.

Bir adım öne çıktı. Bir tanrıyı öldürmeyi teklif eden bir adamdı. Bu imkânsız bir çelişkiydi ama Fillory'yi kurtarmak anlamına gelecekse, bir yolu olmak zorundaydı. Bunu biliyordu ve bu bilgiye sımsıkı tutunmuştu. Büyünün bir amacı varsa, işte buydu.

Bir adım daha attı ve Ember ona döndü. İlahın gözleri vahşice, korkuyla bakıyordu. Burun delikleri iri iri açılmıştı. Korkudan aklını kaybetmişti. Quentin bu gülünç yaşlı yaratığa hem acıdı hem de sevgi duydu ama bu duygular yapması gereken şeyi değiştirmiyordu.

Bir yerden ilham bulmayı umuyordu ama olmuyordu. İlham onun yerine Alice'e geldi.

"Bu kez sıra sende," diyerek tuhaf bir şey yaptı: Sol elinin üzerini ısırarak parmak boğumlarının derisini sıyırdı ve Quentin'in yanağına değdirdi.

Bu Quentin'in bildiği ya da öğrenebileceği bir büyü değildi; teknik kısmı ve muhtemelen ham güç onu aşıyordu fakat daha önce Alice'in bunu yaptığını bir kez görmüştü. Alice büyülü kelimeleri söylerken kolları kaslarla şişti, derisi gerildi, aynı zamanda da sertleşti. Sadece Alice'in büyüsünün özel gücünün onu dönüştürdüğünü hissedebiliyordu. Bacakları güçle doldu; kendini iki sütunun üzerinde duruyormuş gibi hissediyordu. Boynu uzadı ve omurgasının dibi uzun bir kuyruğa dönüştü. Başı ileri doğru uzun bir burna dönüştü ve dişleri büyüyerek, dişlerin her zaman yapması gerektiği gibi birbirlerinin içine girecek şekilde sivrileşti.

Tırnakları pençeye dönüştü. Omurları kabardı; sırtı kaşınıyormuş gibi hissediyordu. Güçten yaratılmıştı ve karnında bir ocak vardı. Ağzını açarak bir kelime kükredi; kelime ateşten yapılmıştı. Quentin bir ejderhaya dönüşmüştü ve hazırdı. Ember'in ölümsüz canını çıkaracaktı.

Alevler Ember'in boynuzlarının etrafından akarak kıvrıldı fakat onu da yaktı; Quentin'in burnuna yanık yün kokusu geldi. Belki de dünyası yıkılırken tanrı geçirmezliğinin birazını kaybediyordu. Eh, şanssızlık işte. Quentin ileri atıldı ve Ember yerinden fırladı fakat Quentin'in ejderha reflekslerinin yanında çok yavaş kalıyordu. Devasa boyutlardaki ön pençelerinden biriyle Ember'i yere mıhladı –bu ejderhanın ön ayakları T-Rex'lerinki gibi cılız değildi– ve dişlerini Ember'in kalın boynuna geçirmeye çalıştı; aynı anda tanrı ondan kurtulmak için çılgınca çırpındı. Quentin'in pulları –fark etmekten kendini alamamıştı– muhteşem eski Amerikan spor arabalarının parlak metalik mavisi rengindeydi.

Bir tanrı değil, bir ejderhaydı ama dev gibi, güçlü, vahşiydi ve bu beden destansı parçalamalar için yaratılmıştı. Oysa nedeni her neyse, Ember erkek hâkimiyeti karşılaşmalarında nadiren yer alan ve zamanının çoğunu otlayarak geçiren bir hayvanın bedeninde yaşayan bir tanrıydı. Yuvarlanarak Quentin'i üzerinden attı ve Quentin, Alice'in uzakta olmasını umarak kuyruğunu çılgınca salladı. Sonra tekrar Ember'in üzerine atıldı.

"Yeter!" diye kükredi Ember ve Quentin havaya savruldu.

Quentin öfkeli bir melek gibi kanatlarını –ah, kanatlarını!– açarak havada dengesini tekrar buldu ve ilahın üzerine doğru güçlü bir dalışa geçti ama Ember onun üzerine inmesine fırsat vermeden kenara çekildi. Bir dakika birbirlerinin etrafında dönerken, Quentin'in aşırı ısınmış kuyruğu değdiği her seferinde göletten buharlar yükseliyordu; sonra tekrar ileri atıldı ve Ember'i dişlerinin arasına aldı. Sırtına yıldırım düştü; bir kez, üç kez, dört, beş kez ve yarım düzine pulu yerinden çıkarırken sinirlerini titretti. Muhtemelen nazik kanatlarını da sakatlamıştı ama acı, bir ejderhanın belli belirsiz hissettiği ve küçümsediği bir şeydi.

Ember'e duyabileceği acıma ya da sevgi, insanlara has bir şeydi. Ejderha kalbinde bu tür duygulara yer yoktu. Hayatında ilk kez tam bir canavara dönüşmüştü. Geber, diye düşündü. Geber, seni bencil pislik, seni sefil korkak, seni yaşlı keçi. Sen geber de, biz yaşayalım.

Şimdi düzgün bir şekilde tutabilmişti ve dişlerinin arasında Ember'i ucuz bir puro gibi eziyor, ciğerlerindeki havayı boşaltıyordu. Alice için, Eliot için, Julia için, Benedict için, işe yaramaz babası için, hayatı boyunca

sevdiği, hayal kırıklığına uğrattığı veya ihanet ettiği herkes için dayanıyordu. Gururdan, öfkeden, umuttan, inatçılıktan dayanıyor, Fillory'nin geri kalanının da dayandığını ve sonucu görmeyi beklediğini hissediyordu. Quentin dişlerinin arasından beyaz alevler üflüyordu ve salyası zehirli asitti. Koçun kaburgaları büküldü ve inledi. Quentin onun ciğerlerini doldurmaya çalıştığını ve başaramadığını hissetti. Ağzında yanmış deri tadı vardı ve derinin yırtıldığını hissediyordu.

Bütün gücünü vererek onu orada tuttu ve koç beş dakika nefes almadan durunca onu yere tükürdü. Bir ejderhanın yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Aniden tekrar insana dönüştü. Şimdi üzerinden dumanlar tüten, boğa büyüklüğünde uyuyan bir köpek gibi çimenlerin üzerine serilmiş koçun başında dikiliyordu. Ama henüz bitmemişti. Ember'in ön bacağı kıpırdıyordu. Yenilmişti fakat canının son kırıntısı bedeninden ayrılmayı reddediyordu. Fillory yaşayacaksa, Quentin o son kırıntıyı da yok etmek zorundaydı.

Quentin, Asmodeus'un alıp kaçtığı bıçağın bunun için olduğunu anladı. Lanet olsun. Rupert bıçağı bu yüzden çalmıştı. Yazgı bu yüzden o şeyi lanet olasıca ellerine itmişti. Şimdi bir tanrıyla savaşıyordu ve silahı yoktu.

Oysa vardı. Bazen nihayet ne yapmanız gerektiğini anladığınızda, ihtiyacınız olan şeyin elinizde olduğunu keşfederdiniz. Quentin ceplerini yokladı ve parmakları kalın yuvarlak bir paraya sarıldı. Mayakovski'nin son parası.

Mirasının sonu buydu. Artık diyarını asla yaratamayacağını anlayınca içi burkuldu; hafifçe. Öyle bir şey güzel olurdu. Ancak kızgın değildi.

Quentin şimdi yaptığı şeyi daha önce, uzun zaman önce bir kez yapmıştı ama o zaman kızgın ve şaşkın bir şekilde yapmıştı. Şimdiyse sakince, kim olduğunu ve ne yaptığını bilerek yapıyordu. Ceplerinde hâlâ biraz bozuk para vardı; onları aynalar evinden almıştı. Bir dizinin üzerine çöktü ve çıplak toprağın üzerine küçük bir yığın halinde dizdikten sonra üzerine altın parayı kaz tarafı yukarı gelecek şekilde koydu. Sonra yığını yumruğuyla kavradı ve yığın yanan gümüş bir kılıcın kabzasına dönüştü. Quentin başından beri oraya gömülüymüş, asırlar önce onun için oraya yerleştirilmiş gibi kılıcı yerden çekip aldı.

Önüne doğru uzattı. Bu kılıcı son kez elinde tuttuğunda, Brakebills'e geldiği gündü.

"Tekrar görüştüğümüze sevindim," diye fısıldadı.

Kılıç boyunca beyaz, neredeyse şeffaf bir alev uzanıyor, ürkütücü yarı karanlıkta şaşırtıcı ölçüde parlak, sanki kılıç alkole batırılmış da üzerine kibrit çakılmış gibi görünüyordu. Ateş hiçbir işe yaramazdı ama güzel bir detaydı. Quentin kabzayı daha dengeli kavradı. Bingle'la yaptığı eskrim derslerinden bir şey, herhangi bir şey hatırlamaya çalıştı.

Ember'in gözleri aralandı fakat kıpırdamadı. Belki de kıpırdayamıyordu. Ancak Quentin'in onun gözlerinde gördüğü şeyi adlandırması gerekse, korku ya da öfke değil, rahatlama olurdu. Bunu Quentin de hissetmişti.

"Özür dilerim," dedi.

Kılıç tek bir hamlede Ember'in kalın boynunu neredeyse koparıverdi. Yara bir anda kıpkırmızı ve sırılsıklam bir halde gözler önüne serilirken, derisi gergin bir lastik gibi geri sekti. Tanrının bacakları kaskatı kesildi ve ipleri koparılmış bir kukla gibi yere serildi. Kesikten önce kan fışkırdı, sonra nabız gibi atarak akmaya başladı.

Quentin, Alice'in elini omzunda hissetti. Bitmişti; Ember ölmüştü. Bir çağ sona ermişti; Quentin sona erdirmişti. Artık yeni birinin başlama zamanıydı. Bu eylemin yüce bir tarafı yoktu; asla öyle bir şey değildi. Quentin kendini soylu gibi hissetmiyor, kaba, çirkin, kanlı ve zalim hissediyordu. Sadece zorunluluktu, hepsi bu. Bir adım geri çekilerek tanrının cesedinden uzaklaştı.

Gökyüzünde büyük bir şey hızla kaydı ve Quentin tam zamanında başını kaldırınca uzakta hızla gözden kaybolan şişkin, güdük bir uzay aracı, tersine dönmüş mavi bir aleve binen bir yangın musluğu gördü. Cüceler olmalıydı. Her zaman sürprizlerle doluydular. Geride sadece üç dört yıldız kalmıştı ve Quentin izlerken içlerinden biri gökyüzünden düştü. İstemsiz bir şekilde, ilgisiz bir garsonun dikkatini çekmeye çalışır gibi, biri boğazını temizledi.

"Herkes beni unuttu," dedi Umber. "Dediğim gibi, ikinizi de öldürmeniz gerek. İkimiz aslında tek bir tanrının iki parçasıydık."

Uysal bir şekilde Quentin'e doğru yürüdü, kardeşinin cesedini kokladı ve gönüllü bir şekilde boynunu uzattı. Hatta beklentiyle, sanki operasyon kendisine zevk verecekmiş gibi omuzlarını bile hafifçe salladı. Quentin neredeyse bunu yapmayı, Umber'e bu sapıkça zevki yaşatmayı istemiyordu. Umber'in ne kadar iyi şeyler yapabileceğini ama yapmadığını düşündü.

Belki bundan sonraki tanrı daha iyi bir iş çıkarırdı. Bu kez kılıç kafayı tek hamlede kopardı.

Umber öldüğü anda Quentin patladı. Kılıcını bıraktı. Quentin yukarı ve ileri doğru fırladığını hissetti; her yönde şişiyordu. Görüş alanı bütün Fillory'yi kapsıyordu: Parçalanmış bir fincan tabağı gibi önündeki boşlukta asılı duruyordu. Fantastik bir dev, bir milyar kat büyüklüğünde mavi bir balinaydı. Bir tanrıydı.

Telaşlanmamıştı ama bunun tek nedeni, tanrıların kolayca telaşlanmamasıydı. İşin mantığı açıktı çünkü artık her şeyin mantığı açıktı. Apaçık ortada olmayan hiçbir şey yoktu. Bir tanrı ölebilirdi ama bir tanrının gücü ölmezdi ve Ember ile Umber artık var olmadıklarından, güç onları kurban eden kişiye akmıştı. Dolayısıyla Quentin artık yaşayan bir tanrıydı; Fillory'nin tanrısı. Artık Fillory'nin okuru değildi; yazarı haline gelmişti.

Ancak ona yıkıntı halinde bir dünya teslim edilmişti! Büyük başını hüzünle iki yana salladı. Şimdi bile önünde dağılmaya, bağlayıcı dokuları zayıflamaya, sınırları yıkılmaya devam ediyordu. Bu işe yaramayacaktı. Onarılması gerekiyordu. Onarım, Quentin'in iyi anladığı bir şeydi ve artık içindeki güçle onaramayacağı hiçbir bozuk şey yoktu.

Sol elinin bir hareketiyle zamanın akışını iyice yavaşlattı; o kadar ki kendisi dışında herkes için bir binyılda tamamlanabilecek bir iş, göz açıp kapayıncaya kadar halloluyordu. Sonra yavaşça, bilinçli bir şekilde ve sonsuz bir sabırla, parçaları uzayda sürüklendikleri yerlerden toplamaya başladı. Fillory'nin kemikleri olan toprak zerrelerini, topaklarını ve taşları topladı, onları yapboz parçaları gibi birleştirdi ve tek tek bir araya getirerek tek bir bütün halinde ördü; işi bitince devasa parmaklarını birleşme noktalarının üzerinden kaydırarak hepsini sildi.

Büyük bir titizlikle çalışıyordu. Fillory'nin toprağı birleşirken, bütün maden damarlarını eski haline getirmek için büyük çaba harcadı. Fillory'nin gümüş nehirlerini tekrar ördü veya istediği yerlerde yeni yollar bulmalarına izin verdi. Parçalanmış gölleri ve denizleri eski yataklarına geri sürükledi. Havayı, rüzgârları, toprağın tekrar nefes alabilmesi için Fillory'nin üzerinde görünmez yığınlar haline getirdi.

İşini yaparken insan hayatından hatırladığı çeşitli nesnelerin kalıntılarını ilahi parmakları arasında evirip çevirdi. Uzun zaman öncesinden kalma tuhaf küçük şeyler. Kentaurları geride bıraktığında bindiği zarif atın kemikleri. Gözcükadın'ın parçalanmış saatinin yıllar boyunca toprağa işlemiş ve unutulmuş parçaları. Janet'ın Fillory'ye getirdiği, sonra Ember'in Mezarı'ndan çıkarken düşürdüğü tabanca. Benedict'i öldüren okun başı. *Muntjac*'ın Doğu Okyanusu'nun uç ve sığ kısımlarına saçılmış son çürüyen parçaları.

Kıyamet sırasında ölen insanların ve hayvanların oldukları yerlerde dinlenmesine izin verdi fakat hayatta kalanlar arasında dolaşarak onları iyileştirdi, hasarlı organlarını yeniden yaptı, deri ve kemikleri onarıp birbirine kaynattı. Büyük kaplumbağayı Fillory'yi sırtlarında taşıyan kaplumbağa kulesine dönüp yükünü tekrar sırtına alması için ikna etti ve yaratık bunu yaptı; zaten daha hareketli bir yaşam tarzına uygun değildi. Kaçan ölüleri topladı ve onları cehenneme geri döndürdü; sonra, durumlarına acıyarak onları sonsuza dek ve huzur içinde uyuttu. Oyunları artık sonsuza dek sona ermişti.

Fillory'yi kaplayan zarif yeşil halıyı yeniden büyümeye teşvik etti ve ağaçlardan bazılarını ormanları yeniden çoğaltabilmeleri için bir geminin direkleri gibi dizerek yerlerine koydu. Denizlerin yine dalgalarını kıyıya vurmalarını sağlamak ve su döngüsünü istikrarlı bir hale getirmek için uzun bir zaman harcadı. Ember ve Umber'in bedenlerini büyük bir dikkatle alıp, çürüyerek toprağı zenginleştirecekleri bir yere gömdü. Üzerlerindeki toprak yeşillendi ve mezarlarının üzerinde iki devasa ağaç yükselerek dallarını ilginç bir şekilde koç boynuzu gibi kıvırdılar.

Quentin ayı sevgiyle cilaladıktan sonra yine döner hale getirdi. Yıldızları bir avizenin kristalleri gibi tek tek yerlerine astı. Güneşin okyanus zemininde açtığı büyük krateri doldurup denizi soğuttu ve dünyanın etrafında dolaşan duvarı yeniden inşa etti. Güneşi ellerine aldı ve bir oyun hamuru gibi bastırıp yuvarlayarak eski küre haline getirirken giderek soğuduğunu hissetti. Bembeyaz bir alevle parlayana kadar üfledi. Sonra onu eski yerine koydu ve yörüngesini izlemeye bıraktı.

Dinlendi. Önündeki eserine baktı, büyük bir saat gibi işleyişini izledi, oraya buraya rötuşlar yaptı, bir akıntıyı yavaşlatırken diğerini hızlandırdı ve sonunda hepsini dengeye kavuşturdu. Onaracak başka bir şey kalmayınca, düz

düz bakarak izledi, atomların dönüşünü, birleşmesini, yerlerinde titreyişini hissetti ve derin bir huzur duydu. Fillory yine hayata dönmüştü. Henüz eski hali gibi değildi fakat iyileştiğinde öyle olacaktı ve bunun için Quentin'in yardımına ihtiyacı yoktu. Sonsuza dek izleyebilirdi.

Ancak bunu yapmak onun işi değildi. Bu güç ona emanet edilmişti fakat kendisine ait olmadığını hissediyordu. Özlemle –ama pişmanlıkla değil– elinin bir hareketiyle zamanı eski hızına döndürdü. Son işi olarak, aslında ilahi bir kaprisle, Beyaz Geyik'in kalıntılarını Kuzey Bataklığı'ndaki dev ısıran kaplumbağanın bölgesinden aldı, iskeletini tekrar bir araya getirdi, organlarını ve derisini onarıp tekrar canlandırdı. Tekrar dolaşmaya başlaması için onu denizin çok açıklarındaki bir adaya bıraktı. Fillory'nin yeni çağında da bir Yakalanamayan Varlık olacaktı.

Sonra gücün içinden çıkmasına izin verdi. Bunu yaparken büzüldü, büzüldü ve Fillory'nin minik diski gökyüzüne yükselerek ışınlarını her yere uzattı. Quentin sonunda bir kez daha sadece Fillory'nin sakinlerinden biri olarak toprağın üzerinde duruyordu.

Yalnız değildi. Bir tanrıyken Fillory'nin birçok sakininin ismi onu o kadar da ilgilendirmemişti ama şimdi yanında bir kadın ve bir yarı tanrıça vardı. Birkaç saniye sonra isimlerini de hatırladı: Alice ve Julia.

30. BÖLÜM

"Güçten vazgeçtin," dedi Julia.

Hâlâ iyileşmekte ve perişan halde olan ufuk çizgisinin üzerinde şafak söküyordu ve Quentin şimdiden bütün gücün çekildiğini hissediyordu; bir ilah olmanın ne demek olduğu konusunda çok belirsiz, çok geçici bir anı dışında her şey. Quentin son damlasına kadar tadını çıkardı; kesinlik, güç, o mutlak bilgi, refah ve kontrol duygusu; sonsuza dek. Sonunda o da zihninden silindi. Ölümlü bir beynin barındırabileceği bir anı değildi.

Artık yine sadece Quentin olmuştu. Ne var ki bunun olduğunu, nasıl olduğunu her zaman bilecekti; hem birkaç saniye hem de bir tanrının ömrüyle bin yıl için.

"Vazgeçtim," dedi Quentin. "Çünkü benim değildi."

Julia düşünceli bir tavırla başıyla onayladı.

"Haklısın, senin değildi. Daha kıskanç bir tanrı veya daha kıskanç bir adam gücü elinde tutmaya çalışabilirdi ama bence sonuç değişmezdi. Bunu yaptığın, Fillory'yi onardığın için teşekkürler, Quentin. Kendim de yapabilirdim fakat sahil şeritleri gibi uğraştırıcı şeyleri tamamlamam asırlar sürer. Bu konuda pek becerikli değilim. Ayrıca, hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim. Hoşuma gitti. Ya da gittiğini sanıyorum." Neler olup bittiğini artık o kadar da net hatırlamıyordu.

Julia eski benliğine, Brooklyn'li Julia'ya geri dönmüştü ya da çilli dar yüzüne ve uzun siyah saçlarına bakılırsa onun soyundan geliyor olmalıydı. Ancak aynı zamanda da tartışılmaz bir şekilde ilahiydi: Boyu geçmişte değişken olmuştu ama şimdi iki metrenin üzerindeydi. Eşit oranda ağaç kabuğundan

ve yeşil yapraklardan oluşsa da, bir başkanlık yemini töreninde uygunsuz görünmeyecek oldukça etkileyici bir elbise giymişti.

"Birlikte yürüyelim," dedi Julia.

Üçü birlikte yürüdüler. Fillory yine Fillory olmuştu ama boş, harcanmış bir Fillory'ydi ve geçirdiği tarif edilemez sarsıntının ardından parça parça kendini toparlıyordu. Çayır hâlâ kahverengi, toprak hâlâ kuru ve çatlaktı. Yeni çağ daha ilk dakikalarını yaşıyordu.

Quentin'in başı dönüyordu. Ember ve Umber'in kanları hâlâ ayakkabılarındaydı. Az önce gerçekleştirdiği zalimce, kanlı vahşeti Fillory'nin yenilenmesiyle bağdaştırmak zordu. Ancak bu dünya kaba da olsa yine yaşıyordu; bu hissediliyordu.

"Bir sorum var," dedi Alice. "Neden Ember'i kendin öldürmedin? Yani, sonuçta her şey yoluna girdi ama sen işi bizden daha çabuk bitirebilirdin."

"Bitirebilirdim. Ancak içinde hiçbir şekilde güç olmazdı. Bir tanrıyı öldüren bir yarı tanrıça... Başarsam bile, ilahi boyutta işler böyle yürümüyor."

"Yine de, şimdi seni son gördüğümüzden daha tanrısal görünüyorsun," dedi Quentin. "Daha ilahi. Yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun. Dryadların kraliçesi oldum. Artık kendim de bir yarı tanrıdan fazlasıyım; dörtte üç tanrı diyebiliriz. Bunun için bir ifade olmalı."

Julia arada bir dalgın bir şekilde parmaklarını kuru bir bitkiye sürüyordu ve bitki canlanıp doğrularak yeşeriyordu. Devrilmiş bir ağacı işaret ettiğinde kökleri canlanıyor, toprağı bir kez daha kavrıyordu ve iş üzerinde uyurken yakalanmış gibi aceleyle doğruluyordu. Quentin onun hangilerinin canlanacağına nasıl karar verdiğini bilemiyordu. Belki rastgeleydi, belki bazı ağaçlar diğerlerinden daha iyisini hak ediyordu.

"Senin için bir şey yapmak istiyorum, Quentin," dedi Julia. "Fillory adına. Bugün bize büyük bir hizmette bulundun ve bize daima iyi hizmet ettin. Burada görmediğin ya da yapmadığın, her zaman görmeyi ya da yapmayı istediğin bir şey var mı?"

Quentin kısa bir süre düşündü. Gümüş kılıcı almış, taşıyordu fakat nedeni her neyse, onunla birlikte bir kın yaratmayı başaramamıştı ve dolayısıyla biraz zor oluyordu. Kendisiyse kılıcın keskin tarafı boyunca uzanan

beyaz alevlerden ürküyordu. Kılıcı yere saplayarak orada bıraktı. Muhtemelen istediğinde –gerekirse– onu tekrar çağırabilirdi.

Ne istiyordu? Bu hoş bir jestti fakat bildiği kadarıyla Fillory'deki her yere, en azından gitmeye değecek her yere gitmişti. Cüce tünelleri, Parmak Adaları veya Loria'daki turistik yerler özellikle ilgisini çekmiyordu.

Ama bir dakika. Bir şey vardı.

"Bana Dünya'nın Uzak Tarafı'nı gösterebilir misin? Bize? Daha önce oraya gitmedim sayılır. Ve Alice de gelmeli, tabii isterse."

"Elbette."

"Ben oraya gitmediğimi söyleyemem," dedi Alice. "Bir niffin olarak gitmiştim."

"Doğru," dedi Quentin. "Unutmuşum. Sen farklı bir ödül almalısın."

"Ben kendiminkini saklayacağım. Bu senin için. Ben bir süre burada kalacağım."

Julia, Quentin'in elini tuttu ve birlikte havaya yükselerek Fillory sahilinin üzerinden batıya uçtular; giderek hızlanırken denizin üzerinden geçtiler, dünyanın kenarındaki duvardan atladılar ve büyük bir kavisle aşağı yöneldiler. Quentin çok geçmeden bakış açısının değiştiğini, dönmek zorunda kalmadan alçalmak yerine yükselmeye başladıklarını fark etti. Yerçekimi tersine dönmüştü. Başka bir duvarın üzerinden aştılar ve kendilerini Uzak Taraf'a bakarken buldular.

Julia havada asılı kalarak duraksadı. Quentin için çok yorucuydu ama Julia için uçmak hiçbir şeydi. İri eli Quentin'inkini tamamen sarıyordu; bu his Quentin'e çocukluğunu hatırlatmıştı. Uzak Taraf'ta alacakaranlıktı; güneş Fillory'de yükselirken orada henüz batmıştı. Sessiz araziler ve vadiler dışında pek bir şey göremiyordu. Bu kadar uzaktan bakarken bile Fillory'den daha sessiz ve daha yoğundu; Fillory'yi sihirli yapan şey burada daha zengindi. Havada heyecanlı bir beklenti vardı. Alacakaranlıkta meraklı küçük ışıklar minik parıltılı tatarcıklar gibi ışıldıyordu.

"Sana her şeyi gösteremem," dedi Julia. "Benim bile buna iznim yok. Ancak özellikle hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir şey var."

Hareket ettiklerinde rüzgâr da onlarla birlikte hareket ediyor, dolayısıyla uçarlarken etraflarındaki hava hareketsiz kalıyordu. Aşağıda karanlık

nehirler ve beyaz yollar vardı. Quentin bir ormanda oldukça gösterişli bir ev ve bir adada ay ışığıyla aydınlanan bir şato gördü.

"Bunlar ateşböcekleri mi?" diye sordu. "Işıklar?"

"Hayır, burada havanın kendisi parıltılı. Çok eşsiz bir şey. Gündüzleri fark etmiyorsun."

Arkalarında da minik ışıklar dalgalanıyor, tropik bir denizdeki bir geminin fosforlu su izi gibi iz yapıyordu. Günbatımı, dünyadakinden hatta Fillory'dekinden bile farklıydı: Daha çok mavilere ve yeşillere çalıyordu.

Julia büyük, karmaşık bir bahçeye indi. Bahçe bir zamanlar net bir plana göre düzenlenmiş olmalıydı; cetvelle çizilmiş gibi hatları, mükemmel kıvrımları ve karmaşık simetrileri olan resmi bir Fransız bahçesi gibi. Ancak şimdi bakımsız bırakılmış, çalılar yürüyüş yollarına taşmış, sarmaşıklar ferforje korkuluklara dolanmış, güller kahverengi kurumuş yığınlara dönüşmüştü. Quentin'e uzun, çok uzun zaman önce, diğer tarafa ve Brakebills'e ulaşmadan önce, Jane Chatwin'in kendisine verdiği not kâğıdının peşinden Brooklyn'de girdiği donmuş belediye parkını hatırlatmıştı.

"Tanrım," dedi Quentin. "Bu inanılmaz."

"Hoşuna gideceğini tahmin etmiştim. Elbette yeniyken çok farklıydı fakat bozulmaya başladığında herkes böyle daha güzel göründüğünü düşündüğü için düzeltilmemesine karar verildi. Ama burası bir bahçeden fazlası; burada derin büyü var. Bakışlarını bir noktaya odaklarsan görürsün."

Quentin söyleneni yaptı ve gerçekten gördü. Yavaşça ama doğada olduğundan çok daha hızlı bir şekilde, bitkilerden bazıları ölüp diriliyor, gözlerinin önünde kuruyup solarken hemen ardından çiçek açıyor, ağır çekimde yükselip alçalıyor, bütün bu süreçte minik çıtırtılar ve fısıltılar çıkarıyordu. Bu Quentin'e bir şey düşündürmüştü fakat tam olarak çıkaramıyordu.

Julia söyleyebilirdi.

"Rupert anılarında buradan söz ediyor," dedi Julia. "Biz buraya Boğulmuş Bahçe diyoruz ama nedenini ben bile bilmiyorum. Bitkiler sıradan bitkiler değil; düşünce ve duygular. Yeni bir düşünce belirdiğinde yeni bir bitki doğuyor. Bir duygu siliniyor ve bir bitki ölüyor. Daha sıradan olanlar hep canlı kalıyor; korku, öfke, mutluluk, tatmin, sevgi, kıskançlık gibi. Bir hayli başıboşlar ve yabani otlar gibi büyüyorlar. Belli temel matematiksel

fikirler de asla yok olmuyor. Ne var ki diğerleri oldukça nadir. Karmaşık kavramlar, aşırı veya belli belirsiz duygular. Hayranlık ve huşu bir zamanlar olduğundan daha ender bulunuyor. Ancak şunlar... şu irisler sanırım bir tür huşu. Arada bir yeni bir tane görebilirsin."

Bahçedeki huzur açıklanamaz bir şekilde sakinleştiriciydi. Quentin oradan hiç gitmek istemiyordu ve aynı zamanda bu duygunun da kendisini bahçenin bir yerinde bitki olarak ifade ettiğinden emindi. Nerede olduğunu ve görse tanıyıp tanımayacağını merak etti.

Julia bir dizinin üzerine çöktü; ilahi boyutları düşünülürse muhteşem bir manzaraydı. Normal insan boyutlarından çok iriydi.

"Bak. Şu çok ender bir şey."

Quentin de çömeldi ve parıltılardan birkaçı aydınlatarak yardımcı olmak için etraflarında toplandı. Mütevazı, küçük, kırılgan bir bitki, birkaç yaprağı olan, yeni oluşmaya başlamış bir çalıydı; bir Charlie Brown Noel Ağacı. Quentin onu izlerken bitki cesaretini kaybederek sallandı ve yaprakları kararıp kurudu ama sonra yine kendini toparladı, canlandı ve yerinde doğrulurken iki santim uzadı. Dallarında iki tane tohum haznesi açıldı.

Quentin bitkiyi tanımıştı. Neonebu Diyarı'ndan aldığı sayfada ve Rupert'ın büyüsünde gördüğü bitkiydi bu. Onu bulma umudunu kaybetmişti ama şimdi tam önünde duruyordu. Beklenmedik bir şekilde gözleri yaşlarla doldu ve burnunu çekerek gözlerini sildi. Bir bitki yüzünden ağlamak gülünç bir şey olsa da, daha önce hiç karşılaşmadığı eski bir dosta kavuşmak gibiydi. Quentin eğilerek yapraklardan birine nazikçe dokundu.

"Bu senin hissettiğin bir duygu, Quentin," dedi Julia. "Çok uzun zaman önce, bir kez. Sekiz yaşındayken bir Fillory kitabını ilk kez açtığında hissettiğin buydu ve aynı anda mutluluk, umut, huşu ve özlem duydun. Hepsini çok güçlü hissettin, Quentin. O zaman Fillory'yi öyle bir güç ve masumiyetle hayal ettin ki çok az kişi böyle bir şey hissetmiştir. Senin için her şey o zaman başladı.

"Yıllar sonra Fillory'ye geldin ve karşılaştığın Fillory beklediğinden çok daha zorlu ve karmaşık bir yerdi. Küçük bir çocukken hayal ettiğin Fillory gerçek değildi ama bazı açılardan gerçeğinden daha iyi ve saftı. Bir zamanlar

olduğun o umutlu küçük çocuk muhteşem bir hayalperestti. Çok akıllıydı da fakat özel bir yeteneğin varsa, o da buydu."

Quentin başıyla onayladı; henüz konuşamıyordu. Bir zamanlar olduğu o küçük çocuğa derin bir sevgi duyuyordu; o kadar masum ve saf ama aynı zamanda da yaşayacağı şeylerle henüz kirlenmemiş, yaralanmamış. Önünde bir sürü zorlu hayal kırıklığı uzanan küçük ve savunmasız bir çocuktu. Quentin onu yıllardır düşünmemişti.

Artık o çocuk değildi; o çocuk uzun zaman önce kaybolmuştu. Quentin onun yerine yetişkin bir adam olmuş, hayatın hırpaladığı, eskimiş, kırılıp çentiklenmiş şeylerden birine dönüşmüştü ve bir zamanlar başka bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu; büyürken hayatta kalabilmek için unutmak zorundaydı. Ancak şimdi o çocuğa güvence verebilmeyi, onunla ilgilenebilmeyi diliyordu. Bunların hiçbirinin umduğu gibi çıkmayacağını ama yine de her şeyin yoluna gireceğini keşke ona söyleyebilseydi. Açıklaması zordu ama görecekti.

"Şimdi bunu biri hissediyor olmalı," dedi Quentin. "Benim hissettiklerimi. Bu yüzden yeşil."

Julia başıyla onayladı. "Biri... bir yerlerde."

Yine de bitki bir kez daha büzüldü, kurudu ve öldü. Julia zarif bir hareketle tohumlardan birini çimdikledi ve ayağa kalktı.

"İşte. Bunu yanına al. Bence almalısın."

Herhangi bir yerde yetişmiş herhangi bir bitkinin tohumundan farkı yoktu; kahverengi, sert ve tırtıklıydı ama kesinlikle Quentin'in o sayfada gördüğü tohumdu. Bunu Hamish'e göstermenin bir yolunu bulmalıydı. Tohumu cebine attı. Bitki rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Er ya da geç yine büyüyecekti.

"Teşekkür ederim, Julia." Quentin son bir kez etrafına bakındı. Neredeyse gece olmuştu. "Sanırım artık geri dönmeye hazırım."

Alice'i bıraktıkları yerde buldular fakat şimdi yalnız değildi. Kendisi Uzak Taraf'tayken diğerleri –Eliot, Janet, Josh, Poppy– gelmişti ve çember halinde dizilmiş, Beyazkule Kalesi'ni nasıl yeniden inşa edecekleri konusunda heyecanlı bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Penny, Neonebu Diyarı'ndaki yerinde kalmıştı ama Plum yanlarındaydı. Tek başına biraz uzakta duruyor,

etrafına bakınıyor ve her şeyi incelemeye çalışıyordu. Fillory'yi hayatında ilk kez görüyordu. Quentin onunla göz göze geldiğinde Plum gülümsedi fakat Quentin onun birkaç dakika yalnız kalmak isteyeceğini tahmin etti.

Fillory'yi ilk gördüğü zamanı hatırlıyordu. Bir saat-ağacın önünde hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Plum'ın bunu yapacağını pek sanmıyordu ama yine de... Quentin ona biraz zaman verecekti.

"Artık dönmesin," dedi Janet. "Tek istediğim bu. Dönme olayı saçmalıktı. Cücelerin bu fikri başlangıçta nasıl kabul ettirdiklerini bilmiyorum."

"Seni anlıyorum," dedi Eliot. "İtiraz etmiyorum. Geri döndüklerinde bunu onlarla konuşuruz. Tabii dönerlerse."

"Hey, dinleyin, ya rengi ne olacak?" dedi Josh. "Bu da tartışmaya açık mı? Çünkü itiraf etmeliyim ki beyaz asla benim rengim olmadı. Bir kuş üzerine pislese bir kilometre öteden görünüyor. Siyahkule Kalesi'nin ağza alınmayacak kötülüklerin yuvası olduğunu filan biliyorum fakat çok etkileyici göründüğünü itiraf etmek zorundasınız. Bence her şey beyazdan daha iyi olur."

"Ya adı?" dedi Poppy. "Onu da değiştirmemiz gerek."

"Ah, iyi bir nokta," dedi Josh. "Leylakkule Kalesi'nde filan yaşayamayız, değil mi? Hey, selam, Quentin!"

"Selam, çocuklar. Bölmeyeyim."

Bölmedi. Hepsi konuşmaya devam ederken kendisi sadece dinledi. Hepsini Fillory'de bir kez daha bir arada görmek güzeldi, bu Quentin'i mutlu etmişti ama artık aralarında bir mesafe vardı: Minicik, neredeyse fark edilmez bir boşluk, hatta onunla Eliot'ın arasında bile. Bunu asla itiraf etmezlerdi –bir şey söylese ateşli bir şekilde inkâr ederlerdi– ama gerçek şuydu ki Quentin artık kulübe dahil değildi. Daima Fillory'nin bir parçası olarak kalacaktı, özellikle de artık geçici bir süre için de olsa bütün dünyayı ilahi ellerinde tutmuşken; Fillory, Quentin'in görünmez parmak izlerini sonsuza dek üzerinde taşıyacaktı. Ancak Quentin kendi yerini biliyordu ve onun burada olmadığını düşünmeye başlıyordu. Bir gün geri dönecekti –en azından öyle olmasını umuyordu– fakat artık krallar ve kraliçeler onlardı.

Onun oynaması gereken farklı bir rol vardı. Belki de Alice'le birlikte başka bir kulüp kurarlardı. Julia'nın yanında onunla sohbet eden Alice'e yaklaştı.

"James'in buraya hiç gelememesi çok kötü oldu," dedi Quentin. "Hoşuna giderdi. Bazen ona ne olduğunu merak ediyorum."

"Koruma fonu, Hoboken. Yetmiş yedi yaşındayken Vail'deki bir kayak kazasında ölecek."

"Ah!"

"Dur," dedi Alice. "Bizim nasıl öleceğimizi de biliyor musun?"

"Bazılarının ölümlerini tahmin etmek diğerlerine göre daha zor. James kolay. Seninkini göremiyorum. Fazla karmaşıksın. Önünde daha bir sürü yol ayrımı var."

İlk şafak sona ermişti ve artık güneş doğuyordu. Quentin gitme zamanının yaklaştığını hissediyordu. Fillory'den bir daha ayrılacağını hiç sanmamıştı –hem de kendi isteğiyle– ama şimdi olması gereken yerin burası olmadığını giderek artan bir kesinlikle anlıyordu. Henüz değil. Onun biraz daha uzağa gitmesi gerekiyordu.

"Julia," dedi Quentin. "Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var: Plum ve ben senin eski bir arkadaşına rastladık. Adı Asmodeus'tu."

Quentin bunu duymanın Julia için zor olabileceğini biliyordu fakat yine de bilmek isteyeceğini düşünüyordu.

"Asmo," dedi Julia. "Evet. Eskiden arkadaştık."

"Rupert'ın çantasını bulduğumuzda, içinde bir büyüyle birlikte bir de bıçak vardı. Onu Asmodeus aldı. Tanrıları öldürmeye yarayan bir silah olduğunu ve tilki avına çıkacağını söyledi."

"Ah, biliyorum." Julia'nın tanrıça gözleri uzaklara dikildi. "Hepsini biliyorum. Asmo'nun hep olması gerekenden daha fazla bilgiye sahip olduğunu hiç fark ettiniz mi? O bendim; ona göz kulak oluyordum. Kendimi çok belli etmek istemdim fakat ihtiyacı olan şeyi bulmasını sağladım."

"Ya Reynard?" diye sordu Quentin. "Asmodeus'un onu yakalayıp yakalamadığını biliyor musun?"

"Yakalamak mı?" Julia bakışlarını kaydırmadan hafifçe gülümsedi. "Tüylü bir kırmızı balık gibi bağırsaklarını deşti."

Quentin, dörtte üç bir tanrıçanın en azından kanlı ve kesinlikle hak edilmiş bir intikamdan zevk alamayacak kadar yüce olmamasını diledi. Zevk aldığını tahmin ediyordu. Kendisi bile alıyordu çünkü.

Plum onlara katıldı. Artık konuşmaya hazırdı.

"Bu biraz inanılmaz." Her şeye bakmaktan hâlâ kendini alamıyordu; ellerini kaldırdı ve sualtında onlara bakıyormuş gibi parmaklarını oynattı.

"Beklediğin bu muydu?"

"Hem buydu hem de değildi," dedi Plum. "Yani, şimdiye kadar gördüğüm tek şey bir sürü ağaç ve çimen. Henüz egzotik bir şeye rastlamadım, dolayısıyla Dünya'dan pek farklı görünmüyor. Senin dışında," diye ekledi Julia'ya dönerek. "Sen farklısın."

"Neler hissediyorsun?"

"Sanki sürükleniyorum. Demek istediğimi anlatabiliyor muyum, bilmiyorum. Ama iyi anlamda. Her an başıma inanılmayacak kadar ilginç bir şey gelebilirmiş gibi."

"Kalmak ister misin?" diye sordu Julia.

"Sanırım, eğer sakıncası yoksa. En azından bir süre." Julia, Plum'da bile saygı uyandırıyordu. "Burayı sevdim. Kendimi bütün hissettim."

"Sana Beyazkule'de yer açabileceklerinden eminim," dedi Quentin, "ya da ondan kalanlarda."

"Aslında büyük halam Jane'i ziyaret edebileceğimi düşünüyordum. Ailemin o tarafıyla tanışma zamanım çok geçti ve geri kalan tek akrabasının ben olduğumdan da eminim. Bilmiyorum, belki bana saat-ağaç yapmayı filan öğretir. Onunla ilgili duyduklarıma bakılırsa, iyi anlaşacağımızı düşünüyorum."

Quentin onun haklı olabileceğini düşünüyordu. Plum için her şey yeni başlıyordu –Quentin onun zihninde oluşan planları neredeyse görebiliyordu– fakat bu düşünce, kendisi için buradaki şeylerin bittiğini bir kez daha hatırlattı. Açıklıkta serin bir esinti çıktı. Alice'in kendisiyle birlikte gelip gelmeyeceğini merak etti.

"Bir şeyi düşünüp duruyordum," dedi Alice. "Ember ve Umber öldüyse, Quentin de artık Fillory'nin tanrısı değilse, o zaman başka biri olmalı ama kim? Sen mi, Julia?"

"Ben değilim," dedi Julia.

Alice haklıydı, gücün bir yere akmış olması gerekiyordu fakat Quentin de nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece gücün içinden çıkıp gittiğini ve nereye gittiğini bildiğini hissetmişti ama elbette ona söylemiş filan değildi. Julia

değilse, o zaman kimdi? Muhtemelen Konuşan Hayvanlar'dan biri olmalıydı; daha önce olduğu gibi. Belki de tembelhayvan. Diğerleri susmuştu; onlar da öğrenmek istiyorlardı.

"Fillory'nın her zaman bir tanrısı oldu," dedi Quentin. "Biri olmak zorunda."

"Öyle mi?" dedi Julia. "Tanrı olduğunda Fillory'yi onardın, Quentin. Hatırlamıyorsun ama sen yaptın. Hem de çok iyi yaptın. Fillory artık uyum içinde: mükemmel bir dengeye kavuştu. En azından birkaç binyıl hiç sorun yaşamadan kendi kendine devam edebilir. Belki de Fillory'nin artık bir tanrıya ihtiyacı kalmamıştır. Bence bu çağ tanrısız olabilir."

Tanrısı olmayan bir Fillory. Bu çok sıradışı bir düşünceydi; tanrıların alacakaranlığı. Ancak üzerinde düşününce o kadar da kötü bir fikir gibi gelmedi. Bu kez kendi başlarına olacaklardı; krallar, kraliçeler, halk, hayvanlar, hayaletler, canavarlar. Neyin doğru ve adil olduğuna kendileri karar vermeleri gerekecekti. Hâlâ büyü, mucizeler, harikalar ve diğer her şey olacaktı fakat omuzlarının üzerinden arkaya bakmak zorunda kalmadan, onlara müdahale eden ilahi bir ebeveyn figürü olmadan, onun kaprislerine boyun eğmeden kendi yollarını kendileri çizeceklerdi. Ne onları övecek ne de onları lanetleyecek biri olacaktı. Her şeyi kendileri yapacaktı.

Soğuk rüzgâr artık sürekli esiyordu ve sıcaklık düşüyordu. Quentin kollarını kendi vücuduna sardı.

"Yine de Fillory'de sen olacaksın," dedi Alice.

"Ah, ben zamanımın çoğunu Uzak Taraf'ta geçiriyorum," dedi Julia. "Arada bir göz atarım. Fillory'nin yarı zamanlı bir dörtte üç tanrıyla yetinmesi gerekecek ama bu kadarının yeterli olacağını düşünüyorum. Artık işler değişti. Yeni bir çağ başladı."

"Yeni bir çağ."

Bu çok farklıydı. Çok yeni. Fillory yeniden doğmuş bir yerdi ve kendisi oraya gelmiş, doğuma yardımcı olmuştu ama büyümesini izleyemeyecekti. Etrafına bakındı: Gerçekten her şey sona eriyor, çocukluğunun ve gençliğinin büyük aşk ilişkisi bitiyordu ve sanki şimdiden gitmiş, Fillory'yi onsuz görüyormuş gibiydi. İnsanların olacağını hep söylediği gibi, bir gün onu tamamen geride bırakacaktı. Uzun ya da kısa, harika ya da korkunç, Fillory'nin

yeni çağı onsuz yaşanacaktı. O bir önceki çağa aitti; bir kılıcın iki darbesiyle kendisinin bitirdiği bir çağa. Bu çağın kendi kahramanları olacaktı. Belki Plum da onlardan biri olacaktı.

Herkesin önünde kontrolünü kaybetmeden gitmesi gerekiyordu artık. Eliot yoğun bir bulut tabakasıyla kaplanmış olan gökyüzüne bakıyordu.

"Ah, Tanrı'ya şükür," dedi. "Ya da doğru ifade her neyse. Nihayet."

Tertemiz bir kâğıt parçası kadar boş gökyüzünden bembeyaz karlar düşmeye başladı. Kar taneleri ılık zemine düşerek eriyor, ateşli bir çocuğun alnına konan serin bir eli hatırlatıyorlardı. Uzun yaz nihayet sona ermişti.

31. BÖLÜM

Bir hafta sonraydı. Quentin ve Alice, Plum'ın Manhattan'daki evinin dördüncü katındaki çalışma odasında yan yana duruyorlardı. Önlerinde başka yere açılan bir kapı vardı. Yan yanayken ne rahat ne de huzursuzdular; belki de ikisini aynı anda hissediyorlardı. Birbirlerini hem tanıyor hem de tanımıyorlardı. Eski sevgiliydiler ve artık yabancıydılar.

Sadece ikisiydi. Diğer herkes Fillory'de kalmıştı.

"Sen de kalmak istemediğinden emin misin?" diye sordu Alice, şüpheci bir tavırla kaşlarını çatarak. "Yani, artık bir kral değilsin ve eminim olabilirdin. Eliot buna bayılırdı. Ember ve Umber seni kovamazdı ve zaten kovmazlardı da; bütün olanlardan sonra."

"Gerçekten. Eminim. Bence doğru olan bu."

Alice başını iki yana salladı.

"Hâlâ anlamıyorum. Eskiden en büyük Fillory tutkunu sendin."

"Doğru. Tam bir Fillory tutkunuydum."

"Orayı benim için terk ettiğini hissediyorum," dedi Alice. "Ve/veya artık kral olmamana kızdığın için ayrıldın."

"Bunun için kızgın filan değilim. Hem de hiç. Sorun bu değildi." İçinde hiç istek olmadığını fark edince kendisi de biraz şaşırmıştı. "Fillory eskiden olduğum kişi, fakat ben artık bambaşka biriyim."

"Bu konuda kendini kandırdığını sanmadığımı itiraf etmeliyim. Ancak yine de sormam gerek: Sen kimsin?"

"Ben de aynı soruyu sana sorabilirim."

Alice düşündü.

"Belki de cevabı oradadır," dedi.

Alice kapıyı işaret etti. Büyük veya sıradışı bir kapı değildi ama yeterince güzeldi: Uzun ve dar, açık yeşile boyanmış eski ahşaptan yapılmış. Bir eski mobilya mağazasının arka duvarına yaslanacağını düşüneceğiniz türden bir şeydi.

"Eh," dedi Alice, "eğer hayatlarımızı tamamen batırırsak, her zaman sürünerek Eliot'a geri dönebiliriz."

"Doğru," dedi Quentin. "O şansımız her zaman var olacak."

Alice ona kısık gözlerle baktı.

"Artık çıkmadığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Yanlış fikre kapılmanı istemiyorum."

"Aslında herhangi bir fikrim filan yok. Doğru ya da yanlış."

Bu son kısmı tam olarak doğru değildi. İki türde de bir sürü fikri vardı; çoğu da Alice'le ilgiliydi. Ancak onları bir süre daha kendine saklayabilirdi.

New York'a döner dönmez, Quentin kendini doğruca yeni bir diyar yaratma işine adamıştı. Tekrar deneyeceğini biliyordu. Mayakovski'nin paralarının sonuncusunu da kullandıktan sonra bu hayalinin sonsuza dek yok olduğunu biliyordu ama artık elinde sihirli tohum olduğuna göre, en azından deneyebilirdi. Rupert'ın kitabı artık onda değildi; sayfa da öyle. Ancak onları neredeyse kelimesi kelimesine biliyordu; artık istese bile unutabileceğini sanmıyordu.

Üstelik Alice de yanındaydı ve ona yardım edebilirdi. Şimdilik bu evde kalmaya razı gibi görünüyordu ve yedi yıldır büyü yapmamış olmasına rağmen, Quentin'in olduğundan veya olabileceğinden daha iyi bir büyücüydü. Hayatında artık Fillory veya Brakebills olmadığından, Quentin de korkutucu ölçüde ve yepyeni bir özgürlük duygusu hissediyordu.

Sonucu ne olursa olsun, Alice'le birlikte yeni bir projeleri olması iyiydi. Baskıyı biraz azaltıyordu. Şimdi birbirlerini tekrar tanıma şansları vardı ve bu süreçte Alice de kendini tekrar tanıyabilirdi. Tamamen iyileşmesi daha uzun zaman alacaktı ve ölüm kalım ölçüsünde önemli olmayan sohbet konularına ihtiyaçları vardı; kendi karmaşık, yaralı duyguları yerine odaklanabilecekleri başka şeylere.

Belki sonunda hiçbir şey olmazdı fakat Quentin denemeye değeceğini düşünüyordu ve Alice'in de aynı şekilde düşünmemesinin imkânsız olduğuna inanıyordu. Eskiden Quentin'i sevmişse, o zaman olduğu kişi için değil, bir gün olabileceği kişi için sevdiğini biliyordu. Belki de artık o kişi olmuştu.

Büyülerini bitirdiklerinde, toz ve duman dağıldığında, odanın karşı duvarında yepyeni bir kapı vardı. Bir dakika boyunca onu incelediler. Aceleleri yoktu.

"Kapı tokmağı," dedi Alice. "Güzel detay. Sen mi yaptın?"

Quentin yakından baktı. Yeni bir gözlük alması gerekecekti; gözleri giderek kötüleşiyordu. Ama gerçekten de mavi balina kuyruğu biçiminde bir tokmak vardı.

"Hatırlat da, bir ara sana anlatayım."

Balina iyi bir işaret gibiydi. Quentin kapıya yaklaşıp açtı. Parlak güneş ışığı içeri doldu. Başka bir hayalet ev değildi; bu dünyanın açık alanları vardı. İlk izlenimi, serin, tatlı hava ve koyu yeşil bitkiler oldu.

Lanet kalkmıştı. Canlı ve yepyeni bir diyar yaratmayı gerçekten başarmışlardı. Bir kuş öttü. Quentin kapıdan geçti.

"Atmosfer solunabilir," dedi.

"İnek."

Alice de ona katıldı.

"Yani burası senin gizli bahçen," dedi Alice. "Güzel bir gün."

Güzel bir gündü ama mükemmel değildi. Hava biraz kapalı ve serindi; uzakta sis ve gökyüzünde alçak bulutlar vardı. Meyve ağaçlarının arasındaki düz bir aralıktan bakıyorlardı: Bu kez gerçekten bir meyve bahçesi vardı. Gökyüzünde farklı büyüklüklerdeki üç ay misket gibi görünüyordu: Biri beyaz, biri açık pembe ve biri de mavimsiydi.

"Korkunç gelgitlerin olacak," dedi Alice.

"Tabii bir okyanus varsa," dedi Quentin. "Keşke 'gelgitlerin' değil de 'gelgitlerimiz' deseydin. Bunu birlikte yarattık, biliyorsun."

"Burası senin diyarın, Quentin. Senin zihninin ürünü. Ama sevdim. Biraz İskoçya'ya benziyor."

"Elma ister misin? Ya da bunlar her neyse." Meyveler sert, yuvarlak ve kırmızıydı.

"İstemem. Senin tırnağını filan yiyecekmişim gibi geliyor."

Meyve bahçesinden yürüyerek kırlık alana çıktılar. Quentin'in diyarı çimenlik yükseltiler ve okyanus dalgaları gibi sıra sıra tepelerle doluydu. Kavağa benzeyen ama gövdeleri Hint inciri gibi birbirine sokulmuş ince ağaçların yanından geçtiler. Bulutlar ilginç biçimlerdeydi; kümülüs gibi değildi. Dünya'da görünmeyen yeni bulut çeşitleriydi. Başlarının üzerinden bir şey vınlayarak geçti ve peşinde gri tüyler bıraktı ama başlarını çevirip bakmakta geç kalmışlardı.

"İlginç," dedi Quentin.

Her nedense, ufuk çizgisinin üzerinde bir gökkuşağı vardı. Alice onu işaret etti.

"Güzel bir sanatsal dokunuş. Biraz klişe ama güzel."

"Senin sihirli diyarının tamamen özgün olduğundan eminim."

Alice bir çakıltaşı aldı.

"Çocukların buraya gelebilmesi için gizli ve zekice bir yol düşünmelisin," dedi.

"Eğlenceli olur."

"Ama çok kolay olmasın."

"Hayır, çok kolay olmayacak. Ve hemen değil." Quentin, Alice'in elini tuttu; Alice geri çekilmedi. "Bir süre sadece bizim olmasını istiyorum."

Yanakları kızarıyordu ve devam edebilmek için durup büyü yaparak birbirlerini ısıtmaları gerekti. Sonra kısa çimenlerin üzerinden, fazla yaklaştıklarında denizşakayığı gibi yukarı fırlayan fosforlu yabani çiçeklerin arasından yürümeye devam ettiler. Büyük, Quentin'in beklediğinden daha büyük bir yerdi: Uzakta dağlar görünüyordu ve çok geçmeden büyük sayılabilecek bir ormanın kenarından geçiyorlardı. Quentin bir çimen tutamını çektiğinde, altındaki toprağın siyah tereyağı gibi pürüzsüz ve yoğun olduğunu gördü.

Göğsüne bir şey değince elini ceketinin içine attı. Fillory'de kullandığı eski köstekli saati: Çalışıyordu. Bir daha hiç çalışmayacağını sanmıştı. Burayı sevmiş olmalıydı.

"Dur, bir şey yapmak istiyorum."

Neredeyse saatin inanılmaz bir büyü gücüne sahip olmasını beklemişti; belki zamanda yolculuk yapma, zamanı yavaşlatma, hızlandırma ya

da durdurma gibi. Yeterince sihirli görünüyordu. Ancak saatin özel güçleri varsa bile, Quentin onları asla bulamamıştı. Karşılığını getireceğinden emin olduğunuz bazı şeylerin sizi hayal kırıklığına uğratması ne kadar ilginçti.

Saati zincirinden çıkararak ormanın kenarındaki bir ağaca –bu dünyada kayın ağacı yerine geçiyordu– yaklaştı ve saati ağacın gövdesine yerleştirip bastırdı. Bir anlık tereddütten sonra, ağaç saati kabul etti: Saat, ağacın sıcak kilden yapılmış gibi pürüzsüz kabuklarının arasına gömüldü ve orada çalışmaya devam etti. Quentin saati orada bıraktı. El yapımı bir saat-ağaç. Belki çoğalırdı.

Quentin bu diyarı hem tanıyor hem de tanımıyordu. Burası evi olabilir miydi? Olmaması için bir neden göremiyordu. Ancak tuhaf, yabancı bir yerdi. Ütopya filan da değildi. Ehlileşmemiş bir yerdi.

Buraya ulaşmak için uzun bir yoldan gelmişti. Neyse ki bütün bunlar başlamadan önce, Brooklyn'deki o öfkeli ergenden çok uzaklardaydı. Ama asıl komik olan, bunca zamandan sonra o sefil ergenin haksız olduğunu hâlâ düşünmemesiydi. Ona itiraz etmiyordu; hatta önemli konularda hâlâ onunla hemfikirdi. Dünya berbat bir yerdi. Sürekli korkunç şeylerin olduğu ve iyi şeylerin uzun ömürlü olmasına güvenilemeyecek bir anlamsızlıklar çölü, kalpsiz bir çoraklık, iğrenç bir yerdi.

Dünyayla ilgili haklıydı; yine de kendisiyle ilgili yanılmıştı. Dünya bir çöldü fakat kendisi bir büyücüydü ve büyücü olmak, gizli bir pınar, gezgin bir vaha olmak demekti. Kendisi boş ve çorak değildi. Duygularla dolup taşıyordu ve işin özünde büyücü olmak buydu işte. Sıradan duygular değillerdi; ehlileşmiş değillerdi. Büyü vahşi, yoğun duygular demekti; sizden dünyaya yayılan ve her şeyi değiştiren duygular. Bunu yapmak için büyük bir beceri, zorlu ve uzun bir eğitim, muazzam miktarda da çaba gerekiyordu fakat gücün başladığı yer burasıydı: Dünyayı büyüleme gücü.

Yürümeye ve karanın sona ermesini (Dipsiz bir uçurum muydu? Denizle mi karşılaşacaklardı? Tuğla bir duvara mı toslayacaklardı?) beklemeye devam ettiler fakat bir türlü sonu gelmiyordu. Bulutların gri yağmuru beraberlerinde sürükleyerek vadinin üzerine alçaldığını görüyorlardı.

"Bu kadar büyük olacağı aklıma gelmemişti," dedi Quentin.

"Sence ne kadar derinlere gidiyordur?"

"Hiçbir fikrim yok."

Gövdesi on metre çapında gibi görünen bir ağaca rastladılar. Rüzgâr çimenleri dalgalandırıyor, ağaçları sallıyordu; rüzgâr eserken yapraklar sararıyor gibiydi. Sonunda Quentin yaprakların esintiyle dönerek beyaz alt kısımlarını gösterdiklerini anladı.

Toynak sesleri, hışırtılar ve çatırtılar duydu. Büyük bir şey geliyordu. Alice de duymuştu.

"Bu da ne böyle?" dedi Alice.

Quentin bilmiyordu. Bilinçaltından bu yepyeni diyara kaçmış bir canavar olabilir miydi? Savaşmak zorunda kalmamayı umuyordu; şimdilik çatışmalara yeterince doymuştu. Ormanın içinden onlara doğru geliyordu ve o yaratık her neyse, şimdi ağaçlar da sallanıyordu. Quentin arkasına baktı: Kapıya zamanında ulaşmaları mümkün değildi. Kapıyı artık göremiyordu bile.

Arkasında yaprakları ve dalları savuran dev bir yaratık ormandan fırladı. Ev büyüklüğünde bir attı. Koşarak yanlarına geldi ve birkaç adım ötede durarak onların keyfini bekliyormuş gibi burnundan üfledi. Quentin'in başı, hayvanın dev gibi dizlerine ancak geliyordu.

Çikolata renginde bir attı; simsiyah bir yelesi ve bovling topu büyüklüğünde parlak, kahverengi gözleri vardı. Ancak vücudu at tüyünden daha yumuşak bir şeyle kaplanmış gibiydi; yarı ata, yarı kanepeye benziyordu. Hatta...

"Bu kadife mi?" Alice, parlak tüylere hafifçe dokundu.

"Biliyor musun?" dedi Quentin. "Bence bu Rahat At."

"Öyle!" Alice neşeyle güldü.

Fillory'de geçirdiği bütün süre boyunca, Quentin onlardan hiç görmemişti. Aslında kimse görmemişti ve Rupert ne derse desin, Quentin onların var olmadığını düşünmeye başlamıştı. Kesinlikle Fillory'deki en gülünç, tam bir hayal ürünü yaratıktı ama şimdi gayet gerçek bir şekilde karşısında duruyordu. Hatta tepelerindeki güneşi örterken, rahatsız edici ölçüde gerçek görünüyordu.

"Ama burada ne işi var ki? Neden Fillory'de değil?"

Rahat At onlara aptal aptal baktı. Bir şey söylemeyecekti. Burun deliklerini şişirdi ve tüm atların yaptığı gibi, başlarının üzerinden kaygısızca uzaklara

baktı. Quentin onun burada olmasına çok sevinmişti: Bir diyar yaratmıştı ve Rahat At'ın varlığı onun çalışmasını onaylıyor gibiydi.

"Burasıyla ilgili bir teorim var," dedi Alice. "Hazır mısın? Buranın bir ada filan olmadığını düşünmeye başlıyorum, Quentin. Bence her yeri böyle. Sen bir ada yaratmak istedin ama bir köprü yarattın. Fillory ile Dünya'yı birbirine bağlayan bir köprü. Bu koca dostumuz da buraya bizi karşılamaya geldi."

Alice hayvanın burnuna uzanamadığı için geniş bacağını okşadı. Tüyleri bazı yerlerde çok sevilen bir oyuncak gibi seyrelmişti ve altından bakınca, karnı boyunca devam eden kocaman bir dikiş izi görünüyordu.

Alice gülümsedi ve Quentin bir kez daha fark etti... o hafif değişikliği.

"Gözlerin her zaman mavi miydi?"

"Biliyorum," dedi Alice. "Ben de gördüm. Sence bedenimi tamamen geri koyamamış olman mümkün mü? İçimde hâlâ biraz niffin kalıp kalmadığını merak ediyordum. Sadece işleri ilginçleştirecek kadar."

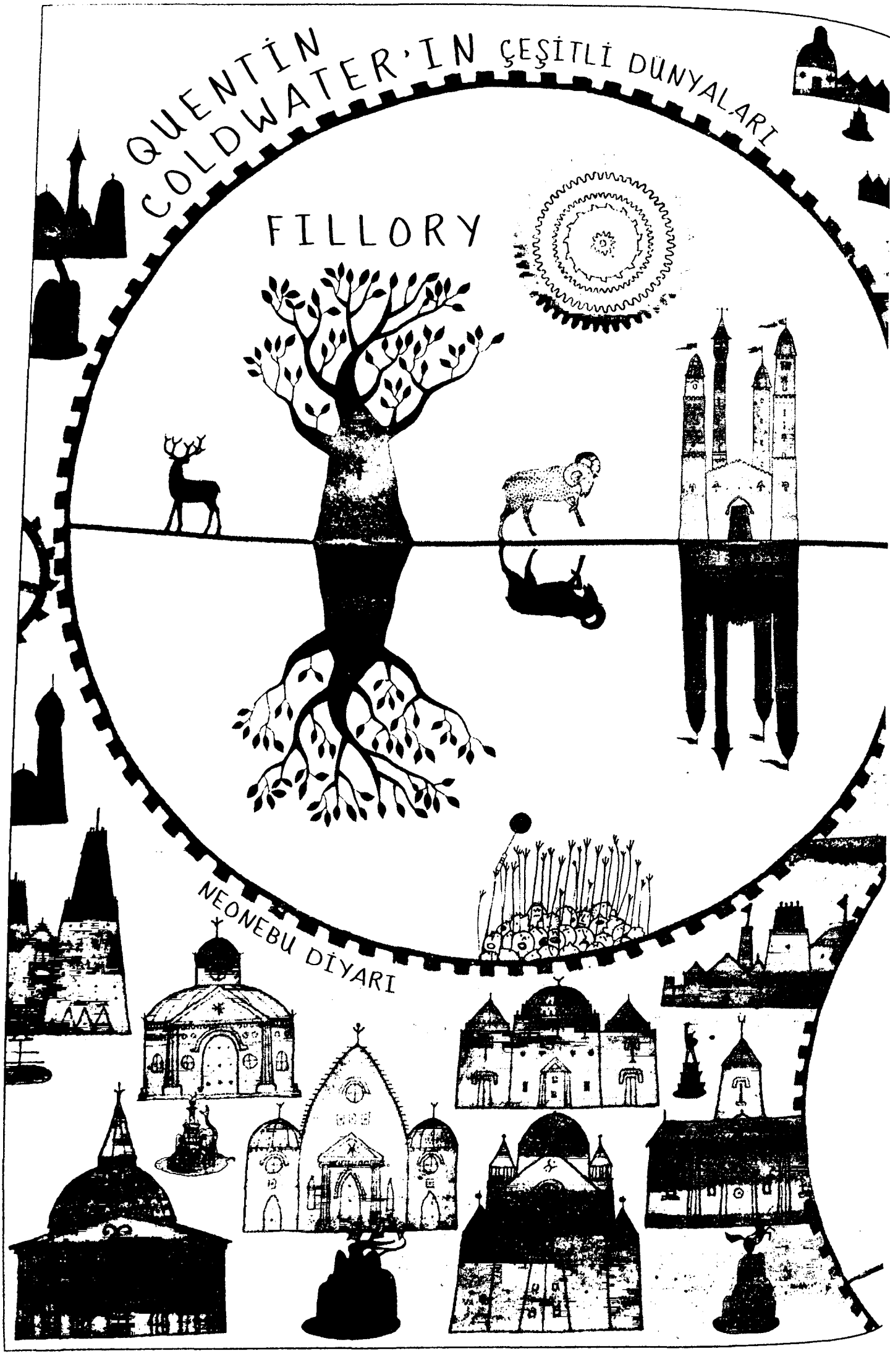
Rahat At sabırsızca burnundan üfledi ve dev başını salladı: *Bu kadar gevezelik yeter, gitmem gereken yerler var. Var mısınız, yok musunuz?*

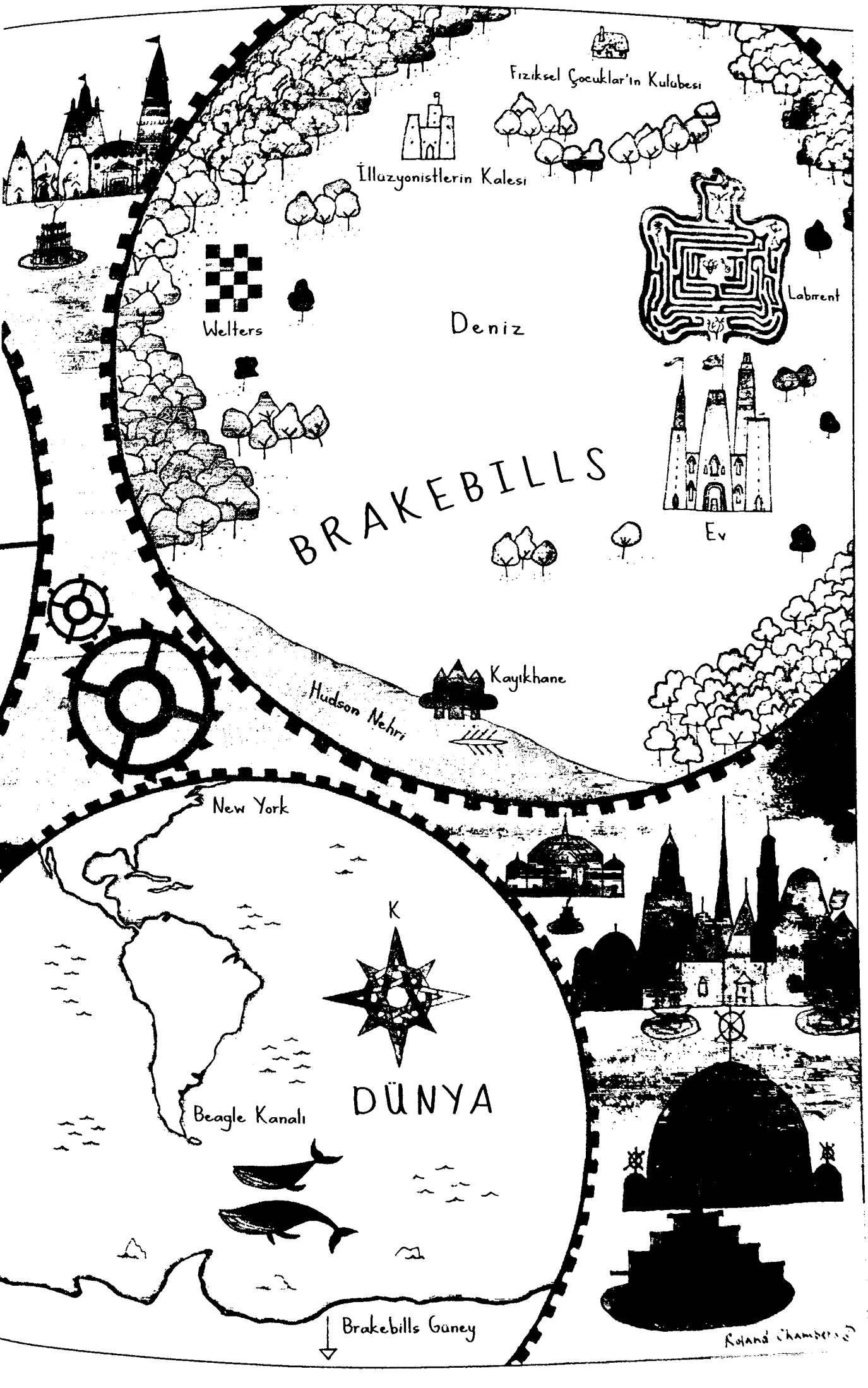
"Bu kadar büyük olacağını hiç tahmin etmemiştim," dedi Quentin.

"Ben de öyle. Oraya nasıl çıkacağız ki?"

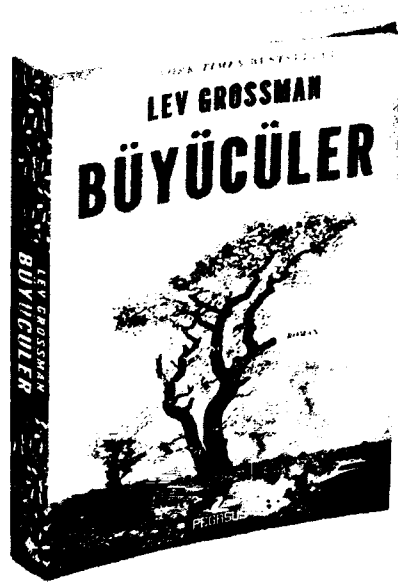
Quentin, Rahat At'a baktı. Son derece tuhaf bir yaratıktı fakat her şeyi o kadar sabırsızlıkla bekliyordu ki dayanamıyordu. Asla da inanamayacaktı. İnanacağını sanmıyordu.

"Bak ne diyeceğim." Alice'in elini tuttu. "Haydi uçalım!"

QUENTİN COLDWATER'IN ÇEŞİTLİ DÜNYALARI
FILLORY
NEONEBU DİYARI

Fiziksel Çocuklar'ın Kulübesi
İllüzyonistlerin Kalesi
Labirent
Welters
Deniz
BRAKEBILLS
Ev
Kayıkhane
Hudson Nehri
New York
K
DÜNYA
Beagle Kanalı
Brakebills Güney
Roland Chambers

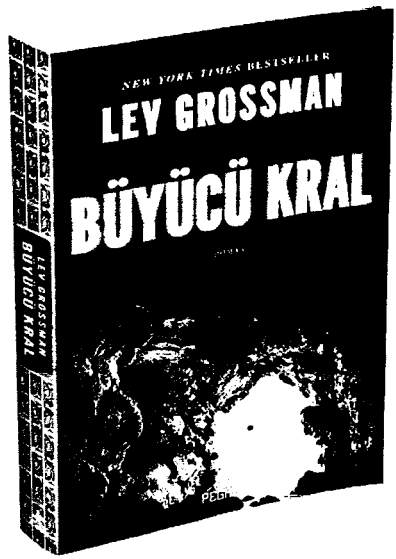
YASAK BİLGİLERİN GİZLİ DÜNYASINDA
GÜCÜN BEDELİ AĞIRDIR

"Bir fincan açık çay, bir bardak viskinin yanında nasıl görünüyorsa *Harry Potter* da *Büyücüler*'le karşılaştırıldığında öyle görünüyor. Temelleri hem fantastik hem de ana akım kurgu geleneklerine dayanan bu roman, *Oz* ve *Narnia* kadar *Harry Potter*'a da göz kırpmasına rağmen *Büyücüler*'i çocuk kitabı olarak görme hatasına düşmeyin. Grossman'ın meselesi yetişkinlerle; hikâyesiyse karanlık, tehlikeli ve beklenmedik olaylarla dolu."
George R. R. Martin, *Game of Thrones*'un yazarı

"En son ne zaman bir kitabı bitirebilmek için eve koşarak gitmiştiniz? İşte bu kitap, o etkiyi yaratıyor. *Büyücüler* bugüne kadar yazılmış en göz kamaştırıcı, entelektüel ve zekâ dolu fantastik roman."
Gary Shteyngart

AYDINLIK VE KARANLIĞIN İÇ İÇE GEÇTİĞİ
BÜYÜLÜ BİR DÜNYADA YOLLARIN NEREYE ÇIKACAĞI BİLİNMEZ

"Grossman, büyülü dünyasını sınırları olmayan, efsunlu bir evrene dönüştürüyor ve hayat dolu karakterlerini o evrende yolculuğa çıkarıyor."
The New Yorker

"Fantastik edebiyatın kurallarını altüst eden, ciddi ve içten bir roman."
The New York Times

"İnsanı büyüleyen bir tablo; ayrıcalık, güç ve insan olmanın sınırları hakkında edebî bir macera. Büyücü Kral görkemli bir devam kitabı."
NPR.org